

Yêu Không Phải Lúc

Contents

Yêu Không Phải Lúc	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Màu Cam Kiên Cường (1)	4
3. Chương 3: Màu Cam Kiên Cường (02)	7
4. Chương 4: Màu Cam Kiên Cường (03)	10
5. Chương 5: Màu Cam Kiên Cường (04)	14
6. Chương 6: Màu Cam Kiên Cường (05)	17
7. Chương 7: Màu Cam Kiên Cường (06)	21
8. Chương 8: Sắc Cây Dương (01)	25
9. Chương 9: Sắc Cây Dương (02)	29
10. Chương 10: Sắc Cây Dương (03)	32
11. Chương 11: Sắc Cây Dương (04)	36
12. Chương 12: Sắc Cây Dương (05)	39
13. Chương 13: Sắc Cây Dương (06)	42
14. Chương 14: Sắc Cây Dương (07)	45
15. Chương 15: Sắc Cây Dương (08)	49
16. Chương 16: Sắc Cây Dương (09)	53
17. Chương 17: Sắc Cây Dương (10)	56
18. Chương 18: Quả Lựu Đỏ (01)	60
19. Chương 19: Quả Lựu Đỏ (02)	64
20. Chương 20: Quả Lựu Đỏ (03)	67
21. Chương 21: Quả Lựu Đỏ (04)	72
22. Chương 22: Quả Lựu Đỏ (05)	76
23. Chương 23: Quả Lựu Đỏ (06)	80
24. Chương 24: Quả Lựu Đỏ (07)	83
25. Chương 25: Quả Lựu Đỏ (08)	87
26. Chương 26: Quả Lựu Đỏ (09)	91
27. Chương 27: Quả Lựu Đỏ (10)	94
28. Chương 28: Quả Lựu Đỏ (11)	98
29. Chương 29: Quả Lựu Đỏ (12)	102
30. Chương 30: Quả Lựu Đỏ (13)	105
31. Chương 31: Màu Đỏ Tía (01)	109
32. Chương 32: Màu Đỏ Tía (02)	112
33. Chương 33: Màu Đỏ Tía (03)	116
34. Chương 34: Màu Đỏ Tía (04)	120
35. Chương 35: Màu Đỏ Tía (05)	123
36. Chương 36: Màu Đỏ Tía (06)	127
37. Chương 37: Màu Đỏ Tía (07)	131
38. Chương 38: Màu Đỏ Tía (08)	135
39. Chương 39: Màu Đỏ Tía (09)	139
40. Chương 40: Màu Đỏ Tía (10)	143
41. Chương 41: Màu Đỏ Tía (11)	147

42. Chương 42: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (01)	159
43. Chương 43: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (02)	163
44. Chương 44: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (03)	167
45. Chương 45: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (04)	171
46. Chương 46: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (05)	175
47. Chương 47: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (06)	178
48. Chương 48: Nước Xanh Lam (01)	182
49. Chương 49: Nước Xanh Lam (02)	186
50. Chương 50: Nước Xanh Lam (03)	190
51. Chương 51: Nước Xanh Lam (04)	194
52. Chương 52: Nước Xanh Lam (05)	198
53. Chương 53: Nước Xanh Lam (06)	202
54. Chương 54: Nước Xanh Lam (07)	206
55. Chương 55: Nước Xanh Lam (08)	210
56. Chương 56: Nước Anh Lam (09)	214
57. Chương 57: Nước Xanh Lam (10)	222
58. Chương 58: Chanh Chanh - Ngoại Truyện Một	226
59. Chương 59: Chanh Chanh - Ngoại Truyện Hai	229

Yêu Không Phải Lúc



Giới thiệu

Nữ chính giống như một bông hoa sen thanh lãnh đầy ngạo khí, lại tài hoa, vẽ tranh rất đẹp. Dù gia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-phai-luc>

1. Chương 1: Mở Đầu

Tháng ba, cái rét của tháng ba.

Những đám mây đen như ruột bông rách dề nặng đường chân trời, rơi xuống vài trận mưa, ánh mặt trời mỏng manh như ánh mắt của người đang hấp hối nhìn nhân gian lần cuối cùng.

Khương Từ mặc một bộ váy nhung màu đen, cúi đầu với từng người đến phúng viếng, mặt không chút thay đổi nghe câu “xin hãy nén bi thương” hết lần này đến lần khác.

Lương Cảnh Hành che dù đứng trong mưa, chăm chú nhìn hồi lâu, cuối cùng bước lên. Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay tái nhợt của Khương Từ, chợt thấy giật mình-ngón tay cô lạnh như băng, hoàn toàn không còn chút sinh khí.

Thiên ngôn vạn ngữ mắck kẹt lại ở yết hầu, miệng anh khẽ nhếch lên, nhưng cuối cùng lại hóa thành lời khuyên “xin hãy nén bi thương”

Cô gái hạ mắt xuống, khẽ gật một cái, vẻ mặt không chút thay đổi.

Lương Cảnh Hành tiến tới linh đường, đặt một bông cúc trắng trước di ảnh của cha Khương, linh đường to lớn yên lặng như có áp lực đè xuống, vài người túm tụm lại đề thấp thanh âm nói chuyện với nhau. Lương Cảnh Hành nghe thấy vài câu, cảm thấy chói tai, không khỏi quay đầu nhìn cửa.

Khương Từ vẫn đứng ở đó, dáng vẻ yếu ớt, giống như một nét mực nhạt, bất kì lúc nào cũng có thể biến mất bên trong ánh mặt trời màu xám trắng.

Sau một thời gian, tang sự đã xử lí xong xuôi, Lương Cảnh Hành lại nghĩ đến hình ảnh Khương Từ trong lễ truy điệu ngày đó, cảm thấy không yên tâm, cuối cùng đi đến nhà họ Khương.

Biệt thự đã bị niêm phong, ghế sofa bằng da thật, bộ đồ bằng gỗ cây hoa lê, trong tủ bày đầy đồ cổ... toàn bộ đều bị niêm phong. Không biết Khương Từ tìm đâu được cái ghế nhựa màu đỏ – các quán trà giá rẻ ven đường vẫn thường dùng, lại lấy từ chiếc hộp giấy để ở chân tường một chai nước khoáng đưa cho Lương Cảnh Hành: “Thật xin lỗi, trong phòng không có nước ấm.”

Hai gò má cô ửng hồng một cách mất tự nhiên, đôi môi nhợt nhạt.

Lương Cảnh Hành nhận chai nước, nhẹ nhàng bóc lớp plastic phía trên, cúi đầu nhìn cô: “Cô bị ốm sao?”

Khương Từ lắc đầu, ho nhẹ một tiếng: “Anh Lương, mời ngồi.”

“Không sao.” Lương Cảnh Hành nhìn xung quanh, cảm thấy hơi mất tự nhiên, lại nhớ đến mục đích của mình, cuối cùng nói: “Cô Khương, tôi cùng với cha cô từng là bạn cũ, nếu cô có khó khăn gì, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ.”

Nói xong, lấy một tấm danh thiếp từ trong túi áo của mình ra.

Khương Từ nhìn thoáng qua, nhẹ giọng cảm ơn, sau đó nhét vào trong túi.

Lương Cảnh Hành nhìn cô: “Xin lỗi, tôi nói thẳng, cha cô có còn để lại tài sản...”

Khương Từ ngẩng đầu, cái áo khoác màu tím càng làm nổi bật vẻ nặng nề, đôi mắt như hai hạt pha lê không tạp chất, mái tóc đen buông xuống thắt lưng, vẻ mặt lạnh nhạt, cả người lộ ra vẻ rét lạnh: “Không còn gì cả.”

Tiếng mưa rơi rả rích bên ngoài cửa sổ sát đất, hạt mưa chậm rãi chảy xuống dọc tấm thủy tinh.

Lương Cảnh Hành hạ mắt, liếc qua đồng hồ trên bàn, nghĩ đến luật sư cũng sắp tới, lòng anh đột nhiên cảm thấy phiền muộn, thấp giọng hỏi: “Tôi có thể hút thuốc được không?”

Khương Từ gật đầu.

Lương Cảnh Hành lấy một điếu thuốc ra, đi về phía cửa sổ, mở hé ra. Mưa rơi bên ngoài làm cho trời đất vốn phàn biệt rõ ràng trở nên nhạt nhòa. Một lúc lâu sau, ngón tay anh hơi động, một đoạn tàn thuốc thật dài rơi xuống, bị gió xuân se lạnh dội vào trong cửa sổ thổi qua hóa thành tro bụi.

“Cô Khương.” Lương Cảnh Hành nhìn Khương Từ, từng bước tiến về phía trước: “...Tôi có từng mượn cha cô một chút tiền, thật ra hôm nay đến đây cũng là vì trả nợ.”

Lông mi Khương Từ khẽ run rẩy, đôi môi mím lại thành một đường, từ lúc bước vào cho đến nay, đây là lần đầu tiên Lương Cảnh Hành thấy vẻ mặt cô có chút thay đổi. Nhưng cô cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng “À” một tiếng.

Lương Cảnh Hành lấy một tấm chi phiếu ra, điền vào số tiền mười vạn, đưa cho Khương Từ.

Khương Từ cúi đầu nhìn mũi chân mình, thân thể hơi run, giống như tàn thuốc kia, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thổi thành tro bụi. Lúc lâu sau, cô khẽ cắn môi: “...Người đi thì trà lạnh, anh Khương, anh bằng lòng qua đây, tôi vô cùng biết ơn.”

Lương Cảnh Hành cúi đầu nhìn cô: “Vậy hãy nhận đi.”

Cô yên lặng hồi lâu, cuối cùng chậm rãi vươn tay ra nhận lấy tấm chi phiếu.

Anh lại hỏi: “Cô còn người thân nào khác không?”

Khương Tử do dự một chút: “Có.”

Đợi một lát, Lương Cảnh Hành cáo từ. Khương Tử tiễn anh ra tận cửa, lễ phép nói cảm ơn.

Lương Cảnh Hành bung dù che mưa: “Không cần khách khí.”

Anh bước vài bước, quay đầu nhìn một cái, Khương Tử vẫn đứng tại chỗ, tóc đen bị gió thổi bay, vờn nhẹ trên khuôn mặt tái nhợt của cô, hai mắt tối đen như nổi lên một chút ánh sáng nhạt, nhìn kĩ lại lại như chỉ là ảo giác.

Lương Cảnh Hành thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi.

2. Chương 2: Màu Cam Kiên Cường (1)

Qua tháng năm, nhiệt độ của thành phố Sùng liên tục tăng lên, Lương Cảnh Hành vừa dạy học ở trường, vừa chuẩn bị khai trương công ty mới của chị gái mình, bận rộn đến mức chân không chạm đất, lại còn phải bớt thời gian đến trường học thu thập cục diện rồi rầm cho cháu ngoại Trần Giác Phi.

Trường tứ trung thành phố Sùng là trường học số một của tỉnh, nhưng sau khi một vũng bùn như Trần Giác Phi bị nhét vào bằng cửa sau, không những nó không tiến bộ được chút nào, mà ngược lại càng lúc càng giống bùn loãng không xây được tường. Mọi người cũng không hi vọng gì nhiều vào nó, chỉ cần nó ngoan ngoãn học hết trung học sau đó sẽ đưa tai họa này sang Mĩ du học. Vậy mà cái yêu cầu nhỏ này, Trần Giác Phi cũng coi như gió thoảng bên tai, luôn luôn gây rắc rối. Nếu không phải hiệu trưởng nể mặt mũi nhà tài trợ lớn, thì đã sớm đuổi học Trần Giác Phi từ tám trăm năm trước rồi.

Buổi sáng, sau khi Lương Cảnh Hành làm xong giấy phép, lái xe đến công ty xem tiến độ trang hoàng một chút, cơm cũng chưa kịp ăn, lại vội vàng đến trường học.

Văn phòng vào giữa trưa không một bóng người. Trần Giác Phi cà lơ cà phất ngồi ở trước bàn làm việc, ngón tay đang nghịch cái cây xanh được đặt trên bàn giáo viên chủ nhiệm. Vừa nhìn thấy Lương Cảnh Hành, lập tức đứng dậy, thân thiết gọi một tiếng “Cậu”.

Lương Cảnh Hành lấy tay ngăn mặt hấn lại: “Quay về ghế ngồi đi.”

Trần Giác Phi cười hì hì: “Cậu ăn cơm chưa?”

Lương Cảnh Hành không thèm trả lời mà hỏi: “Giáo viên chủ nhiệm của cháu đâu?”

“Đi căn tin rồi.” Trần Giác Phi không ngồi yên được, hai tay đặt trên thành ghế giống như kẹo kéo xoay đến xoay đi. Lương Cảnh Hành đạp chân cậu: “Cháu lại gây ra chuyện tốt gì rồi?”

“Hi.” Trần Giác Phi lộ ra hàng răng trắng bóc: “Lần này là cháu bị oan.”

Trần Giác Phi ngồi nghiêm chỉnh, nhìn Lương Cảnh Hành: “Ban ba có một nữ sinh, về ngoài tương đối xinh đẹp, cháu muốn kết bạn với cô ấy, nhờ người nói gần nói xa mà cô ấy vẫn không quan tâm. Hôm qua mới chặn cô lại trên đường... Vậy mà về mặt cô ta lại giống như cháu giết cả nhà cô ta vậy, trừng mắt nhìn cháu, dúi ông qua người cháu. Trong lúc tức giận, cháu mới nói vài câu rồi xông lên nắm đuôi tóc cô kéo lại, vậy mà cô ta nâng tay lên cho cháu một cái tát-cậu không tin thì nhìn xem, trên mặt cháu vẫn còn vết đỏ này.”

Trần Giác Phi đưa mặt lên lại bị Lương Cảnh Hành ghét bỏ đẩy ra: “Sau đó, không biết cô gái này lại phát bệnh gì, về nhà cạo tóc đi. Hôm sau đi học mang một cát đầu bóng loáng. Thành tích học tập của cô ta rất tốt, còn là đối tượng được các thầy cô quan tâm. Thầy giáo hỏi chuyện, kết quả...”

“Kết quả thế nào?”

Trần Giác Phi bĩu môi: “Cô ta nói cháu quấy rối tình dục.”

Lương Cảnh Hành liếc cậu một cái: “Vậy cháu đã nói cái gì với cô ấy?”

Trần Giác Phi áp ứng.

Anh hừ nhẹ: “Theo như cậu thấy thì cháu không hề bị oan uổng chút nào.”

Trần Giác Phi kêu lên: “Không phải, cháu chỉ là nói vài câu không dễ nghe thôi sau, sao khuỷu tay cậu lại hướng ra bên ngoài chứ?”

Lương Cảnh Hành đang muốn giáo huấn hai câu, thấy thầy Tiền chủ nhiệm lớp đẩy cửa tiến vào. Anh hàn huyên vài câu với thầy Tiền, sau đó nói thẳng vào chủ đề chính: “Việc này vốn là lỗi của Trần Giác Phi, nó đồng ý xin lỗi, cần thiết thì tiến hành bồi thường.”

Thầy Tiền thấy Lương Cảnh Hành linh hoạt như vậy, theo phép tắc cũng dạy bảo vài câu: “Chủ nhiệm ban ba đã dẫn người lại đây, hai người chờ một chút.”

Trần Giác Phi ghé vào tai Lương Cảnh Hành nói: “Không phải chứ, xin lỗi ở văn phòng á?”

Lương Cảnh Hành vẫn ngồi yên: “Sao lúc quấy rối người ta cháu không nghĩ đến hậu quả?”

Một lát sau, cửa văn phòng bị đẩy ra, một giáo viên lớn tuổi đeo kính bước vào, đi theo sau là một nữ sinh mặc đồng phục với ba màu đỏ, trắng, đen. Cô gái hạ bả vai, đầu cúi thật thấp, chỉ chừa lại ọi người cái đầu hoang tàn bóng loáng.

Lương Cảnh Hành đẩy Trần Giác Phi: “Đi qua xin lỗi mau.”

Trần Giác Phi không tình nguyện bước lên phía trước, lăm bắm một câu.

Sắc mặt anh trầm xuống: “Nói to lên.”

Trần Giác Phi biết nếu người cậu này mà nổi giận còn kinh khủng hơn bất kì ai, cũng không dám vuốt râu hùm, ngoan ngoãn lớn tiếng nói: “Thật xin lỗi.”

Bả vai đang hạ thấp của cô gái lúc này mới nâng lên một chút, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên mặt Trần Giác Phi: “Tôi nhận lời xin lỗi của cậu nhưng sẽ không tha thứ cho cậu.”

Đôi mắt đen nặng nề nhìn, không mang bất kì cảm xúc gì, giống như hai viên ngọc thủy tinh.

Lương Cảnh Hành nhất thời ngẩn người, nhìn chằm chằm, cuối cùng cũng tin tưởng cô gái chỉ còn cái đầu da xanh trước mắt này là Khương Từ đã mấy tháng không gặp.

Khương Từ cũng nhìn thấy Lương Cảnh Hành, miệng cô khẽ nhếch, nhưng cuối cùng cũng không nói câu gì, mặt không thay đổi rời ánh mắt.

Mọi việc giàn xếp ổn thỏa, Lương Cảnh Hành dắt Trần Giác Phi đi, Khương Từ đi đằng sau bị giáo viên chủ nhiệm kêu lại: “Khương Từ, tiện thể em mang tài liệu tiếng Anh về đọc đi.”

Bước chân anh hơi dừng một chút, nhưng cũng không quay đầu.

Đến cầu thang, Lương Cảnh Hành đột nhiên dừng chân: “Trần Giác Phi, cháu tự lần đi ăn cơm đi.”

Trần Giác Phi ngẩng đầu nhìn anh: “Vậy cậu đi đâu?”

“Cậu còn có việc.”

“Việc gì?” Trần Giác Phi nhìn anh: “Cậu? Cậu không quay lại đưa cho phí đền bù tổn thất gì đó cho nữ sinh kia chứ? Cháu nói thật với cậu, cô ta cũng không dịu dàng yếu đuối như vẻ bề ngoài đâu. Có lần 4 nữ sinh nhốt cô ta trong WC mà cũng không chiếm được chút lợi ích nào trên người cô ta...”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành trầm xuống.

“...Cô ta là học sinh nghệ thuật, luôn đi theo một họa sĩ học vẽ tranh, học phí cũng không rẻ, mỗi năm khoảng mười vạn, nhưng ba mẹ cô ta đều đã chết, thật không biết tiền bạc đến từ đâu...”

“Trần Giác Phi!”

Trần Giác Phi ngạo nhiên.

“Mười mấy năm ăn học của cháu đều vất cho chó ăn rồi hả? Lại học đâu cái thói chữ bới thanh danh của người khác?” Long mày nghiêm túc của anh trầm xuống, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chú vào mặt cậu, ánh mắt như kết băng, bình tĩnh đến dọa người.

Cuối cùng Trần Giác Phi cũng thấy sợ hãi, lập tức im lặng, lùi về phía sau một bước: “Cháu... cháu đi ăn cơm trước, cậu, cậu đi làm việc đi.” Nói xong, chân như bôi mỡ chạy như bay xuống cầu thang.

Chờ khi không còn nhìn thấy Trần Giác Phi nữa, Lương Cảnh Hành xoay người, lập tức ngẩng ra.

Trên hành lang cách đó không xa, Khương Từ ôm một tập sách bài tập, lẳng lặng đứng đó. Không biết đã đứng đấy bao lâu, cũng không biết đã nghe được những gì.

Anh bước lại gần, cúi đầu nhìn cô: “Đã lâu không gặp.”

Khương Từ hơi hạ ánh mắt: “Ừ.”

Lương Cảnh Hành định nhận lấy chồng bài tập trên tay cô, Khương Từ lại nghiêng người né tránh: “Không sao đâu. Không nặng.”

Lương Cảnh Hành không khỏi đánh giá cô.

So với ba tháng trước, thân hình cô càng thêm gầy yếu, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy. Nếu không phải tạo hình cái đầu tròn thêm buồn cười, cả người lộ vẻ bệnh khí dày đặc: “Cô... thời gian qua thế nào?”

“Vẫn tốt.” Khương Từ nhìn mũi chân, giọng nói bình thản.

“Nhìn tinh thần cô không được tốt. Có phải bị bệnh không?”

“Không có.” Khương Từ khẽ lắc đầu: “Chỉ là nghỉ ngơi không được tốt thôi.”

Sao Lương Cảnh Hành lại không nhận thấy từ đầu đến chân cô đều lộ ra vẻ kháng cự, nhưng anh càng muốn làm như không biết, tiếp tục hỏi: “...Kinh tế có gặp khó khăn gì không?”

Ngón tay Khương Từ khẽ động nhẹ, tiếp tục lắc đầu: “Không có.”

Lần này, cũng không đợi anh hỏi tiếp, cô ngẩng đầu nói: “Anh Lương, cảm ơn sự quan tâm của anh.”

Cô nhìn thoáng qua chuông báo: “Giờ nghỉ trưa cũng sắp hết, tôi về lớp học trước.”

Lương Cảnh Hành nhìn cô, gật đầu.

Ánh mắt Khương Từ hạ xuống, đi lướt qua người anh, từng bước từng bước đi xuống cầu thang. Bộ đồng phục thể dục trên người cô giống như bao tải thô ngu xuẩn, càng làm thân hình cô thêm gầy yếu.

Lương Cảnh Hành không khỏi nghĩ đến hình ảnh lần đầu gặp cô.

Khi đó sự nghiệp của cha cô là Khương Minh Viễn lửa mạnh thêm dầu. Khương Minh Viễn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đầu tiên là bán cặp lồng đựng cơm, sau đó là vật liệu xây dựng, trong tay có chút tiền, bắt đầu kiêu kỳ người khác coi mình là “nhà giàu mới nổi”. Sau đó học đòi văn vẻ, trình độ của ông ta cũng tương đối sâu, đạt đến độ siêu phàm, ngoài sưu tầm đồ cổ, tranh chữ, kết bạn với người có học, nhà thơ, còn để cho Khương Từ theo học một họa sĩ nổi tiếng. Đối với quyết định này, Khương Minh Viễn hết sức tự đắc, thậm chí vào sinh nhật của Khương Từ còn tổ chức một buổi đấu giá bức tranh của con gái, tuyên bố tiền đấu giá được sẽ để giúp đỡ những thanh niên bản cùng có chí lớn làm họa sĩ.

Trước khi buổi đấu giá bắt đầu, Khương Từ xuất hiện. Cô gái 15 tuổi mặc lễ phục màu trắng, mái tóc đen dài được búi thành một búi tóc thanh nhã, khi ngẩng đầu nói chuyện với người khác, giống như một con thiên nga vươn chiếc cổ kiêu hãnh.

Cuối cùng bức tranh được bán với giá 23 vạn, Khương Từ rút rè cảm ơn, cả người lộ ra vẻ kiêu ngạo, nhưng lại là hào quang phát ra từ bên trong, làm người đối diện cũng không cảm thấy chán ghét.

Ai cũng không nghĩ được một người thô鄙 học đòi văn vẻ như Khương Trí Viễn lại sinh được một cô con gái làm cho người người khen ngợi như vậy.

Hai năm gần gũi qua đi, thời thế thay đổi, hòn ngọc quý năm xưa, hôm nay lại rơi vào hoàn cảnh này, không khỏi làm cho người ta thương tiếc.

Khương Từ đi vào lối rẽ, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt. Lương Cảnh Hành châm một điếu thuốc, không quan tâm mình đang mặc Âu phục, khuỷu tay chống lên lan can đầy rêu xanh.

Yên lặng biến mất trong chốc lát, không còn nhìn thấy hình ảnh Khương Từ ở tầng dưới. Lương Cảnh Hành di chuyển ánh mắt, nhìn cô đi thẳng vào tòa nhà đối diện, lại biến mất, sau đó lại xuất hiện trên hành lang tầng 4. Khi cô ôm tập sách đi qua, dọc đường có không ít nữ xinh ngó ra nhìn quanh rồi chỉ trỏ, nhưng lại không có ai đến nói chuyện cùng cô.

Khương Từ vẫn ngẩng đầu bước đi, giống như một nữ thần thông thả mà kiên định tiến về phía trước.

Trong lúc hoảng hốt, anh giống như nhìn được hình bóng Khương Từ năm 15 tuổi ấy. Lương Cảnh Hành chớp mắt, đem điếu thuốc trong tay bóp nát, ném vào thùng rác.

Anh nghĩ, lúc này đứa cháu ngốc kia của anh thật sự đúng là coi tiền như rác.

3. Chương 3: Màu Cam Kiên Cường (02)

Trần Giác Phi vô cùng bức bối, cũng do trong lòng cảm thấy khó chịu, bắt đầu âm thầm để ý đến Khương Từ. Theo dõi hơn nửa tháng, cuối cùng cậu cũng nắm được một “Nhược điểm”.

Ngày nào cha mẹ Trần Giác Phi cũng bận rộn với sự nghiệp của mình, cũng không quan tâm lắm đến cậu, mọi thứ đều được bù lại bằng tiền, đối với hành vi hoang đường của con mình, phần nhiều cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện. Việc này càng làm cho Trần Giác Phi trở nên kiêu căng, nghĩ dù sao thì cũng có người giải quyết hậu quả ỉn, vì thế hành vi càng thêm trắng trợn.

Làm một người có tiền, không thể thiếu vài đứa bạn hồ bằng cẩu hữu bên người, thường tụ tập lại với nhau, lá gan cũng càng ngày càng lớn, những việc như đi quán Bar chơi bời, thật sự không đáng để nhắc tới.

Cũng chính tại một quán Bar ở phía đông thành phố, Trần Giác Phi nhìn thấy Khương Từ.

Ban đầu cậu cũng không nhận ra, chỉ cảm thấy nhân viên phục vụ mang rượu ra trông rất quen, ánh mắt tự nhiên mà nhìn theo, thấy vẻ mặt khi cô ngẩng đầu nói chuyện với người phục vụ trong quán Bar, mới nhận ra người này chính là Khương Từ. Cô ta đội một bộ tóc giả màu nâu, gương mặt đánh một lớp phấn dày, dính đôi lông mi giả dày thô tục nhìn qua trong như những cái chân của con ruồi vậy.

Ngay lập tức cậu nổi lên tâm tình xem kịch vui, gọi cô ta mang menu đến.

Nét mặt Khương Từ không chút thay đổi, giống như không hề biết người trước mắt, bình thản hỏi: “Xin hỏi, anh còn cần gì nữa không?”

Trần Giác Phi nhắc chân lên, hai cánh tay khoát lên trên tựa lưng của ghế sofa, cười mà như không cười nhìn cô: “Bình thường các cô nhận được bao nhiêu tiền boa?”

“Khách hàng cho bao nhiêu, chúng tôi nhận được bấy nhiêu.” Cô dùng từ vô cùng khéo léo, “Khách hàng” chứ không phải “Khách nhân”, lời này làm cho người khác cảm thấy miên man bất định. (Chắc, cái này mình cũng không hiểu cho lắm.)

Trần Giác Phi cười một tiếng, đột nhiên buông cánh tay xuống, tay đẩy chiếc cốc trước mặt lên phía trước: “Uống một chén, tôi liền cho cô một ngàn.”

Đám nam sinh đến cùng hần lập tức cười rộ lên.

“Thật xin lỗi, tôi không uống rượu.”

Trần Giác Phi nghiêng mắt nhìn cô: “Cô là phục vụ đúng không?”

Khương Từ yên lặng.

“Đã là phục vụ, ý trên mặt chữ, thì tất nhiên phải phục vụ khách hàng, tiếp rượu cũng là phục vụ, bảo không uống là không cần uống hay sao?”

Khương Từ lạnh mắt nhìn cậu: “Nếu cậu cần người tiếp rượu, tôi sẽ gọi người đến.”

Trần Giác Phi “Hừ” một tiếng: “Hôm nay tôi không phải là cô thì không được”

Đám nam sinh ồn ào liên tục, trong lời nói đã có vài phần đùa cợt.

Trần Giác Phi thấy Khương Từ vẫn mang vẻ mặt bình thản, không chút giận dữ, càng nổi lên lòng hiếu thắng: “Cô gọi người chịu trách nhiệm quản lý của các cô đến đây.”

Khương Từ liếc nhìn cậu, sau đó cầm menu rời đi.

Một lát sau, một người mập mạp đầu đầy mồ hôi theo Khương Từ đi đến, tới gần không chờ Trần Giác Phi mở miệng, lập tức liên tục nói xin lỗi: “Thật ngại quá, cô ấy chỉ là một phục vụ bình thường, nếu ngài muốn người tiếp rượu, tôi sẽ gọi vài cô em xinh đẹp lại đây, ngài thấy có được không?”

Trần Giác Phi chế nhạo: “Một không muốn cô ta ca hát, hai không cần cô ta kể chuyện cười.” Tay cậu chỉ chỉ bên trên mặt bàn bóng loáng, “Chỉ cần ngay tại đây, uống hết ly rượu này, ngay cả sợi lông của cô ta tôi cũng không động vào, thế nào, chỉ là một việc bình thường. chính mình có ý nghĩ xấu xa, nhìn ai cũng như Tây Môn Khánh.”

Môi Khương Từ mím thành một đường, dùng đôi mắt tối đen bình tĩnh nhìn Trần Giác Phi.

Trần Giác Phi cười nhạo một tiếng, nhún vai, hò hét với mấy người bạn bắt đầu uống rượu, không nhìn Khương Từ lấy một cái, tay quản lý mập kéo đồng phục của Khương Từ, nói thầm: “Đi thôi.” Khương Từ không nhúc nhích, quản lý mập lại kéo lần nữa.

Đột nhiên Khương Từ giật tay của quản lý mập ra, từ trong túi lấy ra tiền lương vừa được phát hôm nay, soạt một cái để trên bàn: “Anh uống hết ly rượu này, tôi cho anh một ngàn.” Dứt lời, không chờ Trần Giác Phi kịp phản ứng, cầm lấy ly rượu trên bàn hất thẳng vào người Trần Giác Phi.

Trần Giác Phi bật dậy từ trên ghế sofa, cúi đầu nhìn qua cả người mình, quần áo bị ướt một mảng lớn, rượu theo một đường tí tách chảy xuống đất. Tất cả xảy ra quá nhanh, mấy người ngồi bên cạnh cũng sợ ngây người, đến khi kịp phản ứng, Khương Từ đã tháo thẻ tên trên ngực xuống, nhét vào trong tay của quản lý mập. “Anh Tào, đã đắc tội khách, tôi xin nghỉ việc.” Dứt lời, đi qua người quản lý mập, đầu cũng không thèm quay lại hướng về phía sau phòng nghỉ.

Quản lý mập lau mồ hôi trên trán, vội vàng khom người xin lỗi. Nếu là bình thường, e rằng Trần Giác Phi đã sớm nổi điên, nhưng lần này từ đầu đến cuối lại không có tức giận, chỉ nhếch môi, nhìn Khương Từ biến mất trong ánh đèn màu xanh lá.

“Giác Phi?” Có một người vỗ vỗ vai Trần Giác Phi.

Trần Giác Phi không để ý, đột nhiên nhắc chân đuổi theo.

Cửa phòng nghỉ có khóa, không phải nhân viên của quán thì không vào được, Trần Giác Phi dựa trên cánh cửa kiên nhẫn chờ đợi, khoảng chừng mười phút sau, cửa “Cạch” một tiếng mở ra.

Khương Từ tẩy trang, đầu đội tóc giả, da đầu màu xanh hơi lộ ra. Cô mặc một chiếc sơ mi trắng vô cùng bình thường, đeo một chiếc ba lô đen, tay xỏ trong túi quần, quay người lại thấy Trần Giác Phi, dừng lại một chút, lại tiếp tục bước lên phía trước.

“Này.”

Bước chân Khương Từ vẫn không dừng lại.

Trần Giác Phi bước lên phía trước bắt được cánh tay Khương Từ: “Kêu cô đấy, điếc sao?”

Đầu tiên Khương Từ liếc nhìn tay cậu một cái, sau đó ánh mắt dời đi, dừng lại ở trên mặt Trần Giác Phi: “Làm gì vậy?”

Trần Giác Phi giữ giữ quần áo ướt sũng trên người: “Cô cứ như vậy mà đi sao?”

“Không phải là tiếp rượu cho anh sao?”

Trần Giác Phi giận quá hoá cười: “Người khác động vào đuôi tóc cô một chút liền cạo luôn đầu, vừa rồi có một tên đàn ông sờ soạng chân cô, sao không thấy cô chặt luôn chân đi?” Mắt cậu nhìn chăm chăm vào Khương Từ, “Đã làm việc tại nơi này, còn giả bộ trình tiết liệt nữ gì nữa?” Không chờ Khương Từ phản ứng, cậu buông cánh tay cô ra, bước từng bước về phía sau, khóe miệng mang theo một nụ cười châm chọc.

Mặt Khương Từ trắng bệch.

“Chuyện lần trước, tôi cũng rộng lượng không so đo với cô.” Cậu lấy điện thoại từ trong túi quần ra: “Tốt nhất lần sau không được động đến tôi, nếu không tôi sẽ giao bức ảnh này cho chủ nhiệm lớp cô.”

Khương Từ yên lặng, lạnh lùng nhìn Trần Giác Phi. Trần Giác Phi cuối cùng cũng thấy hòa nhau, trong lòng thoải mái, đang muốn đem điện thoại cất vào trong túi, trước mặt đột nhiên nhoáng một cái, di động đã không còn ở trong tay.

Cậu sững sờ một lúc, Khương Từ đã chạy đi. Trần Giác Phi nhanh chân đuổi theo: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Khương Từ làm như không nghe thấy, từ cửa sau quán Bar, chạy về phía đầu ngõ như mất mạng, suy cho cùng cô cũng là con gái, không so nổi với chân dài của Trần Giác Phi, mắt thấy sắp bị đuổi kịp, bắt giắc tay hất một cái.

Di động bộp một tiếng nằm trên đường cái, đúng lúc bị một chiếc xe con đi qua nghiền nát.

Trần Giác Phi dừng bước, nhìn chiếc điện thoại mới đổi tan xương nát thịt trước mặt mình, sững sờ một lúc lâu, giọng nói mang theo vài phần tử thân vang lên: “Cô có bệnh hả!”

Khương Từ cũng hơi sững sờ, dường như mới kịp nhận ra mình vừa làm ra chuyện gì.

Trải qua việc như vậy, Trần Giác Phi chưa phục, châm rãi đi lên một tay xoa thắt lưng, thở hổn hển liếc nhìn Khương Từ. “Tôi tận mắt nhìn thấy cô làm việc trong quán Bar, chẳng lẽ cô cũng định móc mắt tôi?”

Ai ngờ Khương Từ lại chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại ở trên mắt cậu.

Lưng Trần Giác Phi lạnh run, hoàn toàn chịu phục. “Cô đúng là bị thần kinh.”

Cả người cậu đầu mồ hôi, rượu trên áo cũng chưa khô, hai hỗn hợp trộn vào nhau, dính và da như cao su làm toàn thân vô cùng khó chịu. Cậu cũng không muốn trở lại tìm mấy người... bạn bè kia, ở trước mặt bọn họ chịu nhục như vậy, cũng hơi có chút bẽ mặt.

“Cho tôi mượn di động gọi một cuộc điện thoại kêu người tới đón.”

Khương Từ bất động, chỉ cảnh giác nhìn cậu.

“...Tôi không ném điện thoại của cô đi đâu. Nếu cô không yên tâm thì ấn gọi hộ tôi.” Nói xong cũng không quản Khương Từ có đồng ý hay không, đọc ra một dãy số.

Cô yên lặng trong chốc lát, lấy điện thoại từ trong ba lô ra, ấn dãy số.

Điện thoại vang lên vài tiếng, bên kia liền truyền đến một thanh âm trầm thấp dễ nghe, có vài phần quen thuộc, Khương Từ cũng không nghĩ nhiều nói: “Đến đón Trần Giác Phi ở đối diện Walmart, đường Hà Vương Động.”

Bên kia yên lặng vài giây: “Cô Khương?”

Khương Từ sững sốt, cũng nhận ra Lương Cảnh Hành: “Anh Lương.”

“Giác Phi đang ở cùng cô sao?”

“...Tình cờ gặp, cậu ta bị mất di động.”

Quả thật hẳn không nghĩ tới Khương Từ có thể “Mặt dày” như vậy.

Lương Cảnh Hành cũng không hỏi thêm nữa. “Được, cô bảo nó đứng chờ ở đó, tôi lập tức tới ngay.”

Khương Từ cúp điện thoại, liếc nhìn Trần Giác Phi, nhặt nhẻo nói. “Anh ta sẽ tới ngay, cậu cứ chờ ở đây.” Nói xong liền muốn đi.

Trần Giác Phi vươn tay bắt được ba lô trên lưng cô. “Cô cứ như vậy rồi đi sao?”

Khương Từ quay đầu nhìn cậu.

“Quần áo thì thôi đi, thế còn di động?”

Khương Từ buông ánh mắt. “Tạm thời tôi không cần nữa.”

Đây là sự thật. Trần Giác Phi hoàn toàn không cần quần áo nữa. “Không chào mà định đi, vậy cô giúp tôi mua một bộ quần áo cũng không quá đáng chứ?”

Phía trước vài bước là chợ đêm, con ngõ nhỏ nghiêm chỉnh, ven đường đều là quán. Từ nhỏ Trần Giác Phi đều là cầm y ngọc thực, bình thường quần áo cũng không dưới một ngàn, chưa từng bước vào những quán hàng rong bán những bộ quần áo giả mạo kém chất lượng như vậy.

Nhưng trên người nhộp nháp vô cùng khó chịu, cậu cũng mặc kệ, lấy bừa trên giá hàng một cái áo. “Cái này đi.”

Khương Từ hỏi chủ quán: “Áo này bao nhiêu tiền?”

“Bốn mươi.”

“Đắt quá, ba mươi.”

Trần Giác Phi không thể tưởng tượng nổi nhìn Khương Từ, giá đã rẻ đến mức không thể tin rồi, cô ta còn muốn mặc cả? Khương Từ chẳng những mặc cả, còn cùng chủ quán cò kè nửa ngày, cuối cùng mua với giá 35 đồng.

Rời sạp hàng, Trần Giác Phi tìm chỗ vắng người cởi chiếc sơ mi trên người ra, mặc vào cái áo mua với giá rẻ nhất từ trước tới nay, tiện tay đem quần áo bẩn vứt vào thùng rác, trào phúng nói: “Lúc cô quăng ra một ngàn, sao không thấy cô tính toán chi li như vậy?”

Khương Từ không nói chuyện, Trần Giác Phi cũng không trông mong Khương Từ trả lời.

Hai người yên lặng đi về phía đối diện Walmart, bỗng nhiên Khương Từ thấp giọng nói: “Chuyện đó không giống.”

Trần Giác Phi không hiểu gì cả. “Cái gì không giống?” Lời vừa nói ra, mót kíp phản ứng, Khương Từ đang trả lời vấn đề cậu hỏi năm phút trước.

Cậu không khỏi nhìn thoáng qua Khương Từ.

Trong bóng đêm, Khương Từ cúi đầu suy nghĩ, vẻ mặt mang theo vài phần cô đơn không nói lên lời. Sự cô đơn này, cũng giống như cô vậy, người ngoài bất kể như thế nào, cũng không thể xông vào được.

4. Chương 4: Màu Cam Kiên Cường (03)

“Tự cậu chờ đi, tôi về trước.” Khương Từ nói.

“Cô ở đâu? Về kiểu gì?” Trần Giác Phi buột miệng, nói xong chỉ muốn cắn lưỡi mình. Tự dừng lại chủ động quan tâm đến người bị bệnh thần kinh này, đúng là gặp quỷ.

“Gần đây thôi, tôi về đây.” Vừa nói xong, phía trước chợt lóe lên ánh đèn xe.

Trần Giác Phi vẫy vẫy tay: “Lương Cảnh Hành! Ở đây!”

Xe dừng lại trước mặt hai người, cửa kính xe mở ra. Lương Cảnh Hành ló đầu, nhú mày nhìn Trần Giác Phi, “Cháu vừa gọi ai đấy?”

Trần Giác Phi cười hì hì, kéo cửa ra, chui vào trong xe.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành dừng lại trên người Khương Từ: “Cô Khương, cô cũng lên xe đi, tôi đưa cô về trước.”

Khương Từ lắc đầu, tay chỉ vào nơi nào đó bên phải trong bóng đêm: “Tôi đang trọ ở đó. Rất gần.”

Lương Cảnh Hành nhìn theo.

Đường Hà Vương là một con đường cũ trong nội thành, nhà ở mới nhất trong khu này cũng phải có ít nhất 20 năm tuổi. Ban đêm nhìn không rõ, nhưng ban ngày lại vô cùng rõ ràng, nhà cửa, đường phố loang lổ cũ nát, đối lập hẳn với những khu đô thị sầm uất. Tỷ lệ tội phạm của nơi này cũng vô cùng cao, trộm vặt là chuyện thường ngày, những tin tức như phát hiện được hai thi thể đã thối rữa trong ngõ nhỏ cũng không mới mẻ gì.

Lương Cảnh Hành thu hồi ánh mắt, “Được, cảm ơn cô đã gọi điện cho tôi, đi về nhớ chú ý an toàn.”

Khương Từ gật đầu, chờ khi Lương Cảnh Hành lái xe đi, mới bắt đầu xoay người rời đi.

Lương Cảnh Hành rẽ phải, trùng hợp là Khương Từ cũng đi con đường đó. Thấy hai tay cô kéo dây ba lô, đầu cúi xuống, tránh những xe bán hoa quả rong đang rao to trên đường, hơi nước từ những quán nướng bốc lên, ven đường là một kẻ say xỉn không biết đã uống bao nhiêu rượu đang cúi thấp nôn mửa.

“Cậu, lần trước sau khi cháu đi, chắc chắn cậu quay lại tìm Khương Từ, đúng không?”

Lương Cảnh Hành lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía trước, cũng không phủ nhận, “Tìm cô ấy nói vài câu.”

“Cậu thì có lời gì để nói với cô ta?”

Anh dừng một chút, “Cô ấy là con gái của một người quen cũ.”

Trần Giác Phi lập tức tò mò, “Cậu biết cô ấy?”

“Có gặp vài lần.” Không đợi Trần Giác Phi mở miệng, Lương Cảnh Hành lại hỏi cậu, “Thế còn cháu, hôm nay sao lại ở cùng một chỗ với cô ấy? Lại gây rắc rối gì rồi hả?”

“Hừ! Cháu mà lại dám gây rắc rối cho cô ta á? Cô ta bỏ qua cho cháu là cháu đã cảm tạ trời đất rồi! Đầu tiên là ở trong quán Bar hắt rượu vào người cháu, sau đó lại làm...” Đột nhiên cậu nhớ đến lời nói của Khương Từ, không biết tại sao lại không vạch trần lời nói dối của cô, liền bỏ bớt đi vụ điện thoại di động. “...Tóm lại, đừng nghĩ cô ấy là một cô gái, những truyện độc ác như vậy, tất cả đều làm được.”

Lương Cảnh Hành nhú mày: “Cô ấy làm gì ở quán Bar?”

Trần Giác Phi bĩu môi, “Làm việc. Lần trước cậu còn nói cháu phỉ báng, thật sự tự tôn tự ái của cô ta...”

“Làm công việc gì?”

“Cậu, lời này của cậu thật vô nghĩa, ở loại địa phương đó, làm việc gì mà chả bị người ta chiếm được chút tiện nghi.”

Môi mỏng anh nhếch lên, không thèm nhắc lại.

Trần Giác Phi vươn vai một cái, không quan tâm đến việc này nữa, thay đổi đề tài, “Cậu, khi nào thì mợ về?”

“Gọi cô ấy à di.”

“Mợ” trong lời nói của Trần Giác Phi là chỉ Hứa Tấn Hoan. Hứa Tấn Hoan nhỏ hơn Lương Cảnh Hành hai tuổi, hai người từ nhỏ lớn lên cùng một chỗ, trong mắt người ngoài, đã sớm coi họ là một đôi. Chỉ là trong đó có khúc chiết, chỉ người trong cuộc rõ ràng.

Ba ngày sau, Hứa Tấn Hoan từ thủ đô trở về, cùng ăn một bữa cơm với gia đình Lương Cảnh Hành, trò chuyện tán gẫu về tình hình gần đây.

Hứa Tấn Hoan biết được công ty của anh sắp khai trương, cười nói: “Hay là em đến làm việc trong công ty anh, lương không cần cao, bao ăn bao uống là được rồi.”

Lương Cảnh Hành gạt gạt tàn thuốc, “Tòa miếu nhỏ của anh sao chứa được tượng Phật lớn như em chứ.”

Hứa Tấn Hoan làm ỏ trên ghế sofa, cây đèn bên cạnh tỏa ra ánh sáng trắng, làm gương mặt cô vô cùng dịu dàng. Cô vươn tay với Lương Cảnh Hành, “Cho em một điếu thuốc.”

“Không phải là Vạn Bảo Lộ, em hút không quen.” Dừng một chút, “Không phải em nói muốn cai thuốc sao?”

Hứa Tấn Hoan cười một tiếng, “Đúng vậy, anh xem, thuốc em cũng không mang theo, nếu không sao lại đi xin của anh.”

Lại hỏi: “Việc trang hoàng công ty thế nào rồi?”

Lương Cảnh Hành vo viên điếu thuốc, “Còn hành lang nữa, không biết nên treo bức tranh gì, em tư vấn cho anh đi.”

Cô nói: “Anh cũng coi như một nhà nghệ thuật, cần gì em tư vấn? Hay là muốn em nói, anh trực tiếp đi tìm người vẽ tranh đi.”

“Tranh gì?”

“Tranh phong cảnh, tranh thế trù tượng, tranh khiêu dâm... Tranh gì không quan trọng, phải xem trình độ họa sĩ thế nào.”

Lương Cảnh Hành cân nhắc một lúc, tiếp thu ý kiến của cô. Lại hỏi: “Tháng sau là sinh nhật em, có dự định gì không?”

“Không làm. Hàng năm trong nhà đều đến một đồng người, cũng không biết đến mừng sinh nhật hay bầu vù quan hệ, không có ý nghĩa gì. Mẹ em đang ép em nhanh chóng kết hôn. Em nói với bà ấy, cứ từ từ đã.”

“Tránh được mừng một, lại không thoát được mười lăm. Em cứ nói thẳng với dì ấy đi.”

Hứa Tấn Hoan cười: “Nói sớm không bằng nói muộn.”

Hứa Tấn Hoan ở thành phố Sùng một tuần, thừa dịp chưa đến sinh nhật, lại tìm cơ chạy đi.

Trần Giác Phi tỏ ra thất vọng hơn so với bất kỳ ai, “Cậu, sang năm là đã 30 rồi, cậu tính kéo dài đến khi nào mới cùng vợ kết hôn?”

Lương Cảnh Hành cười cười: “Cháu cảm thấy cậu già hả?”

Cậu vội lắc đầu, “Tuổi của cậu cũng không tính là lớn. Chẳng qua là hay làm ra vẻ ông cụ non, sắc mặt nghiêm nghị, lúc dạy bảo người khác, so với ông cụ ở nhà còn kinh khủng hơn. Lời thật thì hơi khó nghe, cậu nghe cháu, vẻ mặt hiền lành một chút thì mới được phụ nữ thích.”

“Nếu ở trường học mà cháu có lòng như thế này. Thì cậu chắc chắn cháu hiền lành hơn so với bất cứ ai.”

Thật ra gần đây Trần Giác Phi đã yên tĩnh đi rất nhiều, thời gian rảnh rỗi đều dùng để chú ý Khương Từ, mong lại nắm được nhược điểm của cô. Nhưng từ khi nghỉ việc ở quán Bar, sau khi tan học, Khương Từ về nhà luôn, hoặc đến phòng tranh ngồi vài giờ, đến Chủ nhật sẽ theo thầy giáo học vẽ tranh... Tóm lại, tất cả đều là cuộc sống của một học sinh bình thường. Việc này, ngược lại làm Trần Giác Phi không nói rõ mình thấy thất vọng hay vui mừng.

Ngày đó, Khương Từ từ quán Bar về nhà, ngủ một mạch đến nửa đêm thì bị một tiếng đập cửa làm thức giấc. Ở đây buổi tối không có khách đến bao giờ, cô cảnh giác đứng dậy, cầm một cây gậy sắt để ở cạnh giường, đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo, bên ngoài là một mảnh tối đen, không nhìn thấy gì cả.

Đợi một lúc, bên ngoài yên lặng không tiếng động, Khương Từ đang định quay trở lại giường, cửa lại vang lên tiếng “Cốc cốc cốc.”

Trái tim của cô như treo ở cổ họng, “Ai đó?”

“A Từ, là anh!”

Nghe được giọng nói của Tào Bản, Khương Từ gỡ xích sắt xuống, kéo then cửa sắt ra, mở khóa chống trộm, “Anh Tào, sao anh lại đến đây?” Cô bật đèn phòng khách, nghiêng người cho Tào Bản vào, sau đó cẩn thận khóa kỹ cửa.

Rõ ràng là Tào Bản trực tiếp đi đến từ quán Bar, áo đầy mồ hôi, Tào Bản là một người béo mập, vì thế rất sợ nóng, đứng trong căn phòng oi bức, thở hộc hộc hỗn hển.

Khương Từ muốn mang quạt điện ra, Tào Bản khoát tay, “Không cần đâu, anh sẽ đi ngay.” Từ trong túi áo, anh lấy ra một xấp tiền, “Đây là một ngàn đồng em bỏ lại, anh nói với ông chủ em muốn thi vào trường cao đẳng, ông chủ tỏ vẻ thông cảm, trả lại cho em năm trăm đồng tiền thưởng.”

Khương Từ cúi đầu nhìn xấp tiền giấy hồng nhạt thật dày, lại không vươn tay nhận lấy.

Tào Bản kéo tay cô, nhét xấp tiền vào, “Cô nương ngốc, hà tất phải bắn khoăn về tiền này.” Anh xoa xoa mồ hôi trên mặt, “Em còn trẻ, lòng dạ cao, sau này gặp phải tình huống như vậy, nói đùa vài câu cho qua chuyện.”

Ngón tay Khương Từ xiết chặt, không nói gì.

“Không làm việc này cũng tốt, em là một học sinh giỏi, nó sẽ phá hủy thanh danh. Sau này nếu có việc cần tiền, cứ nói với anh Tào, một năm cấp ba của em, cũng không thành vấn đề.”

Thời điểm cha qua đời thì Khương Từ phải một năm nữa mới tròn 18 tuổi, rất nhiều thứ chưa làm được, Tào Bản là đồng hương của Khương Từ, đã từng được cha Khương Từ chiếu cố rất nhiều. Vốn là đã mất liên lạc, một lần bất gặp Khương Từ phát tờ rơi ở siêu thị, Tào Bản nhận ra, liền kéo Khương Từ đi làm nhân viên phục vụ ở quán Bar.

Khương Từ cười cười, lắc đầu, “Không cần đâu, em vẫn còn tiền.”

Tào Bản gật gật đầu, “Được rồi, em đã có số điện thoại của anh, nếu có việc gì khó khăn thì cứ gọi điện.” Trước khi đi, lại dặn Khương Từ; “Nhớ khóa cửa cho kỹ, đừng tùy tiện mở cửa cho bất cứ ai.”

Sau khi Tào Bản về, Khương Từ trở lại phòng ngủ, đem xấp tiền đã bị mồ hôi làm cho ẩm ướt, đếm ba lần, sau đó nhét vào dưới gối đầu.

Cuộc sống giống như một túi bột mì lớn thùng tứ phía, bịt lại một chỗ, lại chảy ra từ chỗ khác. Sống, chỗ nào cũng phải dùng tiền. Ăn cơm, mặc quần áo, nước, gas, còn có màu vẽ. Hơn nữa, thứ cuối cùng chính là thứ cần chi nhiều nhất, làm sao cũng không thể tiết kiệm được.

Sau khi Khương Minh Viễn qua đời, vốn Khương Từ không có ý định tiếp tục học vẽ tranh. Nhưng cô không giỏi thứ gì khác, chỉ có vẽ tranh, bỏ dở giữa chừng cũng thật đáng tiếc, mà thầy giáo của cô là Trần Đồng Úc, họa sĩ nổi tiếng của thành phố Sùng, tiêu chuẩn nhận học trò cũng cực kỳ cao, ba mươi năm qua không dạy quá bốn người.

Cũng may mười vạn đồng của Lương Cảnh Hành giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cô cần rằng một cái, cuối cùng vẫn dùng tới.

Lại một tuần, Khương Từ theo thường lệ đến phòng vẽ tranh của Trần Đồng Úc.

Càng gần cuối năm, nhiệt độ của thành phố Sùng càng tăng cao, đã sắp đạt đến uy lực của “Hỏa lò”. Bốn mươi phút trên xe công cộng làm một thân Khương Từ ra đầy mồ hôi.

Trần Đồng Úc rót cho Khương Từ một cốc nước đá, không đề cập đến chương trình học hôm nay, “A Từ, thầy muốn nhờ em giúp một việc. Em vẫn còn một tháng hè đúng không? Một người bạn của thầy có nhờ thầy vẽ một bức tranh trên tường, chuyện rườm rà tốn thời gian này, em làm thay thầy đi.” Ông dừng một chút, “Đối phương trả thù lao khá cao, phải gấp hai lần bình thường.”

Khương Từ do dự, “Em sợ bức tranh sẽ không đẹp được như thầy.”

Trần Đồng Úc vốn dĩ cũng không đồng ý cho học trò của mình chưa học xong đã đi khoe khoang, từng vì việc Khương Từ đem tranh đi đấu giá mà tức giận đến thối râu tròng mắt, một tháng không nói chuyện cùng cô. Nhưng tình huống bây giờ có chút đặc biệt, hi vọng có thể giúp đỡ được chút nào hay chút đấy. Lúc biết được nhà Khương Từ xảy ra chuyện, ông đã muốn miễn một năm học phí cho Khương Từ, nhưng cô lại không chút do dự mà từ chối.

Ông thường xuyên cảm thấy Khương Từ chính là hình ảnh lúc trẻ của ông, kiêu ngạo ngút trời, tính tình ngoan cố bướng bỉnh, không chịu được ánh mắt thương hại của người khác. Lúc trước còn giàu có, kiêu căng cũng được, nay rơi vào tình cảnh khó khăn, thanh cao biến thành lệ khí, cô vẫn giữ cái tính khí như vậy, thật đúng là muốn ăn đòn đánh mà.

Nói cho cùng, vẫn có câu, “tình thâm bất thọ, cường cực tắc nhục*”.

(* ý nói một người đặt quá nhiều tình cảm, tình cảm đó sẽ không lâu dài, mọi việc đều quá tranh cường háo thắng, khó tránh khỏi có ngày phải chịu nhục)

(mình không biết có chính xác không nữa, bạn nào biết thì bảo mình nha)

5. Chương 5: Màu Cam Kiên Cường (04)

Thi xong môn thi cuối cùng của học kì, Khương Từ mang một túi lớn đựng dụng cụ vẽ tranh trên lưng, dựa theo địa chỉ Trần Đồng Úc đưa, tìm đến một công ty vừa mới trang hoàng xong. Một người thanh niên mặc bộ quần áo lao động màu lam đầy bụi, dáng người gầy gò, da ngăm đen tiếp đón cô.

Cậu thanh niên dẫn cô đến một hành lang, chỉ bức tường trái phải hai bên, “Ở đây, nửa tháng sau công ty sẽ khai trương, thời gian có chút gấp.” Cậu gái gật đầu, cười nói, “Nhưng mà ông chủ đã bảo không cần quá chi tiết, nhìn tổng thể hợp lý là được.”

Khương Từ ngẩng đầu, hít mắt nhìn độ cao.

“Còn nữa, ông chủ đang uống trà ở phía đối diện, nếu muốn cô có thể qua chào.”

Cậu thanh niên thấy Khương Từ đang ngẩng đầu nhìn bức tường, một lúc lâu sau cũng không thấy nói chuyện, không biết có nghe lọt tai những gì cậu nói không nữa, cũng không dám tiến lên quấy rầy. Từ lúc Khương Từ vào đây, cậu đã cảm thấy cô gái này có chút kì lạ, một cô gái lớn như vậy, để kiểu tóc gì không để, lại đi cắt đầu đinh. Tuy nhiên suy nghĩ lại, bọn họ là người làm nghệ thuật, đều có chút cá tính, kỳ lạ cũng là bình thường. Cậu lẩm bẩm một câu, gật gật đầu, “Tôi là Lưu Nguyên, nếu cô cần gì thì cứ gọi, tôi đang quét dọn vệ sinh ở phía trước.”

Khương Từ trải báo cũ trên mặt đất, ngồi xuống ngẩng đầu nhìn bức tường, nửa giờ sau, cô đứng dậy phủi bụi trên người, đi đến đằng trước mượn Lưu Nguyên một cái thang. Cô từ trong ba lô lấy ra màu vẽ, đang định pha loãng, đột nhiên đứng dậy nhìn về phía Lưu Nguyên đang cầm thang ở phía trước, “Anh còn bộ quần áo nào giống vậy nữa không?”

Lưu Nguyên sững sờ một chút, vội vàng gật đầu, chạy tới chỗ làm việc tìm được một bộ.

Quần áo mang theo mùi mồ hôi, Khương Từ nhíu mày, cảm trong tay giữ giữ. Quần áo là kiểu nam, hơi lớn. Mặc vào bên ngoài áo sơ mi, che hết cả người cô, phía dưới chỉ lộ ra hai chân nhỏ, nhìn từ phía sau, giống như không mặc quần.

Lưu Nguyên vội vàng dời ánh mắt.

Động tác của Khương Từ không nhanh không chậm, vạch ra trên tường những tầng màu sắc, kêu Lưu Nguyên điều chỉnh thang, thỉnh thoảng lại xuống dưới lấy màu. Điều hòa hành lang hoạt động liên tục, nhưng cô vẫn thấy nóng, toàn thân ra đầy mồ hôi. Lưu Nguyên thấy cô gái nhỏ kì lạ này cũng không dễ dàng, bớt chút thời gian mua cho cô một chai nước lạnh. Sau khi Khương Từ nhận lấy cũng không uống, nói cảm ơn, để sang một bên rồi tiếp tục vẽ.

Bận rộn cho đến trưa, mặt tường đều đã bị tô vẽ loạn thất bát tao. Sau khi ăn cơm xong Lưu Nguyên có đi xem qua một lần, cảm thấy ông chủ mình có phải đang ném tiền qua cửa sổ không – một đồng thuốc màu xanh xanh tím tím trên mặt tường, thật không nhìn ra hình thù gì.

Cậu ngưng ngưng nói thẳng, nở nụ cười thật thà, “Vẽ từ sáng cho đến trưa, vẫn không nhìn ra được tranh này nói cái gì. Tôi là người không có văn hóa, cố gắng suy nghĩ thế nào cũng không ra.”

Khương Từ nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười này, làm vẻ mặt nghiêm túc khi vẽ tranh toàn bộ rút đi, lộ ra dáng điệu ngây thơ của cô gái, “Tôi đang vẽ hồ nước.”

Lưu Nguyên lại nhìn chăm chăm vào bức tường một lúc, há hốc mồm, không phát ra tiếng. E rằng tranh này không phải vẽ hồ nước, mà là bùa chú.

Từ trong túi, Khương Từ lấy ra điện thoại cùng ví tiền, cởi quần áo lao động trên người ra, xoay người lấy chai nước bên cạnh, “Cảm ơn anh, tôi đi ăn cơm trước.”

Lúc rảnh rỗi, Lưu Nguyên sẽ đi dạo hành lang một vòng. Đối với bức tranh của Khương Từ rốt cuộc là gì, cậu tự nhận mình cuối cùng vẫn không hiểu, cũng liền ăn của cải mà không quan tâm nữa. Nhưng mà đến thứ bảy bức tranh được hoàn thành, cậu nhìn lên bức tường rực rỡ, há mồm trợn mắt.

Hồ nước xanh ngắt, dãy núi chạy dài, trải rộng trên bức tường rộng lớn, mênh mông bát ngát.

Một tay Khương Từ chống nạnh, quay đầu nhìn cậu, “Anh cảm thấy thế nào?”

Trên trán cô dính chút màu vẽ màu trắng, Lưu Nguyên nhìn thoáng qua, lập tức dời ánh mắt, “Tôi... tôi cảm thấy nhìn được lắm, phong cảnh rất đẹp.”

Khương Từ nở nụ cười, cởi quần áo lao động ra móc lên cây thang, “Tôi nghỉ ngơi nửa buổi chiều này, sáng mai sẽ tiếp tục vẽ bức còn lại.”

Đã có kinh nghiệm, tốc độ vẽ của Khương Từ tăng lên rõ rệt. Cô vừa vẽ vừa nghỉ, còn bớt chút thời gian nói chuyện phiếm với Lưu Nguyên.

Lưu Nguyên hỏi thăm cuộc sống của cô, lại đem toàn bộ tình huống của mình nói ra sạch sẽ. Nhưng trong lòng cậu nghi ngờ Khương Từ cũng không nghe lọt toàn bộ những gì cậu nói, vì có một lần cậu nói cho Khương Từ biết anh trai mình nhận thầu làm vườn tiêu, công viên, lãi hàng năm cũng không tệ lắm, kết quả là hôm sau cô lại hỏi lại, “Hạt tiêu trong vườn của ông anh là trồng giống hạt tiêu gì?”

Hai ngày tiếp, Khương Từ đột nhiên bị cảm.

Mùa hè của thành phố Sùng vô cùng ác liệt. Bên ngoài hơi nóng hầm hập, bên trong lại mở điều hòa cực thấp, nhiều người ra vào vào, lúc nóng lúc lạnh rất dễ bị bệnh. Cô cố gắng chịu đựng nửa ngày, buổi tối về bắt đầu phát sốt. Tiêm hai ngày, mắt thấy ngày khai trương theo lời Lưu Nguyên đã lửa sém lòng mảy (vô cùng cấp bách.), mà bức tranh đã xong một nửa, cơn sốt vừa lui, lập tức lại đến công ty.

Lưu Nguyên chuẩn bị tan làm, thấy cô đeo khẩu trang tiến vào, ngăn người một lúc, “Cô Khương, bệnh cảm của cô thế nào rồi?”

“Cũng ổn rồi. Tôi sẽ ở lại làm đến đêm để đẩy nhanh tiến độ.”

“Vậy... Vậy nếu không thì tôi ở lại cùng cô. Một mình cô thì rất buồn chán.”

Khương Từ ho khan vài tiếng, khoát tay, “Không cần đâu.”

Bóng đêm dần dần buông xuống. Chờ khi Khương Từ lấy lại tinh thần đã là mười giờ tối. Đứng lâu trên cây thang, xương cốt toàn thân đều đau nhức, giống như muốn vỡ vụn. Không gian vô cùng yên lặng, chỉ có âm thanh của cái điều hòa trên đỉnh đầu vang lên “Vù vù” tỏa ra khí lạnh. Cô xoa xoa bả vai, chậm rãi từ trên thang leo xuống, đem dụng cụ vẽ rửa sạch sẽ, cởi bộ quần áo lao động đi ra khỏi công ty.

Ở đây đều là dân văn phòng, ban đêm không náo nhiệt bằng ban ngày. Khương Từ đứng trước cửa công ty một lúc, không nhìn thấy một chiếc xe taxi nào. Cô định đi qua đường, đứng gần gốc cây, ở đó có lẽ bắt xe dễ dàng hơn. Đúng lúc này, phía trước có ánh đèn chột lóe lên, một chiếc xe con đang chạy lại về hướng này.

Khương Từ híp mắt, đứng dịch sang bên cạnh nhường đường, lại đi tiếp. Đi được vài bước, chiếc xe chợt dừng lại, hoàn toàn dừng lại bên cạnh cô.

Cửa kính xe hạ xuống, trên ghế lái là một bóng dáng quen thuộc.

Khương Từ sững sốt vài giây, “Anh Lương?”

Cánh tay Lương Cảnh Hành chống lên cửa kính xe, “Tôi quay về công ty lấy vài thứ.”

Khương Từ có chút kinh ngạc, chỉ chỉ toà nhà phía sau: “Đây là công ty của anh?”

“Cứ coi như thế đi.” Lương Cảnh Hành gật đầu, “Sao cô lại ở đây?”

Khương Từ đang định trả lời, chợt thấy cổ họng ngứa ngứa, lập tức che miệng ho khan vài tiếng. Ho xong, xoay đầu lại nhìn Lương Cảnh Hành, tựa hồ như nở một nụ cười châm biếm, “Vẽ tranh cho người ta.”

Anh sững sốt, “Thầy Trần Đồng Úc bảo cô lại đây sao?”

Khương Từ gật đầu.

Yên lặng vài giây, Lương Cảnh Hành mở miệng, “Lên xe, tôi đưa cô về.”

Khương Từ nghĩ nghĩ, không từ chối. Giờ này cũng không còn chuyến xe công cộng nào. Huống hồ cô vừa vẽ tranh vài tiếng đồng hồ, lại đang bị bệnh, cả người đã sớm mệt như con chó chết.

Sau khi ngồi lên xe, cô lấy khẩu trang ra từ trong túi ra, đeo vào.

Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, “Bị cảm?”

Khương Từ hạ mắt, gật gật đầu.

“Hình như mỗi lần tôi gặp cô, cô đều đang bị ốm.”

“Không có.” Âm thanh phát ra sau khẩu trang có vẻ không rõ, “Chỉ có lần đầu tiên và hôm nay thôi.”

“Uống thuốc gì chưa?”

“Rồi.” Khương Từ mệt mỏi, cũng không có tâm tình nói chuyện phiếm, tay xoay xoay mở radio trên xe, cả người ngả trên ghế, “Tôi chớp mắt một lát. Đến nơi nhớ gọi tôi.”

Là một bài hát tiếng Anh cũ, giọng nam, vô cùng có cảm giác niên đại, như một tấm hình cổ xưa, hay giống như một bộ phim đen trắng. Ô tô chạy chậm chậm, Khương Từ nhắm mắt suy nghĩ, đầu dần dần gục xuống, suy nghĩ trở nên trì trệ, rơi vào mơ hồ.

Không biết đã ngủ bao lâu, chợt tỉnh giấc. Cô ngẩng đầu, mờ mịt nhìn bốn phía, trông thấy bảng hiệu siêu thị Walmart, mới biết đã đến đường hà Vương động. Xe đã tắt máy, đỗ dưới một bóng cây ngô đồng, trên ghế lái không có ai.

Khương Từ lấy điện thoại di động ra xem giờ, đã 11 rưỡi. Cô mở cửa bước khỏi xe, đi được vài bước, thấy Lương Cảnh Hành đang đứng ở phía trước hút thuốc. Hôm nay anh mặc một bộ tây trang màu xám bạc, thân hình cao ngất, so với vài lần gặp trước trông có vẻ nghiêm túc hơn.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, Khương Từ không ở miệng gọi anh.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành không biết dừng ở nơi nào, dáng vẻ hút thuốc có vẻ hết sức tùy ý, giống như mọi việc đều không liên quan đến mình. Nhưng cụ thể về cái gì, Khương Từ lại không nói lên lời.

Sau một lúc lâu, trái lại Lương Cảnh Hành chú ý đến cô trước. Anh dập tắt điếu thuốc, ném vào thùng rác bên cạnh, đi tới chỗ cô đang đứng, “Tỉnh rồi?”

“Sao lại không gọi tôi?”

“Thấy cô đang ngủ rất ngon.”

Khương Từ yên lặng vài giây, “Anh Lương, cảm ơn anh đã đưa tôi về. Đã khuya rồi, anh về đi, không lại muộn quá.”

Lương Cảnh Hành nhìn cô, “Đề tôi đưa cô về tận nhà.”

“Không cần...”

“Khuya rồi, vùng này không an toàn.” Ngữ khí anh lộ ra vài phần cương quyết chưa từng có, “Nếu cô xảy ra chuyện gì, tôi không biết phải ăn nói với thầy giáo cô thế nào.”

Môi Khương Từ khẽ nhếch, yên lặng vài giây, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Quán Bar ở đây mọc lên san sát, đèn biển hiệu ban đêm trông vô cùng chói mắt. Ước chừng sau khoảng mười phút, Khương Từ rẽ vào một ngõ nhỏ sâu hun hút, đi tiếp vài bước, dừng lại trước một nhà tầng cũ nát.

Khương Từ cũng không cần chìa khóa, đẩy cửa vài cái. Khóa cửa cũ nát kêu răng rắc một cái mở ra. Cô lấy điện thoại di động ra, “Hành lang không có đèn, anh nhớ chú ý dưới chân.”

Ánh sáng trên di động soi đường, Lương Cảnh Hành cúi đầu đi theo sau Khương Từ. Chỉ có một lần vào thời niên thiếu anh làm phóng viên đến khu Bằng Hộ, cũng đi vào một khu nhà như vậy. Tường vôi ẩm ướt mục nát, bong ra từng mảng lớn, lộ ra xi măng màu xám bên trong. Chân tường đã mọc rêu xanh đen, tỏa ra một mùi vị mục nát. Đi tới tầng bốn, một con chuột cực lớn không coi ai ra gì đang “Chít chít” đi xuống.

Khương Từ đối với mọi thứ như đã nhìn quá quen rồi. Con chuột chạy vụt qua chân phải cô, mà ngay cả ánh mắt cô cũng không thêm chớp một cái.

Đến tầng sáu, Khương Từ xoay người lại, “Đến nơi rồi.”

Lương Cảnh Hành gật gật đầu, “Có bệnh thì nên nghỉ ngơi nhiều một chút, bức tranh kia chưa xong cũng không sao.”

Khương Từ lại nghĩ, dù liệu mạng cũng phải hoàn thành bức tranh, không thể phá hỏng danh tiếng của thầy Trần.

Sau khi tạm biệt Khương Từ, Lương Cảnh Hành xoay người đi xuống tầng. Đi được vài bước, nghe thấy tiếng tra chìa khóa, cửa “Cạch” một tiếng, sau đó lại “Rầm” khép lại.

6. Chương 6: Màu Cam Kiên Cường (05)

Vào trong xe, Lương Cảnh Hành vòng tay lái, quay lại công ty.

Đêm càng yên tĩnh, phòng làm việc một mảnh tối đen, chỉ có trên tầng vẫn còn ánh đèn sáng. Lương Cảnh Hành từ trong ngăn kéo của phòng làm việc lấy ra một bản hợp đồng, một bên đồng thời mở máy in ra. Thời điểm chờ máy in khởi động, anh chợt nhớ tới cái gì đó, đứng dậy hướng về phía phòng họp.

Trên đường đi đến phòng họp, đi qua cái hành lang đó.

Thứ anh nhìn thấy đầu tiên là cái thang đặt chính giữa hành lang, cùng các loại màu vẽ để lộn xộn, sàn nhà màu trắng cũng dính vài vệt màu. Anh ngẩng đầu, ánh mắt hướng vào vách tường, lập tức kinh ngạc.

Dải hoa mai xanh thẫm, không điểm cuối, một đàn chim lông vũ màu đỏ đang vỗ cánh bay về phía bầu trời.

Anh nhìn chăm chăm vào loài chim nước một hồi lâu, chân bước đi tiếp, tiêu sái dọc theo hồ nước, ngay sau đó nhìn về phía bức tường bên cạnh – bức tranh chưa hoàn thành, một dãy núi tuyết kéo dài không dứt, sau núi là mây, sau mây là bầu trời.

Di động đột nhiên rung lên, Lương Cảnh Hành lấy lại tinh thần.

Là điện thoại của Trần Giác Phi, cậu ngáp một cái thật dài. “Cậu, thời gian cậu đi lấy bản hợp đồng kia cũng thật nhanh, đã qua hai tiếng đồng hồ rồi.”

Lương Cảnh Hành quay lại phòng làm việc, “Trên đường gặp một người, đưa cô ấy về nhà trước.”

“Ai?”

Lương Cảnh Hành sắp xếp lại hợp đồng bỏ vào máy in, không trả lời, “Giờ này sao cháu còn chưa ngủ?”

Trần Giác Phi hất xì một cái, “Còn không phải chờ cậu mang đồ ăn khuya về sao, cháu đói muốn chết rồi.”

Thanh âm Lương Cảnh Hành bình thản, “Sao cháu không tự lăn xuống mua đi.”

Trần Giác Phi cười hì hì, “Cháu còn đang chơi game, không thoát thân ra được.”

Tài liệu sao chép xong xuôi, Lương Cảnh Hành tắt máy in, đem bản chính cùng bản photo cất vào trong túi tài liệu. Đi đến cửa, lại dừng bước, quay lại phía hành lang nhìn thoáng qua.

Vài ngày sau, Khương Từ cũng không gặp lại Lương Cảnh Hành.

Cô nhanh đuổi chậm đuổi, cuối cùng cũng hoàn thành bức tranh chậm một ngày so với thời gian giao hẹn.

Thu dọn xong mọi thứ, cô đeo balo lên lưng, điều chỉnh quai đeo, xoay người nhìn Lưu Nguyên, “Mấy ngày nay cảm ơn anh, giúp tôi nói với ông chủ anh một tiếng, tiền công anh ấy giao cho thầy Trần Đồng Úc là được.”

Lưu Nguyên gãi gãi đầu, cười nói, “Được, cô Khương, về sau có cơ hội lại đây vẽ tranh, có việc gì cứ tìm tôi.” Cậu tiên Khương Từ đến cửa, lại dặn dò cô trên đường về chú ý an toàn.

Bên ngoài mặt trời đã muốn ngả về phía Tây, thời tiết nóng bức vẫn chưa biến mất, đường nhựa bị phơi nắng một ngày nóng hầm hập. Balo lớn đồ sộ đeo trên lưng, Khương Từ đi vài bước, toàn thân đã ra đầy mồ hôi. Đang định qua đường, phía sau chợt truyền đến tiếng của Lưu Nguyên, “Cô Khương.”

Khương Từ xoay người, Lưu Nguyên đứng ở cửa, vẫy vẫy tay, “Ông chủ vừa mới gọi điện đến, nói mời cô ăn cơm chiều, sau đó sẽ tận tay giao tiền lương cho cô! Cô vào đây ngồi chờ một lát!”

Khương Từ đứng im không nhúc nhích.

“Mau chóng vào đây! Bên ngoài trời rất nóng!”

Con người một khi nếm trải thuận lợi, bắt đầu quên đi những ngày gian nan khó khăn. Khương Từ không khỏi phỉ nhổ chính mình, hai chân lại tự động tiến về phía Lưu Nguyên.

Lưu Nguyên đỡ lấy balo của cô, đặt phía trước, lấy cho cô một cái ghế.

Đang nhàm chán, Khương Từ bắt đầu nói chuyện phiếm với Lưu Nguyên: “Lần trước anh có nói quê hương ở đâu? Chỗ nào của Trùng Khánh?”

“Suối vu.”

“Khu du lịch sao?”

Lưu Nguyên cười ha ha: “Cũng không hẳn, ở đó có thể nhìn thấy sông Trường Giang, còn có một thị trấn cổ.”

“Có đặc sản gì không?”

“Không có.” Lưu Nguyên gãi gãi đầu, dường như có chút ngượng ngùng, “Khoai tây thì có rất nhiều.”

Khương Từ “Ừ” một tiếng, “Ông chủ các anh năm nay bao nhiêu tuổi?”

Đề tài đột nhiên xoay chuyển, nhất thời Lưu Nguyên không phản ứng kịp, lặng đi một chút, “Hai mươi chín.”

“Là giảng viên đại học sao?”

“Ừ, ở thành phố Sùng chụp ảnh lý luận gì đó, cụ thể tôi cũng rõ lắm.”

Khương Từ yên lặng vài giây, lại mở miệng, “Anh cũng không phải công nhân bình thường đúng không?”

Lưu Nguyên cười rộ lên, “Tôi cùng với anh Lương quen biết đã lâu, trước đây làm trợ thủ cho anh ấy.” Lưu Nguyên cũng không ý thức được mình thay đổi xưng hô.

Khương Từ giương mắt, “Trợ thủ gì?”

“Thì trợ thủ chụp ảnh, lái xe cho anh ấy, vác ống kính gì đó.”

Khương Từ lại hỏi, “Vậy sao anh quen biết với anh ấy. Ông chủ các anh cũng là người tuổi Vu sao?”

Lưu Nguyên xua tay, “Đương nhiên không phải, là người thành phố Sùng. Trước kia đi phỏng vấn ở nhà xưởng, giúp tôi một việc lớn, cứ như vậy liền quen biết.”

Khương Từ liếc cậu một cái, “Anh ta còn từng làm phóng viên sao?”

“Đương nhiên!” Lưu Nguyên nói về ông chủ của mình, giọng điệu vô cùng tự hào, “Không phải nói quá đâu, chính là phỏng vấn chụp ảnh chúng tôi, sau khi đăng báo cứu được bao nhiêu người...” Cậu bắt đầu kể lại tin tức kia, nói đến một nửa, thấy Khương Từ mím môi, ánh mắt nặng nề vài phần. Lưu Nguyên sững sờ, lập tức im miệng. Cậu không biết lời nói nào của mình làm Khương Từ mất hứng, liền không dám lên tiếng nữa. Trong lòng thầm nghĩ, cô gái nhỏ này, quả nhiên thật khó ở chung.

Một lát sau, Khương Từ chậm rãi giương mắt, “Ông chủ các anh đã kết hôn chưa?”

Lưu Nguyên lắc đầu, “Chưa.”

Khương Từ nhìn cậu, “Anh ta không phải bị đồng tính luyến ái đó chứ?”

Mặt Lưu Nguyên “Xoạt” một cái đỏ ửng, Khương Từ kinh ngạc, “Bị tôi đoán trúng rồi sao?”

Lưu Nguyên vội vàng xua tay, “Không phải, không phải! Cô Khương đừng hiểu lầm, ông chủ chúng tôi không phải như vậy.”

Ánh mắt cậu né tránh, giống như đối với cụm từ “Đồng tính luyến ái” có chút kiêng dè, Khương Từ có chút tò mò, “Ông chủ của các anh không phải, chắc lẽ lại là anh?”

Lưu Nguyên lắc đầu kịch liệt, “Tôi cũng không phải!”

Khóe miệng Khương Từ giật giật, “Vậy anh đỏ mặt gì chứ?”

Mặt Lưu Nguyên đỏ như tôm luộc, “Cô Khương, cô đừng trêu tôi nữa.”

Đúng lúc này, Lương Cảnh Hành đẩy cửa tiến vào, Lưu Nguyên từ trên ghế nhảy dựng lên, “Anh Lương, cuối cùng anh cũng đến.”

Từ “Cuối cùng” này, mang mười phần oán trách, Lương Cảnh Hành nhìn về phía Khương Từ, thấy cô nề nếp quy củ ngồi trên ghế, vẻ mặt bình thản, hoàn toàn không giống như vừa làm chuyện thương thiên hại lý gì.

Lương Cảnh Hành đi tới, cầm lên cái balo đặt trên mặt bàn bóng loáng. Anh không nghĩ nó lại nặng như vậy, sức lực không dùng đủ, cánh tay hơi hạ xuống. Đợi anh đứng vững, đã thấy Khương Từ lẳng lặng nhìn anh, ý cười hiện lên, hơi lộ ra ở khóe mắt.

Lương Cảnh Hành thu lại ánh mắt, “Đi thôi.”

Khương Từ gật đầu, đứng dậy đi về phía cửa.

Lương Cảnh Hành nhìn về phía Lưu Nguyên, “Cậu cũng đi cùng đi.”

Lưu Nguyên vội vàng lắc đầu, “Không được đâu anh Lương, em muốn về sớm một chút.”

Lương Cảnh Hành gật đầu, “Mai thứ sáu, cậu nghỉ ngơi vài ngày. Thứ hai hãy đi làm.”

Đi đến một tòa viện độc lập, xa xa qua chiếc cầu là đỉnh nghỉ chân, mơ hồ có tiếng nước chảy

Lương Cảnh Hành dẫn cô ngồi xuống, gọi người châm trà, mang thực đơn lên, mời cô gọi món ăn.

Khương Từ lắc đầu, “Khách tùy ý chủ.”

Lương Cảnh Hành liếc cô một cái, “Có kiêng món gì không?”

“Không có.”

Lương Cảnh Hành trầm ngâm. Quả thật anh cũng không biết Khương Từ thích ăn gì, liền dựa theo khẩu vị thường ngày của Trần Giác Phi gọi vài món.

Mà Khương Từ một mặt vừa ngồi uống trà, một mặt yên lặng nhân cơ hội này quan sát Lương Cảnh Hành.

Mấy lần gặp trước đều là vội vàng, đến tận hôm nay mới chính thức quan sát kỹ dáng vẻ của anh.

Mày rậm môi mỏng, sống mũi cao ngất, hai mắt hẹp dài thâm thúy, là một khuôn mặt vô cùng anh tuấn. Có lẽ đã chịu qua thử thách của tháng năm, mà lộ ra một loại khí chất thành thục khôn khéo.

Người đàn ông này lớn lên rất có hương vị, nhưng mùi vị kia Khương Từ lại không nói rõ được, bởi vì trong cuộc sống thực tại, trước kia cô chưa bao giờ thấy qua trên người đàn ông khác.

“... Bốn món ăn có đủ không, có muốn gọi thêm gì khác không?”

“A...” Khương Từ lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Lương Cảnh Hành trước mặt, lại nhanh chóng dời ánh mắt. “Đủ.”

Ngón trỏ Lương Cảnh Hành ở bên sườn trang thực đơn khẽ vuốt một chút, “Bộp” một cái khép lại, đưa cho nhân viên phục vụ, “Tạm thời cứ như vậy đã.”

Khương Từ chú ý đến ngón tay rất dài của Lương Cảnh Hành, các đốt ngón tay rõ ràng, móng tay được cắt sửa sạch sẽ vuông vức.

Trong khi chờ thức ăn được mang lên, Lương Cảnh Hành lấy ra một tập chi phiếu cùng bút máy, điền lên một con số, đưa cho Khương Từ.

Khương Từ nhận lấy nhìn thoáng qua, thấp giọng nói: “Nhiều.”

“Cô vì làm việc mà sinh bệnh, coi như một chút bồi thường.”

“Vậy cũng quá nhiều.”

Cái đầu ban đầu bóng loáng của cô lúc này tóc đã mọc nhú lên, lúc cúi đầu vẫn có thể thấy da đầu màu xanh đen.

“Cầm đi.”

Mí mắt Khương Từ run lên. Vẫn là những lời nói này, ngữ điệu vô cùng nhạt nhẽo. Vừa như khuyên bảo, cũng vừa như khấn cầu, lại tựa hồ như không thêm để ý đến lời từ chối của người khác.

Phục vụ mang lên hai món đồ ngọt, Khương Từ mở miệng, cuối cùng cũng không nói gì mà nhận lấy tám chi phiếu.

Lương Cảnh Hành để chè bưởi xoài bột báng* (dương chi cam lộ) cùng chè bột cọ sago* trước mặt Khương Từ, “Cô chọn một món đi.”

“Cái nào ít ngọt hơn?”

Lương Cảnh Hành chỉ chỉ chè sago.

Khương Từ cầm lấy thìa sứ, xúc một miếng cho vào miệng, thấp giọng ậm ờ nói một câu, Lương Cảnh Hành không nghe rõ hỏi lại.

Khương Từ hơi hơi giương mắt, “Tôi nói, trước giờ đều không thấy đồ ngọt ngon ở chỗ nào cả.”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành hơi trầm xuống.

Đồ ăn rất nhanh được mang lên, Lương Cảnh Hành cùng Khương Từ nói chuyện về công ty sắp khai trương, “Cô nghỉ hè nếu rảnh, có thể đến đây làm thêm.”

“Nghỉ hè muốn học thêm.”

Lương Cảnh Hành chợt nghĩ đến cô sắp lên cao tam, “Cô định sẽ học trường gì?”

Khương Từ dừng một chút, chậm rãi nói, “Tôi không định theo học nghệ thuật chuyên nghiệp.”

Nhất thời yên lặng, qua một lúc lâu sau, Lương Cảnh Hành thấp giọng nói, “Nếu cô lo lắng về vấn đề học phí...”

Ngón tay Khương Từ buông lỏng, chiếc thìa va phải thành bát, vang lên một tiếng thanh thúy, “Anh định giúp đỡ tôi?”

Lương Cảnh Hành nhất thời không nói gì.

“Anh rất thích làm việc thiện sao? Hay là bệnh nghề nghiệp trước kia còn lưu lại?” Khương Từ nhìn anh, “Anh không sợ sau này có việc gì tôi cũng sẽ tìm anh sao?”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, nhìn thẳng vào mắt cô, “Cô sẽ như vậy sao?”

Không chờ Khương Từ trả lời, anh từ trong túi lấy ra một bao thuốc lá, rút một điếu, đồng thời mở cửa sổ. Gió đêm ẩm nóng thổi vào, làn khói mỏng lượn lơ bay lên, tách rời hai người.

Chênh lệch mười hai tuổi, đủ để làm ột người đàn ông tỏ ra bình tĩnh, phải cân nhắc tiến lùi. Câu hỏi nghi vấn đó, anh cũng không thêm quan tâm Khương Từ trả lời thế nào, bởi vì có là gì cũng không tạo thành mây may ảnh hưởng gì đến anh.

Yên lặng hồi lâu, Khương Từ đang định mở miệng, Lương Cảnh Hành lại nhẹ nhàng khoát tay, bình thản nói một câu, “Không cần vội.”

Cái gì mà không cần vội? Không cần vội trả lời, hay là không cần vội trả lại anh mười vạn đồng kia? Khương Từ cúi đầu nhẹ nhàng cắn môi.

Lương Cảnh Hành liếc cô một cái, buông một tiếng thở dài.

Rốt cuộc mới mười bảy tuổi, làm sao cây măng, vẫn chỉ là một đứa nhỏ.

7. Chương 7: Màu Cam Kiên Cường (06)

“Cha cô đã từng cứu tôi một mạng.” Lương Cảnh Hành nhìn Khương Từ, thanh âm trầm thấp, “Bốn năm tôi đi sưu tầm dân ca ở núi Tây Nam, đang chạy xe thì gặp núi bị sạt lở, khi đó cha cô đang tìm nơi xây dựng nhà máy, đúng lúc đi qua...” Anh dừng một chút, “Từ trước đến giờ tôi đều không phải nhà từ thiện, cũng không có thừa lòng thương người mà đi khắp nơi cứu tế.”

Khương Từ không nghĩ tới còn có chuyện này, kinh ngạc một lúc lâu không ỏi gì.

Xí nghiệp vô lương trong mắt mọi người góp vốn phi pháp, làm hại người vô tội tan nhà nát cửa, lại vô tình gieo xuống lòng tốt, cuối cùng hái được quả lành.

Lương Cảnh Hành dập tắt điếu thuốc, “Cô là một người có tài năng, tôi không hy vọng cô dễ dàng buông tha cho ước mơ của mình, khó khăn nhất thời không tính là gì cả.”

Khó khăn nhất thời... nhưng cô chỉ cảm thấy con đường trải ra trước mắt toàn bụi gai, vĩnh viễn không thấy được điểm cuối.

Sau khi ăn cơm xong, Lương Cảnh Hành đưa Khương Từ về nhà.

Đi lên đến tầng ba, chợt nghe thấy tiếng thở gấp cổ kiềm nén trong bóng đêm, còn có thanh âm trêu đùa thô tục hỗn loạn của đàn ông. Khương Từ không khỏi dừng bước, lộ ra vẻ mặt xấu hổ. Ở đây hạng người gì cũng có, dẫn những phụ nữ làm nghề buôn da bán thịt về cũng là chuyện bình thường.

Chợt “Tách” một tiếng, là âm thanh bật lửa của Lương Cảnh Hành, “Gần đây có siêu thị nào không? Trước dẫn tôi đi mua một bao thuốc.”

Khương Từ không ngừng liên tục gật đầu. Bước vài bước xuống cầu thang, cô đột nhiên kịp phản ứng. Lương Cảnh Hành sớm viết nơi này có Walmart, cần gì cô phải chỉ đường.

Hiểu được Lương Cảnh Hành là giúp cô giải vây, cô cũng không ngốc mà đi vào siêu thị, chỉ đi không mục đích trên đường.

Đã hơn tám giờ tối, là thời điểm quán Bar náo nhiệt nhất, Lương Cảnh Hành nhìn về ánh đèn nê ông lóe lên phía xa xa, “Cô còn làm việc ở quán Bar nữa không?”

Khương Từ lắc đầu.

Cô nghĩ Lương Cảnh Hành sẽ mượn cơ hội giáo dục vài câu, ai ngờ anh cũng không có, chỉ cúi đầu liếc nhìn cô một cái, “Balo có nặng không? Tôi giúp cô cầm.”

Khương Từ nhìn tây trang chỉnh tề trên người anh, “Không cần.”

Đi được một đoạn đường, thấy cái ghế dài rách nát ven đường. Khương Từ đi đến, balo trên đôi vai gầy yếu của cô, giống như muốn đè sụp xuống. Lương Cảnh Hành chớp mắt, “Ngồi nghỉ một lúc đi.”

Khương Từ bỏ balo xuống, lấy vài tờ báo cũ ra, đưa cho Lương Cảnh Hành.

Lương Cảnh Hành nhíu mày, “Của cô đâu?”

“Tôi không sao, quần áo dù sao cũng bẩn rồi.”

Ghế dựa này ngồi được ba người, cái balo chiếm một chỗ. Khương Từ cũng ngồi xuống bên cạnh, liền chỉ cách Lương Cảnh Hành một gang tay.

Lương Cảnh Hành lấy ra một hộp thuốc lá, rút một điếu thuốc, đang muốn cất đi, Khương Từ vươn tay, “Anh hút thuốc gì vậy?”

Màu nâu, lật nghiêng, trên lớp vỏ ngoài có một chữ đạo được viết bằng chữ thư pháp, Khương Từ ngẫm nghĩa cái hộp, “Anh có biết trước kia ở Vân Nam có một loại thuốc là gọi là ‘hoa sơn trà’ không?”

Lương Cảnh Hành trầm mặc vài giây, “Không biết.”

Khương Từ buông mắt, “A” một tiếng, trả lại hộp thuốc lá cho anh.

Nơi này cách xa những con phố phồn hoa kia, mọi thứ thật yên tĩnh, thỉnh thoảng có những chiếc xe chạy nhanh qua, những con ve sầu ẩn núp trên những cái cây, bắt ngờ kêu lên hai tiếng.

Sự thật dữ dội giống như ở phía xa, cô cảm thấy thời khắc yên tĩnh này thật hết sức xa xỉ, nghĩ lại giống như đã là chuyện của kiếp trước.

Từng giây từng phút trôi qua, cô cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, cưỡng ép chính mình từ trên ghế dài đứng lên, “Tôi cần phải trở về.”

Lương Cảnh Hành cúi đầu “Ừ” một tiếng, có chút mang theo giọng mũi, nghe kĩ lại thấy có vài phần hoảng hốt.

Trước khi Khương Từ kịp phản ứng, Lương Cảnh Hành xách cái balo kia lên.

Khương Từ đi đằng sau, lẳng lặng nhìn bóng lưng anh.

Dáng người cao ngất thon dài, giống như cổ thụ trên vách núi cheo leo hướng lên trời cao, cao ngạo mà thẳng tắp.

Ánh đèn mờ mờ bên đường, bóng dáng hai người kéo trên mặt đất, khi ngắn khi dài.

Lên đến tầng sáu, Khương Từ đang muốn lấy chìa khóa ra mở cửa, nhớ tới một việc, “Có thể cho tôi số của Trần Giác Phi được không? Tôi tìm cậu ấy có chút việc.”

Lương Cảnh Hành gật đầu, “Đưa di động cho tôi.”

Anh nhập vào một dãy số, giúp Khương Từ lưu lại xong, tâm tư khẽ động, mở ra, danh bạ, điền chữ “L” vào phần tìm kiếm.

Tên của mình rõ ràng đang đưa vào. (Ồ thì cái này mình không hiểu lắm, convert là Tên của mình rõ ràng ở liệt.)

Trần Giác Phi nhận được điện thoại của Khương Từ thì quả thực cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, cậu ở trong lòng liền mắng một câu, hắc, còn nghiện bị ngược.

Khương Từ lời ít mà ý nhiều, “Có thể gặp mặt được không? Tôi có thứ này cho cậu.”

Trần Giác Phi chưa từng được Khương Từ ân cần khách sáo hỏi thăm như vậy, cảm thấy hết sức ngạc nhiên, “Cô lại có trò gì đùa giỡn tôi vậy?”

Khương Từ không kiên nhẫn nói, “Cuối cùng thì có thời gian không?”

“Có thì có, nhưng mà tôi nói cho cô biết...”

“Tút” một tiếng, Khương Từ cúp điện thoại.

Trần Giác Phi tức giận mắng chửi một câu thô tục, sau khi mắng xong, lại ngoan ngoãn cầm máy lên gọi lại, cố gắng kiềm chế, khách sáo hỏi, “Nói đi, thời gian địa điểm là gì?”

Trần Giác Phi đến sớm, gọi một cốc sinh tố dưa hấu ướp lạnh, lôi điện thoại ra chơi trò chơi, nhàn nhã ngồi chờ Khương Từ đến.

Chờ khi cậu lấy lại tinh thần thì thấy đã quá giờ hẹn 20 phút, đang muốn gọi điện thoại thúc giục, thì thấy Khương Từ đẩy cửa bước vào. Cô rõ ràng là vội vàng chạy đến đây, một thân đầy mồ hôi, hai gò má đỏ ửng.

Lời chất vấn không ra khỏi miệng, Trần Giác Phi kêu người phục vụ lấy gimf cô cốc nước đá. Khương Từ ngồi xuống ổn định hô hấp, đem cốc nước đá uống ừng ực hơn phân nửa, lấy một phong bì từ trong balo ra, đưa cho Trần Giác Phi.

“Đây là cái gì? Thư tình?” Cậu mở ra, ngó qua bên trong, nhất thời sửng sốt – bên trong là một xấp tiền thật dày.

“Bồi thường chiếc điện thoại tôi làm hỏng của cậu.”

“Tiền này cô lấy từ đâu?” Trần Giác Phi buột miệng, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt đột nhiên trầm xuống của Khương Từ. Cậu biết mình lỡ lời, vội nói: “Không phải lần trước cô bảo không nên nổi sao?”

“Lần trước là lần trước.” Khương Từ bình thản trả lời.

Yên lặng vài giây, Trần Giác Phi khép phong bì lại, đẩy lại cho Khương Từ, “Thật sự tôi không thiếu chút tiền ấy, cũng không cần cô bồi thường.”

Khương Từ không cầm, liếc cậu một cái, “Cần hay không là việc của cậu.”

Trần Giác Phi cảm thấy không biết nói gì, “... Khương Từ, tôi cảm thấy cô đã rơi vào hoàn cảnh này thì không nên quá cố chấp. Cô có biết tính cách như vậy thì rất dễ phải chịu thiệt?”

Khương Từ mở mắt, đem cốc nước trên bàn uống hết, đứng lên, “Tôi còn có việc, đi trước.”

“Việc gì?”

Khương Từ không trả lời, bước chân cũng không ngừng.

Trần Giác Phi đứng dậy theo, “Cô cầm tiền về đi đã!”

Khương Từ đã đẩy cửa bước ra ngoài.

Bên ngoài ánh nắng gay gắt, da đầu phơi nắng lâu, như bị lửa đốt co chút đau. Khương Từ lên xe bus, đến bệnh viện số một thành phố Sùng.

Tầng 12 yên ắng, Khương Từ gõ cửa phòng bệnh, nghe thấy tiếng bên trong, liền ự mình mở cửa ra.

Nằm trên giường bệnh là một người đàn ông, trên cánh tay yếu ớt cầm ống truyền dịch. Một người phụ nữ trung niên ngồi bên giường, bưng một bát nhựa trên tay, bên trong là cơm ăn cùng với cà chua xào trứng. Người đàn bà đầu tiên giật mình một cái, ngay sau đó buông cặp lồng cơm, trong phút chốc từ trên ghế bắn lên như mũi tên rời cung, mang vài phần chán ghét nhìn Khương Từ, “Sao giờ mày đến?”

Về mặt Khương Từ hồ hững, đi đến trước mặt người đàn bà trung niên, từ trong balo lấy ra một tập tiền.

Hai tay người đàn bà lau lau trên quần bò, nhanh tay cầm lấy, ước lượng độ dày, “Bao nhiêu đây?”

“Một vạn rưỡi.”

“Cũng đủ dùng trong hai tuần.” Người đàn bà hừ nhẹ một tiếng, lấy ví da màu đen đặt trên ghế, nhét tiền vào.

Bà ta nghĩ nghĩ, chợt lấy ra một cái phiếu trong ví, là phiếu mua sắm nhỏ ở siêu thị Trương, viết số trên phiếu ra, đưa cho Khương Từ, “Về sau mày không cần tới đây, tiền cứ gửi trực tiếp vào phiếu này đi.”

Vừa dứt lời, cử toilet mở ra, một cô gái ước chừng mười bốn, mười lăm tuổi bước ra, hướng về phía Khương Từ cười cười, lại nhíu mày nhìn về phía người đàn bà, “Mẹ, mẹ nói cái gì vậy?”

Người đàn bà từ xoang mũi “Xùy” một tiếng, “Sao nào, không được? Người ta đã sớm không còn là đại tiểu thư Khương gia nữa rồi, còn mong người khác phải cúi đầu nhìn bợ nữa sao?”

Cô gái tức giận không nhẹ, đang muốn tranh cãi hai câu, ống tay áo lại bị Khương Từ nhẹ nhàng kéo lại.

Ánh mắt người đàn bà quét lên mặt Khương Từ, “Cô còn cảm thấy oan ức sao? Sao nào, lúc đổ oan lên đầu chồng tôi, sao không nghĩ đến thiên đạo luân hồi, ác có ác báo?”

Khương Từ rũ ánh mắt xuống, môi mím lại thành một đường, không lên tiếng.

Người đàn bà hừ lạnh, “Nợ của cha thì con trả, ngày nào chồng tôi còn không tỉnh, cô đừng nghĩ đến việc thoát khỏi trách nhiệm này.”

“Mẹ!” Cô gái không nghe nổi nữa, cầm cổ tay Khương Từ, kéo cô ra khỏi phòng bệnh. Cô gái buông tay, nhẹ nhàng đóng cửa lại, quay đầu nhìn thoáng qua, áy náy nói, “Chị Khương, chị đừng nghe mẹ em nói linh tinh, việc này không liên quan đến chị...”

“Không sao.” Khương Từ cắt lời cô, “Ngủ nghỉ, tình trạng chú Khương dạo này thế nào?”

Khóe miệng Ngữ Nặc nhất thời suy sụp, buông tiếng thở dài, “Còn thế nào nữa, bác sĩ nói trong não có máu tụ, nhưng lại ở nơi quan trọng, không thể mổ để lấy ra, chỉ có chờ nó tự tan... đến khi đó thì cha em liền tỉnh.”

Khương Từ yên lặng một lúc, nhất thời không còn gì để nói, “Chị về đây.”

Trương Ngữ Nặc gật gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn cái đầu đen thui của Khương Từ đang mọc tóc, “Chị Khương, chuyện của chị em đều nghe nói, sau này đừng như vậy nữa, mái tóc dài đẹp như vậy, hà tất phải giận đối với người khác.”

Khương Từ cúi đầu nhìn Trương Ngữ Nặc. Cô gái mười sáu tuổi, cánh tay tinh tế trắng nõn, dáng người cân xứng, đường nét yếu điệu, giống như nụ hoa ngày mưa xuân.

Khương Từ thu lại ánh mắt, nói lời tạm biệt với Trương Ngữ Nặc, chậm rãi đi đến thang máy.

Tiền vừa tới tay, lại giống như nước chảy, ào ào trôi đi.

Về mặt cô hoảng hốt, vừa nhấc mắt, chợt thấy Trần Giác Phi đang đứng dưới bóng râm phía trước. Cậu đem vật áo nhấc lên quạt quạt, mồ hôi nhỏ từng giọt tong tong. Vừa nhìn thấy Khương Từ hiện thân, lập tức buông áo, chạy vội đến, “Cô đến bệnh viện làm gì vậy? Bị bệnh sao?”

Khương Từ máy móc lắc đầu.

Trần Giác Phi lau mồ hôi trên mặt, đem phong bì nhét vào trong tay cô, “Thật sự không cần cô bồi thường, chỉ cần cô nhớ bài học này là được, đừng hơi một tí lại nổi nóng.”

Lúc này cậu mới phát hiện tay Khương Từ lạnh đến dọa người, kinh ợ hãi, “...Cô sao lại thế này? Bị bệnh thật sao?”

Tay liền áp lên trán cô không chút suy nghĩ.

Khương Từ lập tức nghiêng đầu né tránh, lúc này mới hoàn toàn hồi phục tinh thần, máu toàn thân một lần nữa bắt đầu lưu động, ánh nắng trên đỉnh đầu cũng giống như một lần nữa chiếu lại trên người. Cô rút tay lại, Trần Giác Phi càng nắm chặt hơn, đem phong bì gấu đặt tại tay cô, “Cầm đi.”

Khương Từ ngẩn ra.

Trần Giác Phi thấy cô cuối cùng cũng không từ chối, lập tức lùi lại phía sau, “Tôi đi đây! Tiền cứ cầm lấy, nhưng sau này không có chuyện tốt như vậy nữa đâu.” Nói xong lui từng bước về phía sau, xoay người chạy đi, ngăn một chiếc taxi, khom người chui vào, nhanh như chớp đã chạy xa.

Ngón tay Khương Từ hơi hơi co lại, mồ hôi thấm ướt phong bì, khóe miệng hơi hơi giương lên.

Cậu cùng với cháu trai, quả thực chính là cùng một tính tình

8. Chương 8: Sắc Cây Dương (01)

Trải qua lần này, Trần Giác Phi tự cho là Khương Từ đã xem cậu như bạn. Học thêm hè, rảnh rỗi là lại chạy qua cửa ban ba lắc lư, thường thường bắt người khác đưa coca cho Khương Từ, đưa kem, mặc dù Khương Từ không đem để ý đến cậu, nhưng cậu vẫn làm không biết mệt.

Có lần, có người hỏi cậu có phải đang theo đuổi Khương Từ không, Trần Giác Phi vỗ mạnh xuống bàn một cái, ánh mắt trợn lớn, “Nói linh tinh cái gì đó, Khương Từ là anh em của tôi, cậu có theo đuổi anh em của mình không?”

“Vậy mà lần trước cậu còn đối với anh em của mình làm ra hành vi quấy rối tình dục.”

“Đây là một hình thức trao đổi tình cảm, các người thì biết cái gì.”

Đương nhiên Trần Giác Phi không phải là không có lúc thất bại, nhất là những lúc có dịp nói chuyện phiếm cùng Khương Từ, nói mười câu cũng không chắc được Khương Từ đáp lại một câu. Cậu cảm thấy vẫn là bởi vì quan hệ của hai người không sâu, liền tìm cơ hội kéo gần khoảng cách.

Kỳ nghỉ hè rất nhanh chấm dứt, trường học khai giảng xong, là đến sinh nhật của Trần Giác Phi.

Thứ Sáu, chuông báo tan học vang lên, cậu lập tức đến phòng học của ban ba. Khương Từ đứng ở trên hành lang, đang nói chuyện với một nữ sinh.

Trần Giác Phi rón ra rón rén đi qua, vỗ mạnh vào vai Khương Từ, làm cô sợ đến mức run lên. Khương Từ quay đầu, trừng mắt liếc cậu một cái, “Cậu có phải hay không bị bệnh?”

Trần Giác Phi cười ha ha, “Đang nói chuyện gì vậy?”

Nữ sinh đứng đối diện Khương Từ há to mồm, hai mắt mở lớn, nhìn Trần Giác Phi, “Anh... Anh không phải là người quấy rối...”

Phút chốc Trần Giác Phi vươn tay với nữ sinh, “Những việc trước kia đều là hiểu lầm, tôi là Trần Giác Phi...”

“Em, Em biết...” Cô gái cầm lấy bàn tay nóng hừng hực của Trần Giác Phi, “...Anh là Trương Ngũ Nặc.”

“Trương Ngũ Nặc? Chưa từng nghe qua, không ở ban chúng tôi đúng không?”

Trương Ngũ Nặc gật đầu, “Em học cao nhì”

“Hèn chi, Anh nói người đẹp như vậy, không có khả năng anh không biết.”

Khương Từ lạnh lùng liếc nhìn Trần Giác Phi, “Đây là em gái tôi, cậu đừng có mà đánh chủ ý gì lên người cô ấy.”

“Sao tôi lại không biết cô còn có một em gái lớn như vậy?” Trần Giác Phi cười ha ha, đúng lúc thứ bảy là sinh nhật tôi, hai người cùng nhau đến nha.” Cũng không quản Khương Từ cùng Trương Ngữ Nặc có đồng ý hay không, tự ý nói thời gian cùng địa điểm, bỏ lại một câu “Không gặp không về” liền chạy đi như một trận gió.

Trương Ngữ Nặc chậm rãi thu hồi ánh mắt, “Chị Khương, chị có định đi không?”

Khương Từ nhìn cô, “Em muốn đi?”

Trương Ngữ Nặc miễn cưỡng nở một nụ cười, “Kể từ khi cha em gặp chuyện không may, mẹ em không cho phép em tham gia những hoạt động này.”

Yên lặng vài giây, Khương Từ thấp giọng nói, “Vậy thì đi đi.”

Chạng vạng tối thứ bảy, Khương Từ cùng Trương Ngữ Nặc theo giờ hẹn đứng chờ ở tuyến xe điện ngầm số ba. Chờ khoảng mười phút, một chiếc xe Bentley tiến đến gần, Trương Ngữ Nặc sợ hãi than một tiếng, “Hóa ra Trần Giác Phi lại là một kẻ có tiền như vậy.”

Xe dừng ở trước mặt hai người, Trần Giác Phi từ ghế phụ xuống xe, mở cửa xe phía sau cho hai cô, ga lăng làm một động tác “Mời”, chiếc áo sơ mi màu sắc khoa trương mặc trên người cậu trông hết sức buồn cười, tư thế thật ra lại như không như dạng.

Khương Từ nhìn qua người ngồi trên ghế lái, là một người không quen.

Xe chạy được khoảng nửa giờ, phía trước hiện lên nhiều ánh đèn hiện giữa rừng cây rậm rạp, loáng thoáng hiện ra một góc biệt thự màu trắng.

Đi vào cửa lớn, đã có một nhóm người tụ tập cạnh bể bơi ngoài trời, vừa nhìn thấy Trần Giác Phi hiện thân liền túm tụm lại đây.

Một nhóm người ôm Trần Giác Phi vào nhà, trong phòng khách lớn đặt hai cái bàn dài, bên trên bày nhiều loại đồ ăn. Trần Giác Phi chào hỏi một tiếng, âm nhạc âm ỉ vang lên, buổi tụ họp chính thức bắt đầu.

Sinh nhật kiểu này quả thật là phong cách của Trần Giác Phi, âm ỉ lộn xộn. Trần Giác Phi ghé sát lại gần, lớn tiếng nói, “Muốn ăn cái gì thì tự lấy.” Nói xong lẫn vào trong đám người, nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng đâu.

Khương Từ dẫn Trương Ngữ Nặc đi lấy đồ ăn, sau đó tìm một góc ngồi xuống. Cô không thích những nơi ồn ào, nhưng Trương Ngữ Nặc tính tính hoạt bát, giao tiếp tốt, ngồi với cô một lúc, liền ngồi không yên.

Khương Từ ngược mắt, “Ngữ Nặc, em cứ đi chơi đi.”

Trương Ngữ Nặc như được đại xá, lập tức rời khỏi bàn.

Ánh mắt Khương Từ nhìn một vòng, không phát hiện bóng dáng của người kia. Yên lặng ngồi một lúc, lại cần một ly rượu đỏ, tránh đám người, lặng lẽ bước ra ngoài. Phía sau đình viện có một đài phun nước, bên dưới tàng cây là một cái ghế dài bằng cẩm thạch. Cô đi qua ngồi xuống, để ly rượu đỏ một bên, tháo giày cao gót, để chân trần còn mang hơi nóng giẫm lên mặt cỏ.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc trong phòng không còn, chỉ loáng thoáng không hề rõ ràng, như đang ở một không gian khác. Đã hoàng hôn, cây cỏ trên đỉnh đầu tỏa ra bóng mát bao trùm một khoảng lớn.

Khương Từ đem chút rượu đỏ còn lại uốn một hơi cạn sạch, để cái ly trên cỏ, chân nhấc lên cuộn trên ghế đá, ghế dài vừa đủ cho cả người cô yên ổn ngủ. Khương Từ nghiêng người, lấy tay làm gối đầu, nhìn về đài phun nước phía trước.

Chỉ có lúc này mới có thể đem gánh nặng trên lưng gỡ xuống, tham lam cảm giác nhàn nhã trong chốc lát.

Tửu lượng của Khương Từ không cao, nửa chai bia là say, ly rượu đỏ vừa uống lúc này bắt đầu phát huy tác dụng, làm cô cảm thấy hơi chóng mặt.

Mùi cỏ cây ẩm ướt bị gió nóng đưa vào xoang mũi, mí mắt cô dần dần nặng xuống, ngủ lúc nào không hay.

Đang lúc mơ mơ màng màng, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ trên vai cô. Khương Từ từ trong mũi “Uh” một tiếng, tay kia lại vỗ vỗ. Khương Từ chợt bừng tỉnh, theo phản xạ ngồi dậy. Cô đã quên đang trên ghế đá, nhất thời ngồi không vững, thiếu chút nữa ngã xuống, một bàn tay đúng lúc vươn ra đỡ cô.

Khương Từ ngẩng đầu, trước mặt hiện ra một khuôn mặt quen thuộc.

Lương Cảnh Hành buông tay, mỉm cười nói, “Trần Giác Phi đang tìm cô đấy.”

Bóng đêm nặng nề, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mờ nhạt, lúc hô hấp lại ngửi thấy mùi khói thuốc nhàn nhạt trên người anh.

Lương Cảnh Hành ngồi xuống cạnh cô, mở miệng nói, “Đã lâu không gặp.”

Khương Từ cúi đầu “Ừ” một tiếng, “Dạo này bận lắm sao?”

“Công ty mới khai trương, toàn việc vặt vãnh thôi.” Lương Cảnh Hành dừng một chút, “Hai bức tranh kia đẹp lắm.”

Khương Từ cúi đầu suy nghĩ, các đốt ngón tay mở ra, cẩn thận nhận, “Thời gian quá vội, nếu không có thể làm tốt hơn nữa.”

Lương Cảnh Hành cười nhẹ một tiếng, “Cô yên tâm, vẫn chưa bôi nhọ thanh danh của thầy Trần Đồng Úc đâu.”

Yên lặng trong chốc lát, Lương Cảnh Hành nhìn cô, “Dạo này thế nào?”

“Đều tốt.”

“Lên cao tam, giờ học có nhiều quá hay không?”

“Đều tốt, giờ tự học kéo dài thêm một giờ.”

Câu hỏi cực kì bình thường, giống như việc làm theo thông lệ của Khương Minh Viễn trong quá khứ, lúc đó cô luôn luôn không kiên nhẫn, hiện tại cô học được tính kiên nhẫn, lại không còn ai hỏi cô như vậy nữa.

“Cô còn trẻ, không cần quá sức như vậy.” Dừng một chút, “Giống như gây hơn so với lần gặp trước, cần phải ăn nhiều hơn một chút.”

Khương Từ nhẹ nhàng nắm tay lại, một lúc lâu sau, “Ừ.”

Lương Cảnh Hành cười cười, từ trên ghế đá đứng lên, “Đi thôi, Trần Giác Phi chuẩn bị cắt bánh ngọt.”

Khương Từ cũng đứng lên, tìm giấy của mình. Trời tối đen một mảnh, cô đưa tay sờ sờ, chỉ tìm được một cái.

“Sao vậy?”

“Không tìm thấy giấy.”

Lương Cảnh Hành ngồi xổm xuống. Mượn ánh đèn di động tìm thấy một chiếc giấy nằm sau chân ghế. Khương Từ đang định đưa tay nhận lấy, đột nhiên cổ chân bị Lương Cảnh Hành nhẹ nhàng nắm.

Nhất thời, máu nóng đều dồn hết sau tai và gáy giống như ly rượu đỏ cô vừa uống, sững sờ, cả người đứng im bất động, mặc cho Lương Cảnh Hành chậm rãi xoắn giấy vào cho cô.

Chốc lát, Lương Cảnh Hành đứng dậy, “Đi thôi.” Thanh âm vẫn thản nhiên, trầm thấp bằng phẳng, không chút giao động.

Khương Từ cắn cắn môi, ha tay đặt yên bên người, mặt căng cứng, đi theo sau Lương Cảnh Hành, thông thả trở lại biệt thự.

Ly rượu vẫn còn nằm trên mặt cỏ, nếu không cô cũng không nghĩ mình từng bước bước vào bóng cây hạt dẻ.

Trương Ngữ Nặc lập tức tiến lại gần, “Chị Khương, chị vừa đi đâu vậy?”

Khương Từ lạnh nhạt nói, “Vừa ra ngoài tản bộ.”

Trần Giác Phi chế nhạo nói, “Cô cũng phải chào hỏi trước chứ, Ngũ Nặc gấp đến độ muốn báo cảnh sát rồi.”

..... Ngũ Nặc

Khương Từ giương mắt, nhìn nhìn Trương Ngũ Nặc.

Có chút bản lĩnh, thời gian ngắn ngủi như vậy, đã quen thân với Trần Giác Phi.

Ăn xong bánh ngọt, cũng đã qua tám giờ. Trương Ngũ Nặc nói dối với mẹ Trương thứ bảy phải học bù mới được cho đi, phải trở về trước chín giờ. Trần Giác Phi là thợ tinh, lại đang cao hứng, Khương Từ lướt nhanh khuôn mặt vui vẻ của cậu, lặng lẽ kéo Ngũ Nặc về.

Ra khỏi cửa mới phát hiện chỗ này cũng không thể bắt taxi, liền thấy Lương Cảnh Hành đi ra từ cửa lớn. Lương Cảnh Hành ngăn người, “Không chơi nữa?”

Khương Từ gật đầu, “Ừ, Ngũ Nặc không thể về quá muộn.”

“Tôi cũng đang định về nhà, có thể đưa các cô đi một đoạn đường.” Anh nhấn chìa khóa một cái, một chiếc xe Canyenne màu đen vang lên một tiếng.

Trên đường, Trương Ngũ Nặc hình như còn chưa hết hưng phấn, ngồi bàn luận về buổi tiệc.

Khương Từ không hào hứng lắm, đáp lại vài câu, nhưng Trương Ngũ Nặc vẫn đang chìm trong hưng phấn, cũng không để ý, thấy Khương Từ không muốn nói chuyện, liền bắt chuyện với Lương Cảnh Hành.

Đầu óc Khương Từ âm âm khó chịu, nghe thấy Trương Ngũ Nặc đang hỏi Lương Cảnh Hành làm việc ở công ty nào, cuối cùng không chịu được, “Ngũ Nặc.”

Trương Ngũ Nặc lặng đi một chút.

“Chị say xe, em có thể yên lặng một chút được không?”

Trương Ngũ Nặc há miệng, túi thân không nói nữa.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành chuyển qua gương chiếu hậu, nhìn thoáng qua.

Xe đi đến tiểu khu của Trương Ngũ Nặc trước, sau khi cô xuống xe, nói lời tạm biệt với Khương Từ, lại trình trọng cảm ơn Lương Cảnh Hành. “Chú Lương, cảm ơn chú đã đưa cháu về nhà, phiền chú nói với Trần Giác Phi là bọn cháu đã về nhà rồi, cảm ơn anh ấy đã mời cháu đến buổi tiệc.”

Lương Cảnh Hành cười như không cười nhìn Trương Ngũ Nặc, “Được.”

Trương Ngũ Nặc vẫy vẫy tay, bước chân nhẹ nhàng bước vào tiểu khu.

Lương Cảnh Hành cũng không khởi động xe, quay đầu nhìn Khương Từ, “Cô say xe thì lên ghế trước ngồi đi.”

Yên lặng vài giây, Khương Từ mở cửa xe lên ghế phụ phía trước ngồi.

Xe xoay một vòng, chạy về phía đường hà vương động.

Thời điểm chờ đèn đỏ, Khương Từ đột nhiên nghĩ đến, những lúc cô và Lương Cảnh Hành đi chung, hình như là toàn ở trên xe.

“Cô bé vừa này, có quan hệ gì với cô vậy?”

Khương Từ lấy lại tinh thần, “Là con gái một cấp dưới của cha tôi.”

“Tuổi còn nhỏ, rất có bản lĩnh.” Ngũ Nặc Lương Cảnh Hành có chút hàm xúc, “Nếu theo đi theo con đường đúng, cố gắng cũng coi là một nhân tài.”

“Người nào tài.” Khương Từ không nghĩ được đâm thọc một câu, “Đặt ở trước sảnh công ty anh, làm một người tiếp điện thoại có tài ăn nói?”

9. Chương 9: Sắc Cây Dương (02)

Trong ấn tượng của Lương Cảnh Hành, đây là lần đầu tiên Khương Từ tức giận đến mức nói bừa như vậy, anh quay đầu nhìn cô, “Cô đang giận chó đánh mèo với con bé?”

Khương Từ nghe vậy ngăn ra.

Đúng là phần nộ của cô có chút bất thường, Trương Ngữ Nặc không làm gì sai cả, lại đi so đo với cô ấy, cùng lắm coi anh làm bàn đạp chân để tiếp xúc với Trần Giác Phi. Nhưng có thể cùng Trần Giác Phi thân thiết như vậy, Trương Ngữ Nặc cũng là dựa vào bản lĩnh của chính mình.

Vậy thì cô bức bội với ai, tức cái gì?

Cô hơi hơi giương mắt, nhìn về phía Lương Cảnh Hành.

Đèn hai bên đường mờ ảo, trong xe chỉ có ánh đèn yếu ớt phát ra từ chiếc đồng hồ, gương mặt Lương Cảnh Hành ẩn trong bóng tối, hình dáng có vẻ đặc biệt sâu xa.

Trong lòng Khương Từ buông một tiếng thở dài, khẽ nói, “Thật xin lỗi.”

Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, “Nếu tâm tình cô không tốt, có thể nói cho tôi biết, tôi có thể ngồi nghe cô tâm sự.”

Biết mở miệng như thế nào, lại bắt đầu nói từ đâu?

Khương Từ lắc đầu, hơi mím môi lại, quay đầu nhìn về phía cửa sổ. Thái độ này chứng tỏ không muốn tiếp tục câu chuyện, Lương Cảnh Hành cười cười, châm điếu thuốc, im lặng hút, cũng không miên cưỡng nữa.

Mãi cho đến khi đến cửa nhà mình, Khương Từ cầm chìa khóa mở cửa thì mới mở miệng lần nữa, “Vào trong ngồi một lát, uống ly trà đi.”

Lương Cảnh Hành thu ánh mắt lại, tay dứt túi quần, “Không được, tôi có một cuộc điện thoại quan trọng, ban ngày khi nào rảnh, tôi sẽ tới chơi.”

Khương Từ đương nhiên hiểu ý tứ chân chính trong lời nói của anh, nhếch môi, động tác thô lỗ nhét chìa khóa vào ổ, cửa mở ra, sau đó mới xoay người lại, lạnh nhạt nhìn anh, “Cảm ơn anh đã đưa tôi cùng Ngữ Nặc về, không làm lỡ cuộc điện thoại quan trọng của anh,” dừng một chút, giọng điệu cuối cùng cũng mềm đi, “Lái xe nhớ chú ý an toàn.”

Dứt lời, cũng không chờ Lương Cảnh Hành đáp lại, giật khóa chống trộm ra nghiêng mình đi vào.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa trước mắt đóng lại.

Lương Cảnh Hành chớp mắt nhìn cánh cửa, có chút dở khóc dở cười.

Cuối cùng vẫn chỉ là một đứa nhỏ, lúc nào loạn, tính tình giống Trần Giác Phi như đúc.

Sau khi xuống dưới, anh mới lấy điện thoại đang không ngừng rung trong túi, là của Hứa Tẫn Hoan.

“Sao lâu bắt máy vậy.” Ngữ khí Hứa Tẫn Hoa có vẻ nặng nề, “Đi đâu vậy?”

Bình thường Hứa Tẫn Hoan không bao giờ mở miệng hỏi loại chuyện này, Lương Cảnh Hành sửng sốt, “Xảy ra chuyện gì vậy, em đang đến sân bay?”

“Đang ở trên xe ba em - Lương Cảnh Hành, có một tin tức không tốt lắm muốn nói cho anh.”

“Em nói đi.”

Yên tĩnh trong chốc lát, Hứa Tẫn Hoan nặng nề mở miệng, “Em nghe nói Diệp Li bị bệnh, vừa chẩn được, hình như là ung thư giai đoạn cuối.”

Lương Cảnh Hành đang đi trên cầu thang, bước chân lập tức dừng lại.

“...Tuy nhiên em cũng chưa gặp người, là nghe lớp trưởng bọn em nói,” Hứa Tẫn Hoan cẩn thận dùng từ, “Nếu anh muốn tìm hiểu rõ tình huống, em có thể hỏi thăm giúp.”

Bóng tối bao quang bốn phía, chỉ có ánh sáng le lói phát ra từ cửa sổ, “Không cần, anh tự mình hỏi thăm.” Lương Cảnh Hành thấp giọng trả lời.

Hứa Tấn Hoan “Ừ” một tiếng nói, “Em về trước, ngày mai gặp rồi nói sau.”

“Mai em trực tiếp đến phòng làm việc của anh, có chuyện chính sự muốn nói với em.”

“Được... Anh, anh đừng suy nghĩ quá nhiều.” Hứa Tấn Hoan dừng một chút, “Đúng rồi, hôm nay không phải sinh nhật Trần Giác Phi sao? Em tự dừng lại quên mất, em phải nhanh nhanh gọi điện thoại cho nó, cúp máy trước.”

Ngày hôm sau, Hứa Tấn Hoan đi cùng với chị của Lương Cảnh Hành là Lương Tĩnh Tư tới công ty.

Sau khi khai trương, đây là lần đầu tiên Hứa Tấn Hoan tới, cô cũng không vội đi gặp Lương Cảnh Hành mà cùng Lưu Nguyên dẫn đi thăm một vòng.

Hứa Tấn Hoan để tóc ngắn gọn gàng, phong cách châu Âu đơn giản, lúc không cười trông cực kì nghiêm túc, nhóm nhân viên nhỏ mới tới còn tưởng là ban lãnh đạo, hoặc là một người không thể đắc tội, liền ngồi vô cùng nghiêm chỉnh.

Hứa Tấn Hoan đi dạo một lúc, sau đó hướng đến văn phòng, hơi ngẩng đầu liền nhìn thấy hai bức vẽ trên tường, lập tức dừng bước.

“Tranh này ai vẽ, thật sự có bản lĩnh.”

Lưu Nguyên nhanh chân giới thiệu, “Là một nữ sinh tên Khương Từ.”

Hứa Tấn Hoan đọc nhầm lại cái tên này, “Chưa từng nghe nói đến, là Lương Cảnh Hành tìm đến?”

“Anh Lương nói là do ngài Trần Đồng Úc tiến cử, là học trò của ông ấy.”

Hứa Tấn Hoan bình tĩnh hiểu ra, “A” một tiếng, “Hóa ra là cô gái nhỏ kia, trước kia tôi có gặp qua một lần, không thể nghĩ nhìn cổ ấy dịu dàng yếu ớt như vậy, lại có thể vẽ một bức tranh gió khoáng đạt như thế.”

Biểu tình Lưu Nguyên đông cứng, dịu dàng yếu ớt, thoát nhìn Khương Từ cùng với mấy chữ này một chút cũng không liên quan.

Phòng làm việc của Lương Cảnh Hành trang hoàng rất đơn giản, một bàn làm việc, một bộ ghế sofa, bên trên có trải thảm nhung, một bàn trà bên trên trải khăn màu hồ đào. Giá sách dài mà thấp bé đặt bên vách tường, dùng để trang trí, chỉ có mấy bộ sách tham khảo thường dùng.

Hứa Tấn Hoan ngồi xuống ghế sofa, Lương Cảnh Hành tự mình rót cho cô một ly trà, Hứa Tấn Hoan nhấp một ngụm, khen: “Muốn uống trà tìm anh là tốt nhất, Bích La Xuân Diệp Tử tốt như vậy, lần trước em ở trong khách sạn sa hoa của đế đô mà cũng không thưởng thức được vài lần.”

“Nếu em thích, chỗ trà còn lại kia em cứ lấy đi.”

Hứa Tấn Hoan liếc nhìn anh một cái, nở nụ cười, “Lá trà này vốn là bảo bối của anh, giống như cái gì đó, lần này lại chủ động đưa cho em... Anh nói trước đi, dưới đây có đào bẫy gì, để em quyết định có nên nhảy xuống hay không.”

Lương Cảnh Hành ngồi xuống đối diện cô, “Anh định đi Nam Kinh, muốn lấy được bản quyền ba bộ nhạc khúc của cô giáo Chu nữ sĩ của em.”

Hứa Tấn Hoan sững sốt, nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, “Tính tình cô Chu anh hẳn cũng nghe nói đến, cô ấy vô cùng oán hận loại chuyện buôn bán này.”

“Ừ”, Lương Cảnh Hành nói, “Cho nên em phải đi theo giúp anh một chuyến.”

Hứa Tấn Hoan vội vàng xua tay, “Em đã náo loạn thành như vậy, cũng không dám vác mặt về nhìn cô ấy.”

Lương Cảnh Hành bắt vi sở động, “Em là học sinh đặc ý nhất của cô ấy.”

Hứa Tấn Hoan trầm ngâm, cuối cùng cắn răng một cái, “Cũng không phải không được, em có một điều kiện.”

“Nói.”

“Anh phải nói với ngài Trần Đồng Úc, mượn vị học trò nhỏ kia của ông ấy một chút, giúp vẽ tranh minh họa cho sách mới của em.”

Lương Cảnh Hành cảm thấy kì lạ, “Sao lại chỉ đích danh cô ấy?”

Hứa Tấn Hoan cười, “Nhìn hai bức tường của anh, tuổi còn nhỏ, đúng là trời phú cho tài năng mà – Nói, ngoài yêu cầu này của em ra, anh còn phải cảm tạ em thật tốt.”

Nói xong chính sự, không thể tránh né đề cập đến chuyện của Diệp Li.

Diệp Li là bạn học với Hứa Tấn Hoan, cũng là bạn gái từng kết giao bốn năm của Lương Cảnh Hành, sau khi tốt nghiệp Diệp Li về thủ đô, cùng với đủ loại mâu thuẫn, hai người cuối cùng chia tay.

Hứa Tấn Hoan dò xét nhìn Lương Cảnh Hành, “Anh có tính toán gì không?”

Ngữ khí Lương Cảnh Hành bình thản, “Xem tình huống rồi nói sau.”

Mấy ngày sau Lương Cảnh Hành quyết định hành trình, cùng Hứa Tấn Hoan đi Nam Kinh.

Mà trong trường học của Khương Từ, giờ tự học kéo dài, còn rút ra một giờ để vẽ tranh, lớp học ôn cũng theo sát, tiến độ dần dần nhanh hơn, mỗi tuần đều thi cử, mỗi tháng đều phát đề thi chung, sau khi khai giảng học kì một sẽ tổ chức cho học sinh các tỉnh tham gia thi thử, thời gian còn lại của cô đã không nhiều lắm.

Kì thi lần một tháng chín chấm dứt, sau đó là kì nghỉ lễ quốc khánh mừng một tháng mười kéo dài. Trước ngày đầu tiên của kì nghỉ, đến phiên Khương Từ trực nhật, cùng một học sinh nữ khác phân chia nhiệm vụ, đang đứng trên bàn lau cửa sổ thì có người gõ lên cửa một cái. Cúi đầu nhìn, là Trần Giác Phi.

Trần Giác Phi mở cửa sổ ra, chống khuỷu tay lên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn Khương Từ, “Này, nghỉ lễ có kế hoạch gì không?”

“Không có.”

“Đi đập nước câu cá không?”

“Không đi.”

“Đừng như vậy mà, toàn bộ hành trình tôi đều đưa đi đón về, bao ăn bao ở, cũng không xa, ngay tại một sơn trang phía nam ngoại thành.”

Động tác trên tay Khương Từ dừng một chút, cúi đầu, “Trần Giác Phi, không phải mọi người ai cũng giống cậu không cần thi vào đại học.”

“Vậy thì cũng phải kết hợp giữa chơi và học chứ.” Trần Giác Phi ngênh ngang nói, không tức giận chút nào.

Khương Từ do dự một chút, “Có những ai đi?”

“Có tôi cùng với cậu, mợ, hai người bọn họ toàn nói chuyện công việc, không thú vị gì cả, cho nên cô...”

Khương Từ ngắt lời cậu, thanh âm trầm xuống, “Cậu của cậu kết hôn rồi?”

“A” Trần Giác Phi sờ sờ mũi, “Vẫn chưa chính thức là mợ tôi, là bạn gái của cậu- cái này không quan trọng, cô chỉ cần nói có đi hay không thôi, cô trả lời rõ ràng cho tôi...” Trần Giác Phi nói xong, cậu thấy Khương Từ đang cầm một cái khăn vô cùng bẩn, mặt không chút thay đổi, chăm chú lau tấm kính không sót một góc.

“Khương Từ?” Trần Giác Phi gõ gõ cửa sổ.

Không có phản ứng.

“Khương Từ?” Trần Giác Phi lại gõ.

Vừa dứt lời, Khương Từ đột nhiên từ trên bàn nhảy xuống, quăng khăn lau lên bàn, xoay người rời đi.

Trần Giác Phi nhìn bóng lưng cô, buông tiếng thở dài, phẫn nộ bước đi.

Đúng là lấy mặt nóng dán mông lạnh, cậu cũng hiểu được điều này, quyết định từ nay về sau không bao giờ chủ động đi tìm cô ta nữa. Ai ngờ, mấy giờ sau, liền nhận được điện thoại xin lỗi của Khương Từ, giọng điệu mặc dù không dịu dàng hiền lành, nhưng cũng đủ lễ phép khách khí, “Thật xin lỗi, tôi không đi được, ngày nghỉ còn phải đi làm thêm.”

Trần Giác Phi nghe vậy liền ném luôn một bụng phần nộ kia lên chín tầng mây, “Làm thêm gì?”

Khương Từ không muốn nhiều lời cùng Trần Giác Phi, nhưng vừa rồi tức giận vô cớ, giận chó đánh mèo với cậu, “Phát tờ rơi.”

“ Bao nhiêu tiền một ngày?”

“Bốn mươi đồng.”

Trần Giác Phi sững sốt, cái áo rẻ tiền mua bên đường cậu mặc vài giờ rồi vứt vào thùng rác, bằng tiền lương một ngày của cô? Thảo nào cô lại vì năm đồng tiền mà tính toán chi li như vậy.

Trần Giác Phi không hiểu tại sao lại cảm thấy có chút áy náy, cũng không thể không biết xấu hổ kéo cô đi chơi nữa, “Vây... Vây được rồi, nghĩ lễ vui vẻ.”

Khương Từ tự nhiên không thể vui vẻ nổi.

Kì nghỉ quốc khánh, người trên đường chen chúc nhau, ven đường có quán hàng mở loa lớn, liên tục gào thét, “Hàng đại hạ giá, hàng đại hạ giá, đồng giá ba mươi, đồng giá ba mươi.”

Khương Từ đội mũ lưỡi trai xanh đen, đứng ở bên cạnh phát tờ rơi, mông tai cô bị tra tấn đến phát đau, cô ngẩng đầu nhìn trời, ánh nắng chói chang, mặc dù đã qua lập thu, mà vẫn vô cùng gay gắt.

Phát tờ rơi cũng phải có chút mẹo nhỏ, ví dụ như một lần phát ra hai, ba cái, hiệu suất sẽ cao gấp đôi. Ban đầu Khương Từ cũng thật thà, ngốc nghếch phát ra từng tờ, kết quả người khác làm xong sớm hơn đi nhận tiền lương, mà cô lại bị ông chủ nghi ngờ là lừa dối. Sau vài lần, cô cũng có kinh nghiệm.

Phát ra một nửa, Trương Ngũ Nặc gọi điện đến.

Khương Từ đem tờ rơi kẹp dưới nách, một tay cầm di động, một tay lấy mũ lưỡi trai xuống quạt quạt.

“Chị Khương, chị đang ở đâu vậy?”

“Đang ở quảng trường Hà Quảng,” Khương Từ đội mũ lên, lau mồ hôi trên mũi, “Có chuyện gì vậy?”

“Em đến tìm chị.”

Khương Từ cảm thấy nghi ngờ, đang muốn hỏi lại, Trương Ngũ Nặc đã cúp máy.

Nửa giờ sau, một chiếc xe Cayenne dừng ở giao lộ, cửa kính ghế phụ mở ra, Trần Giác Phi lộ mặt ra, “Khương Từ!”

Người kia cũng đang nhìn cổ, ánh mắt hai người chạm nhau, Lương Cảnh Hành hướng cô cười nhẹ.

Trần Giác Phi mở cửa xe ra, mạnh mẽ nhảy xuống, “Đừng phát tờ rơi nữa, tôi tìm được một công việc rất tốt cho cô.”

10. Chương 10: Sắc Cây Dương (03)

“Công việc gì vậy?”

“Mợ của tôi chuẩn bị xuất bản một cuốn sách, muốn cô hỗ trợ vẽ vài bức tranh minh họa. Về phần nhuận bút thì khẳng định sẽ không để cô chịu thiệt đâu, so với việc hiện tại cô khổ khổ sở sở phát tờ rơi này thì tốt hơn nhiều.”

Khương Từ kì quái liếc nhìn cậu, “Mợ của cậu sao lại biết tôi?”

“Còn có thể thế nào nữa, là cậu tôi nói.” Trần Giác Phi tùy tiện trả lời, cũng không phát hiện ra biểu tình của Khương Từ đột nhiên trầm xuống. “Đừng phát nữa, thật vất vả mới có một ngày nghỉ, thả lỏng một ngày đi, Ngũ Nặc cũng ở đây.” Nói xong, liền hướng về phía xe vẫy vẫy tay.

Cửa kính chỗ ngồi sau xe mở ra, Trương Ngũ Nặc la to, “Chị Khương, mau lên xe đi, chỗ này không được đỗ xe.”

Khương Từ giương mắt, thấy ngồi bên cạnh Ngũ Nặc còn có một người phụ nữ tóc ngắn, mang trang sức trạm trổ trang nhã, diện mạo rất giống một nữ diễn viên. Có lẽ, người này chính là “Mợ” trong miệng Trần Giác Phi.

“Mọi người cứ đi đi.” Khương Từ mở miệng từ chối, đi sang một bên.

“Này!” Trần Giác Phi đuổi theo, vươn tay lôi kéo cánh tay cô, “Khương Từ, tôi nói cô sao không biết phân biệt tốt xấu gì vậy?”

Đôi mắt lạnh lùng nhìn cậu, đáy mắt rõ ràng đã ẩn chứa tức giận.

Trần Giác Phi cũng thấy tức giận, giới thiệu cho cô một công việc êm đẹp, cô không cảm ơn thì thôi, lại còn phát hỏa. Người này đúng là không thể nói lý, nóng lạnh đều không chịu.

Cậu cảm thấy không ý nghĩa nữa, cũng bước trở lại xe.

Mở cửa xe ra, Lương Cảnh Hành hỏi cậu, “Thế nào rồi?”

“Còn có thể như thế nào nữa.” Trần Giác Phi hừ một tiếng, “Đúng là tảng đá trong hồ xí.”

Hứa Tấn Hoan ngồi phía sau cười nói, “Giác Phi, cháu đối với cô Khương này rất dễ tâm nha.”

Trương Ngũ Nặc cắn cắn môi, “Vây... Chị Khương không đi thì em cũng không nên đi nữa.”

“Em trăm ngàn lần đừng có bắt chước Khương Từ, không đi thì tự ở nhà mà buồn chán một mình.” Đại thiếu gia nhà họ Trần ngả người vào ghế, buông một tiếng tức khí.

Xe khởi động, Lương Cảnh Hành nghiêng đầu đầu nhìn thoáng qua Khương Từ. Cô đi tới đi lui trên đường phát tờ rơi cho người đi đường, gương mặt tươi cười mà lạnh nhạt.

Ánh nắng gay gắt chiếu lên cánh tay cùng chân cô, một mảnh trắng chói mắt.

Việc này vốn cứ như vậy đã xong, tận đến một ngày Lương Cảnh Hành đi đến công ty, phát hiện trên bàn làm việc của mình có một cái phong bì, bên trong là một ngàn đồng.

Anh lập tức gọi Lưu Nguyên vào hỏi.

Lưu nguyên vỗ đầu, “Tí thì em quên mất, đây là quầy tiếp tân mang vào, nói là có cô Tích Giang Đích...” Đang nói đột nhiên dừng lại, Lưu Nguyên đột nhiên phản ứng lại, hình như là “Khương”, không phải “Giang”.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành trầm xuống, lấy điện thoại ra định gọi cho Khương Từ, nghĩ nghĩ, lại kiềm chế dặn, “Nói với quầy tiếp tân, lần sau cô ấy lại tới đây, mặc kệ đưa cái gì, cũng lập tức từ chối, sau đó lập tức gọi điện thoại cho tôi.”

Lưu Nguyên gật đầu đi ra ngoài, Lương Cảnh Hành cầm tiền giấy trong phong bì. Cũng không dày lắm, tiền mới tiền cũ trộn lẫn, cầm ở trong tay, lại nặng trĩu.

Lương Cảnh Hành day day mi tâm, cuối cùng cũng thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lại nhớ đến hôm phát tờ rơi, cuối cùng chuyện gì lại làm cho Khương Từ ra quyết định như vậy?

Suy nghĩ một lúc, có lẽ mấu chốt còn nằm trên người Trần Giác Phi, liền gọi điện thoại cho cậu, bắt cậu đem cuộc nói chuyện với Khương Từ hôm đó thuật lại một lần.

Trần Giác Phi chẳng hiểu gì cả, nhưng nghe thấy giọng điệu nghiêm túc của Lương Cảnh Hành trong điện thoại, vẫn làm theo, cuối cùng, nhin không được hỏi, “Khương Từ lại làm sao vậy?”

Qua tiết sương giáng (vào ngày 23 hoặc 24 tháng 10), nhiệt độ của thành phố Sùng cuối cùng cũng hạ xuống, Lương Cảnh Hành đứng lên, kéo cửa chớp ra, bên ngoài đang có mưa bay, một mảnh sương mù trắng bạc.

“Trần Giác Phi, cháu có biết chuyện trong nhà Khương Từ không?”

Điện thoại im lặng trong chốc lát, “...Nghe nói cha cô ấy chết do tai nạn xe cộ?”

Lương Cảnh Hành đem cửa sổ thủy tinh mở ra, làn gió trong trẻo nhưng lạnh lẽo ẩm ướt thổi vào, mưa lạnh lất phất cũng lên vào theo, đem cửa sổ trở nên ẩm ướt. Anh châm một điếu thuốc, ngậm ở trong miệng, muốn nói gì đó, cuối cùng lại thôi, “...Bỏ đi, sau này cháu đừng trêu chọc cô ấy nữa.”

Trần Giác Phi hừ lạnh một tiếng, “Cháu có phải một tên bỉ ổi đâu.”

Sau ngày hôm đó, Trần Giác Phi gặp Khương Từ ở trường, cũng coi như không nhìn thấy. Ngược lại Trương Ngũ Nặc, thấy hai người sinh hiềm khích, nói không ít lời làm lành.

Vốn Trần Giác Phi cảm thấy Khương Từ có cá tính, muốn kết bạn, nhưng vài lần, chỉ mỗi cậu nhiệt tình, không khổ cảm thấy lòng mình hướng đến trắng sáng, nhưng trắng sáng lại chiếu xuống kênh mương.

Hồi học cao nhị trường Số 1, Trần Giác Phi đã nghe người khác bàn tán về Khương Từ. Người này tính tình quái gở trước sau đều như vậy, nhưng hai năm trước vẫn còn giàu có, Khương Từ cả ngày ngâm trong hồ mật lớn, bên ngoài có chút bản lãnh bên ngoài, thỉnh thoảng lại ban phát một chút ơn huệ nho nhỏ, lâu ngày, bên người cũng có một vài người bạn. Nhưng kể từ ngày gia đình cô sa sút, cái thứ gọi là bạn này lại như ruồi bọ bay đi hết.

Trần Giác Phi đối với đại tiểu thư kiêu căng như vậy không hề hứng thú, nhưng khi Khương Từ gặp khó khăn, một thân tật xấu không được che dấu kia lại làm cậu cảm thấy thú vị.

Một lần trong giờ ra chơi, Trần Giác Phi ở hành lang đang cùng đám bạn khoe khoang khoác lác, đột nhiên thấy ở cửa nhà vệ sinh, Khương Từ bị ba nữ sinh khác túm tóc kéo vào. Lúc chuông vào lớp kêu lên, Khương Từ từ trong WC đi ra, cả người ướt như chuột lột, một bên mặt sưng lớn, nhưng đôi mắt đen thẫm của cô, lúc này lại lóe lên ánh sáng tàn nhẫn đầy hưng phấn. Một người mà đánh lại được ba người.

Chính khi đó Trần Giác Phi bắt đầu chú ý đến Khương Từ, càng ngày càng không thể kiềm chế, cuối cùng trình diễn tiết mục “Quấy rối tình dục” kia. Cậu biết tính tình Khương Từ tàn nhẫn, nhưng lại không ngờ lại tàn nhẫn đến vậy, không phân biệt địch ta, chỉ cần có thể đạt được mục đích, giết hại một ngàn tổn hại tám trăm cũng không quan tâm.

Quả nhiên từ đó về sau, đám nữ sinh kết bè để bắt nạt cô cũng thu liễm lại, sợ một ngày con dao Khương Từ dùng để cắt mái tóc dài kia, lại rơi vào trên đầu mình.

“Các cháu thi vào ngày nào?” Lương Cảnh Hành hỏi.

Trần Giác Phi hoàn hồn, “A, hai ngày hai mươi chín và ba mươi, thi xong thì được nghỉ.”

“Khi nào thì kết thúc, buổi sáng hay buổi chiều?”

“Buổi chiều, trường cao đẳng nào cũng thế.” Trần Giác Phi hiểu kì, “Sao vậy? Cậu định tới đón cháu sao?”

“Cháu nghỉ hay quá nhỉ - ba mẹ cháu đã trở về.”

Trần Giác Phi nhất thời cảm thấy (ủ rũ, ỉu xìu, mình để chữ hán theo nguyên tác), “Khi nào thì đến?”

“Ngày ba mươi, cháu thi xong thì về luôn nhà, đừng trách cậu không nhắc nhở trước.”

Trần Giác Phi nghĩ đến những ngày tiêu điều tự tại của mình sắp chấm dứt, gương mặt trở nên bi thảm, thi xong tự nhiên cũng là ảm đạm kết thúc, sau khi từ chối lời mời tụ tập của đám bạn, chính mình ngồi ở tô về nhà.

Khương Từ từ trường thi trở lại phòng học, lôi từ điển ra xem lại vài từ đơn tiếng anh, lại đến phòng tranh luyện tập nửa giờ. Chờ cô thu dọn mọi thứ, sân trường chỉ còn vài người ít ỏi. Cô cầm lấy cái ô xanh dựng ở hành lang vừa đi về phía cổng trường, vừa nhắm tính điểm đạt được.

Thành tích của cô luôn luôn tốt, nhưng cái tốt này chỉ là đối với sinh viên nghệ thuật. bình thường thi khó khăn lắm mới đạt tới khoa chính quy bình thường, nếu muốn vào một trường tốt, vẫn còn cách một khoảng cách.

Thành phố Sùng cuối thu nhiều mưa, sắc trời đều u ám mấy ngày liên tiếp, mây đen trên đỉnh tòa nhà phía xa xa, giống như lúc nào cũng có thể trút mưa xuống.

Khương Từ rút cổ lại, đang muốn thu hồi ánh mắt, đột nhiên thấy một người đang đứng dưới hiên của cửa hàng đối diện, bước đi lập tức dừng lại.

Trong tay anh cầm một cái ô dài màu đen, áo khoác cũng màu đen, thân hình anh cao ngất thon dài. Bên trong dính chút mưa bụi, gương mặt thiếu đi vài phần nghiêm túc như dĩ vãng, càng thêm ý nghĩa hơn.

Theo phản xạ Khương tự hạ ô xuống, che khuất gương mặt, nhưng mà

“Khương Từ.”

Thanh âm réo rắt xuyên thấu qua màn mưa, rõ ràng, quanh quẩn bên tai.

Khương Từ cúi đầu xuống, đứng yên tại chỗ. Tiếng mưa rơi bên ngoài, cùng với tiếng bước chân thong thả đến gần, trước mắt xuất hiện một đôi chân, đôi giày bóng loáng dính một ít nước mưa.

Ngay sau đó, một bàn tay nâng ô của cô lên, trước mắt sáng tỏ thông suốt.

Khương Từ chậm rãi giương mắt, ô trong tay anh không mở ra, trên áo gilet cũng dính trước mưa.

Khương Từ cắn cắn môi, “Có chuyện gì vậy.”

Lương Cảnh Hành cao hơn cô rất nhiều, ô cũng phải giơ lên cao, mà cán ô vẫn còn nằm trong tay cô.

Tình huống này có chút buồn cười, Khương Từ cảm thấy không được tự nhiên, lui ra phía sau vài bước, cùng anh tạo ra một khoảng cách.

Lương Cảnh Hành cúi đầu nhìn cô, “Có thời gian rảnh không?”

Khương Từ không nói chuyện.

“Tôi với cô tìm chỗ ngồi nói chuyện một chút.”

Vừa dứt lời, một chiếc xe gào thét đi đến. Khương Từ chỉ thấy đột nhiên trước mặt tối sầm lại, là Lương Cảnh Hành ở phía trước đem cô che chở trong lòng, hoàn toàn cản lại hết những giọt nước bánh xe đi qua đường mà bắn lên.

Khương Từ cả kinh, cúi đầu nhìn lại, thấy ống quần anh đã ướt hết. Bây giờ đã gần hết tháng mười, cộng thêm mấy ngày hôm này đều mưa nên nhiệt độ hạ xuống, cảm giác bị nước mưa này tưới lên, nghĩ đã thấy rùng mình.

Lời từ chối khéo đã đến bên miệng cô, liền bị chính mình nuốt xuống.

Vào trong xe, Lương Cảnh Hành mở điều hòa, cởi áo khoác ngoài ra ném vào ghế ngồi phía sau. Bên trong anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xám, xắn tay áo lên, lộ ra đường cong linh hoạt từ cổ tay đến cánh tay

“Có lạnh không?” Lương Cảnh Hành chỉnh điều hòa lên ột chút.

Thời điểm tan tầm, trên đường đã lấp kín thành cá mòi. Hình như Lương Cảnh Hành sợ cô cảm thấy nhàm chán, liền mở đài radio lên. Bên trong không ngừng thông báo tình hình giao thông của thành phố, chỗ nào cũng thấy tắc đường.

Khương Từ nghĩ, chỉ sợ tạm thời không về được.

Đi đi dừng dừng, đến dưới cầu vượt, hoàn toàn tắc nghẽn, Lương Cảnh Hành đơn giản thả chân ga, độ ẩm dần dần tăng lên, cửa sổ thúy tinh bị mưa hắt vào trở nên mờ mờ.

Lương Cảnh Hành lấy một điều thuốc ra, đem cửa kính mở ra một chút, mưa bụi lác đác bay vào, dừng ở trên vai anh.

Khương Từ vươn một ngón tay, vẽ trên cửa sổ thủy tinh mờ mờ vài nét, đang muốn lấy tay lau đi, phía sau vang lên thanh âm của Lương Cảnh Hành, “Tôi đã nói rồi, không cần phải gấp.”

11. Chương 11: Sắc Cây Dương (04)

Động tác Khương Từ dừng lại một chút, gơ hai tay, lau nhanh những nét vẽ trên cửa sổ, lạnh nhạt nói, “Lúc nào cũng phải trả lại.”

“Mỗi tháng một ngàn, cô định trả đến khi nào?”

Khương Từ cắn răng, quay đầu, đối diện với ánh mắt Lương Cảnh Hành. Ánh mắt anh tựa kì phức tạp, hơi hạ xuống dưới, không nhìn thấu được. Ánh mắt Khương Từ nặng nề, “Anh cảm thấy tôi thực đáng thương?”

Lương Cảnh Hành nhất thời không lên tiếng, mà Khương Từ nhếch môi, quay đầu đi chỗ khác, để lại cho anh cái ót quật cường.

Lương Cảnh Hành buông một tiếng thở dài, tiếng thở dài này dường như bao hàm một chút cảm xúc như có như không. Trái tim Khương Từ căng thẳng, nhưng ánh mắt rũ xuống, vẻ mặt hồ hững.

Dòng xe cộ bắt đầu di chuyển, Lương Cảnh Hành giẫm chân ga, đè nặng ly hợp, nhúc nhích đi theo đoàn xe chậm chạp phía trước. Nửa giờ sau, bọn họ cuối cùng cũng thoát khỏi đoạn đường tắc, nhập vào làn xe vắng hơn.

Tới đường Hà Vương Động thì trời cũng tạnh mưa, trong không khí phảng phất mùi bùn đất. Lương Cảnh Hành lấy áo khoác ở ghế sau, khoát lên cánh tay, đi phía sau Khương Từ, chiếc ô màu xanh cô cầm trong tay, vô ý thức xoay xoay, bắn ra một chuỗi giọt nước mưa li ti.

Đến tầng sáu, Khương Từ lấy chìa khóa từ trong túi xách ra, đi vào, lại nhìn anh một cái, “...Trong nhà hơi lộn xộn.”

Cô mở cửa, đưa tay ấn công tắc bên vách tường, ngọn đèn vàng vụt sáng.

Lương Cảnh Hành vội vàng nhìn quanh, nhất thời cả kinh. Anh sớm biết bên trong hiển nhiên đơn sơ, nhưng lại không nghĩ đến có thể đơn sơ đến mức này.

Phòng ở ước chừng chỉ khoảng bốn mươi mét vuông, phía nam ngăn cách bằng một tấm rèm, bên trong chỉ có một cái giường đơn, một tủ quần áo cùng giá sách. Dụng cụ vẽ tranh, phía tây để một cái quạt điện đứng dựa vào tường, máy sưởi cùng một cái bàn gấp, còn lại bên cạnh là mấy cái ghế nhựa đỏ xếp chồng lên nhau, chính là loại ghế lần trước anh nhìn thấy trong biệt thự. Góc bên phải là bình gas và một cái bếp nhỏ, một cái chạn bát thấp bé, một cái tủ lạnh cũ, hẳn là phòng bếp, một bên có cái ngăn nhỏ, có cửa che, chắc là nhà vệ sinh.

Trừ mấy thứ đó ra, không còn gì khác.

Phòng ở cũng hơi cũ, những kẻ hở đã biến thành màu đen, một tấm thạch cao giả dẹt treo trên đỉnh vì trần nhà bị ngấm nước, phần lớn tường đã bị bong tróc, lộ ra lớp lót màu vàng. Trong phòng lấy ánh sáng cũng không được tốt, vào nhà liền cảm thấy một mùi ẩm mốc.

Không thể tưởng tượng được, Khương Từ từng trải qua cuộc sống cảm y ngọc thực, hiện tại phải ở một nơi như vậy.

Khương Từ từ chồng ghế nhựa lấy ra một cái, đưa cho Lương Cảnh Hành, lại bật máy sưởi, “Anh ngồi một lúc, hong khô quần, tôi đi đun chút nước.”

Lương Cảnh Hành ngồi xuống, đem máy sưởi đặt gần cái ống quần bị ướt, nhưng ánh mắt lại vẫn gắn trên người Khương Từ.

Chỉ thấy cô thuần thực mở khóa bình gas, bật bếp gas lên, đặt ấm nước lên trên. Chỉ một lát sau, một mùi dầu máy cùng hơi gas tỏa khắp căn phòng.

Khương Từ mở cửa tủ lạnh, quay đầu hỏi anh, “Anh đã ăn cơm chiều chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Mỳ sợi được không?”

“Tùy ý.”

Nước rất nhanh liền sôi, Khương Từ nhìn một vòng, thấy mỗi cái cốc giấy dùng rồi, liền vào phòng ngủ lấy cái cốc Mã Khắc mình thường dùng, rửa qua dưới vòi nước, rót một cốc nước, đưa cho Lương Cảnh Hành, “Bình thường trong nhà cũng không có khách đến, không chuẩn bị trà, anh chịu khó một chút.” Cô giống như cảm thấy mắt mặt, sắc mặt hơi xấu hổ.

Chiếc cốc Mã Khắc màu đỏ thẫm, Lương Cảnh Hành nhận lấy, “Không sao.”

Lương Cảnh Hành để chiếc cốc trên bàn, ngẩng đầu nhìn Khương Từ như cũ.

Cô rót nước còn lại trong ấm vào trong phích nước nóng, lại đổ nước vào chiếc nồi bên cạnh, lấy một quả cà chua trong tủ lạnh, cắt thành từng miếng, sau đó đổ sang bên cạnh, một tay chống nạnh, lẳng lặng chờ nước sôi, nét mặt hơi căng thẳng.

Một lát, nước sôi. Nhấc cái vung ra, hơi nóng màu trắng bốc lên hầm hập, làm khuôn mặt cô trở nên mờ ảo, giống mây mù lượn lờ ở dưới, hơi nước mờ mịt mà mênh mông bát ngát. Lúc sương mù tản đi, ánh đèn vàng trong treo chiếu rọi, làm ột bên mặt xinh đẹp của cô trở nên vô cùng dịu dàng.

Khương Từ vẫn chưa phát hiện ra, đem cà chua cùng mỳ sợi bỏ vào trong nồi, chờ một lúc, lại bỏ vào trong hai quả trứng gà, ột ít gia vị, tắt bếp, đem mỳ cho vào hai cái bát to.

Lương Cảnh Hành lập tức đi qua giúp đỡ, mỗi người cầm một tô, ngồi xuống bàn ăn. Hình như Khương Từ cảm thấy hơi nóng, đưa hai tay lên sờ sờ lỗ tai.

“Tôi không thích hành tỏi, vì thế trong nhà không có.” Khương Từ đưa dưa cho Lương Cảnh Hành, “Nếu thấy nhạt, có thể cho thêm xì dầu.”

“Không sao. Tôi cũng không thích ăn.”

Mắt thấy Lương Cảnh Hành gấp một dưa lên, động tác Khương Từ liền dừng lại, nhìn Lương Cảnh Hành đưa vào miệng, “Thế nào?”

Lương Cảnh Hành giương mắt, “Tạm được, nấu hơi lâu, mỳ hơi bị mềm.”

Khương Từ bĩu môi, “Anh người này cũng ăn ngay nói thật quá.”

Lương Cảnh Hành nở nụ cười, “Lời ngay nói thật sẽ có lợi cho tiến bộ sau này của cô.”

“Quả nhiên là giảng viên đại học, giọng điệu nói chuyện cũng giống như đang dạy bảo người khác. Tôi không có thiên phú, không thể nào tiến bộ hơn được nữa đâu. Đa số đều ăn luôn trong căn tin trường học, chỉ có chủ nhật ở nhà mới nấu cơm.”

“So với Trần Giác Phi thì tốt hơn nhiều, nó ngay cả nước còn không biết đun.”

Khương Từ liếc anh một cái, “Trần Giác Phi ở cùng với anh?”

“Cha mẹ nó thường xuyên đi công tác, vì thế nó thường qua ở chỗ tôi.”

“Khó trách cậu ta to gan lớn mật như vậy.”

Lương Cảnh Hành cười cười, “Đúng là có chút cờ lơ phát phơ, nhưng bản tính không xấu.”

Vốn nghĩ Khương Từ cùng Trần Giác Phi như nước với lửa như vậy, sẽ phản bác lại hai câu, ai ngờ cô chỉ rũ mắt xuống húp nước mỳ, nhẹ giọng nói, “Tạm được.”

Lương Cảnh Hành nao nao, cười cười, đơn giản biết thời biết thế, “Nếu không có hiểu lầm gì lớn, cô cũng đừng giận nó. Tôi nhìn ra, nó rất dễ tâm với cô.”

Tay Khương Từ dừng một chút lại giương mắt về phía Lương Cảnh Hành, vẻ mặt đột nhiên lạnh đi, “... Anh đang muốn tác hợp tôi với trần Giác Phi?” Đã qua hơn ba tháng, mái tóc bị cô cạo trọc đã dài khoảng ba bốn phân, ngắn mà cứng, màu sắc như mực, làm tăng thêm vẻ lạnh lùng quật cường trên gương mặt cô.

Lương Cảnh Hành yên lặng vài giây, khẽ thở dài, “Tôi không có ác ý gì với cô cả.”

Khương Từ nhìn anh chằm chằm, không lên tiếng.

“Cô cùng Trần Giác Phi phát triển như thế nào, là chuyện của hai người, tôi chỉ ở trong lập trường của trưởng bối nói vài lời công bằng thôi.”

Khương Từ muốn phản bác lại hai câu, nhưng lại thấy Lương Cảnh Hành cúi đầu buông tiếng thở dài, liền đem một bụng không phục nén xuống, há to mồm, thấp giọng nói, “...Thật xin lỗi.”

Lương Cảnh Hành lắc đầu, bỏ tạm đôi đũa xuống bàn, “Hôm nay tôi đến đây, là muốn hỏi cô, vì sao lại từ chối lời đề nghị của Trần Giác Phi?”

Hình như mưa lại bắt đầu rơi xuống, tí ta tí tách đập vào trên cửa sổ thủy tinh, Khương Từ cúi đầu trầm mặc, vẻ mặt kia làm cho Lương Cảnh Hành nghĩ đến ngày diễn ra lễ tang, cũng là một ngày mưa như vậy.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành dừng trên mặt cô, im lặng chờ cô trả lời.

Hồi lâu, Khương Từ cuối cùng cất tiếng, “Cái phòng nhỏ này, là thứ duy nhất cha tôi không mang đi thế chấp, cũng không bị tòa án niêm phong. Sau khi cha mẹ tôi kết hôn ở đây vài năm, tận đến khi tôi năm tuổi, cuộc sống bắt đầu tốt hơn, cả nhà mới chuyển chỗ khác. Về sau, cha tôi thấy căn phòng này có ý nghĩa kỷ niệm, liền mua lại... Hiện tại tốt xấu gì tôi cũng không đến mức lưu lạc đầu đường.”

Cô chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt tĩnh lặng như mặt nước, “Tất cả những việc cần tiền để giải quyết, đối với tôi đều là vấn đề.”

Cô duỗi tay ra, giọng điệu bình bình đạm đạm (bình thường), “Không dư thừa gì cả, cho nên, dù sao cũng phải nắm lấy chút gì đó.”

Lương Cảnh Hành nhất thời không nói lại được lời nào, đành phải yên lặng.

“Mười vạn đồng kia là tôi cần dùng gấp, trả hết học phí bên ngoài, để cho tôi trong thời gian ngắn cũng không đến mức không kịp ăn cơm. Nhưng mà...” Khương Từ dừng một chút, “Không thể bởi vì anh từng cho tôi mượn tiền, liền nghĩ rằng mọi việc tôi đều phải nghe theo sự sắp xếp của anh...”

“A Từ.” Lương Cảnh Hành ngắt lời cô, không chú ý mình thay đổi cách xưng hô, “Vì sao em cho rằng tôi giới thiệu em cho Hứa Tấn Hoan, là ‘sắp xếp’ em, hoặc theo ý của em, chính là một loại ‘sỉ nhục’?”

Khương Từ sững sốt, ánh mắt hơi hơi lóe lên, tránh đi ánh nhìn chăm chú của Lương Cảnh Hành, trong lòng lại nghĩ, hóa ra người phụ nữ đó gọi là Hứa Tấn Hoan. Nhân sinh đặc ý phải tấn hoan, đừng sử kim tôn đối không nguyệt.

“Giác Phi cũng chỉ là có ý tốt, tài năng của em không nên lãng phí vào việc phát tờ rơi vô vị như vậy, vẽ tranh minh họa có lẽ là công việc phù hợp nhất lúc này.”

“Thầy Trần không cho phép tôi vẽ tranh để kiếm tiền quá sớm, ông ấy cho rằng đây là một hình thức làm tổn hại nghệ thuật chân chính.”

Lương Cảnh Hành lắc đầu, “Bản thân tôi cảm thấy em đứng ngoài đường giữa trời nắng chói chang, đối với thiên phú cùng với sức khỏe của em mới là tổn hại.”

Khương Từ không nói lời nào.

“Cho nên em từ chối giúp Hứa Tấn Hoan vẽ tranh, là bản khoản về thầy Trần?” Lương Cảnh Hành chăm chú nhìn Khương Từ, chú ý bên biến hóa nhỏ trên gương mặt cô, “...Hay là, em còn lý do gì khác?”

Tay Khương Từ lặng lẽ nắm chặt, lại buông ra, cuối cùng chỉ bình thản trả lời, “Không có lý do gì cả, chỉ đơn giản là không muốn thôi.”

Lương Cảnh Hành buông tiếng thở dài, Khương Từ người này, nãy đã không muốn nói, cũng không có biện pháp cạy miệng cô.

Một lát, Lương Cảnh Hành lại cầm đôi đũa lên —— cái này, đều đã trương hết, “Cái đó, tôi sẽ nói với thầy Trần, em chỉ cần nói cho tôi biết, có đồng ý vẽ minh họa giúp công ty tôi không?”

“Giúp anh, hay là giúp cô Hứa?”

Lương Cảnh hành ngừng lại, “Có gì khác nhau sao?”

“Có.” Ánh mắt Khương Từ bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt anh, “Nếu là anh thì tôi giúp.”

Lương Cảnh Hành cười bất đắc dĩ, “... Trước kia có phải Hứa Tấn Hoan đắc tội em không?”

“Không có, lần điều tiên gặp cô ấy.” Khương Từ cầm đũa chọc chọc bát mì trước mặt, để đã lâu, mì trương lên, không thể ăn nữa.

“Nói như vậy là đồng ý rồi?”

Khương Từ không ngẩng đầu, cúi đầu “Ừ” một tiếng.

12. Chương 12: Sắc Cây Dương (05)

Cơm nước xong, Khương Từ để bát trong chậu rửa, định ra tiễn Lương Cảnh Hành.

“Bên ngoài đang mưa, không cần tiễn.”

Khương Từ cúi đầu nhìn nhìn, “Quần anh khô chưa?”

Lương Cảnh Hành cầm cái ô dựng ở cửa, “Không có việc gì, đã ổn rồi.”

Khương Từ đưa anh đến cửa, “Hành lang không có đèn, anh đi cầu thang chú ý an toàn.” Dừng một chút, ánh mắt hạ xuống, nói thêm, “Cảm ơn anh.”

Lương Cảnh Hành cười cười, “Em nghỉ ngơi sớm một chút, lúc vào nhớ khóa kĩ cửa.”

Nhìn theo bóng dáng Lương Cảnh Hành đến khi biến mất tại chỗ rẽ cầu thang, Khương Từ đóng cửa lại, khóa kĩ, đứng yên một lúc, cô bước đến cạnh cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, nhìn xuống dưới.

Mưa lạnh bay lất phất vào mặt, ánh đèn mờ nhạt xa xa, trong đêm tối mơ hồ nghe được âm thanh ô tô chạy trên mặt đường phía xa. Chờ một lúc, bóng dáng Lương Cảnh Hành xuất hiện ở cửa khu, anh không bung dù, chầm thuốc, dưới ngọn đèn lơ mờ, giống như bất kì lúc nào cũng có thể bị nước mưa dập tắt.

Ngay tại lúc Khương Từ định đóng cửa sổ lại, Lương Cảnh Hành đột nhiên dừng bước, lấy điện thoại di động trong túi ra.

Động tác của Khương Từ cũng dừng lại một chút.

Khoảng cách xa, chỉ nhìn thấy ánh sáng nhạt trên mặt hình điện thoại, không phân biệt được gì cả. Chỉ biết cuộc điện thoại rất ngắn, ước chừng chưa đến một phút.

Nhưng mà Lương Cảnh Hành cúp điện thoại xong, lại đứng trong mưa một lúc lâu không nhúc nhích. Thân ảnh đứng trong đêm tối, giống như hòa tan vào trong đó, lộ ra một vẻ tịch liêu không hiểu được.

Tay Khương Từ chống lên song cửa sổ, cũng đã quên chuyển động, không biết đã nhìn bao lâu, Lương Cảnh Hành cuối cùng cũng bước tiếp, để mặc ư xối vào người. Chiếc ô anh cầm trong tay, giống như một cây gậy.

Thật lâu sau khi bóng dáng Lương Cảnh Hành biến mất, Khương Từ chậm rãi đóng cửa sổ lại. Mưa động lại trên mi mắt, Khương Từ chớp chớp, một giọt nước rơi xuống.

Lương Cảnh Hành vào trong xe, ngồi yên lặng trên ghế lái, thật lâu cũng không động đậy, phẳng phất giống như một pho tượng. Bên tai anh vẫn còn quanh quẩn cuộc điện thoại giống như không chân thật vừa rồi, cùng với thanh âm ngắt ngứ dồn dập.

Anh không ngờ, xa cách bao nhiêu năm, lại nhận được cuộc điện thoại của Diệp Li.

Tiếng mưa rơi rả rích, giọng nói của cô cũng mang theo vài phần ẩm ướt đặc biệt, âm ỉ lại thông thả rơi xuống, không giống với sự trong trẻo tổng quát quá khứ, giọng điệu trái lại rất thoải mái, từng câu từng chữ giống như đều màng theo ý cười, “... Vẫn nên để chính em nói cho anh biết, tránh cho anh lại từ chỗ khác nghe được, tưởng rằng hiện tại em bị bệnh cực kì bí hiểm đâu.” Cô dừng một chút, thanh âm nhất thời càng thêm trầm thấp, “... Cảnh Hành, hóa ra anh vẫn còn dùng số điện thoại trước kia.”

Lương Cảnh Hành giật mình, đang muốn mở miệng, bên kia lại có tiếng người gọi Diệp Li, cô lên tiếng, lại cười nói với Lương Cảnh Hành, “Em phải đi kiểm tra rồi, xong việc nói chuyện tiếp.”

Tất nhiên là không có “Xong việc nói chuyện tiếp”.

Mấy ngày sau, Lương Cảnh Hành lên trang Web chính của trường đại học xem tin tức, thấy được chuyện Diệp Li bị bệnh nặng được đưa lên.

Anh còn đang do dự, đầu tiên không rõ bệnh tình của Diệp Li nặng tới mức nào, còn bao nhiêu thời gian, thứ hai công việc ở công ty và trường học vô cùng bận rộn, rất nhiều việc phiền toái.

Nhoáng một cái hai tuần lễ đã trôi qua.

Trong lúc này, Khương Từ có thời gian tìm đến lớp học của Trần Giác Phi. Chờ cậu tan học, ném một lon Coca vào trong tay cậu. Trần Giác Phi không kịp phòng bị, thiếu chút nữa không tiếp được, sau khi đứng vững, nhìn chằm chằm vào Khương Từ giống như thấy quái vật.

Về mặt Khương Từ vẫn bình thản, “Lần trước là tôi không đúng, không nên nổi giận với cậu.”

Trần Giác Phi há mồm trợn mắt, nghi ngờ mình nghe nhầm, “Cậu... Cậu không phải bị bệnh đi, nói lại lần nữa.”

Khương Từ lạnh lùng liếc nhìn cậu một cái.

Trần Giác Phi cười ha ha, tiến lên vỗ vai cô một cái, “Khương Từ à Khương Từ, không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay.”

Khương Từ ghét bỏ dùng khuỷu tay huých cậu một cái, Trần Giác Phi vội vàng che bụng lùi ra sau, trên mặt vẫn hiện lên tươi cười chói lọi, “Cậu đã thành tâm thành ý nói lời xin lỗi, tôi lòng tư bi bao la rộng lớn liền tha thứ...”

Còn chưa nói xong, Khương Từ đẩy đám người ra, xoay người rời đi.

Trần Giác Phi sờ sờ cánh mũi, mặc dù thấy hơi mất mặt, nhưng loại tâm tình được Khương Từ thể mà “Chủ động ăn nói khép nép cầu xin cậu tha lỗi” chiếm thể thượng phong, cậu mặc kệ mấy người bên cạnh đang ngơ ngác nhìn nhau, mở lon Coca uống một hớp lớn, lẩm bầm ca hát quay về lớp học.

Trương Ngữ Nặc biết hai người lại hòa thuận, cũng cảm thấy yên tâm. Lớp cao nhị ở một tòa nhà khác, cô chiều nào sau giờ tự học, cũng không hề để ý vất vả đến lớp cao tam, gặp Trần Giác Phi, lại chờ Khương Từ tan học, cùng nhau đi căng tin ăn uống.

Đang giờ giải lao, Trương Ngữ Nặc vài lần đi tìm Khương Từ, nhưng lần nào đi, cô không phải đang học toán thì cũng là học thuộc lòng, Trương Ngữ Nặc cũng không dám tiếp tục làm phiền.

Nhưng Trần Giác Phi không cần thi cao đẳng, có một đồng thời gian để lãng phí. Tính cách Trương Ngữ Nặc sáng sủa, rất nhanh quen thân với mấy người bên cạnh Trần Giác Phi. Lâu ngày, liền có người đùa giỡn cô với Trần Giác Phi. Trần Giác Phi đương nhiên sẽ bác bỏ tin đồn, nhưng thái độ cà lắt cà phơ của

cậu cùng với lời nói láo của cậu không hề uy tín, mọi người chẳng những không tin, lại càng ngày càng lan truyền mạnh mẽ.

Trương Ngữ Nặc chỉ ở những người khuyến khích thái quá nửa giả nửa thật nổi giận một chút, mọi người chỉ coi cô thẹn quá hóa giận, lại càng thêm trắng trợn.

Mà người mỗi một phút đều hận không thể phân thành hai như Khương Từ, tự nhiên không có tinh lực mà quan tâm đến tâm lý vi diệu biến hóa của Trương Ngữ Nặc. Ngoài học tập ra, chương trình học của thầy Trần cũng không thể bỏ được. Nhưng cô nhớ đến lời nói của Lương Cảnh Hành, lúc đi học đều cảm thấy không yên lòng, không phải lấy nhầm màu vẽ, thì cũng là cầm nhầm cọ.

Lúc này Trần Đồng Úc vừa đi sưu tầm dân ca trở về, cô đang vẽ tranh. Khương Từ liếc qua bàn vẽ khẽ thở dài, Lương Cảnh Hành không biết đã đề cập với thầy Trần chuyện muốn cô qua giúp đỡ vẽ tranh minh họa chưa.

Cây cọ chậm chậm hạ từng nét, đến giữa trưa, Trần Đồng Úc cầm một cây cọ, gọi, “A Từ!”

Khương Từ đang thất thần, giật mình, cọ vẽ trong tay cầm không chắc, thiếu chút nữa thì rơi xuống, lấy lại bình tĩnh, vội hỏi, “Thần Trần, có chuyện gì vậy?”

Trần Đồng Úc lấy lên, khoác thêm áo khoác, “Giữa trưa có người mời khách, em đi với thầy.”

Khương Từ nheo mắt, tròn lòng đã đoán được đại khái, “Ai mời khách?”

“Là cậu Lương người lần trước em vẽ tranh cho.”

“Ah, được.” Khương Từ buông cọ vẽ trong tay, trầm nghĩ, xem ra còn chưa có nói.

Trần Đồng Úc nhìn thoáng qua bức vẽ của cô, “Không được rồi, sao đến trưa rồi mà mới vẽ được như vậy?”

Khương Từ cười cười.

Nơi Lương Cảnh Hành mời ăn cơm cách phòng tranh của Trần Đồng Úc không xa. Lương Cảnh Hành đã đến, thấy hai người liền đứng khỏi ghế, gọi người phục vụ rót trà.

Trần Đồng Úc giới thiệu, “Cảnh Hành, đây là học trò cuối cùng của ta Khương Từ.”

Trần Đồng Úc lại nhìn về phía Khương Từ, “A Từ, gọi chú Lương.”

Khương Từ không tình nguyện, sau một lúc mới lẩm bẩm một câu, “Chú Lương.” Thanh âm chẳng khác gì tiếng muỗi kêu.

Trần Đồng Úc bất đắc dĩ cười, “Đứa nhỏ này tính cách vốn như vậy, Cảnh Hành đừng để ý.”

Sau khi đồ ăn được mang lên, Lương Cảnh Hành nói đến chuyện chính, “Thần Trần, hôm nay mời người ăn cơm, chủ yếu là về chuyện của cô Khương đây.”

Đôi đũa trong tay Trần Đồng Úc dừng một chút, ‘Nói đi.’

Lương Cảnh Hành rót đầy ly rượu của Trần Đồng Úc, “Công ty mới khai trương, ít người tài, tôi nghĩ muốn cô Khương giúp tôi vẽ tranh minh họa.”

Sắc mặt Trần Đồng Úc bình thản, “Cảnh Hành, cậu nên biết quy tắc dạy học tờ của ta. Bức tranh trên tường lần trước của cậu, ta cũng phải cân nhắc hồi lâu mới cho con bé đi. Nhưng tranh minh họa buôn bán... Ta sợ thời gian này thì hơi sớm.”

“Tôi cam đoan sẽ không can thiệp vào nội dung bức vẽ, hoàn toàn tôn trọng ý nguyện của cô ấy.”

Trần Đồng Úc trầm ngâm.

Lương Cảnh Hành cười nói, “Cô ấy đang học cấp ba, việc làm thêm khác cũng tốn chút thời gian, tôi sẽ không chiếm dụng quá nhiều thời gian của cô ấy, nếu ngại lo lắng, thì toàn bộ tranh của Khương Từ sẽ đem qua cho ngài xét duyệt, ngài thấy thế nào?”

Trần Đồng Úc quay đầu nhìn về phía Khương Từ, “A Từ, ý của con là?”

Ánh mắt Khương Từ buông xuống, thấp giọng nói, “Thầy, người cứ quyết định đi.”

Trần Đồng Úc cũng là một người vô cùng cố chấp, nay lại lo lắng hoàn cảnh của Khương Từ, cuối cùng gật đầu, “Được rồi, nhưng mà ta nói trước, mục tiêu của ta là bồi dưỡng nghề nghiệp sau này của con bé, không hi vọng con bé đi sai con đường của mình, nếu ta cảm thấy không thích hợp, lúc nào cũng có thể hủy bỏ quyết định này.”

Lương Cảnh Hành cười đáp, “Ngài yên tâm.”

“Được,” Trần Đồng Úc nhìn về phía Khương Từ, đem đem ấm trà qua nói, “A Từ, con kính chú Lương một ly đi, bảo chú ấy về sau quan tâm nhiều hơn.”

Khương Từ vẫn một mực yên lặng lắng nghe, suy nghĩ trong đầu chuyển động liên hồi, lúc này nghe thấy Trần Đồng Úc gọi cô, mới lấy lại tinh thần. Cô không nhận ấm trà, giương mắt, tay chợt cầm lấy bình rượu, rót đầy vào một cái chén sạch, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Dừng một chút, đem ly rượu để lại chỗ cũ, cười như không cười nhìn Lương Cảnh Hành, “Tôi kính rượu trước.”

Một loạt động tác thực hiện lưu loát, Trần Đồng Úc không kịp ngăn cản, ông ngẩn người, sau khi phản ứng lại, thấp giọng quát lớn một câu, “Ồ nháo, con chưa từng uống qua, sao lại dám uống rượu Bạch Cẩu?”

Khương Từ cười cười, “Kính rượu mới có thành ý, thầy nói xem?”

Tay cô cầm lấy cái chén trước mặt Lương Cảnh Hành, rót đầy đưa tới trước mặt anh, “Chú Lương, tối lượt chú.” Tầm mắt thẳng tắp dừng lại trên người anh, trong con ngươi đen bóng là hình ảnh của anh.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành sâu thêm một chút, nhìn kĩ lại tựa như ảo giác, anh nhận ly rượu, cười nói, “Cô Khương, khách sáo quá.”

Mùi vị rượu Bạch Cẩu thật không tốt chút nào, tửu lượng của Khương Từ nhỏ, trước kia chưa từng uống qua, chỉ cảm thấy trong cổ họng đau rát. Ngồi được mười phút, trong dạ dày bắt đầu bốc lên, hai má giống như muốn thiêu cháy.

Trần Đồng Úc lo lắng nhìn cô, “Có nặng lắm không? Đã không biết uống còn cứ cố...”

Khương Từ đang mồm trả lời, vị chua trong dạ dày đột nhiên bốc lên, cô vội lấy tay che miệng lại, “Ưm ưm” hai tiếng, bỏ lại đôi đũa đột nhiên đứng dậy bước nhanh ra khỏi ghế lô.

13. Chương 13: Sắc Cây Dương (06)

Nôn hết mọi thứ trong dạ dày ra, cả người mềm oặt. Khương Từ hắt nước lạnh lên mặt, đứng dựa vào bồn rửa tay điều hòa lại một lát, miệng thở hổn hển, chống tay vào vách tường chậm rãi bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Cô như đang bước trên mây, trước mắt một mảnh trắng xóa, rẽ vài vòng, hoàn toàn không xác định được phương hướng. Đi đến cuối hành lang, vừa ngẩng đầu, thấy phía trước là một mảnh sân ngoài trời, có hai cây dù, bên dưới là một bộ bàn ghế mây.

Khương Từ ngồi xuống ghế mây, gục đầu xuống bàn. Không biết đã qua bao lâu, bỗng cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Khương Từ ngẩng thẳng người dậy, hất bàn tay ra, quay đầu lại, dùng vài giây, hai mắt dần tập trung lại, thấy người đến là Lương Cảnh Hành, liền bỏ phòng bị xuống.

Lương Cảnh Hành ôn hòa nói, “Trở về đi, bảo người ta làm cho em một bát canh giải rượu.”

Tư duy Khương Từ chậm chạp, một lúc lâu sau, cúi đầu cười một tiếng, nụ cười này rất hiếm thấy lại hiện lên vài phần ngớ ngẩn, “Ai nấu cho tôi? Là anh, hay là thầy Trần?”

Lương Cảnh Hành dừng một chút, “Tôi.”

Khương Từ cười một tiếng, vươn tay về phía anh, “Kéo tôi lên.”

Bầu trời trong xanh, giữa trưa ngập tràn ánh nắng, Khương Từ ngồi ngược chiều ánh sáng, hai tai hơi hồng, ánh sáng làm nền, thêm vài phần trong suốt. Lương Cảnh Hành thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn ngón tay dài nhỏ trắng ngần của cô, chậm rãi đưa tay cầm lấy.

Khương Từ đứng dậy, nhưng đầu óc vẫn còn mơ màng, bước từng bước về phía trước, tiến đến trước mặt anh, giữa đầu nhìn thẳng vào mắt anh, “Chú Lương, chỉ sợ sau này tôi lại muốn nhờ vả chú.” Giọng nói của Khương Từ nửa thật nửa giả, hai gò má của cô vì rượu cồn mà đỏ bừng như muốn bốc cháy, trong đôi mắt đen bóng mang hơi nước, hàm chứa vài phần ý cười mỏng lung.

Hồ hấp Lương Cảnh Hành bị kiềm hãm lại, sau một lúc lâu, mới chậm rãi cười nói, “Em là học trò của thầy Trần, sau này lại có quan hệ hợp tác, tôi hẳn nên chăm sóc em.”

Khương Từ liếc nhìn anh một cái, nở nụ cười không rõ nghĩa, buông tay ra, xoay người đi về phía hành lang. Bước chân của cô không ổn định, mỗi bước đều như giẫm lên bông xốp.

Lương Cảnh Hành bước theo phía sau, than nhẹ một tiếng, bước lên phía trước kéo tay cô lại, “Đi ngược đường rồi, bên này.”

Khương Từ “Ah” một tiếng, lúc quay người lại thì bước chân bị lệch một cái, suýt chút nữa thì ngã xuống, Lương Cảnh Hành vội vàng ôm lấy thắt lưng cô, lúc này, nửa người Khương Từ đều dựa vào người anh.

Hơi thở lộ ra mùi rượu, pha lẫn với hương thơm như có như không trên người cô, ánh mắt Lương Cảnh Hành tối sầm lại, hồ hấp không khỏi nặng nề.

Khương Từ vẫn hồn nhiên không biết gì, lấy tư thế như vậy bước theo Lương Cảnh Hành trở về phòng.

Trần Đồng Úc lập tức đỡ lấy cô đặt lên trên ghế, áy náy nhìn về phía Lương Cảnh Hành, “A Từ không hiểu chuyện, làm cậu thêm phiền toái.”

Lương Cảnh Hành lắc đầu nói, “Không có gì, cô ấy cũng giống với Giác Phi thôi.”

“Nói đến Giác Phi, cũng lâu rồi không gặp nó, nó tính học trường gì?”

“Nước Mỹ, Canada, nước Anh, châu Úc đều có người thân, mấy nơi đó đi nơi nào cũng được.”

Trần Đồng Úc cười nói, “Từ từ nhỏ đã chưa phải chịu khổ, cho nó đi rèn luyện cũng tốt.” Dứt lời, hơi buồn rầu nhìn Khương Từ, “Đứa nhỏ này... Xem ra là không lên lớp được, buổi chiều ta còn phải đón tiếp vài người khách, có lẽ không chăm sóc được cho nó.”

“Nếu không thì để tôi đưa cô ấy về đi.”

Trần Đồng Úc do dự một chút, cuối cùng gật đầu, “Vậy thì làm phiền cậu rồi, con bé ở một khu cũ trong nội thành, gần đường Hà Vương Động, đến giao lộ thì hỏi nó địa chỉ cụ thể.”

Trần Đồng Úc đang vội, rời đi trước. Khương Từ nằm bò xuống bàn, một tay nắm lại để ở trên dạ dày, mày nhíu chặt. Lương Cảnh Hành ngồi xuống bên cạnh cô, vỗ vỗ nhẹ lên vai cô, “A Từ?”

Khương Từ gương mặt, nói đùa một câu, “Hiện tại không gọi tôi là cô Khương nữa sao?”

Lương Cảnh Hành nhìn cô, ánh mắt nặng nề, “Em say, hay là không say vậy?”

“Anh nghĩ sao?”

Lương Cảnh Hành thở dài một tiếng, “Uống hết canh giải rượu đi, tôi đưa em về.”

“Không muốn về.”

“Vậy em muốn đến chỗ nào?”

Khương Từ lẳng lặng nhìn anh một lúc, “Muốn đến công ty anh nhìn một chút.” Cảm thấy giọng điệu của mình hơi cứng nhắc, lại nói thêm một câu, “Được không?”

Khương Từ đã không tính được đây là lần thứ mấy ngồi trên xe Lương Cảnh Hành. Anh lái xe rất vững vàng, cũng không thường nói chuyện phiếm cùng người khác, lúc gặp đèn xanh đèn đỏ thì thời gian thả chân

ga đều không chế rất tốt. Bên trong xe cũng rất sạch sẽ, không để thứ linh tinh gì, lẫn vào với điều hóa là hương cam, mát lạnh nhạt nhẽo, vô cùng dễ chịu.

Chiếc xe nhẹ nhàng chạy trên đường, còn chưa đến công ty, Khương Từ liền ngủ.

Đến dưới lầu, Khương Từ vẫn còn đang ngủ say. Lương Cảnh Hành yên lặng ngồi một lát, vươn tay ra nhẹ nhàng đẩy cô.

Khương Từ chậm rãi mở mắt, giống như cá mới vừa vớt từ trong nước ra, tư duy trì trệ, đầu hơi đau.

“Vẫn chưa đỡ sao? Đến phòng làm việc của tôi rồi ngủ, ở trong xe rất dễ bị cảm.”

Một lát sau, Khương Từ gật đầu, lấy tay ấn ấn cái trán, chậm rãi ngồi dậy. Có vật gì từ trên người cô rơi xuống, cô tập trung nhìn kĩ, là áo vet của Lương Cảnh Hành.

Về mặt Lương Cảnh Hành bình tĩnh, cầm lấy cái áo khoát lên cánh tay, rút chìa khóa ra, mở cửa, vòng sang bên cạnh mở cửa ra, “Đi thôi.”

Khương Từ không chút suy nghĩ, nắm lấy cánh tay anh, bước ra khỏi xe.

Vào thứ bảy, trong công ty gần như không có người, chỉ có ba bốn nhân viên phải trực ban, Lương Cảnh Hành dẫn Khương Từ tiến vào phòng làm việc, rót một chén nước ấm đặt lên bàn trà, “Nếu em cảm thấy không thoải mái thì nằm ngủ một chút.”

Khương Từ uống cốc nước ấm, nghiêng người nằm lên ghế sofa, mắt vẫn mở to, ánh mắt cố định trên người Lương Cảnh Hành. Thấy anh vắt áo lên trên lưng ghế dựa, tiện tay mở máy tính. Một tay anh cầm lấy con chuột, nhìn chằm chằm vào màn hình, thỉnh thoảng lại gõ lên bàn phím.

Bốn bề im ắng, thỉnh thoảng có tiếng xe chạy qua, nhưng âm thanh ở quá xa, mơ mơ hồ hồ, không nghe rõ.

Sợ cô bị cảm, điều hòa trong phòng để nhiệt độ rất cao. Một lát sau, Lương Cảnh Hành giống như thấy hơi nóng, cởi bỏ một nút áo sơ mi, kéo ống tay áo lên.

Khương Từ lẳng lặng nhìn, không chớp mắt.

Nửa tiếng sau, trong văn phòng chợt vang lên tiếng thở dài trầm thấp.

Khương Từ vốn đang buồn ngủ, nghe thấy tiếng thở dài này, chợt giật mình một cái. Đã thấy Lương Cảnh Hành bỏ con chuột qua một bên, cả người ngã vào ghế, đầu ngửa lên trên, toàn bộ sức nặng của cơ thể đều đặt lên lưng ghế dựa. Anh nhắm mắt suy nghĩ, duy trì động tác này, thật lâu sau cũng không nhúc nhích.

Lúc này Khương Từ cảm thấy trước ngực một trận nặng nề, bởi vì Lương Cảnh Hành trong giờ khắc này, không giống Lương Cảnh Hành trước sau như một mà cô vẫn nhìn thấy.

Điều này làm cho cô nghĩ đến ngày hôm đó, bóng dáng Lương Cảnh Hành lặng im đứng trong mưa thật lâu, cũng trông trải như vậy, yếu ớt, lại cô độc. Giống như một hòn đảo hoang, xung quanh đều là biển, bốn phía sóng nước mãnh liệt, không người nào có thể bơi qua.

Cuối cùng, Lương Cảnh Hành day day mi tâm, đứng dậy, vừa quay đầu, lại đối diện với ánh mắt đen láy của Khương Từ.

Anh ngẩn người, thanh thanh cổ họng nói, “Tỉnh rồi?”

“Tôi không ngủ.”

Khương Từ ngồi dậy, đem cốc nước còn thừa trên bàn uống hết. Nước đã lạnh, chỉ còn lại chút ấm áp.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Chăm bài tập.” Lương Cảnh Hành đi đến trước bình nước, rót ỉnh một cốc nước.

Khương Từ lúc này mới nhớ, công việc vốn có của Lương Cảnh Hành là giảng viên đại học, “Anh định đổi nghề sao?”

“Cổ đông lớn nhất của công ty này là chị tôi, tôi chỉ đầu tư một phần nhỏ, giúp chị ấy quản lý thôi.”

Khuong Từ đến trước bàn làm việc, nhìn qua mấy tính, đúng là một bức vẽ, phía dưới là một đồng các bức tranh khác nhau, ánh mắt cô hơi trầm xuống, nhìn chăm chăm vào bức vẽ kia một lát, “Anh giống như chỉ cần sẵn lòng, có thể gánh vác được mọi việc.”

Lương Cảnh Hành uống nước xong, đặt cái cốc sang một bên, cũng không tới gần Khuong Từ, đem cửa sổ mở ra, châm một điếu thuốc, “Cũng chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi, vài năm nay mới tập trung tinh thần làm việc.”

“Vậy anh thích nhất làm nghề gì? Phóng viên? Nhiếp ảnh gia? Thầy giáo? Hay là thương nhân giống như hiện tại?”

Lương Cảnh Hành quay đầu nhìn cửa sổ, lẳng lặng hút thuốc, giống như cũng đang tự hỏi vấn đề này, lại giống như không để ý đến cuộc nói chuyện. Một lúc sau, cuối cùng trả lời, “Phóng viên.”

Khuong Từ vẫn muốn hỏi, Lương Cảnh Hành đột nhiên quay đầu nhìn cô, mở miệng trước khi cô định hỏi lần nữa, “A Từ, tuần sau tôi sẽ đi Bắc Kinh.”

Khuong Từ ngẩn ra.

“Chưa biết sẽ đi bao lâu, công việc em phải làm tôi sẽ phân phó Lưu Nguyên nói cho em, nếu có gì không rõ thì cứ hỏi cậu ấy.”

Về mặt Khuong Từ bị kiềm hãm, “À.”

“Em nghỉ thêm một lúc nữa đi, sau khi ăn bữa tối tôi sẽ đưa em về.” Lương Cảnh Hành trở lại bàn công tác.

Khuong Từ lại không nhúc nhích, giương mắt nhìn anh, ánh mắt sáng vô cùng, thậm chí có chút sắc bén đặc ý, “Chú Lương, quyết định này chú vừa mới đưa ra, hay là đã sớm sắp xếp tốt từ trước?”

Lúc cô gọi “Chú Lương” thì giọng điệu giống như mang theo vài phần thâm ý, dường như là châm chọc, hoặc là một ý gì khác.”

Lương Cảnh Hành không nói chuyện.

Khuong Từ không nhìn anh, đi lướt qua, trở lại ghế sofa, cô trở mình một cái, cởi áo khoác trên người ra.

Lương Cảnh Hành đứng yên một lát, nhưng Khuong Từ không còn động tĩnh gì nữa, giống như đã ngủ.

14. Chương 14: Sắc Cây Dương (07)

Kỳ thi lần lượt được tổ chức, rất nhanh đã đến cuối kỳ. Quy luật cuộc sống của Khuong Từ vô cùng bình thường, chỉ là mỗi lần cấp tiền cho cha của Trương Ngữ Nặc là Trương Đức Hưng, trong ngực đều cảm thấy khó chịu, giống như những ngày ảm đạm trước mắt như vậy, vĩnh viễn cũng không thấy được điểm cuối.

Dành thời gian, cô hỏi Trương Ngữ Nặc trạng thái gần đây nhất, nhưng bất kể bao nhiêu lần, kết quả vẫn giống nhau, máu tụ trong não Trương Đức Hưng dần dần tan, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, mẹ Trương Lưu Á chăm sóc một người “Sống đời thực vật” như vậy, dần dần mất kiên nhẫn, ngày thường luôn chửi bới không ngớt miệng, mắng chửi Trương Minh Viễn đã chết, mắng chửi Khuong Từ, lúc tức giận tới cực điểm, còn mắng chửi cả Trương Ngữ Nặc.

Cô gái mười sáu tuổi, là thời điểm tâm tư nhạy cảm, mới khi nhắc tới, đều là tức giận bất bình, “Chẳng lẽ ba em cả đời không tỉnh lại, cả đời em liền không có một cuộc sống bình thường sao? Suốt ngày mang khuôn mặt khóc tang, oán trời trách đất, ba sẽ tỉnh lại sao?”

Khuong Từ không nói gì mà chống đỡ.

Dưới áp lực mạnh mẽ, Khuong Từ không tự chủ được mà nghĩ đến Lương Cảnh Hành.

Chỉ có người này, mới không đồng tình với cảnh ngộ của cô, cũng không bởi vì tội lỗi của cha cô mà kéo cô vào cùng. Lại càng không làm cho những suy nghĩ âm u vẩn vơ cặn bã vẫn chiếm cứ trong lòng nàng nổi lên.

Nhưng người này, nay cũng không có tin tức gì.

Nhiều lần, Khương Từ đều định đi tìm Trần Giác Phi hoặc Lưu Nguyên hỏi thăm tình hình gần đây của Lương Cảnh Hành, lời nói đến miệng, lại bị chính mình nuốt xuống.

Cô cảm thấy khinh thường sự yếu đuối trong lòng, không có người nào có thể giúp cô trải qua những thử thách trước mắt này, lửa đốt nước mưa, quỷ có gai, đều là một người là cô.

Lúc thành phố Sùng rơi xuống một trận tuyết, cuộc thi cuối cùng của Khương Từ đã xong. Cô thi không tệ, so với cuộc thi đầu tiên thì tiến bộ ba bốn mươi phần trăm, thành tích như vậy, cũng đủ để cô tự do lựa chọn giữa trường nghệ thuật chuyên nghiệp và khoa chính qua thông thường.

Sau khi kì thi cuối kỳ kết thúc, học bù hai tuần lễ, sau đó là bảy ngày nghỉ đông. Mà trong lúc học bù, vào đúng ngày sinh nhật của Khương Từ.

Năm trước đều trải qua trong sắc màu rực rỡ, thời thế thay đổi, hôm nay có thể có một người còn nhớ rõ cũng khó.

Thời tiết lúc có tuyết lúc không, hôm nay là sinh nhật của Khương Từ, lại là một ngày nắng. Vào phòng học, trên đường ống thông gió, những giọt nước nhỏ khi băng tan rơi vào trên nóc điều hòa, “Tí tách”, làm cho Khương Từ cảm thấy như thể trời đang mưa.

Thầy giáo tiếng anh đang giảng bài, Khương Từ đem ánh mắt hướng về phía cửa sổ, chốc lát liền thất thần theo đuổi suy nghĩ của mình.

Ánh mặt trời vào mùa đông là chuyện tốt, tâm sự khó hiểu của cô cũng được bao phủ dưới ánh nắng, trở nên thoải mái một chút.

Sau khi tan học, Khương Từ thu dọn cặp sách xong, đi tìm chủ nhiệm lớp xin phép, lần đầu tiên cô nói dối để về sớm.

Vừa ra khỏi cổng trường, cô lấy di động ra gọi điện thoại cho Tào Bân, “Anh Tào, hôm nay có rảnh không?”

Tào Bân kinh hỉ nói, “Sao hôm nay lại gọi điện cho anh? —— đang ở quán bar, ban ngày ngay cả con ruồi cũng không có, vô cùng rảnh rồi.”

“Vậy em đến tìm anh.”

Tào Bân ngần ra, “Sao vậy? Có phải có chuyện gì hay không?”

Khương Từ cười cười, “Không có, hôm nay là sinh nhật em, qua đây cho anh chút buồn bán, giữa trưa mời anh ăn cơm.”

Khương Từ về nhà một chuyến, thay quần áo —— một năm qua Khương Từ cũng chưa từng mua quần áo mới, cũng may vẫn còn quần áo trước kia, chất lượng đều vô cùng tốt.

Đẩy cửa quán bar ra, Tào Bân đang ngồi ở quầy bar có chuyện phiếm với chàng trai nhỏ pha chế rượu. Thấy Khương Từ bước vào, liền vội vàng từ trên ghế cao nhảy xuống, nhẹ nhàng ôm cô một cái, bàn tay mạnh mẽ vỗ trên lưng cô, “A Từ! Sinh nhật vui vẻ!”

Cái vỗ này làm Khương Từ thiếu chút nữa đứt hơi, người pha chế rượu vút cho cô một cái hôn gió, “Mau mau tới đây, để cho người pha chế rượu chuyên nghiệp pha cho em một ly rượu sinh nhật.”

Khương Từ cùng Tào Bân đi đến ngồi xuống, hoa mắt nhìn màn biểu diễn của anh chàng nhỏ pha chế rượu, làm xong đồ rượu cocktail vào trong ly thủy tinh chân cao, sau đó bổ thêm hai viên đá.

Rượu trong ly, hai màu xanh hồng đơn giản, ánh đèn màu vàng của quầy bar, long lanh óng ánh, vô cùng đẹp mắt.

“Cái này gọi là gương mặt trang điểm một nửa (Bán mặt trang, không biết có đúng không), xanh là xanh của phỉ thúy, hồng là hồng của cây dương,” Anh chàng nhỏ gương cao cầm, “Là tôi tự nghĩ ra.”

“Hắc.” Tào Bản cầm cái ly lên nhìn nhìn, “Đúng là giỏi đặt chuyện.”

Khương Từ uống một ngụm, mùi rượu rất nhạt, chua chua ngọt ngọt, vô cùng ngon miệng, cô mi cười, “Cảm ơn, không cần trả tiền chứ?”

Chàng trai nhỏ nói, “Trả, đương nhiên phải trả, không thì tôi ăn không khí à?”

“Không có tiền thì làm sao bây giờ?”

“Vậy thì chỉ có thể tạm giữ người ở đây thôi.”

Nói giỡn một hồi, Tào Bản hỏi tình hình gần đây của cô.

Tươi cười trên khuôn mặt Khương Từ nhạt đi vài phần, “Vẫn thế, cũng tạm được.”

Tào Bản thở dài, “Em người này cứ thích cậy mạnh, anh Tào của em tuy không có bản lĩnh gì, nhưng cần giúp gì, cứ mở miệng là được.”

Đến bữa trưa, Khương Từ cùng Tào Bản tìm một nhà hàng gia đình gần đấy. Sau khi ăn xong, Khương Từ muốn tính tiền, lại bị Tào Bản ngăn cản, “Sinh nhật em, để anh mời mới đúng.”

Khương Từ cười cười, “Làm gì có đạo lý thọ tinh lại để người khác mời.”

“Anh cũng không chuẩn bị quà gì cho em, bánh ngọt cũng chưa kịp đặt, mời bữa cơm là đúng rồi.”

Khương Từ cố gắng từ chối, cuối cùng để Tào Bản thanh toán. Ra khỏi nhà hàng, Tào Bản hỏi cô, “Sắp đến lễ mừng năm mới rồi, em có tính toán gì chưa, về nhà sao?”

“Chỉ được nghỉ bảy ngày.” Khương Từ cười ảm đạm, “Hơn nửa trong nhà cũng chẳng còn ai thân thích.”

Tào Bản cùng Khương Từ là đồng hương, cũng biết tình huống của nhà họ Khương. Khương Từ cũng là trong một thế gia vọng tộc, làm gì lại không có thân thích nhưng mà người đi thì trà lạnh, tường đổ mọi người đẩy, cây đổ bầy khỉ tan tác.

Lời an ủi nói nhiều cũng chán ngấy, vỗ vỗ vai cô, “Nếu lễ mừng năm mới quá nhàm chán, gọi điện thoại cho anh, anh gói bánh chẻo cho em ăn.”

Khương Từ cười đáp, “Được thôi.”

“Anh còn phải trở về quán bar, không thể đi cùng em.” Nghĩ nshĩ, từ trong túi lấy ra một mảnh giấy nhét vào tay Khương Từ, “Là người khác cho, đêm nay là đêm cuối cùng, nếu em không có việc gì thì đến đây xem một chút.”

Khương Từ cũng không từ chối, cẩn thận nhét vào trong túi tiền, cười nói, “Anh Tào, cảm ơn anh.”

Tào Bản há mồm, muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ buông tiếng thở dài, khoát tay, “Được rồi, anh về trước, em nhớ chú ý an toàn.”

Lúc con người cảm thấy lạnh, sẽ không nhận được nhìn bốn phía tìm thứ gì đó ấm áp. Nhưng một khi đã rời khỏi nguồn nhiệt, sẽ cảm thấy lạnh lẽo hơn gấp nhiều lần.

Hai tay Khương Từ nhét vào trong túi áo, nhìn chỗ bóng dáng béo mà chắc nịch của Tào Bản biến mất, nở một nụ cười tự điều, xoay người rời đi.

Hai ngày trước, Lương Cảnh Hành đã trở về.

Lúc anh còn đang do dự có nên gặp mặt Diệp Li một lần cuối cùng không, ngày ấy ở trong phòng làm việc chấm luận văn của sinh viên, Hứa Tấn Hoan gửi đến cho anh một bưu phẩm.

Bưư phẩm cuối cùng, có ảnh của Diệp Li gần đây, cô mặc trang phục bệnh nhân nằm trên giường, bởi vì trị liệu bằng hóa chất, tóc đã rụng hết, trên gương mặt tái nhợt hiện lên vẻ tươi cười, hướng về phía máy ảnh làm một kí tự chữ “V”.

Thật sự đã gầy đi rất nhiều, giống như chỉ còn bộ xương khô.

Là do bức ảnh này, thúc đẩy quyết định của Lương Cảnh Hành.

Anh ở lại Bắc Kinh hai tháng, gần lễ mừng năm mới mới trở về.

Hôm anh về, Hứa Tẫn Hoan lái xe ra sân bay đón anh, thấy anh liền cười nhạt, “Râu đã lâu ngày không cạo, nhìn bộ dạng này của nha, nói mới thoát ra từ nơi nguy hiểm, em cũng tuyệt đối không kinh ngạc.”

Lương Cảnh Hành cười cười, không nói chuyện.

Trên đường trở về, Hứa Tẫn Hoan báo cáo lại trạng thái gần nhất của công ty, “Vốn là để cho Lưu Nguyên đến đón anh, nhưng mà gần đây cậu ta mệt đến gần chết, ngay cả thời gian hẹn hò cũng không có, bạn gái thiếu chút nữa thì chia tay.”

Không biết Lương Cảnh Hành có nghe lọt không, chỉ nhìn về phía trước, không nói chuyện.

Hứa Tẫn Hoan liếc anh một cái, “Lương Cảnh Hành, anh có nặng lắm không?”

“Không có việc gì.” Lương Cảnh Hành lấy ra hộp thuốc á, “Anh hút một điếu.”

“Em vừa mới cai thuốc thành công, anh đừng có mà dụ dỗ em.” Nói xong, lại giúp anh mở cửa kính hai bên xe.

Khuỷu tay Lương Cảnh Hành chống trên cửa kính xe, cầm điếu thuốc một lúc, một lát sau, mới chậm rãi đưa vào miệng hút một hơi.

Hứa Tẫn Hoan thở dài, “Còn sống được bao lâu?”

“Không đến ba tháng.”

Nhất thời trầm mặc, sau một lúc lâu, Lương Cảnh Hành trầm giọng nói “Nửa năm nay, ‘Tiểu thư Tây Cống’ diễn trên cả nước này, vị trí nữ chính, vốn là của cô ấy.”

Hứa Tẫn Hoan há to mồm.

“Cô ấy nói với anh, cả đời này chỉ tiếc nuôi hai điều. Một là không được biểu diễn, hai là...”

Lương Cảnh Hành dừng lại, nhếch môi, gió lạnh thổi vào làm tàn thuốc rơi xuống, “Hai là không được anh chụp ảnh lúc cô ấy mặc diễn phục.”

Nhất thời Hứa Tẫn Hoan không biết tiếp lời như thế nào. Lương Cảnh Hành hút hết một điếu thuốc, vẫn chưa đóng cửa sổ lại, gió đông lạnh thấu xương từng cơn từng cơn thổi vào. Thành phố Sùng đầy tuyết, ánh sáng vàng của đèn đường, tuyết đọng trên mặt đường bị giẫm lên trông cực kì dơ bẩn.

Hứa Tẫn Hoan buông một tiếng thở dài, “Nghĩ thoáng một chút đi, anh cùng với cô ấy đã chia tay nhiều năm như vậy —— chị anh gói bánh chẻo, Giác Phi có gọi điện thoại hỏi khi nào thì anh đến.”

Hồi lâu sau, Lương Cảnh Hành không biết mang cảm tình “Ừ” một tiếng.

Lúc Lương Cảnh Hành đến nhà Lương Tĩnh Tư, bánh chẻo vừa mới bỏ vào nồi. Trần Giác Phi đang chơi game thấy anh liền chạy đến cho anh một cái ôm lớn, “Cậu, cứ tưởng cậu đã chết rồi.”

Lương Cảnh Hành hất móng vuốt của cậu ra, “Cậu thấy cháu là nhớ những ngày ung dung tự tại khi ba mẹ không ở nhà.”

Anh rẽ Trần Đạt lên tiếng chào hỏi, “Cảnh Hành, đã trở về.”

Lương Cảnh Hành gật gật đầu, “Lúc về vội vàng, cũng không mang được quà gì về.”

“Quà gì chứ, Trần Giác Phi đã đủ làm phiền em rồi.” Trần Đạt cười nói, “Chị em đang trong bếp.”

Lương Cảnh Hành vào phòng bếp chào Lương Tĩnh Tư. Bánh treo đã nổi lên, Lương Tĩnh Tư tắt bếp, Lương Cảnh Hành đưa đến một cái bát, Lương Tĩnh Tư múc bánh chẻo vào, “Chuyện của Diệp Li, chị nghe Tẩn Hoan nói...”

“Không có việc gì.” Lương Cảnh Hành ngắt lời cô, “Diệp Li vẫn phối hợp trị liệu.”

Lương Tĩnh Tư thở dài, muốn an ủi hai câu, lại không thể nào nói được, cuối cùng chỉ để bát bánh chẻo trên bàn, “Giúp chị mang ra đi.”

Ăn xong, Trần Giác Phi giữ Lương Cảnh Hành lại nhà mình ngủ, Hứa Tẩn Hoan nói, “Giác Phi, đừng có ép buộc cậu của cháu nữa.”

Trần Giác Phi cười hì hì chế nhạo, “Mợ, hai người quả là chùng một chiến tuyến.”

Nếu là ngày thường, Hứa Tẩn Hoan muốn đánh cậu đổi giọng gọi thành “Bà cô”, nhưng lúc này có lẽ tâm tình Lương Cảnh Hành không tốt, liền không nói thêm gì.

Đưa Lương Cảnh Hành đến dưới nhà trọ, Hứa Tẩn Hoan nhìn bóng dáng anh đi về phía cửa lớn, nghĩ tới gì đó, gọi, “Cảnh Hành!”

“Rap hát lớn của thành phố Sung có diễn ‘Tiểu thư Tây Cống’, em nhớ không nhầm, thì là đoàn diễn của Diệp Li.”

Lương Cảnh Hành không quay người lại, giơ tay cởi cúc áo, đi vào trong tòa nhà.

15. Chương 15: Sắc Cây Dương (08)

Dù sao cũng đang rảnh rỗi, Khương Từ liền cầm chiếc vé của Tào Ân. Vị trí của chiếc vé kia không được tốt, ghé ở gần cuối, hơn nữa còn lệch hướng so với sân khấu, loa lại đặt ngay tại trên đỉnh đầu, tiếng nói của diễn viên phát ra, dội vào tai cô đến phát đau. Ngồi cạnh cô còn có một người phụ nữ mang theo đứa con khoảng bốn năm tuổi, ngay từ khi bắt đầu buổi diễn, trong miệng liền phát ra những âm thanh chí chí kỳ quái. Những người bên cạnh quay đầu lại nhắc nhở, người phụ nữ xin lỗi, quát lớn một tiếng, đứa nhỏ yên lặng một lúc, lại chứng nào tật ấy.

Nếu không phải diễn xuất của diễn viên vô cùng tinh xảo, giọng hát hoàn mỹ, thì Khương Từ đã sớm bỏ về rồi.

Buổi biểu diễn kết thúc thì đã chín giờ, sinh nhật liền coi như trôi qua như vậy. Khương Từ theo dòng người chậm rãi đi về phía trước, đứaa bé lúc này ngồi bên cạnh cô được người phụ nữ dắt đi, đi ở phía sau cô. Tất cả mọi người đều muốn về nhà, cửa ra không hiểu sao lại chỉ mở một nửa, mọi người xô đẩy nhau, tất cả đều dồn thành một đồng.

Bảo an tiến lên sơ tán. Khương Từ kiên nhẫn đứng chờ người phía trước ra ngoài, hàng người bị tắc nghẽn vừa mới hơi giảm bớt đi một chút, đột nhiên một bàn tay đặt trên hông cô, dùng sức đẩy mạnh cô về phía trước.

Khương Từ lão đảo vài bước, chân trái không đứng vững, liền ngã lún ra đất. Cô đau đến hít sâu một hơi, quay đầu tìm kẻ đầu sỏ, thì thấy ánh mắt né tránh của đứa bé kia, vội né tránh đằng sau người phụ nữ. Người phụ nữ há to mồm, đột nhiên ôm lấy đứa bé, cúi đầu né tránh bước qua Khương Từ.

Khương Từ không chút suy nghĩ, vươn tay nắm lấy ống quần người phụ nữ.

Người phụ nữ dùng sức đẩy giũa, “Làm cái gì đó, cô bị bệnh thần kinh hả?”

Bỏ vì sự cô này, đoàn người lại bị tắc nghẽn dồn thành một đồng một lần nữa. Khương Từ cắn răng muốn đứng lên, hơi dùng sức, mắt cá chân liền đau như bị kim châm.

Người phụ nữ thừa cơ hất ngón tay của Khương Từ ra, tìm một lỗ hổng, chen chúc về phía trước.

Có người vươn tay đỡ Khương Từ dậy, cô nói cảm ơn, mượn sức người này đứng lên. Cô nghĩ tạm thời không đi nổi, chậm rãi lùi đến bên cạnh đoàn người, vịn vào lan can, ngồi xuống bậc thang.

Cô cởi giày cùng tất ra, mắt cá chân đã bị sưng to như cái bánh bao, chạm nhẹ vào liền cảm thấy đau rát.

Ngày sinh nhật lại gặp phải chuyện như vậy, thật sự đủ xui xẻo.

Khương Từ lấy điện thoại từ trong túi ra, tìm kiếm một lượt, không biết nên gọi cho ai, cuối cùng ngón tay dừng lại trên tên của Lương Cảnh Hành.

Số điện thoại của Lương Cảnh Hành, là do mẫu thuẫn ngày đó ở quán Bar với Trần Giác Phi lưu lại, tấm danh thiếp lần trước Lương Cảnh Hành đưa cho cô, lúc thu dọn đồ đạc chuyển nhà đã làm mất.

Lưu trong máy hơn nửa năm, cũng chưa từng chủ động liên lạc một lần nào.

Cô nhìn chằm chằm cái tên này một lúc lâu, cuối cùng buông tiếng thở dài, định cất điện thoại đi.

Đúng lúc này, đột nhiên trên đỉnh đầu cô vang lên một âm thanh quen thuộc, “A Từ?”

Khương Từ giật mình, thiếu chút nữa thì ném điện thoại trong tay đi. Cô không thể tin được quay đầu lại, bóng dáng Lương Cảnh Hành xa cách nhiều ngày như vậy liền lọt vào trong tầm mắt.

Hôm nay anh mặc trang phục bình thường, áo khác ngoài Cashmere (len sơn dương) màu tro thuốc lá, phối hợp với một cái khăn quàng cổ Burberry kiểu dáng kinh điển. Anh vốn đứng trên cao, lại thêm ưu thế về chiều cao, Khương Từ liền tựa như bị cả người anh che khuất.

Khương Từ cắn chặt răng, tay nắm được tay vịn cầu thang, định đứng lên. Lương Cảnh Hành lập tức từng bước tiến lên ngăn cản hành động của cô lại, cúi đầu quan sát cô. Nhìn thoáng qua mắt cá chân lộ ra ngoài, “Làm sao vậy?”

“Bị trẹo chân.”

Anh tốn gần, liền đem không khí lạnh của mùa đông xua tan đi một chút.

Lương Cảnh Hành đỡ lấy cánh tay cô, “Có thể đi được không?”

“Được.” Khương Từ dồn sức vào đùi phải để đứng lên, chân trái xỏ vào giày, hơi dùng lực, nhất thời đau đến “Hừ” khe khẽ một tiếng.

“Đừng cậy mạnh.” Lương Cảnh Hành cởi bỏ cúc áo khoác ngoài, vén ống tấy áo lên đến khuỷu tay, “Tôi công em đi xuống.”

Khương Từ ngậy người.

Lương Cảnh Hành cúi xuống nhét tất vào trong giày, đưa đến tay cô, “Xách theo.” Dứt lời, đi xuống hai bậc cầu thang, tay vịn và đầu gối, khom lưng xuống, “Lên đi.”

Khương Từ đứng yên không nhúc nhích, Lương Cảnh Hành quay đầu lại nhìn cô cười cười, “Sao vậy?”

“Không có...” Khương Từ cúi đầu, bước lên phía trước, hai tay vịn lấy vai anh, nhắm mắt lại, leo lên.

Lương Cảnh Hành xóc cô lên, “Tạm được, nhẹ hơn so với tôi nghĩ.”

“Anh nghĩ tôi nặng hơn...”

“Có một lần Giác Phi bị gãy chân, tôi công nó từ cung thể thao ra ngoài, một gần chết.” Trời lạnh, lúc anh nói truyện, thở ra từng làn sương mù.

Tàn cuộc, hàng ngũ chỉ còn vài người thừa thớt, bốn bề yên tĩnh, trong không khí có một mùi vị lạnh lạnh. Ánh đèn trên đỉnh tòa nhà lớn cách không xa, làm cho bầu trời sáng như ban ngày.

Mà Khương Từ ở trên lưng Lương Cảnh Hành, trong sự lắc lư nhẹ nhẹ, quanh người đều là hơi thở mát lạnh của anh, nhất thời quên nói chuyện.

“A Từ?”

Khương Từ hồi phục tinh thần, thấp giọng mở miệng, “Anh sao có thể so sánh tôi với Trần Giác Phi, tôi cùng với cậu ấy không giống nhau.” Cô không nhận thấy, giọng nói của mình mềm mại đến khó tin.

Lương Cảnh Hành cười cười, “Không giống chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng không giống. Cậu ta là nam, tôi là nữ, cậu ta nhiệt tình sáng sủa, tôi lại chanh chua, cậu ta là cháu ngoại của anh...” Khương Từ dừng một lát, “Mà tôi không phải.”

Lương Cảnh Hành trầm mặc trong phúc chốc, cuối cùng cười nói, “Đối với tôi mà nói thì cũng giống nhau, đều là vãn bối của tôi.”

Ánh mắt Khương Từ trầm xuống, nhưng không nói gì.

Lương Cảnh Hành lại xóc cô lên, “Vẫn quá nhẹ, bình thường nên ăn nhiều một chút.”

Khương Từ buồn buồn “Ừ” một tiếng.

Bốn mươi bậc thang, rất nhanh đã đi hết, Lương Cảnh Hành lại công cô ra bãi đậu xe, cẩn thận mở cửa cho cô, “Lên xe cẩn thận.”

Khởi động xe xong, Lương Cảnh Hành nói, “Trước tiên đưa em đến bệnh viện khám một chút.”

“Bôi chút thuốc là được rồi.”

Lương Cảnh Hành không yên tâm, “Để tôi xem chân em một chút.”

Ngón chân Khương Từ co rút lại, dừng một chút, gơ lên.

Lương Cảnh Hành cầm chân co đặt trên đầu gối mình, cúi đầu, vươn tay ấn nhẹ mắt cá chân cô, “Thấy thế nào?”

Lần này Khương Từ lại không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy tay anh hơi lạnh, “...Tốt hơn vừa rồi rất nhiều.”

Lương Cảnh Hành ấn nơi khác, cũng hỏi như vậy, cuối cùng buông tay ra, “Không bị tổn thương đến xương.”

Chân Khương Từ hơi cong lại, lập tức rút về, đặt nhẹ lên chiếc thảm trước ghế ngồi, qua hồi lâu, xúc cảm ngón tay hơi lạnh của Lương Cảnh Hành vẫn tựa như còn lưu lại trên mắt cá chân.

“Các em nghỉ từ hôm nào vậy?”

Khương Từ lấy lại tinh thần, “Còn phải học bù vài ngày, hai tám tháng mười hai là được nghỉ.”

“Được nghỉ mấy ngày?”

“Mùng sáu đi học.”

Lương Cảnh Hành cười cười, “Nhanh còn về với họ hàng.”

Khương Từ hỏi anh, “Anh về thành phố Sung hôm nào vậy?”

“Tối hôm trước.”

Vẫn còn hàng vạn nghi vấn, nhưng nghĩ kỹ lại, cũng không có lập trường để hỏi thăm, ánh mắt cô buông xuống, nhàn nhạt “A” một tiếng.

Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, “Công việc Lưu Nguyên giao cho vẫn tiến hành thuận lợi chứ?”

“Tạm được.” Khương Từ suy nghĩ một chút, “Anh ấy có chút sợ tôi.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, lại hỏi, “Gần đây Trần Giác phi có tìm em gầy rắc rồi...”

Cong cong lượn lợc, dù sao cũng không nói đến trọng điểm. Có lẽ là chân vô cùng đau đớn, Khương Từ đột nhiên mất kiên nhẫn, ngắt lời anh, “Chú Lương.” Khương Từ nhìn anh, “Chú đi Bắc Kinh có chuyện gì vậy?”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành trầm xuống.

Cô bé này, có thể chính xác nắm lấy xương sườn mềm của người khác, giống một tiếng “Chú Lương” này vậy, rõ ràng không mang theo bất kì sự kính trọng nào, ngay cả hiền lành khách khí cũng thiếu, nhưng anh lại như bị đâm một cái, cả người khó chịu, đối với vấn đề của cô, cũng không có cách nào nói năng thận trọng.

“Có một người bạn bị bệnh, là bệnh nan y.” Lương Cảnh Hành trả lời ngắn gọn.

Là bạn gì, mà cần anh đi nhiều tháng như vậy? Vấn đề này, Khương Từ cũng không hỏi thành lời. Lương Cảnh Hành lớn hơn cô mười hai tuổi, so với tướng tượng của cô còn phức tạp hơn, rất nhiều chuyện muốn truy vấn tới cùng, nhưng lại cảm thấy lo sợ.

Ánh mắt cô xoay chuyển, đưa tay cầm lấy một chai nước hoa trước mặt, làm như cảm thấy hứng thú nghiên cứu, cười một tiếng, nhẹ giọng nói, “Tôi còn tưởng rằng là anh muốn tránh tôi cơ.”

Giọng nói này như đùa giỡn, lại như không phải đùa giỡn, Lương Cảnh Hành không trả lời, làm như không nghe thấy.

Xe chậm chạp chạy, hai người nhất thời không nói chuyện nữa, không biết qua bao lâu, Lương Cảnh Hành chợt đạp thắng xe. Khương Từ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đường phố đã tắt gần hết đèn. Lương Cảnh Hành cởi dây an toàn ra, “Em ngồi chờ trong xe một lát.”

Lương Cảnh Hành đi hơn nửa tiếng mới trở về, anh cầm hai túi giấy trở lại ghé lái, lấy hai chai thuốc ừng một hộp giày, đưa cho Khương Từ.

Khương Từ nhận lấy cái hộp, mở ra nhìn một chút, là một đôi giày màu trái hạnh.

“Giày của em không thích hợp, tạm thời đi đôi này đi.” Lương Cảnh Hành giải thích.

“Ừ.” Khương Từ lấy chai thuốc, vặn nắp, Lương Cảnh Hành cản động tác của cô lại, “Dùng bình kia trước.”

Sau khi bôi thuốc xong, Khương Từ đem chân nhét vào trong giày, nhỏ nhưng lại vừa vặn.

Khương Từ nhìn về phía Lương Cảnh Hành, nghi ngờ hỏi, “Tôi có nói cho anh cỡ giày là bao nhiêu sao?”

Lương Cảnh Hành lắc đầu.

Khương Từ kì quái nhìn anh, “Tôi cho rằng kỹ năng nhìn chân ngựa này chỉ tồn tại trong tiểu thuyết.”

“...”

Trong lòng Khương Từ thoáng qua một ý nghĩ, lập tức nghiêm túc nhìn chăm chăm anh, “... Lương Cảnh Hành, có phải anh bị nghiện yêu chân không?”

Lương Cảnh Hành, “...”

Khóa miệng Khương Từ ngoéo một cái, cũng không nói đùa nữa, chân thành nói lời cảm ơn. Có lẽ cha thuốc kia có tác dụng, mắt cá chân cũng bớt đau, tâm tình cô cũng tốt theo. Sinh nhật ngày hôm nay không quá tốt, nhưng có thể gặp được Lương Cảnh Hành, cũng không xem là quá tệ.

Lương Cảnh Hành cũng không vội khởi động xe, anh cúi đầu, lấy một túi giấy khách, “A Từ...”

Khương Từ liếc nhìn một cái, lập tức kinh ngạc tròn to hai mắt —— trên túi giấy có in logo của tiệm bánh ga tô.

Lương Cảnh Hành nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, “Vừa mới qua mười giờ, cũng chưa hết ngày. Đi mấy tiệm bánh, bánh ngọt cũng không được mới lắm, coi như là quà tặng...” Anh dừng một chút, nhìn Khương Từ, ánh mắt nhất thời ôn hòa thâm thúy, “A Từ, sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ, chúc mừng ươm trưởng thành.”

Lương Cảnh Hành lấy bánh ngọt trong túi ra, rất nhỏ, trên mặt bơ màu trắng được trang trí một vòng dâu tây đỏ, bề ngoài thật sự hơi đơn giản.

“Tôi mang về ăn...” Khương Từ ngăn cản Lương Cảnh Hành muốn gỡ cái chụp trên bánh ra, cô cong khóe miệng, cuối cùng bật cười, giọng nói lại có chút run run, “Cảm ơn, anh có thể nhớ, tôi rất vui vẻ.”

16. Chương 16: Sắc Cây Dương (09)

Lương Cảnh Hành lắc đầu, “Không giấu em, vừa rồi tôi đi mua thuốc mới nhớ tới. Quả sinh nhật cũng khó coi như vậy...”

“Không.” Khương Từ ngắt lời anh, nhìn vào mắt anh, “Tốt lắm, thật, tôi rất vừa lòng.”

Lương Cảnh Hành cười cười, “Được rồi.” Anh lấy chiếc bật lửa từ trong túi tiền ra, tiến tới trước mặt Khương Từ, “Sinh nhật thì phải ước nguyện, không có nến, dùng tạm cái này vậy.”

Khương Từ mỉm cười, “Nhưng mà đây là cái bật lửa, làm sao thổi tắt được.”

“Em thôi, tôi phối hợp với em.”

Khương Từ nghĩ một chút, nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực, một lát sau mở mắt ra. Ánh lửa mà cam yếu ớt khẽ lay động, chiếu sáng ánh mắt hai người. Khương

Từ phồng hai má, đầu cúi về phía trước, thổi một hơi.

Lương Cảnh Hành đứng lúc buông tay, trong nháy mắt ánh lửa bị dập tắt, anh hơi nhướn mày, “Thế nào?”

“Cây nến này còn khó coi hơn cả cái bánh ngọt kia.” Khương Từ cười lên, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết.

Lương Cảnh Hành thu lại ánh mắt — từ sau khi Khương Minh Viễn qua đời, đây là lần đầu tiên Khương Từ cười vui vẻ như vậy, không có quần áo đắt tiền, không có khách khứa chật nhà, thậm chí còn không có một cái bánh sinh nhật đúng nghĩa, cũng không có cây nến...

Tóc cô đã dài đến mang tai, tóc mái đã chạm lông mày, so với kiểu đầu đinh lập dị hơn nửa năm trước, kiểu tóc này trong có vẻ dịu dàng mà xinh xắn.

“Ngày mai em có tiết học không? Nếu không để tôi đưa em về nghỉ ngơi trước.”

“Có, nhưng mà tôi vẫn chưa muốn về.”

Hiếm khi Lương Cảnh Hành thấy cô hào hứng như vậy, cũng không muốn làm cô mất hứng, “Vậy để tôi đưa em đi ăn khuya.”

Xe vòng vèo uốn lượn bảy tám khúc, cuốc ùng quẹo vào một con hẻm nhỏ yên tĩnh, bốn bề bao bọc bởi bóng tối, cách ngọn đèn trên đường lớn càng ngày càng xa. Khương Từ nhìn quanh một chút, lại quay đầu nhìn Lương Cảnh Hành, “Không phải anh định đưa tôi đến chỗ buôn người nào đó chứ?”

“Nếu bán theo cân, em còn chưa đến chín mươi cân, liệu bán được bao nhiêu tiền?”

“Đến chín mươi.” Khương Từ nghiêm túc sửa lại lời anh, “Chín mươi một cân.”

(1 cân của TQ bằng 1/2 kg)

Lương Cảnh Hành thấy buồn cười.

Phía trước trong ngõ hẻm chợt xuất hiện một cái biển hiệu thật to, ghi bốn chữ “Văn thần chị dâu”. Lương Cảnh Hành dừng xe, đi vòng sang bên cạnh mở cửa cho cô.

Khương Từ bước một bước ra, không chú ý đến lực, nhất thời đau đến giật mình. Lương Cảnh Hành kịp thời đưa tay đỡ cô, một đường diu và trong quán ăn.

Khoảng cách gần nhau, nhiệt độ trên người anh cứ như vậy truyền qua cô.

Quán ăn không lớn lắm, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ. Trong không gian vài thước vuông, chỉ có sáu cái bàn. Ngoài Khương Từ và Lương Cảnh Hành, trong quán còn một đôi nam nữ, ngồi đối mặt nhau ở tận bên góc trong, dè dặt thanh âm nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng còn phát ra một tiếng cười.

Khương Từ ngồi xuống một cái bàn trống, tấm màn vải đằng sau vén lên, lộ ra thân hình mập mạp của một người phũm, cầm khăn lông lau lau tay, gương mặt tươi cười, “Ăn gì vậy?”

Khương Từ nhìn ngắm bốn phía, trên tường có dán một tấm nhựa màu đỏ, bên trên ghi thực đơn. Cô nghiên cứu một lát, quay đầu nhìn Lương Cảnh Hành, “Anh ăn gì?”

“Tôi không ăn.”

“À.” Khương Từ nhìn về phía bà chủ, “Một bát mì tẻ thái, cùng với một đĩa bánh khoai.”

“Thật xin lỗi, bánh khoai đã bán hết rồi.”

Khương Từ khoát tay một cái, “Vậy thì một bát mì thôi.” Cô thấy trong đồng hồ uống có một chai nước quýt có ga cô từng uống khi còn bé, liền đi tới lấy một chai. Tìm một vòng, cũng không thấy dụng cụ mở chai đâu, cô liền đưa chai nước cho Lương Cảnh Hành, “Mở ra giúp tôi đi.”

Lương Cảnh Hành cầm lấy, đập vào phía cạnh bàn, nắp chai “Bụp” một tiếng mở ra.

Hình như tất cả đàn ông đều có kỹ năng này, không có ngoại lệ.

Chai nước ngọt đã được làm lạnh, Khương Từ uống một hớp lớn, lập tức rùng mình, nhưng mà vẫn thấy hài lòng. Cô giơ chai nước trong tay lên, “Anh uống không?”

Lương Cảnh Hành xua tay.

Ngồi một lúc, mỳ vẫn thần được đưa lên. Khương Từ dùng cái thìa nhựa múc lên một thìa, ném thử, sau đó giơ ngón tay cái lên, “Ngon lắm.”

Hôm nay Khương Từ vội vàng đi đến nhà hát, vẫn chưa ăn tốt, đã sớm đói bụng đến da ngực dán vào da lưng. Một bát mỳ vẫn thần rất nhanh chỉ còn lại một nửa, chai nước ngọt cũng thấy đầy. Cô ăn chậm lại, ngẩng đầu nhìn Lương Cảnh Hành một cái.

Anh đang ngắm nghía cái bát lửa, vẻ mặt như chán muốn chết.

“Không thì anh cứ ra ngoài hút thuốc trước, tôi cũng sắp ăn xong rồi.”

Lương Cảnh Hành ngừng động tác, cắt cái bát lửa đi, “Không sao.”

“Cái quán ăn này kín đáo như vậy, anh làm sao mà tìm được.”

“Bên cạnh là khu dân cư, cũng nhiều phòng một ngày cho thuê.”

Khương Từ trừng mắt nhìn, “Cái gì là cho thuê phòng một ngày?”

Lương Cảnh Hành ngừng một chút, không khỏi nhìn về phía Khương Từ. Trên chóp mũi cô hiện lên một lớp mồ hôi mỏng, dưới ánh đèn huỳnh quang, làn da trắng ngần trong suốt như bạch ngọc. Mái tóc đen đen đưa trên trán, một đôi mắt đen láy nhìn mình, lộ ra mười phần đơn thuần kinh ngạc.

“Chính là... Cho thuê phòng một ngày, giá tương đối rẻ.” Lương Cảnh Hành uyển chuyển giải thích.

“Ai lại chỉ thuê phòng có một ngày?”

Lương Cảnh Hành vẫn chưa trả lời, mà Khương Từ ngắm nghĩ một lúc, đột nhiên tỉnh ngộ, “Có phải là...”

Lương Cảnh Hành giơ ngón tay để trên môi, ánh mắt liếc về phía đôi nam nữ trong góc phòng.

Khương Từ lập tức im miệng, nhưng cô lại nghĩ đến một chuyện quan trọng hơn, “... Nhưng làm sao mà anh biết?”

Lương Cảnh Hành im lặng.

Khương Từ cười xấu xa, “Thì ra anh đã từng thuê.”

Lương Cảnh Hành chỉ nói, “Con đường này đi ra trường đại học thành phố Sùng.”

“Anh học ở đó?”

“Ừ.”

“Tốt nghiệp nhiều năm rồi đúng không?”

“Ừ.”

Khương Từ tiếp tục vui đầu ăn mì vằn thắn, “Chắc cũng không thiếu mấy cặp đôi, nhà nghỉ mới mở nhiều như vậy.”

Lương Cảnh Hành nhìn cô một cái, nghĩ thầm, đúng là nói trúng tim đen.

Một chén mì vằn thắn rất nhanh đã thấy đáy, nước canh cũng không thừa lại bao nhiêu, Khương Từ có chút ngẫm nghĩ. Lương Cảnh Hành nhìn cô, “Gọi thêm một bát nữa?”

“Không đâu.” Khương Từ sờ sờ bụng, ánh mắt vẫn không thôi nhìn về phía cái bát trên bàn. Cuối cùng, cô cắn răng đứng lên, “Ăn no rồi, tính tiền.”

Lúc Lương Cảnh Hành lấy tiền, ánh mắt Khương Từ nhìn tay anh không hề di chuyển. Ra khỏi quán, Khương Từ cười nói, “Đều nói lúc đàn ông trả tiền là đẹp trai nhất, quả nhiên không gạt người.”

Lương Cảnh Hành cười cười, “Ăn xong rồi, bây giờ muốn đi đâu?”

Nụ cười trên gương mặt Khương Từ nhất thời nhạt đi, cúi đầu trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói, “Về nhà thôi, ngày mai còn phải dậy sớm đi học.”

Lương Cảnh Hành nhìn cô, “Nếu em không muốn về, tôi ngồi cùng em một lát.”

“Có thể cùng một lúc, lại không thể cùng cả đời.” Khương Từ cười mà như không cười, quay đầu nhìn con hẻm phía trước, bóng tối sâu thẳm, khu dân cư hai bên tựa như linh hồn ngủ đông, nơi đầu hẻm lộ ra một ngọn đèn đường.

Giọng nói cô nhỏ dần, nhất thời như nói mê, “...Lương Cảnh Hành, anh nói xem, trưởng thành, là có thể không cố kỵ gì gì sao?”

Yên lặng vài giây, Lương Cảnh Hành trầm thấp mở miệng, “Không phải, ngược lại, tuổi càng lớn, càng không thể muốn làm gì thì làm.”

Khương Từ chợt quay đầu, nhìn thẳng tắp vào mắt anh.

Ánh mắt chạm nhau, bất ngờ không kịp đề phòng. Phản ứng đầu tiên của Lương Cảnh Hành là nên tránh đi, nhưng anh lại không di chuyển, bình thản nhìn thẳng vào mắt Khương Từ.

Khương Từ hình như cười một tiếng, chậm rãi dời ánh mắt, lại nhìn về phía ngọn đèn đường phía đầu hẻm, ánh mắt dường như có ao ước vô hạn.

Tia sáng kia dường như chỉ cần gờ tay là có thể chạm vào, nhưng cô vẫn còn đang ở giữa con đường, quanh co sâu thẳm.

Một lát sau, Khương Từ thu hồi ánh mắt, thần sắc hoang mang trên gương mặt không còn sót lại tí nào, “Chú Lương, năm sau sẽ sang học kỳ hai của lớp mười hai, tôi muốn ôn thi, còn muốn đi thi nghệ thuật ở các nơi khác, có lẽ không thể giúp chú được nữa.” Cô quay đầu lại, khom người cúi chào Lương Cảnh Hành, “Thời gian qua cảm ơn chú đã chăm sóc, tiền tôi nợ chú, trước khi nhập học đại học, tôi nhất định sẽ trả lại cho chú.”

Khác sáo xa cách, giống như Khương Từ trong biệt thự ngày đó.

Bữa tiệc cuối cùng cũng có lúc tàn, mà một người một khi đã đắm mình buông thả trong thứ không khí ấm áp không thuộc về mình, sẽ trở nên mềm yếu. Cô lúc này, có thể điên, có thể phản nghịch, chỉ duy nhất không thể mềm yếu.

Hồi lâu, giống như ngọn đèn bên đường cũng đã lạnh, bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ. Cuối cùng Lương Cảnh Hành cũng lên tiếng, “Tốt, ôn thi cho tốt, chăm sóc mình thật tốt.”

Trong một câu nói, có bốn chữ “Tốt”, cả người Khương Từ run run một cái, tươi cười nhạt nhẽo, “Phiền anh đưa tôi về, ở đây thật lạnh.” Có lẽ thuốc đã hết tác dụng, chân lại bắt đầu đau.

Trên đường, hai người không nói chuyện.

Đến nơi, Lương Cảnh Hành còn muốn công cô lên, Khương Từ một chân nhảy về phía sau, từ chối, “Không sao đâu, tự tôi có thể lên.”

“Cứ nhảy lên như vậy?”

“Tôi còn phải đi học, anh có công tôi đi được không?”

Lương Cảnh Hành nhìn cô, “Có thể. Đến khi chân em đỡ hơn.”

Khương Từ cắn răng, “Đừng động đến tôi được không? Tôi đã nói tôi không giống với Trần Giác Phi, anh cũng không phải cậu của tôi, hơn nữa cũng không là gì của tôi cả.” Nói một hơi, Khương Từ giật nảy mình, cũng không biết vì sao mình lại nổi giận như vậy.

Cô mở miệng, đang muốn nói xin lỗi, Lương Cảnh Hành lại bước từng bước lên phía trước. Cả người Khương Từ bị che khuất dưới bóng anh, một cảm giác bị áp bách nặng nề đáng úp tới.

“Muốn em chấp nhận một chút lòng tốt, sao lại khó khăn như vậy?” Đường như Lương Cảnh Hành cũng cảm thấy tức giận, giọng nói có hơi nghiêng răng nghiêng lợi phát ra.

“Vậy ngược lại anh nói cho tôi biết, vô duyên vô cớ, tại sao anh lại đối tốt với tôi như vậy?” Khương Từ ngửa đầu nhìn anh, “Thật sự là vì muốn báo đáp một lần tiện tay của ba tôi, mười vạn đồng thật sự quá thừa rồi. Việc lớn việc nhỏ anh mang ra, là vì thỏa mãn lòng thương hại vô hạn của anh, vì hưởng thụ khoái cảm làm sự nghiệp từ thiện, vậy thì anh người này chính là thích lên mặt dạy đời, lại không thể gặp bất kỳ thiếu nữ sảy chân làm lỡ lạc lối nào?”

Trong bóng tối, lồng ngực Lương Cảnh Hành phập phồng kịch liệt, nhìn Khương Từ chăm chú, trong mắt là lửa giận thiêu đốt.

Hồi lâu, anh hít một hơi thật sâu, khoát tay, xoay người rời đi.

17. Chương 17: Sắc Cây Dương (10)

Dù sao cũng không phải tượng gỗ, lại nghe những lại khó nghe như thế, là người thì nên tức giận. Khương Từ cuối cùng cũng đạt được mục đích, nhìn bóng lưng Lương Cảnh Hành đi xa, nhất thời lại chỉ cảm thấy trống rỗng.

Cô xách theo hai cái túi giấy nhỏ, dựa vào lực chân phải cố gắng leo lên cầu thang. Cô treo túi lên trên cánh tay, lấy điện thoại di động ra soi đường, tay vịn cầu thang rỉ sét cô cùng bần thủ, nhảy từng bậc từng bậc lên trên. Cứ như vậy đến được tầng hai, cả người mệt mỏi đầy mồ hôi, chống lên tay vịn, thở hổn hển từng tiếng, tầng cao nhất là tầng sáu dường như xa không thể đến được.

Nghỉ ngơi một lát, tiếp tục nhảy lên, đột nhiên phía dưới truyền đến từng tiếng bước chân dồn dập. Khương Từ chỉ cho là người thuê trọ khác, định chờ người kia đi trước. Ai ngờ vừa cúi đầu nhìn, đang đi lên, là Lương Cảnh Hành hẳn là đã đi lại quay lại.

Khương Từ lập tức sửng sốt, còn chưa mở miệng, Lương Cảnh Hành ba bước làm hai bước đã đứng trước mặt cô, cũng không nói gì, trên mặt giống như được bọc một lớp sương lạnh, nhất thời lạnh đến dọa người. Cô nắm chặt di động đã tắt ánh sáng, chưa kịp bật lên lần nữa, chợt thấy Lương Cảnh Hành cúi thấp xuống, ôm lấy hai chân cô, cứ như vậy vác lên.

Hai chân Khương Từ cách mặt đất, dọa cho cô sợ thiếu chút nữa thì kêu lên thành tiếng.

Lương Cảnh Hành lạnh lùng nói, “Soi đường.”

Khương Từ vội vàng ẩn đi động một cái, chiếu sáng phía bên dưới Lương Cảnh Hành.

Bước đi của Lương Cảnh Hành vững vàng, vác cô giống như vác một túi không khí, không hề tổn sức.

Mặt Khương Từ bị sung huyết đỏ bừng, “Lương Cảnh Hành, anh để tôi xuống.”

Lương Cảnh Hành không để ý đến cô.

“Lương Cảnh Hành.”

Lương Cảnh Hành làm như không nghe thấy.

“...Chú Lương.”

Lương Cảnh Hành bước một bước nữa, “Em có gọi tôi là ông nội thì tôi cũng không quan tâm.”

Khương Từ vô cùng tức giận trái lại lại cười, trong lòng giống như thủy triều lên cao, tràn đầy trướng trướng lại đau. Lương Cảnh Hành hình như vừa hút thuốc, trên quần áo dính mùi thuốc lá, “Anh trở về làm gì, chẳng lẽ cũng giống như Trần Giác Phi cuồng bị ngược?”

“... Em không thể câm miệng một lúc được sao?”

Dĩ nhiên Khương Từ không thể, “Anh không sợ tiếp theo tôi sẽ làm chuyện quá đáng hơn?”

“Em có thể làm chuyện gì quá đáng nữa?”

“Ai biết được, có lẽ hôm nào đó mất hứng, đem một cây đốt tới đốt công ty anh, hoặc là phá hỏng bức tranh tồn mấy vạn kia của anh. Không lừa anh, tôi cái gì cũng làm được.”

“Tôi cũng không hoài nghi bản lãnh của em.” Lương Cảnh Hành khẽ hừ một tiếng.

Trong bóng tối, chỉ có hai người họ, cùng một luồng ánh sáng nhàn nhạt.

Rất nhanh đến tầng sáu, Lương Cảnh Hành để Khương Từ xuống, “Tự mở cửa, tôi đi.”

Khương Từ liếc anh một cái, “Hôm nay không vào ngồi một chút?”

Lương Cảnh Hành bình tĩnh lùi về phía sau từng bước, “Đã trễ lắm rồi, không thích hợp.”

Khương Từ cúi đầu, lấy chìa khóa từ trong túi ra.

“Em nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai tôi cho người đến đón em.”

“Không cần.” Khương Từ quả quyết từ chối.

Lương Cảnh Hành nhìn cô, “Khương Từ, không nên cáu kỉnh nữa.”

Khương Từ bỗng nhiên ngẩng đầu, “Anh cảm thấy tôi đang đùa giỡn với anh?”

Lương Cảnh Hành trầm mặc vài giây, “Nếu như em quyết định như vậy, đương nhiên tôi sẽ tôn trọng ý muốn của em, nhưng cũng phải chờ sau khi chân em tốt lên — đừng lấy những lời đó ngăn cản tôi, đối với tôi vô dụng thôi.”

Khương Từ, “Anh người này căn bản không thể nói lý.”

Sắc mặt Lương Cảnh Hành vẫn bình thường, sửa sang lại y phục, “Em vào nhà đi, ngày mai tôi bảo Lưu Nguyên tới đón em.”

Khương Từ tức giận đóng cửa “Rầm” một cái.

Cách cánh cửa, Lương Cảnh Hành nghe được tiếng bước chân đi vào, xa dần, cuối cùng không thể nghe thấy, Khương Từ thở dài thật dài.

Đã gần mười hai giờ, Khương Từ định rửa mặt rồi đi ngủ, nhìn thấy túi giấy đặt trên bàn, lại đi tới, lấy bánh ngọt ra.

Cô ăn thử một miếng, bơ rất ngấy, dầu tây đã không còn tươi nữa. Nhưng cô vẫn ngồi bên cạnh bàn, ăn từng miếng từng miếng, vừa ăn vừa nhớ lại đoạn đối thoại với Lương Cảnh Hành, càng nghĩ càng cảm thấy buồn bã.

Cuối cùng, cô đem nửa cái bánh kem còn thừa lại bỏ trong tủ lạnh, đi đánh răng lại lần nữa, bôi thuốc lên mắt cá chân bị đau, lấy một cái túi chườm nóng, nhét vào trong chăn, thay quần áo rồi đi ngủ.

Cô nhìn điện thoại đặt ở bên cạnh, với tay lấy, tìm được số điện thoại của Lương Cảnh Hành. Lương lự một lúc lâu, lại cắn răng ném di động sang một bên, kéo chăn trùm kín đầu.

Ngày hôm sau, Khương Từ dậy sớm, chuẩn bị xong mọi thứ, thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô bước khập khiễng ra mở cửa, một khuôn mặt tươi cười hiện ra trước mắt, “Khương Từ, chào buổi sáng!”

Khương Từ giật mình hoảng sợ, nhìn kĩ lại, hóa ra là Trần Giác Phi. Ánh mắt cô lướt qua vai Trần Giác Phi, thì thấy khuôn mặt mất tự nhiên của Lưu Nguyên, Lưu Nguyên hướng cô cười một cái, vội vàng chào hỏi, “Cô Khương.”

Về mặt Khương Từ hồ hững, “Chào buổi sáng.”

Trần Giác Phi cúi đầu nhìn chân cô, “Nghe nói chân cô bị thương, thế nào, bị què rồi hả?”

Khương Từ trừng mắt, “Để cho cậu phải thất vọng rồi, không bị què.”

Trần Giác Phi cười hì hì, “Chuẩn bị xong chưa?”

Khương Từ đeo balo trên lưng, “Đi thôi.”

Nghỉ ngơi cả đêm, chân cô đã tốt hơn nhiều, miễn cưỡng cũng có thể đi bộ, liền vịn lấy lan can, tự mình từ từ đi xuống.

Trần Giác Phi hỏi về kế hoạch nghỉ đông của cô.

“Không có kế hoạch gì cả.”

“Thế mừng năm mới ở đâu? Tôi nhớ quê cậu cũng không phải là thành phố Sùng, định về với ông bà sao?”

Khương Từ buông ánh mắt, “Không về.”

“Quê chúng tôi là Tô Châu, nếu không thì cô về đấy với chúng tôi?”

Khương Từ liếc nhìn cậu một cái, “Tôi lấy thân phận gì mà về đấy?”

Trần Giác Phi cảm thấy nhức đầu, “Thì...”

Khương Từ nhìn cầu thang dưới chân, “Có một đồng hương, sẽ đến ăn tết cùng với tôi, cậu không cần lo lắng.”

Trần Giác Phi chế nhạo nói, “Vậy thì tốt, tôi sợ cô một mình ở thành phố Sùng thì lại cảm thấy cô đơn trống trải.”

Lưu Nguyên đưa bọn họ đi ăn sáng, sau đó mới lái xe đến trường học. Trước cổng trường, vừa khéo gặp Ngũ Nặc.

Trương Ngũ Nặc vội vàng chạy đến trước mặt Khương Từ, lấy một món quà từ trong cặp sách ra nhét vào trong tay cô, “Chị Khương, sinh nhật vui vẻ.” Lại vội vàng giải thích, “Hôm qua sau khi học xong em có đi tìm chị, nhưng chị không có ở đây.”

Khương Từ trừng mắt nhìn, lại nhìn khuôn mặt Trương Ngũ Nặc bị gió lạnh thổi đến đỏ bừng, nhất thời trong lòng cảm thấy ngũ vị tạp trần, cuối cùng cong mắt cười một tiếng, giang hai cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy Trương Ngũ Nặc, “Cảm ơn.”

Trần Giác Phi đứng một bên kêu lên, “Hôm qua là sinh nhật của cô?!”

Trương Ngũ Nặc lườm cậu, “Em nhớ tuần trước có nói qua với anh.”

“Anh quên.” Trần Giác Phi nắm tóc, “Sao em không nhắc anh?”

Trương Ngũ Nặc hừ một tiếng, “Em cũng không phải anh, làm sao biết được anh sẽ quên.”

Lưu Nguyên ngồi trên ghế lái nói với Khương Từ, “Cô Khương, tôi về trước, buổi chiều tôi sẽ đến đón cô.”

Khương Từ lập tức nhìn cậu, “Không cần.”

Nhưng Lưu Nguyên khoát tay một cái, khởi động xe đi.

Ba người kết bạn đi vào trường, bỗng Khương Từ cảm thấy điện thoại trong túi áo rung một cái, cô bình tĩnh nhìn, cho đến khi cho đến khi Trương Ngũ Nặc cùng Trần Giác Phi đi trước, mới dừng lại ở khúc ngoặt hành lang, lấy điện thoại ra.

Là tin nhắn của Lương Cảnh Hành, “Mấy ngày này Lưu Nguyên sẽ đưa đón em đi học, đừng có cậy mạnh.”

Khương Từ nhẹ nhàng cắn môi, không trả lời lại, cất điện thoại vào trong túi, đi vào lớp học.

Buổi chiều lúc tan học, Khương Từ không đến phòng vẽ tranh, trực tiếp ra cổng trường, quả nhiên thấy một chiếc xe dừng dưới cây ngô đồng trĩu lá, Lưu Nguyên đang chờ trước xe.

Một đường yên tĩnh đến quỷ dị, Lưu Nguyên vốn hơi sợ cô, cô không chủ động nói chuyện, tự nhiên cậu cũng không dám tùy ý mở miệng.

Rất nhanh xe đã chạy cách xa trường học, trong lúc chờ đèn đỏ, Khương Từ chợt lên tiếng, “Lưu Nguyên, anh có biết bạn gái trước đây của ông chủ anh không?”

Lưu Nguyên sợ hết hồn, “A, biết, lúc tôi biết anh Lương, hai người họ vừa chia tay.” Dừng một chút, “Nghe nói bị ung thư, thật đáng tiếc.”

“Anh gặp cô ấy bao giờ chưa?”

“Chưa gặp bao giờ.”

“Vậy anh có biết cô ấy làm gì không?”

“Hình như là ca hát.” Lưu Nguyên suy nghĩ một chút, “Không đúng, chính xác là nhạc kịch.”

Chân mày Khương Từ nhíu lại —— xem ra hôm đó gặp Lương Cảnh Hành tại nhà hát lớn, có lẽ cũng không phải là tình cờ.

Đến đường Hà Vương Động, Lưu Nguyên dừng xư lại, “Cô Khương, thời gian này anh Lương cũng không rảnh lắm, anh ấy dặn tôi đưa đón cô hàng ngày, cho đến khi chân cô...”

“Không cần.” Khương Từ quả quyết lên tiếng.

Lưu Nguyên gãi gãi đầu, “Cô Khương, cô cũng đừng làm khó tôi, việc anh Lương đã giao cho, tôi chắc chắn phải làm đến cùng.”

“Vậy anh không cần tới thật, chỉ cần nói cho anh ta là anh đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Lưu Nguyên gian nan nói, “Sao tôi có thể nói dối anh ấy...”

Khương Từ cũng lười nói nữa, mở cửa xe bước ra.

Lưu Nguyên cũng xuống xe theo, nhìn Khương Từ bước đi tập tễnh, muốn tiến lên đỡ cũng không dám, mà không tiến lên đỡ cũng không được. Cứ đứng như vậy một lúc lâu, Khương Từ đã vào trong hành lang.

Lưu Nguyên buông một tiếng thở dài, xoay người quay trở lại xe.

Ngày hôm sau, cậu lại lái xe đến đây, nhưng mà Khương Từ sống chết cũng không chịu lên xe, cậu không thể làm gì hơn là chạy xe chậm rãi sau lưng cô, nhìn cô lên xe buýt, lại chạy theo xe buýt đến trường. Cứ kéo dài như vậy vài ngày, cho đến khi trường học của Khương Từ kết thúc việc học thêm.

Ngày cuối cùng, Lưu Nguyên đang ngủ gục trên tay lái, chợt thấy có người gõ cửa sổ xe. Cậu giật mình ngẩng đầu lên, Khương Từ đang đứng ngoài cửa sổ, “Mở khóa xe.”

Lưu Nguyên mở khóa cửa xe ra, nhìn Khương Từ mở cửa xe bước vào, vô cùng kinh ngạc vui mừng, “Cô Khương...”

Khương Từ quay đầu nhìn cậu, “Lưu Nguyên, tôi không phải muốn nhắm vào anh. Mấy ngày nay làm chậm trễ thời gian anh tôi vô cùng xin lỗi. Anh về nói lại với Lương Cảnh Hành, chân tôi đã tốt lắm rồi, cảm ơn ý tốt của anh ta.”

Lưu Nguyên cười nói, “Không sao —— tôi sẽ nói lại với anh Lương.”

Khương Từ cúi đầu, buông tiếng thở dài.

Cô không nhìn thấu được Lương Cảnh Hành, đến cuối cùng vẫn có thể thản nhiên làm việc được, lại quá giỏi trong việc kiên nhẫn bất động như núi.

Cô cảm thấy mình như một con châu chấu bị nhốt trong lọ thủy tinh, có nhảy như thế nào, người bên ngoài cũng chỉ coi như đang diễn xiếc, không chịu chút ảnh hưởng nào.

Nhưng cái bình thủy tinh này, sắp dần ép cô đến phát điên rồi.

18. Chương 18: Quả Lựu Đỏ (01)

Đến tận tết, Khương Từ cũng không gặp lại Lương Cảnh Hành.

Tết năm nay Khương Từ cũng không chuẩn bị gì, tất cả cửa hàng đều đóng cửa, khí trời lạnh lẽo, thật không có ý nghĩa gì cả. Mỗi ngày cô đều ngủ nướng đến lúc tự tỉnh, đứng lên làm một vài bài tập, vẽ vài bức tranh. Hôm giao thừa, cô ở nhà nấu nhanh một nồi bánh trôi đông lạnh, kiên nhẫn xem tiết mục chào xuân đầu năm.

Vào lúc sáng sớm, cô lấy hết dũng khí gọi một cuộc điện thoại cho Lương Cảnh Hành, nhưng điện thoại của anh báo bận. Trong lòng như lan ra một loại hương vị không rõ, cúp điện thoại, sau đó lại gửi cho Trần Đồng Úc, Trần Giác Phi, Trương Ngữ Nặc, cùng với Lưu Bân một tin chúc tết ngắn.

Một chuỗi các số điện thoại thật dài, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể tìm được vài người để chúc tết, Khương Từ định bắt đầu sắp xếp lại danh bạ điện thoại. Hơn một trăm người, cuối cùng xóa hết đi chỉ còn mười mấy.

Cô bỏ điện thoại cùng chìa khóa nhà vào trong túi, đi lên sân thượng. Một con phố loang lổ cũ kỹ trong nội thành, thấp thoáng dưới bóng đêm, thu lại dáng vẻ tiêu điều dữ tợn ban ngày, được một chùm pháo hoa nổ tung trên bầu trời soi sáng, hiện lên vài phần ôn hòa.

Không khí rất lạnh, Khương Từ đứng một lát, lạnh cóng phải hắt hơi vài cái. Đang định trở về, điện thoại trong túi rung lên.

Lấy ra xem, là Lương Cảnh Hành gọi tới.

Thanh âm trầm thấp của Lương Cảnh Hành mang theo vài phần lịch sự vui vẻ, “Xin lỗi, điện thoại đến hơi nhiều.”

Khương Từ nghe giọng nói khách sáo của anh, tim chợt cảm thấy nặng nề, cũng cười cười, lớn tiếng nói, “Tôi định trở về nhắn cho anh một tin chúc tết nhưng lại thôi, giảm bớt chút gánh nặng cho anh, không có tham dự cái náo nhiệt này.”

“Ăn bánh chẻo chưa?”

Khương Từ gơ tay che một bên lỗ tai, âm thanh của Lương Cảnh Hành trong điện thoại mới rõ ràng hơn một chút, “Ăn rồi.”

“Đang ở bên ngoài sao?”

“Đang ở trên sân thượng, xung quanh đang bắn pháo hoa, hơi ồn ỉ một chút.”

“Nhanh về đi, bên ngoài rất lạnh.”

Khương Từ gạt đầu một cái, nói, “Vậy tôi không làm phiền anh nữa, năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.”

Im lặng vài giây, Khương Từ đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng hỏi, “Khi nào thì anh trở lại?”

Nhưng mà bên kia đã cúp máy.

Khương Từ lặng lẽ bỏ tay xuống, nhét di động vào túi, đứng yên một lúc, xoay người lại.

Mùng sáu, lớp mười hai lại bắt đầu đi học.

Ngày đầu tiên, tất cả mọi người vẫn còn chìm trong phần khởi của ngày tết, lúc lên lớp cũng không tập trung. Tiết học đầu tiên vừa kết thúc, Khương Từ đột nhiên nghe thấy ngoài cửa sổ có người gọi tên mình, ngẩng đầu lên, là Trần Giác Phi cùng Trương Ngũ Nặc.

Khương Từ bỏ bút trong tay xuống đi ra ngoài, Trương Ngũ Nặc xông lên ôm cô một cái. Ngũ Nặc mặc một bộ quần áo mới, áo màu trắng lông thỏ, nhìn giống như một quả cầu tuyết.

Khương Từ cười nói, “Hôm nay đâu phải ngày các em đi học.”

“Mùng chín. Hôm nay em đặc biệt tới đây thăm chị cùng Trần Giác Phi.”

Trần Giác Phi cầm cái túi to bên chân lên, đưa cho Khương Từ, “Tôi có mang một chút đặc sản từ quê lên cho cậu.”

Khương Từ nhìn qua bên trong một cái, hình như là một ít thức ăn, “Cảm ơn.”

“Em cũng có một phần.” Trương Ngũ Nặc cười nói, “Lúc trước lén thử một chút, bánh ngọt bát trân ngon cực kì.”

Trần Giác Phi liếc cô, “Em ăn thử lúc nào, sao anh không biết?”

Trương Ngũ Nặc giương cằm lên, “Ăn vụng còn để cho anh nhìn thấy sao?”

Khương Từ cười cười, hỏi Ngũ Nặc, “Ngũ Nặc, ba em...”

Nụ cười trên mặt Ngũ Nặc nhất thời ngưng trệ, “Vẫn thế, mẹ con em cũng không về quê ăn tết với ông bà, mà ở lại bệnh viện đón tết.”

Trong lòng Khương Từ không có tư vị gì, nhất thời không lên tiếng.

Trương Ngũ Nặc lập tức lại cười tươi, “Chị Khương, không sao đâu, chị không cần lo lắng.”

Khương Từ miễn cưỡng cười một cái.

Thấy chuông báo sắp vang lên, Trương Ngũ Nặc nói, “VẬY em về trước, còn phải đi siêu thị.”

Khương Từ gật đầu, “Chú ý an toàn.”

Trương Ngũ Nặc cùng Trần Giác Phi cũng xoay người định đi, Khương Từ chợt mở miệng, “Trần Giác Phi.”

Trần Giác Phi dừng chân lại, xoay người nhìn cô.

“Cậu của cậu đã về chưa?”

“A.” Trần Giác Phi không cảm thấy Khương Từ tự nhiên hỏi tung tích của Lương Cảnh Hành có chỗ nào không ổn, “Cậu ấy không trở về thành phố Sùng mà đi Bắc Kinh luôn.”

Về mặt Khương Từ hơi chậm lại, “Đi Bắc Kinh làm gì?”

“Bạn gái cũ của cậu ấy bị ung thư giai đoạn cuối, mừng bốn phải vào phòng bệnh nặng, hôm sau cậu ấy đi luôn.” Trần Giác Phi bĩu môi, “Làm gì mà phải rêu rao như vậy, cũng không sợ mợ không vui.”

Chuông báo vào học vang lên, Trần Giác Phi vội vàng khoát tay một cái, lôi kéo Ngũ Nặc đi thật nhanh.

Khương Từ xách cái túi lên, bước chân chậm chạp trở lại chỗ ngồi. Cho đến trưa cô vẫn còn hồn vía lên mây, nghỉ ngơi buổi trưa, muốn gọi điện cho Lương Cảnh Hành, do dự mấy lần, lại thôi.

Cắn răng một cái, ném chuyện này ra khỏi đầu, tập trung vào học.

Thoảng một cái lại qua một tháng, Khương Từ dành chút thời gian đi tìm Lưu Nguyên hỏi thăm, Lương Cảnh Hành vẫn chưa trở về thành phố Sùng. Trong lúc đó, Khương Từ tham gia thi ở ba học viện nghệ

thuật. Mỹ viện thành phố Sùng cũng ở trong số đó. Cuối tháng hai, cô ngồi xe lửa đi Bắc Kinh — cuộc thi của học viện trung ương sắp xếp vào đầu tháng ba, cô phải đi trước để xem địa điểm thi.

Nhiệt độ năm nay tăng sớm, vào tháng ba Bắc Kinh đã trở nên ấm áp, chỉ là gió lớn, đi dạo bên ngoài một vòng, cả người đầy bụi bặm. Xem xong địa điểm thi, cô trở lại khách sạn, phát hiện dưới lầu có một góc hoa đào đã nở hoa, trong không khí thoang thoảng có mùi hương của cây cỏ.

Cuộc thi diễn ra vô cùng thuận lợi, cô theo Trần Đồng Úc học vẽ từ năm tám tuổi, có nền tảng gần mười năm, dư dả ứng phó cuộc thi này. Lúc bước ra khỏi trường thi, trong lòng Khương Từ cảm thấy, tuyệt đối sẽ qua. Chỉ cần điểm thi tốt nghiệp trung học tốt, cô có thể bước vào học viện trung ương mà cô vẫn thiết tha mơ ước.

Sau khi kết thúc, Khương Từ gọi điện báo kết quả cho thầy Trần.

Trần Đồng Úc nghe xong cũng cảm thấy yên tâm, “Ta cũng biết, con khẳng định không thành vấn đề.”

Khương Từ cười nói, “Còn phải cảm ơn sự dạy dỗ của thầy.”

Trần Đồng Úc hỏi cô khi nào thì trở về thành phố Sùng, còn nói, “Chú Lương của con hình như cũng đang ở Bắc Kinh, con nếu không có việc gì, đến tìm cậu ta ăn một bữa cơm, nhân tiện cảm ơn cậu ta thời gian qua đã chiều cố.”

Khương Từ yên lặng vào giấy, “Vâng.”

Trước tiên Khương Từ trở về khách sạn tắm rửa sạch sẽ, lúc từ cầm khăn lông lau tóc từ phòng tắm bước ra ngoài, nhìn thấy điện thoại di động ném trên giường.

Mấy ngày hôm nay, cô cố ý không in ở dưới tình huống buông lỏng, dường như cô đã hoàn toàn ném Lương Cảnh Hành ra khỏi đầu. Mới vừa rồi nghe Trần Đồng Úc nói, mới nhớ tới hôm nay là sinh nhật của Lương Cảnh Hành.

Yên lặng đứng đó một lúc lâu, cô chợt đem khăn lông ném lên trên giường, lấy một bản kí họa từ trong túi xách ra, mở cửa sổ, bắt đầu phác họa lại gốc cây hoa đào thấp thoáng lá xanh dưới lầu. Cô vẽ rất nhanh, không quá nửa giờ đã hoàn thành, ở góc giấy viết một hàng chữ, là tên học cùng với ngày tháng, sau đó thay quần áo chộp xuống tầng, tìm một chỗ chuyển phát nhanh, đem bức phác họa gửi về công ty của Lương Cảnh Hành.

Khương Từ trở lại khách sạn, chìm vào giấc ngủ say.

Lúc tỉnh lại mà đêm đã bao phủ bốn phía, ngồi yên lặng trong phòng tốt một lúc, Khương Từ lấy điện thoại từ dưới gối ra, mở ra nhật kí cuộc gọi. Nhật kí này đã lưu lại một tháng nay, lần trước liên lạc với Lương Cảnh Hành, là vào đêm giao thừa.

Khương Từ hung hăng cắn chặt môi, một lúc sau, đầu lưỡi truyền đến vị máu.

Cô đã hai bàn tay trắng, còn sợ mất gì nữa.

Nếu anh muốn trốn tránh, cô càng muốn anh không còn chỗ để trốn.

Anh muốn làm chính nhân quân tử, cô càng muốn anh đi ngược lại.

Gian phòng không mở đèn, chỉ có ánh sáng từ màn hình di động hắt lên, chiếu lên ánh mắt mờ mịt của cô. Một lúc sau, về mặt Khương Từ hờ hững giờ tay lên xoa xoa môi, ngón tay đè xuống nút gọi.

Tiếng “Tu tu” vang lên, điện thoại có người nhận, Khương Từ cố gắng làm cho giọng nói mình trở nên thoải mái, “Chú Lương, chú còn ở Bắc Kinh không?”

Lương Cảnh Hành kinh ngạc, “Em đan gở Bắc kinh sao?”

Khương Từ dựa lưng vào cửa sổ, “Ừ, tham gia kì thi nghệ thuật, hôm nay vừa mới kết thúc.”

“Thi thế nào?”

“Tạm được.”

Lâu rồi không liên lạc, thanh âm trầm thấp của Lương Cảnh Hành truyền vào trong tai, dường như có chút xa lạ. Khương Từ rũ mắt xuống, phát hiện trên khung cửa sổ kim loại bị dính một chút keo dán chẳng biết từ lúc nào, đã đông cứng lại rồi, cô vô thức vươn tay cạy cạy một cái, “Chú Lương, hôm nay có rảnh không?”

Một tiếng sau, Khương Từ đã nhìn thấy Lương Cảnh Hành cách biệt đã lâu. Ban đêm gió lớn, anh khoác một chiếc áo gió màu đen bên ngoài áo sơ mi, chăm chú mỉm cười, gương mặt có chút tiêu tụy.

Khương Từ chạy tới thật nhanh, vào lúc Lương Cảnh Hành còn chưa kịp lên tiếng, ôm lấy cổ anh.

Hơi thở mát lạnh, mang theo hương vị thuốc lá, tràn đầy trong xoang mũi, hốc mắt cô nóng lên.

Thân ảnh Lương Cảnh Hành hơi chậm lại, ngón tay nắm chặt.

Mái tóc của cô đã dài đến cổ, có lẽ là vừa mới tắm xong, vẫn còn mang theo mùi sữa tắm, nhìn thoáng qua, cảm thấy cô gầy đi, sợ rằng bây giờ không đến chín mươi cân.

Giây lát, Khương Từ ngẩng đầu lên, cười thản nhiên, “Đã lâu không gặp.”

Hai người đều khách khí lễ phép, tựa như chưa hề phát sinh tranh chấp hồi trước tết.

Khương Từ lùi về phía sau vài bước, “Thần Trần đã dặn tôi, nhất định phải mời anh một bữa cơm. Bắc Kinh tôi không quen lắm, anh dẫn đường đi.”

Trong ngực nhất thời trống rỗng, nhưng trong không khí có hương hoa mai, mơ hồ di động, quần quanh hơi thở, thật lâu thật lâu cũng không tiêu tan.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành âm u sâu thẳm, cười nói, “Được.”

Lái xe khoảng mười lăm phút, đã đi tới gần công viên Hậu Hải, Lương Cảnh Hành tìm chỗ đỗ xe, dẫn cô vào trong một con ngõ. Đi khoảng năm phút, dừng trước một quán ăn. Tiệm mỳ nhỏ rất đông khách, năm sáu cái bàn ngoài trời cũng đầy ắp người.

Chờ một lát, bên trong cuối cùng cũng có bàn trống.

Lương Cảnh Hành dẫn Khương Từ vào, thành thạo gọi món, đưa thực đơn lại cho nhân viên phục vụ, quay đầu nói với Khương Từ, “Thịt dê hấp cũng với bánh nướng của quán này ăn rất ngon.”

Trong quán đông khách, đợi một lúc lâu, đồ ăn cuối cùng cũng được bưng lên. Khương Từ đói bụng, sớm không quan tâm tới hình tượng gì nữa, lập tức vươn tay lấy một cái bánh nướng trên bàn.

“Cẩn thận nóng!”

Nhưng đã muộn, Khương Từ bị nóng phải buông tay ra, sờ lên vành tai, “Sao anh không nhắc sớm một chút.”

Lương Cảnh Hành vui vẻ, “Cứ từ từ thôi, không ai giành với em.”

Hương vị ngọt ngào của bánh nướng thơm phức, bên trên có rắc một lớp vừng đen, Khương Từ ăn hết một cái, lại vươn tay lấy cái thứ hai.

Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, hơi ngẩn ra, “Miệng em bị sao vậy?”

Động tác Khương Từ ngừng một chút, nhẹ nhàng liếm liếm nơi vừa rồi bị mình cắn nát, ánh mắt buông xuống, “Thời tiết khô hanh, nên bị nứt.”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành vẫn dừng trên môi cô, tay chỉ chỉ khóe miệng mình, “Này, ở đây.”

Khương Từ giương mắt, “Cái gì?”

“Hạt vừng...”

Khương Từ gơ ngón cái lau đi.

Lương Cảnh Hành lắc đầu, “Vẫn còn.”

Khương Từ vén tóc lên sau tai, ngẩng đầu lên, “Lấy giúp tôi đi.”

Dưới ánh đèn huỳnh quang, làn da cô trắng nõn sạch sẽ như gôm sứ, trên chóp mũi có một lớp mồ hôi, hai gò má hiện lên một tầng hồng nhạt. Trên vành tai mang một cái bông tai hình quả lựu, theo động tác của cô, một chút ánh sáng nhạt lưu chuyển, thật giống như một mồi lửa.

Lương Cảnh Hành thu lại ánh mắt, dừng một chút đưa ngón trở ra, lau nhẹ một cái, lấy đi thật nhanh, mở miệng nói, “Được rồi.” Giọng nói trầm thấp, mang theo chút khàn khàn.

Ánh mắt Khương Từ rủ xuống, cười yếu ớt cảm ơn, chỉ là không chút nào phát hiện được.

19. Chương 19: Quả Lựu Đỏ (02)

Ăn cơm xong, thời gian cũng không còn sớm, trên đường đưa cô về khách sạn, Lương Cảnh Hành hỏi cô, “Hôm nào định về thành phố Sùng?”

“Chuyến tàu hỏa tối mai.” Khương Từ nhìn anh, “Còn anh?”

“Tôi còn phải ở đây thêm hai ngày nữa... Chờ khi tang lễ kết thúc.”

Khương Từ sững sốt, “Người bạn kia của anh...”

“Qua đời vào hôm kia.”

Khương Từ lập tức trầm mặc.

Lương Cảnh Hành lại như không hề để ý, nói sang chuyện khác, hỏi tình hình học tập cùng với kì thi tốt nghiệp của cô.

“Tạm tạm, thành tích vẫn thế.”

“Nguyện vọng một là học viện trung ương sao?”

“Ừ.”

Lương Cảnh Hành gật đầu một cái, “Bắc Kinh có không gian phát triển lớn hơn thành phố Sùng.”

Nhất thời Khương Từ không nói thêm gì nữa, đầu cúi thấp, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Lương Cảnh Hành nhìn cô, “Sao vậy?”

Khương Từ lấy lại tinh thần, “A... Không có gì, đang suy nghĩ đến cuộc thi lúc sáng.”

Cô chuyển sang chuyện khác, cùng Lương Cảnh Hành câu được câu không nói chuyện với nhau, rất nhanh đã về đến cửa khách sạn.

Khương Từ không vội xuống xe, giơ tay lấy chiếc bông tai trên tai mình xuống, đưa tới trước mặt Lương Cảnh Hành.

Lương Cảnh Hành nghi ngờ nhìn cô.

“Hôm nay có cuộc thi, chưa kịp mua quà gì cho anh, anh nhận lấy cái này đi...” Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt tràn đầy vui vẻ, “Chú Lương, chúc chú sinh nhật tuổi ba mươi vui vẻ.”

Lương Cảnh Hành kinh ngạc, “Em không nói thì tôi cũng quên mất —— sao em biết hôm nay là sinh nhật tôi?”

“Hỏi Lưu Nguyên.”

Lương Cảnh Hành thấy buồn cười, “Cậu ta cái gì cũng nói được.”

“Cũng không phải bí mật thương mại gì.” Khương Từ kéo cánh tay Lương Cảnh Hành qua, đem bông tai bỏ vào lòng bàn tay anh.

“Em đưa cái này tôi cũng đâu có dùng được.”

“Đây chính là đá hồng ngọc cao cấp,” Khương Từ không tự chủ sờ sờ lên vành tai trống không, “Mấy ngày trước phát hiện trong túi quần áo, đáng tiếc chỉ tìm được một cái. Dem hồng ngọc lấy ra, bán đi cũng được mấy trăm đồng, có phải vẫn đắt hơn cái bánh ngọt anh mua không?”

Lương Cảnh Hành cười nói, “Trước kia không biết em lại tính toán chi li như vậy.”

“Nếu anh không thích món quà này, mấy ngày nữa còn có một thứ khác.”

“Thứ gì?”

Khương Từ cười cười, không trả lời, chợt mở cửa xe nhảy xuống, nhìn Lương Cảnh Hành khoát tay một cái, “Chú Lương, chúc ngủ ngon!” Cũng không chờ v trả lời, xoay người nhẹ nhàng bước đi.

Lương Cảnh Hành nhìn bóng lưng cô, ánh mắt dần dần sâu thẳm. Tay anh chậm rãi nắm lại, nắm chặt cái bông tai kia. Bông tai có một đoạn châm, ghim vào lòng bàn tay, anh lại càng nắm chặt, môi mím thành một đường giống như lưỡi dao.

Hồi lâu, anh cuối cùng cũng buông tay, buông một tiếng thở dài, lấy ra chiếc điện thoại vẫn rung không ngừng trong túi, “A lô.”

“Em đến quán rượu, sao không thấy anh đâu?”

“Có chút việc, đang ở bên ngoài.”

Hứa Tấn Hoan lo lắng nói, “Em nói này, anh có đi đâu vậy? Chẳng lẽ vì cái chết của Diệp Li?”

“Không liên quan đến Diệp Li.” Lương Cảnh Hành vuốt vuốt mi tâm.

Hứa Tấn Hoan vui vẻ, “Còn có người khác có thể làm anh lo lắng như vậy? Rơi vào bể tình rồi?”

Lương Cảnh Hành cầm tai nghe vào điện thoại, khởi động xe, “Bể tình gì chứ, nói là tu la trường thì đúng hơn.”

“Có nghiêm trọng vậy không, nói một chút coi, gặp phải chuyện gì, có lẽ em còn có thể góp ý cho anh đấy.”

Lương Cảnh Hành cười cười, “Quan tâm đến mình trước đi, việc của em còn chưa lo xong, còn muốn góp ý cho anh.”

Hứa Tấn Hoan than thở một tiếng, “Anh sao lại làm người ta mất hứng như vậy, không mở bình ra thì ai mà biết trong bình có gì.”

Lương Cảnh Hành cùng Hứa Tấn Hoan tham gia lễ truy điệu của Diệp Li, sau đó cùng nhau trở về thành phố Sùng. Chuyện đầu tiên Lương Cảnh Hành làm, chính là tìm Lưu Nguyên, hỏi cậu ta xem gần đây Khương Từ có gửi thứ gì đến hay không.

“Không có a.” Lưu Nguyên gãi gãi đầu, “Gần đây cô Khương chưa từng đến công ty lần nào, không phải cô ấy đang bận chuẩn bị cho kỳ thi sao?” Lưu Nguyên nói, “Anh Lương à, sau này việc liên hệ với cô Khương, anh tự mình làm đi, tnhs tình của cô ấy, em thật sự không đỡ được.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, “Được rồi, thời gian này cậu phải chịu khổ rồi, sắp tới tôi sẽ không đi công tác nữa.”

“Sắp tới là lúc nào?”

Lương Cảnh Hành yên lặng trong phút chốc, “Sau khi kì thi tốt nghiệp trung học kết thúc.”

Hết tháng ba, tất cả các kì thi nghệ thuật đều đã xong, chỉ chờ kết quả. Trong trường, các cuộc thi thử diễn ra từng đợt từng đợt, một trăm ngày trước kì thi tốt nghiệp trung học, đau khổ giống như đang ở trong địa ngục trần gian, Khương Từ cũng không dám buông lỏng một chút nào.

Tháng tư, kết quả của các kì thi nghệ thuật được tung ra, mấy trường Khương Từ thi đều qua. Trần Đồng Úc sau khi biết kết quả thì vui mừng không thôi, “Các môn văn hóa của con cũng không tệ, xem ra học viện trung ương không thoát khỏi tay con rồi.”

Khương Từ cũng cảm thấy phấn chấn, những ngày ảm đạm u ám cuối cùng cũng nhìn thấy ánh rạng đông rồi.

Ngoài việc đó ra, Trương Ngũ Nặc lại mang đến cho cô một tin tức tốt, Trương Đức Hưng mấy ngày hôm trước có khê động ngón tay, bác sĩ làm một cuộc kiểm tra CT cho ông, phát hiện máu đông đều đã tan hết, theo tình huống lạc quan, ước chừng trong khoảng một hai tháng sẽ tỉnh lại.

Năm ngoài vào khoảng thời gian này, cuộc đời cô bị con sóng ác ý đánh dạt vào bờ cát, trải qua một năm đấu tranh với cái chết, cuối cùng cũng tránh thoát được, không đến nỗi thuyền hồng người mất.

Bất kể như thế nào, bóng tối cũng chỉ là quá quá, chỉ biết sau này sẽ càng ngày càng tốt hơn —— sẽ không còn bất kì chuyện xấu gì nữa, để phải tan nhà nát cửa.

Dĩ nhiên, duy chỉ có chuyện về Lương Cảnh Hành, lại không có một chút tiến triển nào. Khương Từ mặc dù cảm thấy tức giận, nhưng cũng phân rõ nặng nhẹ, trước mắt chỉ có kì thi tốt nghiệp mới là quan trọng nhất —— cô không cần phải nóng nảy, cô còn có thời gian.

Nhiệt độ dần dần tăng cao, kì thi tốt nghiệp ngày một gần, người nào cũng giống như mang theo một thùng thuốc nổ, một chút liền nổ tung. Ngược lại Trần Giác Phi, vì ra nước ngoài du học nên vội vàng vàng học ngoại ngữ, suốt cả ngày liền đều không thấy bóng dáng.

Vào tháng sáu, nhiệt độ của thành phố Sùng lên đến mức cao nhất, ba ngày trước kì thi tốt nghiệp trung học, bao trùm cả phòng học là một không khí quỷ dị. Có người đang còng lưng học thuộc các mốc năm lịch sử, hoặc ôm bài thi múa bút thành văn; có nhiều người vì muốn thả lỏng tinh thần, mà tụ tập thành một nhóm nói chuyện phiếm với nhau. Tất cả các tiết học đều đổi thành tiết tự học, chủ nhiệm lớp cũng dứt khoát ngồi ở giữa lớp học, gia nhập đội ngũ buôn chuyện.

Hôm nay Khương Từ ngồi cạnh cửa sổ, ở hàng thứ ba đếm ngược từ dưới lên, cách xa phạm vi phóng xạ của chủ nhiệm lớp. Cô một tay nâng má, một tay cầm bút bi, vô thức viết ra những nét gạch trên tờ giấy nháp.

Đột nhiên, có người gõ cửa sổ một cái.

Khương Từ giật mình, ngẩng đầu lên, là Trương Ngũ Nặc.

Về mặt Trương Ngũ Nặc kích động, mở cửa sổ ra, cầm lấy tay Khương Từ, “Chị Khương Từ, ba em tỉnh, ba em đã tỉnh lại rồi!”

Khương Từ sửng sốt, nhìn về phía chủ nhiệm lớp, ông ấy đang nhiệt tình tán gẫu với mọi người, căn bản không có chú ý tới bên này. Khương Từ lập tức bỏ bút xuống, mở cửa sau đi ra ngoài, kéo Trương Ngũ Nặc đến một bên, “Thật sao?”

Trương Ngũ Nặc gật đầu liên tục, “Mẹ em vừa mới nhắn tin cho em biết, em vừa xin chủ nhiệm nghỉ, lập tức đến bệnh viện!”

Phảng phất giống như người ogiêu bạt trên biển đã lâu, đã không còn hi vọng sống sót, đột nhiên lại có một con thuyền đi qua. Cổ họng Khương Từ chột nghẹn lại, một lát sau, khóe miệng cong lên, vỗ vỗ vai Trương Ngũ Nặc, “Vây... Vây em mau đến bệnh viện nhìn chú Trương đi, biết rõ tình huống cụ thể, rồi gọi điện nói cho chị.”

Trương Ngũ Nặc đồng ý luôn miệng, vung tay chào, sao đó chạy như bay xuống tầng.

Tảng đá lớn đè nặng trong lòng, cuối cùng cũng rơi xuống.

Khương Từ nhất thời cảm thấy không nhịn được, chậm rãi ngồi xổm xuống. Vùi đầu vào cánh tay, muốn cười một cái, nước mắt lại không ngừng rơi xuống. Cô gơ tay che mắt, nước mắt lại càng rơi xuống nhiều hơn.

Lúc nghe được cha gặp chuyện không may, tử vong ngay tại chỗ, cô không khóc; trong ánh mắt thương hại của mọi người ở lễ truy điệu, cô không khóc; biết được tất cả tài sản đều bị niêm phong, cô trở thành một người nghèo rớt mùng tơi không xu dính túi, cô cũng không khóc...

Nhưng vào giờ phút này, những oan ức ứ đọng trong một năm qua, chật vật, đau khổ, liên tiếp tràn tới. Cho tới giờ, cô cũng không biết mình có nhiều cảm xúc như vậy, ngay tại lúc này, mới sâu sắc cảm nhận được thì ra còn sống, là một chuyện vô cùng nặng nề nhưng lại đầy ý nghĩa.

Trương Đức Hưng tỉnh như một liều thuốc mạnh, để cho Khương Từ buông xuống được áp lực trong lòng.

Ba giờ chiều ngày thứ năm, trong lớp mở ra một cuộc họp cuối cùng, chủ nhiệm lớp dặn dò các điểm cần chú ý một lần nữa, tuyên bố tan học.

Khương Từ thu dọn đồ đạc xong, như bình thường một mình rời phòng học. Vừa tới cầu thang, thấy Trần Giác Phi đang đi lên, “Tôi đang muốn tìm cậu đây!” Cậu thấy Khương Từ đang ôm một chồng sách trong tay, chủ động cầm lấy, cùng Khương Từ sóng vai đi xuống.

“Chuyện gì vậy?”

“Cậu tới tới, bảo tôi hỏi cậu xem hai ngày thi có cần đưa đón gì không.”

Khương Từ cúi đầu nhìn mặt đất, đi vài bước, bình thần mở miệng, “Không cần. tôi mười bốn thi, cách chỗ tôi rất gần.”

“À, đã xem qua địa điểm thi chưa?”

“Ngày mai đi xem.”

Khí trời nóng như thiêu đốt, bốn giờ chiều mà ánh nắng vẫn còn gay gắt. Xuống dưới tầng một, Khương Từ dừng bước, “Đưa sách cho tôi đi, tôi đi cổng phía Tây.”

“Dừng mà, để cho cậu tôi đưa về đi, dù sao cậu ấy cũng không có việc gì.”

Khương Từ từ chối cho ý kiến, chỉ vươn tay, lấy lại chồng sách trong tay Trần Giác Phi.

Biết nhau một năm, Trần Giác Phi đã sớm hiểu rõ tính khí của Khương Từ, cũng không miễn cưỡng, hướng cô khoát tay một cái, “Được rồi, chúc cậu thi thật tốt! Thi xong chúng ta đi liên hoan.”

Khương Từ gật đầu, bước ra khỏi tòa nhà, đi về hướng mặt trời phía tây.

Mới vừa ra đến cổng, phía sau chợt nghe thấy giọng nói của Trần Giác Phi, “Cậu, sao cậu lại vào đây?”

Bước chân Khương Từ dừng lại, xoay người.

Cách đó không xa, Lương Cảnh Hành đi đến trước mặt Trần Giác Phi. Anh mặc áo sơ, quần dài màu đen, ống tay áo xắn lên một đoạn, cái bóng đen hiện lên trên mặt đất, trải thành một đường dài.

Anh nói vài câu với Trần Giác Phi, rồi sau đó hai người đi về phía cửa lớn.

Trần Giác Phi không có lớn nhỏ ôm lấy vai anh, hai người cứ như vậy dần đi xa.

Khương Từ lặng lẽ nắm chặt tay, nhắm hai mắt.

Không cần vội, vẫn chưa đến lúc.

20. Chương 20: Quả Lựu Đỏ (03)

Vào hôm trước khi diễn ra kì thi tốt nghiệp trung học, hiển nhiên Khương Từ nhận được rất nhiều cuộc điện thoại. Tào Bân, Trần Giác Phi, Trần Đồng Úc, tất cả đều mang một giọng nói căng thẳng khuyên cô không cần phải căng thẳng, Khương Từ cười đáp ứng từng cuộc một, thầm nghĩ vốn dĩ cô cũng không hề hối hận, bị bọn họ nói như vậy ngược lại lại có vài phần lo lắng không yên.

Trương Ngữ Nặc cũng gọi điện thoại cho cô, ngoài việc cổ vũ cô, còn nói cho cô biết tình trạng của Trương Đức Hưng, “Bác sĩ làm một cuộc kiểm tra toàn diện cho ba em, trước mắt không phát hiện thấy có vấn đề gì khác, nhưng mà chân lại không có cảm giác, không biết là do nằm quá lâu bắp thịt bị teo rút, hay là do dây thần kinh.”

Khương Từ không khỏi an ủi, “Không sao đâu, chú Trương là người hiền lành, tất được trời phù hộ.”

Trương Ngữ Nặc cười cười, “Ba em còn hỏi thăm chị đấy, em nói chị chuẩn bị thi tốt nghiệp, thi xong sẽ đến thăm ba.”

Khương Từ buông mắt, “Ừ” một tiếng.

Cúp điện thoại, Khương Từ đi đánh răng rửa mặt, nhìn đồng hồ, thấy đã sắp chín giờ, sắp xếp mọi thứ xong xuôi, liền lên giường nghỉ ngơi. Cô lấy điện thoại ra đặt báo thức, mới phát hiện có một tin nhắn chưa đọc, là một tiếng trước Lương Cảnh Hành gửi tới.

Chỉ có bốn chữ, “Cố gắng thi tốt.”

Khương Từ xem đi xem lại, sau đó cất điện thoại.

Ngày đầu tiên diễn ra kì thi, Khương Từ dậy thật sớm, đánh răng rửa mặt, ăn sáng xong xuôi, lại đem các bài thơ cần học thuộc ra ôn tập lại một lần, sau đó tinh thần phấn chấn đến trường thi.

Cô vô cùng bình thản, hôm nay thi ngữ văn cùng số học, phát huy cũng rất ổn định, ngay cả môn toán không phải là sở trường của cô, cũng cảm thấy dễ hơn lúc bình thường rất nhiều.

Sáng ngày thứ hai thức dậy, thấy trên mặt đất ướt nhẹp, mới biết tối hôm qua trời mưa. Sắc trời âm u, gió nổi lên, nhiệt độ nóng nực mấy ngày liên tiếp cũng hơi giảm bớt. Khương Từ ăn sáng như thường ngày, đi bộ tới trường thi, buổi sáng thi văn hóa xã hội tổng hợp, cũng dễ dàng vượt qua.

Chỉ còn lại một môn thi cuối cùng, Khương Từ cũng không dám buông lỏng, tinh thần căng thẳng, ý nghĩ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái.

Thi xong, cô đến quán cơm gần đó ăn trưa, sau đó về nhà ngủ một giấc, một giờ bốn mươi phút thức dậy, rửa mặt sửa sang lại mọi thứ xong xuôi, đến hai giờ thi rời nhà.

Bởi vì có quy định không được mang điện thoại vào phòng thi, cô dứt khoát để điện thoại ở nhà.

Trong nháy mắt, ngay lại lúc cô đóng cửa nhà lại, màn hình điện thoại di động đặt trên bàn chợt sáng lên, sau đó rung rung dữ dội.

Khương Từ đi xuống tầng một, mới nhận ra trời đang mưa. Đang định qua lại lấy ô, chợt nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng ở ngõ hẻm trước mặt.

Khương Từ nhìn chăm chú, nhất thời ngẩn ra —— đó là Lưu Á Phân mẹ của Trương Ngữ Nặc.

Bà mặc một bộ quần áo màu đen, trong tay xiết chặt một cái túi xách màu đen giống như vậy, không che ô, hai con người giống như một cái giếng sâu, bốc lên một dòng khí lạnh lẽo.

Trong lòng Khương từ lộp bộp, bị ánh mắt của bà làm cho da đầu tê dại, “Dì Lưu...”

Lưu Á Phân vẫn không nhúc nhích.

Khương Từ cũng không còn lòng dạ nào mà về lấy ô nữa, nhìn Lưu Á Phân gật đầu một cái, xem như là chào hỏi, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Chưa đi được mấy bước, ánh mắt Lưu Á Phân hung ác, đôi môi co giật một cái, cổ họng lảm bảm hai tiếng, bàn tay thò vào trong cái túi xách màu đen, đột nhiên móc ra một con dao phay!

Lưu Á Phân động tác nhanh chóng, làm Khương Từ nhất thời không phản ứng kịp, chỉ thấy mũi dao sắc bén chợt lóe lên, dọa cô sợ đến giật mình, tiếng hét hoảng sợ chói tai vang lên, xoay người chạy như bay vào trong tòa nhà!

Lưu Á Phân giờ con dao phay chạy theo sau, lạnh lùng quát to, “Tao giết mày!”

Khương Từ chạy như mất mạng, kêu to từng tiếng “Cứu với!”. Nhưng mà trong tòa nhà này vàng thau lẫn lộn, mọi người đều sợ chọc phải chuyện phiền phức, tất cả đều chỉ biết lo cho thân mình, dọc theo đường đi, không có ai chịu mở cửa ra xem đang xảy ra chuyện gì.

Khương Từ chạy nhanh lên tầng sáu, bày tay run rẩy lấy chìa khóa từ trong balo ra, tra vào ổ khóa, đóng cửa lại trước khi Lưu Á Phân nhào lên, làm bà ta té ngã lên cửa. Lưu Á Phân đâm hụt, đâm vào cánh cửa.

Hai tay Khương Từ run rẩy khóa cửa lại, Lưu Á Phân dùng sức đập cánh cửa, làm cả phòng cũng lắc lư theo.

Lúc này, Khương Từ mới phát hiện điện thoại trên bàn đang rung không ngừng.

Cô thở hổn hển, cố gắng lấy lại bình tĩnh, đi tới cầm điện thoại di động lên, là của Trương Ngữ Nặc gọi tới.

“Chị Khương! Cuối cùng chị cũng nhận điện thoại!” Trương Ngữ Nặc thở gấp, “Mẹ em đi tìm chị, bà ấy mang theo dao...”

“Ngữ Nặc.” Khương Từ ngắt lời cô, “Xảy ra chuyện gì?”

“Em, ba em...” Trương Ngữ Nặc “Oa” một tiếng khóc lớn lên, “Ba em, ông ấy, chân ông ấy bị liệt... bác sĩ bảo cả đời này cũng không có cơ hội đứng lên...”

Cơ thể Khương Từ chấn động, một dòng khí lạnh chậm rãi chạy dọc theo bắp chân đi lên, cả người cô đông cứng lại. Mắt cô tối sầm lại, hai tay chống lên bàn để không bị ngã xuống. Trương Ngữ Nặc còn đang nói câu gì đó, cô đưa tay lên cúp điện thoại.

Lưu Á Phân vẫn đang đập cửa phòng không ngừng, căn phòng lắc lư đung đưa, giống như muốn sập xuống.

Khương Từ chống lên bàn, cố gắng ổn định cơ thể, bỗng nhiên mất phương hướng ngã xuống đất. Sau một lúc, cô nhìn chiếc điện thoại bị văng ra, giờ tay cầm lấy, run rẩy gọi ột dãy số —

“Lương Cảnh Hành, cứu tôi.”

Nửa tiếng sau, Lương Cảnh Hành cùng cảnh sát chạy tới, chế ngự Lưu Á Phân.

Lương Cảnh Hành vội càn gõ cửa, “A Từ!”

Bên trong không có động tĩnh gì.

Lương Cảnh Hành nâng giọng lên, “A Từ! Là tôi! Mở cửa!”

Phút chốc, có âm thanh va chạm sột soạt vang lên, “Ken két” một tiếng, cửa mở ra.

Khương Từ ôm cánh tay, toàn thân run rẩy như đang ở trong một trận động đất, giống như một chiếc lá khô trong cơn gió lạnh, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Lương Cảnh Hành, mắt đen nặng nề, tựa như hai viên thủy tinh không tạp chất.

Trái tim Lương Cảnh Hành như bị ai đó nhéo một cái, trong nháy mắt toàn bộ hô hấp bị ứ đọng lại trong cổ họng, anh không chút suy nghĩ, vươn tay ôm lấy cô vào trong lòng mình, cất giọng trấn an, “Không sao.”

Yên lặng một lúc lâu, có một vị cảnh sát đi tới, “Mời hai người đi theo chúng tôi lấy lời khai.”

“Cô ấy là thí sinh tham gia kì thi tốt nghiệp trung học.” Bàn tay Lương Cảnh Hành đặt tại trên lưng Khương Từ, “Hôm nay là môn cuối cùng, để lùi lại đến khi thi xong được không?”

Cảnh sát kinh ngạc, nhìn đồng hồ trên tay, “Nhưng bây giờ cũng đã hơn ba giờ rồi.”

“Phiên anh giải thích với giám thị tình huống xảy ra một chút.” Lương Cảnh Hành trầm giọng nói, “Nếu bỏ lỡ thì sẽ lại phải chờ thêm một năm nữa.”

Mưa vẫn chưa tạnh, mà càng ngày càng lớn, những đám mây đen dày đặc đè nặng lên đường chân trời, sắc trời u ám, giống như điềm báo của ngày tận thế.

Dưới lời giải thích của thầy giáo, giám thị bàn bạc với cấp trên, sau đó đồng ý cho Khương Từ vào thi.

Lương Cảnh Hành không lên xe, mà đứng ở hành lang bên ngoài, chờ cho đến năm giờ.

Hết giờ, các thi sinh chen chúc nhau đi ra, cho đến khi dòng người tan hết, Lương Cảnh Hành mới nhìn thấy một bóng dáng cao gầy xuất hiện ở phía trước. Cô không che ô, mũi nhọn kéo lê trên mặt đất, phát ra tiếng “Soạt soạt” nhỏ.

Lương Cảnh Hành bỗng nhiên cảm thấy, đầu nhọn của chiếc ô lúc này đã hoa thành lưỡi dao sắc bén, từng phát từng phát rạch vào tim anh.

Khương Từ vừa ra đến cổng trường, Lương Cảnh Hành lập tức cởi chiếc áo khoác ra, phủ lên người cô, một tay kéo cô vào dưới tán ô.

Khương Từ chậm rãi giương mắt, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt anh, há miệng, nhưng lại không phát ra âm thanh gì.

Hai người đến đồn công an lấy lời khai xong, Lương Cảnh Hành đưa Khương Từ lên xe, trực tiếp lái xe về biệt thự của mình.

Sau khi về đến nhà, Lương Cảnh Hành lấy một đôi dép trong tủ giày, đặt dưới chân Khương Từ. Đến khi ngẩng đầu lên, lại thấy ánh mắt cô đại ra, hai gò má trắng bệch như trang giấy không có chút huyết sắc nào.

Lương Cảnh Hành thở dài, cầm lấy tay cô — tay của cô đã lạnh đến dọa người, hoàn toàn không giống tay của người còn sống — kéo cô vào trong phòng khách, để cô ngồi trên ghế sa lon.

Lương Cảnh Hành ngồi xổm xuống, cúi người, cởi đôi giày xăng-đan ướt nhẹp dưới chân cô ra, tiện tay ném qua một bên. Sau đó lấy một cát khăn lông sạch sẽ từ trong phòng tắm ra, phủ lên trên đầu cô, động tác dịu dàng lau tóc cho cô.

Khương Từ đột nhiên động đậy, bắt lấy tay anh, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng rơi vào trên mặt anh, “Đây có phải chính là báo ứng hay không?”

Lương Cảnh Hành cảm thấy lồng ngực nặng trĩu, giọng nói chậm lại, nhìn cô thật sâu, “A Từ, chuyện này không phải lỗi của em!”

Vậy mà Khương Từ vẫn nhìn chằm chằm vào anh một cách dứt khoát, “Anh nói, đây có phải là báo ứng không? Ba tôi đã hại bao nhiêu người như vậy, cho nên đời này tôi nhất định sẽ không được bình an — bao nhiêu tiền bạc mà tôi tiêu xài năm đó chính là mồ hôi xương máu của bao nhiêu người, thì trên lưng cũng phải đeo bấy nhiêu khoản nợ.”

Cô buông bàn tay Lương Cảnh Hành ra, từ trên ghế sa lon đứng lên, khăn tắm trên đầu trượt xuống, cô đứng chân trần trên sàn gỗ, trên mắt cá chân có dính một chút bùn, cả người đứng ngược sáng, đường nét trên khuôn mặt nhất thời u ám không rõ.

Vừa rồi thi môn cuối cùng, hiển nhiên là toàn quân bị diệt. Lúc cô ngồi trong phòng thi, bài kiểm tra nghe đã kết thúc. Nhìn bài thi trước mặt, những chữ cái quanh co khúc khuỷa chen thành một đống, giống như nòng nọc đang chạy trốn ra bên ngoài. Cô cố gắng đọc đề từng câu từng chữ, mới vừa nhìn hai dòng, đầu óc giống như muốn nổ tung.

Nửa giờ, tất cả đều là đau khổ.

Cô nhớ năm mười lăm tuổi, cùng cùng cha đi du lịch, có rút thăm trong một ngôi chùa nhỏ ở Đại Lý, có một hòa thượng già đang tu hành, từ trên những thẻ rơi trên mặt đất thay cô tìm ra một lá thăm, tờ giấy màu vàng, trên đó viết hai chữ “Hạ ký” (Quẻ dưới) vô cùng rõ ràng.

“Gia đình không yên. Sự nghiệp trì trệ. Đắc tội việc quan, cản trở tiền tài.”

Tất nhiên Khương Từ không tin, chỉ cảm thấy tương lai đều đã bày ra trước mắt cô, ánh sáng rực rỡ, tất cả đều thuận lợi, không hề dính dáng đến một chữ nào trong lá thăm.

Nhưng mà chỉ qua hai năm, từng cái đều ứng nghiệm.

Trước đây cô không tin vào số mệnh, hôm nay lại mơ hồ tin tưởng, trong cõi u ám giống như có một sức mạnh, làm thành một cái lưới, nhốt cô trong đó, không thể thoát khỏi.

“Lúc ấy sự việc góp vốn pháp bị bại lộ, ba tôi quyết định đẩy Trương Đức Hưng ra làm người chịu tội thay. Kết quả có một người bị hại liên báo thù, lái xe đâm Trần Đức Hưng bị thương. Những ngày cuối đời ba tôi vô cùng hối hận, ông ấy dặn dò tôi, nếu ông ấy phải vào tù, thì bất kể như thế nào, tôi cũng phải nghĩ cách chăm sóc Trương Đức Hưng.” Giọng nói của Khương Từ khàn khàn run rẩy, giống như một cây cung kéo căng đến hết cỡ, “Mấy hôm trước, Trương Ngũ Nặc có nói cho tôi biết, Trương Đức Hưng đã tỉnh...”

“Đừng nói nữa.”

“...Tôi cho là cuối cùng cũng chuộc lại lỗi lầm của ba tôi, tôi cũng có thể bắt đầu sống cuộc sống của chính mình...”

“A Từ, đừng nói nữa!” Lương Cảnh Hành từng bước tiến lên, cầm lấy cổ tay gầy yếu của cô.

Cả người Khương Từ run một cái, không nói gì nữa.

Lương Cảnh Hành buông ánh mắt xuống, nhất thời trong lòng chỉ cảm thấy hối hận vô cùng.

Anh sớm biết, người này am hiểu nhất chính là khẩu thị tâm phi (nghĩ một đằng nói một nẻo), tính tình quật cường làm cho người khác cảm thấy phẫn nộ, nhưng vẫn bị mấy câu nói lấy của cô làm tức giận, làm cho người ta chui vào lỗ hổng.

Chuyện hôm nay, vốn dĩ không nên xảy ra.

Lương Cảnh Hành thở dài, buông Khương Từ ra, “Em đi tắm trước, sau khi ăn tối xong, chúng ta sẽ bàn bạc cách giải quyết.”

Yên lặng vài giây, Khương Từ cười nở một nụ cười u ám, “Còn có thể có cách giải quyết gì nữa, cuộc sống như vậy, tôi quyết không nghĩ tới một năm.”

“Mặc dù em nghĩ như vậy, nhưng tôi quyết không để cho em trải qua cuộc sống như thế.”

Khương Từ ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào mắt anh, “Anh cảm thấy tôi đáng thương sao?”

Vấn đề này, cô đã từng hỏi một lần.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành thâm trầm, “A Từ, em phải biết, tôi không hề cảm thấy em đáng thương.”

Khương Từ yên lặng một lúc, lạnh lùng cười một tiếng, “Lời này anh giữ lại mà lựa gạt chính mình đi.” Dứt lời, không nhìn anh, chân trần giẫm lên khăn tắm đi về phía cửa.

Lương Cảnh Hành giữ tay cô lại, “Em đi đâu vậy?”

“Không liên quan đến anh.”

Lương Cảnh Hành nheo mắt, “Vừa rồi là ai gọi điện thoại cầu cứu tôi?”

Khương Từ chấn động, nhìn chằm chằm anh, “Anh có thể không đến.”

Lông mày anh nhíu lại, “A Từ, nói chuyện với em cần phải giảng giải một chút đạo lý trước.”

Khương Từ cắn chặt môi, dùng sức đẩy dụa cánh tay, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Lương Cảnh Hành.

Lương Cảnh Hành lại cảm nắm chặt hơn, giọng nói cương quyết, không được chen vào một chút xiu nào, “Tạm thời em ở lại đây, đâu cũng không được đi.”

“Tại sao anh lại hạn chế quyền tự do của tôi?” Khương Từ thở hổn hển, mặt hầm hầm, “Lương Cảnh Hành, anh muốn tiếp tục làm chính nhân quân tử, nhưng không có nghĩa là tôi phải phối hợp với anh. Tôi không phải một đứa trẻ nghèo khó trong núi ngu ngốc chờ quyền góp, hằng năm nhận được tiền của anh, là có thể tự an ủi trên đời này có người còn quan tâm đến mình, sau đó vui tươi hơn hử sống tiếp.”

Cô cắn răng, những lời này sớm vì lòng hắc quanh co uốn lượn hơn nửa năm, kìm nén làm cô muốn phát điên, hôm nay nói ra khỏi miệng, lập tức kích động, “... Nếu anh không cho được thứ tôi muốn, thì con mẹ nó đừng có tiếp tục trêu chọc đến tôi nữa.”

Lồng ngực Lương Cảnh Hành phập phồng kịch liệt, chỉ nắm chặt cổ tay cô không nói gì, sâu trong con mắt cất chứa từng đốm lửa, càng ngày càng dữ dội.

Mưa giống như lớn hơn, lộp bộp đập lên trên cửa sổ thủy tinh, tựa như muốn đem bóng tối không một kẽ hở, đập bể ra một lỗ hổng.

Đột nhiên Khương Từ dùng lực, thoát khỏi cánh tay Lương Cảnh Hành, đưa tay mở cửa ra, bước ra bên ngoài đầy mưa gió.

Đêm đen như vấy mực, ánh đèn trong nhà chỉ chiếu sáng vài chỗ. Mưa to giống như cọ rửa suy nghĩ của con người, gió lớn như một bàn tay to bịt miệng mũi, Khương Từ bước được mấy bước, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, cô ra sức lau nước trên mặt, liều mạng xông về phía trước, giống như muốn từ trong bóng tối nồng đậm nơi này xé ra một vết thương.

Đột nhiên, cô bị một lực mạnh mẽ đến khó có thể chống lại kéo về phía sau, lập đập thẳng vào một cái ôm trong lồng ngực cứng rắn.

Hô hấp nặng nề từng tiếng phun ở bên tai cô, nóng rực nóng bỏng, các khớp ngón tay lạnh lẽo dị thường nắm chặt cầm cô, “Khương Từ! Em đúng là một kẻ điên!”

Lần đầu tiên Khương Từ biết, thì ra thân thể Lương Cảnh Hành cứng rắn như vậy, giống như một khối nham thạch, lúc đụng vào, đau đến ứa nước mắt, làn môi mỏng như lưỡi dao sắc bén, nhẹ nhàng rạch vào trong tim cô.

Đau quá.

Cô há miệng, nước mắt từng giọt lặn xuống, từng câu từng chữ, như tiếng tơ lụa bị xé rách, “Lương Cảnh Hành, anh đã lớn hơn em một giáp, còn muốn để em chờ nữa sao?...”

“Rầm” một tiếng thật lớn, cành cây cách đó không xa bị gió đánh gãy, kinh động đến đêm mưa điên cuồng, cả người cô cũng chấn động theo, lời còn chưa dứt, thanh âm khàn khàn bị nộ sâu mà thô bạo, hung hăng chặn lại trong miệng.

Lời editor: Hôn rồi hôn rồi, đến sốt cả ruột với hai anh chị.

21. Chương 21: Quả Lựu Đỏ (04)

Cả người Khương Từ lại chấn động một lần nữa, toàn bộ lý trí đều bị sụp đổ, cô ngược đầu, thất lưng bị Lương Cảnh Hành nắm trong tay, cả người dán chặt vào cơ thể của anh, giống như một con cá mất cạn không hít thở được. Mùi thuốc lá, nước mắt, đều xuôi theo dòng nước mưa, toàn bộ trộn lẫn với nhau, nóng bỏng nồng nặc, dường như muốn thiêu cháy cả linh hồn.

Nụ hôn cũng không kéo dài quá lâu, Lương Cảnh Hành khẽ thở hổn hển tách khỏi. Đôi lông mi thật dài của Khương Từ run lên một cái, giọt nước mưa tựa như viên ngọc rơi xuống —— cô nhận ra, thân thể Lương Cảnh Hành cũng khẽ run.

Một lúc lâu sau, từ trong lồng ngực anh phát ra một tiếng than nhẹ, khàn giọng nói, “Con mẹ nó, em sắp ép tôi đến phát điên rồi.”

Khương Từ trừng mắt nhìn, cười.

Chẳng lẽ cô cũng không bị anh ép đến phát điên sao, bất kỳ sự cố gắng nào, cũng đều giống như đập vào trong cây bông, không hề bắt kì âm thanh gì.

Cô vươn ngón tay, ấn vào đôi lông mày đang nhún chặt của Lương Cảnh Hành, giọng nói dịu dàng đến khó tin, “Em cũng biết anh không phải là bộ dạng áo mũ chính tề như thế này, quả nhiên, không giả bộ nổi nữa phải không?”

“Lời của em cũng hay thật, anh giả bộ lúc nào?”

“Ngày trước ở trước mặt thầy em, cứ một câu một câu lại “Cô Khương”, lại còn làm ra dáng vẻ oai phong凛凛 nữa chứ.”

“Khương Từ, em nói đạo lý chút đi, chính em không nói cho thầy Trần biết em biết anh, nếu anh mà vạch trần ra, chẳng lẽ em sẽ không hận anh sao?”

Khương Từ cười rộ lên, “Vật thì sau đó thì sao, anh vẫn không nhìn ra được, hay là giả bộ không nhìn ra được?”

“Ngược lại, người nào đó, lại cứ một câu “Chú Lương” hai câu “Chú Lương” vậy?”

Khương Từ lại trừng mắt nhìn, “Em còn nghĩ là anh rất hưởng thụ khi em gọi anh như vậy.”

“...” Lương Cảnh Hành cắn răng, “Khương Từ, em không làm anh tức chết thì không được sao?”

Anh một phen nắm lấy tay Khương Từ, kéo vào trong nhà, đem cô đẩy về phía trước, “Em nhanh đi tắm cho anh.”

Lúc này Khương Từ mới phát hiện, trên chân anh đã rơi một chiếc dép, cái chân trần kia, toàn bộ đều là nước bùn.

Cô đi cà nhắc, hôn lên mặt anh một cái, híp mắt cười một tiếng, “Dạ vâng, chú Lương.”

Lương Cảnh Hành trầm mặt, “Có phải em muốn bị ăn đánh không?”

Khương Từ vội vàng bước lùi ra sau, “Phòng tắm ở đâu?”

Lương Cảnh Hành vươn tay chỉ, “Trên lầu, bên trái.”

Khương Từ chạy nhanh lên, phút chốc, lại từ khúc ngoặt ghé đầu xuống, “Chú Lương, chú có muốn tắm cùng cháu không?”

Lương Cảnh Hành, “...”

“Anh tự tắm được.”

Mặt Lương Cảnh Hành không có cảm xúc gì, Khương Từ cười một tiếng, vội vàng chạy đi.

Chốc lát, Lương Cảnh Hành thu hồi ánh mắt, nhặt khăn tắm trên đất lên, ngồi xuống ghế sa lon, móc ra một điều thuốc, hít một hơi thật sâu, làn khói màu lam nhạt lượn lơ trên không trung, buông một tiếng thở dài.

Hút hết một điều thuốc, anh đứng dậy đi lên phòng khách ở tầng trên lấy một cái áo choàng tắm, treo ở tay nắm cửa phòng tắm, gõ gõ cửa, “Áo tắm để ở cửa, anh đi nấu cơm.”

Tiếng nước chảy bên trong ngừng một chút, truyền ra giọng nói của Khương Từ, “Vâng.”

Khương Từ tắm xong, mở hé cửa phòng tắm ra, lấy chiếc áo choàng tắm, híp mắt nhìn một chút, kiểu dáng đơn giản, nhưng là loại dành cho nữ. Cô mặc áo choàng tắm vào, vừa cầm mấy sậy sậy tóc, vừa quan sát vật dụng bên vệ rửa mặt.

Một bộ mỹ phẩm, kem tẩy lông, năm lọ nước hoa... Đồ dùng phụ nữ ở chỗ Lương Cảnh Hành, cũng không nhiều lắm.

Khương Từ cầm chai sữa rửa mặt lên, ánh chừng trọng lượng, hình như đã dùng hơn một nửa.

Cô sấy tóc khô khoảng bảy phần, ra khỏi phòng tắm, quan sát biệt thự của Lương Cảnh Hành. Diện tích rất lớn, tổng cộng có ba tầng, tầng này có hai phòng ngủ, trong đó có một gian để chứa quần áo, bên trong trong mười mấy bộ quần áo của phụ nữ, xuân hạ thu đông đều có.

Khương Từ đang muốn xem xét kĩ, chợt nghe thấy lầu dưới truyền đến âm thanh gọi cô, vội vàng đi ra, đáp lại một tiếng.

Lương Cảnh Hành đứng ở cửa phòng bếp, ngửa đầu nhìn cô, “Còn chưa tắm xong sao?”

“Xong rồi, em xuống ngay đây.”

Khương Từ đem quần áo bẩn bỏ vào máy giặt, bỏ vào một muống bột giặt, sau đó đi xuống tầng một. Lương Cảnh Hành đang thái rau, ống tay áo vẫn còn dính nước của chiếc sơ mi đen được xắn lên đến khuỷa tay, kỹ thuật mặc dù cũng không được thành thực lắm, nhưng cũng coi như có khuôn có dạng.

“Anh đi tắm trước đi, cũng ướt hết cả rồi.”

“Không sao, lát nữa anh tắm.”

Khương Từ lấy một miếng cà chua trên thớt, bỏ vào trong miệng.

Động tác của Lương Cảnh Hành ngừng một chút, “Đói bụng?”

“Không sao.” Mặc dù nói như vậy, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đồng rau của màu sắc rực rỡ bên cạnh, tức như muốn nhìn ra cái gì ăn ngay được.

“Tối nay ăn mì, làm nhanh thôi.” Lương Cảnh Hành rút nồi cơm điện ra.

Khương Từ đi loanh quanh nhà bếp của Lương Cảnh Hành, “Anh thường hay nấu cơm sao?”

“Không thường xuyên lắm.” Lương Cảnh Hành nhìn cô một cái, buông tiếng thở dài, “Em có thể dùng lại hay không, anh sắp hoa mắt mất rồi.”

Khương Từ cười, “Nhanh như vậy đã bị ghét bỏ rồi.”

Lương Cảnh Hành bỏ mì vào trong nồi nước sôi, “Dĩ nhiên, anh nói cho em biết, hiện tại anh đã cảm thấy hối hận rồi.” Anh cúi đầu nhìn cô, “Tuổi thì không lớn lắm, lại có một cái đầu đầy mưu ma chước quỷ, vậy mà còn không biết xấu hổ trách anh trêu chọc em.”

Khương Từ buồn cười, “Thầy Khương, anh chưa từng nghe đến chuyện xưa của lục tổ tuệ sao? Dẫn tông pháp sư giảng kinh, gió thổi lá lay, ông ấy hỏi ‘Là gió động hay là lá động?’ có người nói là gió động, cũng có người nói là lá động. Huệ nói, ‘Không phải gió động, cũng không phải là động, mà là nhịp tim của con người.’” Cô đưa tay, chọc vào ngang hóm anh một cái, cười mà như không cười nhìn anh, “Vốn dĩ không phải là một vật, nơi nào rước lấy bụi bặm đó, thầy Lương?”

Lương Cảnh Hành bắt được ngón tay cô, “Quy củ một chút đi, cẩn thận lát nữa không cho em ăn cơm.”

Mỳ chín rất nhanh, Lương Cảnh Hành bỏ vào hai cái bát, bưng ra phòng ăn. Khương Từ có lẽ đói bụng nên trở nên rất ngoan ngoãn, cũng không nói gì nữa, thở hắt hắt ăn mì, một tô mì rất nhanh đã thấy đáy, lấy thêm nửa bát nữa, cũng ăn hết không để thừa lại chút gì, lúc này mới ngừng lại, xoa xoa bụng, “Tài nấu nướng của anh tốt hơn em nhiều.”

“Cha mẹ của Trần Giác Phi rất bận rộn, khi còn bé thường đi theo anh, nó rất kén ăn, tài nấu nướng cứ thế mà luyện ra được.”

Khương Từ há miệng, muốn phải Hứa Tấn Hoan vẫn thường hay ở đây không, mà để lại nhiều đồ như vậy, còn muốn hỏi quan hệ của bọn họ là như thế nào, cô đứng ở giữa, có phải trở thành kẻ thứ ba không... Nhưng cô là kiểu người tâm cao khí ngạo, những lời như vậy, bất luận như thế nào cũng không nói ra khỏi miệng được.

Phàm là đàn ông, thân thể bình thường ba mươi tuổi, cũng sẽ có chút quan hệ nam nữ, nếu không thì mới là không bình thường. Tuổi của Khương Từ mặc dù không lớn lắm, nhưng bởi vì học nghệ thuật, đối với phương diện này lại rất cởi mở.

Cơm nước xong, Lương Cảnh Hành đi tắm, lúc từ phòng tắm đi ra, không thấy bóng người, anh gọi một tiếng, giọng nói của Khương Từ từ trên tầng truyền xuống.

Lương Cảnh Hành đi đến ban công tầng trên, thấy cửa sổ mở rộng ra, Khương Từ đang vịn lan can, nửa người nhô ra ngoài. Lương Cảnh Hành vội vàng kéo cô vào, đóng cửa sổ lại, “Cẩn thận một chút.”

Áo choàng tắm cô vừa mới thay giờ đã hơi ướt, trên khuôn mặt trắng trong thuần khiết dính chút nước mưa, nhìn anh dịu dàng vui vẻ, đôi mắt đen láy giống như vừa được tẩy sạch.

Lương Cảnh Hành thu hồi ánh mắt, “Đến phòng khách đi, chúng ta nói chuyện một chút.”

Lương Cảnh Hành lấy cho cô một cốc sữa ấm, đặt trên bàn, ngồi vào phía đối diện, châm điều thuốc, từ từ nói, “Em đánh giá được bao nhiêu điểm?”

Khương Từ thu lại vẻ vui vẻ, “Ba môn trước không vấn đề gì.”

“Có thể đỗ học viện nghệ thuật trung ương không?”

Khương Từ buông ánh mắt xuống, “Tiếng anh kém quá nhiều.”

Lương Cảnh Hành trầm ngâm, nhất thời không lên tiếng.

Khương Từ bưng cốc lên, uống một hớp, hơi nóng, nhưng khi vừa uống vào, ngược lại cảm thấy độ ấm vô cùng thích hợp. Khương Từ nhớ trước kia làm một đề số học, yêu cầu tìm ra khoảng cách ngắn nhất giữa hai điểm, thầy giáo số học nói, không quay đầu lại, chính là khoảng cách ngắn nhất.

“Em sẽ không học lại.”

Lương Cảnh Hành vẫn không mở miệng, điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay anh, dần tụ lại một đoạn tàn thuốc, anh đem điều thuốc còn dư lại một nửa dập tắt, nói ra quyết định cuối cùng, “Đến học viện mỹ thuật thành phố Sùng đi, sau này có thể thi lên nghiên cứu sinh hoặc ra nước ngoài du học.”

Khương Từ ngẩn người, thật ra mấy giờ trước cô đầu óc trống không ngồi trong phòng thi cũng có ý định này, nhưng không nghĩ Lương Cảnh Hành sẽ thay cô nói ra, “Trở thành thầy giáo thật sự của em, anh chẳng phải là có thể quang minh chính đại mà quản lý em sao.”

“Anh cũng không quản được em, anh chỉ dạy lớp chụp hình quay phim thôi.”

Nhắc tới dạy học, Khương Từ chợt nhớ ra, “Anh ở Bắc Kinh ba tháng, chẳng lẽ học kỳ này anh không đi dạy sao?”

Lương Cảnh Hành lập tức yên lặng, một lúc lâu sau đó mới nói, “Thời gian ấy anh xin nghỉ.”

Khương Từ tò mò, “Tại sao? Người kia, người bạn kia của anh... Chẳng lẽ không còn người thân nào khác, toàn bộ quá trình đều cần anh chăm sóc?”

Lương Cảnh Hành chỉ nói, “Anh còn có việc khác ở Bắc Kinh.”

Khương Từ há miệng, nghe giọng điệu này của anh, tự nhiên biết dù có hỏi nữa, anh chỉ sợ cũng không trả lời, liền im lặng, đem cốc sữa còn lại hơn nửa uống cạn sạch, cúi đầu thấp giọng nói, “Ngày mai em sẽ tới bệnh viện thăm ba của Trương Ngữ Nặc.”

Lưu Á Phân không thật sự gây ra vết thương gì cho Khương Từ, sau khi ở đồn công an nói rõ tình huống, cũng liền thả ra ngoài. Trước khi đi, còn hung hăng lườm Khương Từ một cái, trông mắt đen như mực đi, như có oán hận vô cùng.

“Trên luật pháp, em cũng không có trách nhiệm gì đối với Trương Đức Hưng. Còn về cha em, công ty phá sản, tất cả tài sản đều bị tịch thu để trả nợ, thêm việc qua đời do tai nạn xe cộ, tòa án sẽ không truy cứu trách nhiệm đối với tội phạm kinh tế nữa. Nói cách khác, A Từ, em là người trong sạch vô tội.”

Sắc mặt Khương Từ mặt mợt, “Lời này, luật sư của ba em đã từng nói. Năm xưa công ty ba em vừa mới khai trương, Trương Đức Hưng theo ba em vào nam ra bắc, công lao vô cùng lớn. Hôm nay Trương Đức Hưng bị liệt, tất cả đều do ba em mà nên. Em không thể dựa vào một câu “Trong sạch vô tội” của người khác, là có thể coi như không có chuyện gì xảy ra... Lương tâm của em không chịu được.”

“Vậy em định làm gì? Trương Đức Hưng bị liệt cả đời... Em định chăm sóc ông ấy cả đời hay sao?”

Khương Từ không lên tiếng, cô đối với cả nhà Trương Ngữ Nặc, nhất là với cảm xúc của Trương Ngữ Nặc, vô cùng phức tạp.

Nếu không có chuyện gì xảy ra, hai nhà thân thiết, Khương Từ vẫn đối đãi với Trương Ngữ Nặc như em gái ruột. Sau khi gặp chuyện không may, Trương Ngữ Nặc cũng không có chung mối thù với Lưu Á Phân, làm cho Khương Từ vô cùng cảm kích. Mỗi lần Trương Ngữ Nặc vui vẻ chia sẻ với cô đủ loại tin tức thú vị,

trong lòng cô sẽ xuất hiện một loại ghen tị vẩn vơ —— ghen tị cô ấy là người bị hại, ghen tị lập trường dứt khoát của cô ấy, ghen tị cô ấy có lương tâm trong sạch.

Dĩ nhiên, những thứ tâm sự khó hiểu này, cô chắc chắn sẽ không nói cho Lương Cảnh Hành nghe.

Lương Cảnh Hành thở dài một cái, suy nghĩ một lúc, nói, “Mấy ngày nữa em hãy đi, ông ấy vừa mới biết mình bị liệt, sợ là không không chế được cảm xúc.”

22. Chương 22: Quả Lựu Đỏ (05)

Yên lặng một lúc lâu, Lương Cảnh Hành không nói thêm gì nữa, Khương Từ giương mắt, “Vậy là nói chuyện xong rồi?”

“Dĩ nhiên, em còn định nói chuyện gì?”

Khương Từ liếc xéo anh, “Chúng ta thì sao?”

Nhất thời Lương Cảnh Hành dời ánh mắt, “Chúng ta thì có chuyện gì để nói?”

Lập tức Khương Từ từ trên ghế sofa đứng lên, ngồi xổm trước mặt Lương Cảnh Hành, ngẩng đầu nhìn anh, “Chú Lương, chú không thành thật.”

Lương Cảnh Hành đỡ trán, “Đừng gọi anh như vậy.”

Khương Từ vô cùng vui vẻ, “Có phải anh cảm thấy hối hận rồi đúng không?”

Cô như lạc vào ánh mắt của Lương Cảnh Hành, trầm tĩnh lạnh nhạt, giống hệt như con người anh, “Không hối hận, có cái gì phải hối hận chứ, sống ba mươi năm trên đời, cái kết quả như thế nào mà không tiếp nhận được.”

Khương Từ không ngờ anh sẽ nói ra những lời này, nghe anh nói như vậy, trong lòng căng cứng, chỉ cảm thấy vô cùng vui vẻ, cô bước về phía trước một bước, khẽ nghiêng đầu tựa vào đầu gối của anh, nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Lương Cảnh Hành.”

Lương Cảnh Hành “Ừm” một tiếng, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô, động tác mềm mại dịu dàng.

Phút chốc, chân Khương Từ đã tê rần, lúc này mới đứng lên. Cô còn rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, nhưng lại cảm thấy mọi việc xảy ra trong vài giờ này đều trầm bổng phập phồng, cô cần một chút thời gian để bình tĩnh lại. Lương Cảnh Hành đã tiếp nhận cô, cô còn nhiều thời gian, không cần phải gấp gáp.

“Em muốn đi ngủ.”

Lương Cảnh Hành đứng dậy theo, “Được, em nên nghỉ ngơi một chút.”

Khương Từ được dẫn đến cái gian phòng ngủ chứa quần áo kia, cô dừng lại trước cửa, dò xét hỏi, “Bình thường phòng này ai ngủ vậy? Trần Giác Phi?”

“Hứa Tấn Hoan.”

Lúc hỏi câu này, Khương Từ vẫn nhìn chăm chú vào Lương Cảnh Hành, nhưng mà vẻ mặt anh vẫn rất bình thường, dường như không hề cảm thấy để phụ nữ ở lại nhà anh có cái gì không ổn.

Còn muốn hỏi kỹ, di động Lương Cảnh Hành để trên bàn trà bỗng rung lên, anh vội vàng dặn một câu, “Anh ở ngay bên cạnh, có việc gì thì gọi anh. Ngủ ngon.” Nói xong, dừng một chút, vươn tay xoa xoa đầu cô, sau đó xoay người quay trở lại phòng khách.

Khương Từ thu mắt, bước vào trong phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Giấc ngủ này của Khương Từ cực kỳ sâu, lúc tỉnh lại ánh nắng đã chiếu rọi rực rỡ. Ngoài cửa sổ, bầu trời trong vắt, loáng thoáng có tiếng chim hót líu lo. Cô rời giường, mở cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, lúc này mới phát

hiện trời quang mây tạnh, trên cây sơn trà xanh tươi phía trước cửa sổ, có mấy con chim đỗ quyên đang đậu.

Khương Từ lẳng lặng nhìn một lúc, kéo rèm cửa lại. Tầng hai im ắng không có người, Khương Từ đi đến cầu thang, nhìn xuống dưới, Lương Cảnh Hành đang đổ mút hoa quả lên bánh mì.

Lương Cảnh Hành cũng không ngẩng đầu, “Còn không nhanh xuống đây, đã mấy giờ rồi.”

Khương Từ nhìn nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đã chỉ số mười, cô không khỏi lú lờ, “Sao anh không gọi em dậy?”

Lương Cảnh Hành chuẩn bị bánh mì và sữa đưa cho cô, “Anh định mười phút sau sẽ đi lên gọi em.”

Khương Từ cũng không ngồi xuống, dựa lưng vào bàn ăn, cắn một miếng bánh mì, nhìn anh cười, “Anh dậy lúc mấy giờ vậy?”

“Bảy giờ.”

“Dậy sớm vậy sao?” Khương Từ quan sát anh, áo sơ mi quần âu, ăn mặc chỉnh tề, “Anh định ra ngoài sao?”

“Có chút việc.” Lương Cảnh Hành nói qua.

Chuyến đi này của anh, là muốn đi gặp hiệu trưởng học viện mỹ thuật thành phố Sùng – Hứa Thu Thực.

Hứa Thu Thực là cha của Hứa Tấn Hoan, đức cao vọng trọng, mấy năm trước đã trở thành hội trưởng hiệp hội thi họa thành phố Sùng, bản thân cũng là nhà thư pháp tiếng tăm lừng lẫy. Hai nhà Lương Hứa quan hệ thân thiết, trước đây Lương Cảnh Hành, cũng đi theo Hứa Thu Thực học vài năm về thư pháp, về sau lên trung học chọn học khoa tự nhiên, mới dần dần bỏ quên.

Phòng làm việc của Hứa Thu Thực ở tầng ba, đối diện là tòa nhà thư viện phong cách cổ xưa, lúc Lương Cảnh Hành đến, ông đang luyện chữ.

Thói quen hơn bốn mươi năm của Hứa Thu Thực, sáng sớm nhất định phải rèn luyện kỹ năng cơ bản khoảng một giờ, nét ngang nét thẳng, chữ “Vĩnh” kiểu bát pháp, trên chiếc bàn dài bằng gỗ cây lê, là những chồng giấy Tuyên Thành thật dày.

“Còn một chút nữa, Cảnh Hành, cháu ngồi trước, tự mình pha trà đi.”

Lương Cảnh Hành lấy ấm nước trên lò lửa nhỏ ở bên cạnh, rót hai chén Thiết Quan Âm, chờ Hứa Thu Thực luyện chữ xong, thì nhiệt độ ly trà vừa thích hợp. Hứa Thu Thực rửa tay, nâng ly trà nên nhấp một ngụm, “Cháu không có việc thì không đến Tam Bảo Điện, nói đi, lần này là chuyện gì?”

Lương Cảnh Hành cười cười, “Có thể có việc gì chứ, vẫn là muốn ở dưới mái hiên của chú kiếm miếng cơm thôi.”

Hứa Thu Thực liếc nhìn anh một cái, “Năm ngoái Hoan Hoan nói cho ta biết cháu định từ chức, ta cũng dựa theo ý cháu, học kỳ này cũng không sắp xếp giờ lên lớp cho cháu.”

“Không giấu chú, khoảng thời gian trước cháu có nhận lời mời đi Bắc Kinh.”

Hứa Thu Thực lắc đầu cười, “Cháu tên tiểu tử này... Hóa ra là muốn đi ăn mắng khác, sao rồi, chưa được chấp nhận sao?”

“Được chấp nhận rồi.” Lương Cảnh Hành thành thật trả lời.

“Chấp nhận rồi mà vẫn còn muốn ngồi ở tòa miếu nhỏ này của ta sao?”

Lương Cảnh Hành cười nói, “Dù sao cũng ba bốn năm, hoàn thành lần dẫn dắt này, về sau sẽ toàn tâm toàn ý giúp cháu xử lý chuyện công ty.”

Hứa Thu Thực tò mò, “Chẳng lẽ tân sinh viên đợt này, có ai là thân thích của cháu sao?”

“Không tính là thân thích.” Lương Cảnh Hành dừng một chút.

“Là ai vậy, có thể có mặt mũi lớn như vậy?”

“Là học trò đóng cửa của ngài Trần Đồng Úc, chú đã nghe nói đến chưa?”

Hứa Thu Thực nghĩ nghĩ, “Người thì chưa gặp, nhưng dường như ta có thấy qua bức tranh của cô bé.”

Lương Cảnh Hành ngẩn ra, “Tranh gì ạ?”

Hứa Thu Thực đặt ly trà xuống bàn, nhíu mày, suy nghĩ khoảng vài giây, vỗ tay một cái, “Trong nhà của một người bạn, ta nhớ đó là bức tranh chân dung? Người đó còn nói, khi đó mua bức tranh này mất 23 vạn, hiện giờ chỉ sợ không đáng một đồng.”

Lương Cảnh Hành vội hỏi, “Chú còn nhớ người bạn đó là ai không?”

Hứa Thu Thực lại nghĩ, lắc lắc đầu, “Cũng đã là chuyện vài năm trước, nhất thời không nhớ ra, để ta về hỏi lại Hoan Hoan xem.”

Lương Cảnh Hành gật đầu, “Được, nếu chú nhớ ra, nhất định phải gọi điện thoại nói cho cháu biết.”

Hứa Thu Thực nhìn anh một cái, “Dựa theo ý cháu, người học trò cưng của Trần tiên sinh này, định nhập học trường chúng ta sao?”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành buông xuống, “Vốn nguyện vọng của cô ấy là học viện mỹ thuật trung ương, nhưng mà kì thi ngày hôm qua, gặp phải một chút chuyện nhỏ, bỏ lỡ bài nghe tiếng Anh, sợ là không còn hi vọng vào học viện trung ương rồi.”

Hứa Thu Thực trầm ngâm, “Ta nhớ bức tranh kia vẽ không tệ, kỹ năng cơ bản vững vàng chuyên nghiệp, có thể phát triển ở học viện mỹ thuật trung ương thì càng tốt... Đáng tiếc.”

Lại tán gẫu một hồi, Hứa Thu Thực lại hỏi Lương Cảnh Hành, “Giờ lên lớp vẫn sắp xếp như cũ chứ?”

“Dạy thêm môn tự chọn nữa.”

“Vậy để ta bảo với người trong ban, cháu đi bàn bạc với bọn họ đi.”

“Được, làm phiền chú rồi.”

Trước khi đi, Hứa Thu Thực không quên hỏi thăm tung tích của Hứa Tấn Hoan, “Hiện tại con bé càng ngày càng lỗ mãng, chạy đi khắp thế giới, ngay cả chào cũng không thèm chào, cháu có biết bây giờ nó đang ở đâu không?”

“Mấy người trước cô ấy có gọi điện thoại cho cháu, nó là đi Thổ Nhĩ Kỳ sưu tầm dân ca rồi.”

Hứa Thu Thực hừ nhẹ một tiếng, “Không biết mắc cái bệnh gì, ta nhìn càng ngày càng giống phát điên rồi... Cảnh Hành cố gắng giữ chặt nó vào, kết hôn xong thì quản thúc nó.”

Lương Cảnh Hành cười cười, “Chuyện này còn phải xem ý của Tấn Hoan.”

Xe đỗ ở trước phòng hành chính dưới lầu, Lương Cảnh Hành mở cửa xe ra, buông một tiếng thở dài. Lưu Nguyên ngồi trên ghế lái liếc nhìn anh một cái, “Sao vậy anh Lương, lại bị bức hôn rồi hả?”

Lương Cảnh Hành không nói chuyện, châm một điếu thuốc.

Lưu Nguyên mở cửa sổ ra, khởi động xe, “Em nói này, cách của cô Hứa cũng không phải là kế lâu dài, sao có thể lấy anh làm lá chắn như vậy được? Sau này anh cũng phải yêu đương rồi kết hôn đi, nếu để cho bạn gái anh biết được, không sợ cô ấy sẽ ghen sao?”

Lương Cảnh Hành lập tức ngẩn ra, một lát sau trong lòng tự mắng mình một câu.

Trong căn nhà kia của anh, tất cả đều là đồ đạc linh tinh của Hứa Tấn Hoan, từ quần áo đến đồ trang điểm, cái gì cần có thì đều có hết, tối hôm qua Khương Từ ngủ trong phòng của cô ấy, chẳng lẽ không suy nghĩ gì sao? Khương Từ học nghệ thuật, tâm tư vốn nhạy cảm, lại là Thất Khiếu Linh Lung, sao có thể không cảm thấy gì, nhưng trên mặt lại không lộ ra một chút xiu nào...

“Anh Lương, bây giờ trở lại biệt thự sao?”

Lương Cảnh Hành lấy lại tinh thần, ánh mắt nặng nề, “Đến bệnh viện Số Một thành phố Sùng trước.”

Sau khi từ bệnh viện trở về, đã là giờ này rồi.

Khương Từ ăn xong nói, “Anh có thời gian không, đưa em đến phòng tranh của thầy Trần, em phải đi nhận đòn chịu tội.”

Lương Cảnh Hành gật đầu, “Thuật thể sắp xếp vài bộ quần áo, tạm thời em cứ ở lại nơi này đi.”

Khương Từ nhìn anh cười, “Nhanh như vậy đã muốn em ở chung rồi sao?”

Lương Cảnh Hành trầm mặt, “Trong đầu toàn là những suy nghĩ lung tung – anh lo Lưu Á Phân lại tìm đến em, một mình em ở đây không an toàn.”

Khương Từ cắn vài cái ăn xong miếng bánh mì, uống một ngụm sữa, “Thầy Lương, quan quan sư cụ, tại hà chi châu, tam tự kinh, nói tóm lại, suy nghĩ ngây thơ. Anh không tự không chế suy nghĩ xấu xa của mình, còn hắt nước bẩn lên người người khác.”

Lương Cảnh Hành vỗ nhẹ lên đầu cô một cái, “Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng đi thay quần áo đi.”

Đến phòng tranh, Khương Từ giải thích lại mọi chuyện một lần nữa, áy náy nói, “Thầy, chỉ sợ đã làm phụ lòng kỳ vọng của người rồi.”

Trần Đồng Úc xoa tay, kéo Khương Từ lại nhìn kỹ một lần, “Con không sao là được rồi, học chỗ nào chả giống nhau.”

Khương Từ cười ảm đạm, cô biết học viện mỹ thuật trung ương là một khúc mắc của Trần Đồng Úc – năm đó ông đổ vào học viện này, nhưng mà gia cảnh bần hàn, cuối cùng không trả nổi học phí làm ông uống phí một năm, bắt đắc dĩ, phải học ở một học viện mỹ thuật tạo hình khác.

“Kỳ thi cao đẳng kết thúc rồi, là bước vào kỳ nghỉ hè sao?”

Khương Từ gật đầu, “Chờ ngày 25 có kết quả thi điền nguyện vọng.”

“Vậy thì vừa đúng dịp, ngày mừng bảy tháng tám cùng ta đi Thanh Hải tham gia hội giao lưu, dọc đường tiện thể sưu tầm dân ca,” Trần Đồng Úc châm biếm cô, “Sau này cần phải đem việc vẽ tranh trở thành một loại nghề nghiệp, không được làm theo ý mình nữa.”

Ra khỏi phòng tranh, Khương Từ theo Lương Cảnh Hành đi đến đường Hà Vương Động một chuyến, sắp xếp một vài bộ quần áo cùng vật dụng sinh hoạt hàng ngày, chính thức vào ở trong biệt thự của Lương Cảnh Hành.

Dành chút thời gian, cô trở về trường học một chuyến. Trường học to như vậy, trở thành chỗ vui chơi của năm ba, học sinh mười mấy lớp huy động toàn bộ lực lượng, đứng trên hành lang mỗi tầng ném sách giáo khoa cùng bài thi, trang giấy tựa như những bông tuyết từ trên trời rơi xuống.

Khương Từ trở lại lớp học mình, lấp toàn bộ sách giáo khoa trong gầm bàn mình ra, ném hết vào trong thùng rác. Sau cùng, chỉ còn lại một quyển sổ phác họa. Cô nhét vào trong ba lô, đập lên những tờ giấy trắng bay lả tả, đi ra khỏi trường.

Lương Cảnh Hành đứng trước cửa xe hút thuốc, mở cửa xe cho cô, nhìn thoáng qua thứ trong tay cô, “Đây là cái gì?”

Khương Từ còn chưa kịp trả lời, Lương Cảnh Hành đã cầm lấy, ngậm điếu thuốc, mở vài tờ giấy ra, nhúm mày, “Vẽ cũng không tệ.”

Khương Từ giằng lại, “Tùy tiện xem tranh của em, đã được sự đồng ý của em chưa?”

“Tùy tiện vẽ chân dung anh, đã được sự đồng ý của anh chưa?”

Khương Từ hừ nhẹ một tiếng, “Ngài là thầy giáo, là tiền bối, so đo từng tí một như vậy, không hề có phong độ của một đại tướng.”

Lương Cảnh Hành nở nụ cười, dập điếu thuốc, lên xe, “Đi thôi.”

“Đi thôi.” Khương Từ quay đầu nhìn thoáng qua ngôi trường đã giam cầm ba năm thanh xuân của cô.

23. Chương 23: Quả Lựu Đỏ (06)

Trong lúc chờ thành tích, Khương Từ cùng với Lương Cảnh Hành đi đến bệnh viện thành phố Sùng một chuyến, nhưng cũng không gặp Trương Đức Hưng. Cô gõ cửa, chờ ở bên ngoài. Sau một lúc lâu, Trương Ngũ Nặc mới nhẹ nhàng ra mở cửa, “Ba em vừa mới truyền dịch xong, còn đang ngủ.”

Trong lòng Khương Từ hiểu rõ, chỉ hỏi, “Tình trạng của chú Trương thế nào rồi?”

Sắc mặt Trương Ngũ Nặc xấu hổ, tránh né ánh mắt của Khương Từ, ánh mắt liếc qua bóng dáng Lương Cảnh Hành đứng ở phía sau Khương Từ, thấp giọng nói, “Chị Khương, có thể tìm một chỗ nói chuyện không?”

Khương Từ nhìn Lương Cảnh Hành, khẽ gật đầu, cô đi theo Trương Ngũ Nặc đến đầu bên kia hành lang.

“Tình trạng bây giờ của ba em, vẫn như thế, cột sống bị thương tổn, đời này chỉ có thể ngồi xe lăn.” Cô gái nhỏ lúc trước vẫn còn hoạt bát, lúc này đây khuôn mặt u sầu, nhất định là nhiều ngày chưa được nghỉ ngơi tốt, quanh hốc mắt là những vòng đen sì.

Khương Từ khẽ nhếch môi, một câu “Rất xin lỗi” mắt kẹt ở cổ họng, ngập ngừng vài giây, vẫn không nói ra được.

Mũi giày Trương Ngũ Nặc chà nhẹ lên mặt đất, ánh mắt cũng buông xuống, giống như đang do dự.

“Có việc gì thì cứ nói thẳng đi.” Giọng nói Khương Từ khàn khàn, một câu thì đến nửa câu không nghe rõ.

Đã đến giờ ăn trưa, y tá đi lại, trong hành lang lao nhao ầm ĩ, Trương Ngũ Nặc dịch vào phía trong nhường đường cho người bên cạnh đi qua, vẫn cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Khương Từ, “... Ba em muốn em truyền đạt mấy câu cho chị, ông ấy nói...” Cô cắn chặt răng, khó khăn mở miệng, “... Ông ấy nói, khúc mắc ân oán giữa hai nhà Trương Khương đều xóa bỏ, đối với việc ông ấy bị liệt chị cũng không cần phải phụ trách, sau này ông ấy cũng không muốn gặp lại chị...”

Trương Ngũ Nặc nói xong, trong giọng nói đã mang theo vài tia nước mắt, “Chị Khương, mong chị hiểu cho, dù sao ba em...”

“Không sao.” Khương Từ miễn cưỡng cong khóe môi, vỗ vỗ vai Trương Ngũ Nặc, “Chị hiểu rồi, chị sẽ làm theo ý của chú Trương.”

Trương Ngũ Nặc che miệng lại, quay mặt sang hướng khác, từ giữa kẽ tay truyền đến vài tiếng nước mắt.

Nụ cười miễn cưỡng trên khuôn mặt Khương Từ từ từ phai nhạt, cô thu tay, buông thõng xuống bên người, cúi đầu im lặng một lúc lâu, “... Chị đi đây.”

Trương Ngũ Nặc khịt khịt mũi một cái, không nói gì.

Khương Từ lùi về phía sau một bước, xoay người, từ từ trở về lại. Đến chỗ Lương Cảnh Hành, ngẩng đầu nhìn anh một cái, lại thu lại ánh mắt.

Lương Cảnh Hành hiểu rõ, nhẹ ôm vai cô, trong giọng nói mang theo tiếng thở dài, “Đi thôi.”

Hai ngày sau, Khương Từ nhận được điện thoại của Trần Giác Phi, mời cô liên hoan. Khương Từ nghĩ đến cảnh tượng sinh nhật lần trước của Trần Giác Phi, mất hết hứng thú, khéo léo từ chối.

“Không giống bữa tiệc lần trước.” Trần Giác Phi vội nói, “Chỉ đặt một gian phòng trong quán bar, đều là bạn của tôi.”

Khương Từ dừng một chút, “Cậu có mời Trương Ngũ Nặc không?”

Trần Giác Phi im lặng vài giây, “Cô ấy nghe nói tôi muốn mời cậu, thì nói không đi – tôi cũng đang muốn hỏi cậu chuyện này, có phải cậu cãi nhau với Trương Ngữ Nặc không?”

Trong lòng Khương Từ ngữ vị tạp trần, “Tôi sẽ không đi, còn bạn việc, cậu bảo Trương Ngữ Nặc đi đi.”

Trần Giác phi trầm ngâm, “Vậy được rồi.”

“Hôm nào có thời gian, tôi mời cậu, làm một bữa tiệc tiễn biệt cậu.”

Trần Giác Phi chế nhạo, “Tôi đây chính là được sung ái mà lo sợ rồi.”

Mãi đến khi có kết quả, Khương Từ cùng Lương Cảnh Hành bận rộn đến chân không chạm đất. Khương Từ ở phòng tranh giúp Trần Đồng Úc, Lương Cảnh Hành ngoài việc phải xử lý chuyện công ty, còn bị người trong ban tóm lấy thanh niên khỏe mạnh, phụ trách công tác tuyển sinh. Mặc dù hai người ở dưới một mái nhà, thời gian gặp mặt mỗi ngày, khó khăn lắm mới có vài giờ trước khi đi ngủ.

Ngày 25, có kết quả thi đại học, Khương Từ cũng không lo lắng về môn tiếng anh, vừa qua điểm chuẩn, cô điền nguyện vọng xong, dặn Lương Cảnh Hành lấy hộ cô thông báo, sau đó cùng Trần Đồng Úc đi Thanh Hải.

Đêm trước khi đi, Lương Cảnh Hành cố ý tan làm sớm, về nhà nhìn Khương Từ thu xếp hành lý, “Nhiệt độ buổi tối ở cao nguyên rất thấp, sao em chỉ mang theo quần áo mùa hè đi vậy?”

Khương Từ “À...” một tiếng, nhét vài bộ quần áo dài vào chỗ trống trong va li.

Lương Cảnh Hành cũng ngồi kiểm tra vật dụng hàng ngày cô mang theo, kết quả phát hiện số lượng kem chống nắng mang theo hoàn toàn không đủ, những loại thuốc thông thường cũng không hề chuẩn bị, bất đắc dĩ buông một tiếng thở dài, đành dẫn cô ra ngoài mua vài thứ linh tinh.

Cùng nhau đi dạo phố, đây cũng là lần đầu tiên.

Khu phố cũ mặc dù lụp xụp, nhưng may mà các loại cửa hàng gì cũng có. Hai người đi mua kem chống nắng trước, khi đi ngang qua gian hàng mỹ phẩm dành cho nam, Khương Từ nhìn thoáng qua các loại nước hoa, nghĩ thầm, không biết bình thường Lương Cảnh Hành hay dùng loại gì, khẽ tựa gần liền nghĩ thấy một hơi thở nhàn nhạt dễ ngửi, nhưng lại không nồng nặc như nước hoa.

Thấy có khách, nhân viên tiếp thị lập tức tiến đến trước mặt Khương Từ, “Chào cô, hiện tại mặt hàng này đang có hoạt động khuyến mại, mua một tặng một, mùa hè nóng, sản phẩm này của chúng tôi khi bôi lên vô cùng mát mẻ, rất phù hợp với bạn trai của cô.”

Khương Từ nghe thấy hai từ “Bạn trai”, khóe môi hơi cong lên, nhưng vẫn từ chối người tiếp thị, “Cảm ơn, để chúng tôi tự xem được rồi.”

Đi qua gian hàng, Khương Từ nhìn Lương Cảnh Hành cười, “Xem ra anh vẫn không tính là quá già.”

“Lớn hơn em mười hai tuổi, còn không già sao?”

Khương Từ cười rộ lên, “Còn chưa hỏi anh, khi nào thì thấy sắc nổi lên lòng tham, trong bụng lại nó thế nào? Dù sao, theo như anh nói, anh đúng là lớn hơn mười hai tuổi.”

Về mặt Lương Cảnh Hành vẫn không thay đổi, “Muốn biết sao?”

Khương Từ gật đầu.

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, ghé sát vào người cô, cúi đầu nhìn cô, hơi hơi nhú mày, “... Không nói cho em biết.”

Nhất thời hô hấp của Khương Từ bị kiềm hãm, lối đi vốn chật hẹp, Lương Cảnh Hành lại tựa sát vào như vậy, hai người gần như dính vào một chỗ, nhìn Khương Từ như bị Lương Cảnh Hành ôm vào trong lòng.

Khương Từ vội vươn tay khê đẩy ngực anh một cái, “Nóng như vậy, ghé sát vào như thế làm gì?” Lại giấu đầu hử đuôi mà đưa tay xoa xoa gò má.

Một tiếng cười khê truyền vào trong tai, vành tai Khương Từ càng thêm hồng rực.

Đội ngũ đi Thanh Hải, là một nhóm gồm năm người, ngoài Trần Đồng Úc và Khương Từ, còn có một họa sĩ, mang theo hai người học trò, một nam một nữ.

Người con trai tên là Phương Thanh Nham, đang học đại học năm thứ ba ở học viện mỹ thuật thành phố Sùng, nho nhã lịch sự, ngữ điệu khi nói chuyện với người khác thì không nhanh không chậm, đeo kính mắt, nhìn hơi giống diễn viên HongKong Ngô Khải Hoa lúc còn trẻ.

Mà học sinh nữ tên là Đàm Hạ cùng tuổi với Khương Từ, vóc dáng cao ráo chân dài, dáng người thon thả, có một làn da màu lục mạch khỏe mạnh, mắt to môi đầy đặn sống mũi cao, dáng vẻ rất có phong tình, chính là kiểu người hắc lý tiểu điển hình. Cô ấy cũng là học sinh khóa này, cũng nộp đơn vào học viện mỹ thuật thành phố Sùng.

Phương Thanh Nham và Đàm Hạ vốn có quan hệ thân thiết, lúc ở trên máy bay thì cùng nhau xem một bộ phim trên máy tính, ngược lại, Khương Từ chỉ có một mình. Nhưng mà Khương Từ cũng không để ý, toàn bộ thời gian đều dùng để ngủ bù.

Đến tỉnh Tây Ninh, bọn họ vào nhà trọ mà người chịu trách nhiệm Phương đã đặt trước. Bởi vì số người đi vượt quá mức dự kiến ban đầu, cho nên năm người bọn họ mà chỉ có ba phòng. Vì thế, Khương Từ đành phải ở chung một phòng với Đàm Hạ.

Phương Thanh Nham mang hành lý của Khương Từ và Đàm Hạ vào trong phòng, Đàm Hạ đi vào nhìn quanh một vòng, quay đầu mỉm cười hỏi, “Khương Từ, để mình ngủ chiếc giường bên trong này được không, mình thích ở cạnh cửa sổ.”

Khương Từ nhàn nhạt nói, “Tùy cậu.”

Phương Thanh Nham để va li xuống, cười nói, “Hai người cứ tắm giặt trước, đợi lát nữa ra ngoài ăn cơm.”

Đàm Hạ đã ngồi trên trên giường nghịch điện thoại, “Biết rồi, sư huynh, anh cũng dong dài quá.”

Sau khi Phương Thanh Nham ra ngoài, Khương Từ mở hành lý ra, hỏi Đàm Hạ, “Cậu muốn tắm trước không?”

Ngón tay Đàm Hạ không ngừng tung bay, “Cậu tắm trước đi.”

Khương Từ đi vào phòng tắm, vừa mới cởi quần áo định thoa sữa tắm lên, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, cô hoảng sợ, thiếu chút nữa ném luôn vòi hoa sen, vội vàng cao giọng hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Chẳng những Đàm Hạ không trả lời, ngược lại lại vang lên một hồi âm thanh kêu trời kêu đất, tiếng sau cao hơn tiếng trước, quả thực chính là một bài hát lên xuống trầm bổng không ngừng.

Khương Từ vội vàng tắt nước, cầm lấy khăn tắm quấn lên người, kéo cửa phóng tắm ra, liền thấy một bóng dáng “Rầm rầm” vụt qua trước mắt, mở cửa phòng ra, kêu lớn “Cứu mạng!”

Một khắc sau, Phương Thanh Nham ở phòng bên cạnh bước ra, anh đè vai Đàm Hạ lại, “Sao lại thế này?”

“Em đang nghịch điện thoại, thì có một con nhện bò lên tóc em!”

“Không sao đâu, để anh vào xem...” Ngắc đầu đi vào, vừa lúc nhìn thấy Khương Từ đang bước ra từ phòng tắm – cả người bọc trong một cái khăn tắm, vai cùng chân lộ ra ngoài hơn nữa, trong tay cầm một tờ khăn giấy.

Phương Thanh Nham ngẩn ra, ánh mắt chuyển động cuống quýt giải thích, “Thật xin lỗi, tôi nghe thấy Đàm Hạ...”

Khương Từ nhất thời xấu hổ giận dữ, mày cau chặt, đem khăn giấy nhét vào trong tay Phương Thanh Nham, “Nhanh gọi nhân viên lễ tân đến đây.” Dứt lời, bóng dáng lóe lên vọt vào phòng tắm, “Rầm” một tiếng đóng cửa phòng lại.

Phương Thanh Nham ngẩn người, mở khăn giấy ra nhìn thoáng qua, bên trong là một con nhện màu nâu.

Quản lí khách sạn rất nhanh đi đến, giải thích luôn miệng, đổi một gian phòng khác tốt hơn ọi người.

Khương Từ đã quần áo chỉnh tề từ trong phòng tắm đi ra, tóc vẫn còn dính nước đọng đưa trước xương quai xanh, trơn bóng như mực. Về mặt cô không vui, ngồi xổm trên mặt đất lấy ra vài thứ gì đó trong và li.

Phương Thanh Nham nhớ lại phải đi giải thích, nhất thời do dự.

Khương Từ sắp xếp này nọ xong, nhắc va li lên. Phương Thanh Nham tiến lên phía trước, “Để cầm cho cô.”

Khương Từ đang định mở miệng từ chối, di động bên cạnh chợt rung lên, tiện tay đưa cho Phương Thanh Nham, còn mình đi nhận điện thoại.

“Đến khách sạn rồi à?”

Khương Từ xách theo ba lô, đi đằng sau Phương Thanh Nham và Đàm Hạ, “Đến rồi, ở trong phòng thì phát hiện có nhện, bọn em đang đi đổi sang gian phòng khác.”

“Em sợ không?”

Khương Từ nhú mày, “Đúng là truyện cười, chỗ em ở chính là một ổ gián, còn sợ nhện sao?”

Đàm Hạ đi đằng trước hơi dừng bước chân lại.

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, “Đến nơi an toàn là được rồi, đi theo thầy Trần học tập cho tốt, đừng có mà không chú tâm.”

Khóe miệng Khương Từ hơi... giật giật, “Em không chú tâm lúc nào chứ?”

Tiếng cười trầm thấp của Lương Cảnh Hành nhẹ nhàng lọt vào trong tai, “Em nói xem?”

Lỗ tai Khương Từ nóng lên, nét mặt căng cứng, “Được rồi, buổi tối em gọi điện thoại lại cho anh, lá nữa chúng em còn ra ngoài ăn cơm.”

Bước chân Đàm Hạ hơi chậm lại, nhìn Khương Từ bỏ điện thoại vào trong túi, còn hỏi, “Bạn trai cậu hả?”

“Uhm.”

Đàm Hạ chỉ cười cười, lại không có câu sau, cũng không biết câu hỏi này có dụng ý gì.

Đến phòng trên lầu, Phương Thanh Nham sắp xếp cho hai người xong, ra ngoài trước, đi đến bên cạnh Khương Từ, đẩy đẩy mắt kính, “Cái đó... Khương Từ, vừa rồi tôi...”

Khương Từ đang mở va li, ngón tay dừng một chút, hơi hơi giương mắt, “Không sao.” Dù sao anh ta cũng không cố ý, cũng không nhìn thấy cái không nên thấy.

Đàm Hạ đứng bên cạnh nhàn nhạt mở miệng, “Sư huynh, anh nhanh ra ngoài đi, em còn muốn đi tắm.”

24. Chương 24: Quả Lựu Đỏ (07)

Mấy ngày ở Tây Trữ, cũng không có gì thú vị, ngày nào cũng là họp, ăn cơm họp ăn cơm,... Đủ mọi loại kiểu họp, đủ mọi loại dáng cơm. Cô biết, Trần Đồng Úc cũng không thích, bởi vì mỗi khi tham gia tiệc rượu, gương mặt của ông luôn luôn lạnh lùng. Mà lúc này chính là đang phải tham gia những kiểu hội như thế này, là một hạng mục nào đấy mang một phần văn hoa phương Tây, Trần Đồng Úc là một người trí thức cổ hủ, trên người luôn luôn mang một loại ý thức trách nhiệm về văn hóa dân tộc.

Một tuần sau, Khương Từ cảm thấy những loại hội mình phải tham gia trong đời đều dùng hết trong một tuần này, buổi giao lưu cuối cùng kết thúc, sau đó là ngược không dừng vó nhắm tới các địa điểm phong cảnh.

Trải qua mấy ngày ở chung, Khương Từ cùng với Đàm Hạ và Phương Thanh Nham cũng dần dần trở nên quen thuộc, nhưng mà cũng chỉ giới hạn trong những trao đổi thường ngày.

Chắc là nhớ đến sự thất lễ vào ngày hôm đó, trên đường đi Phương Thanh Nham chiều cố Khương Từ rất nhiều, mấy việc như xách hành lí, cầm trại, đều là một tay anh làm hết.

Vẫn nói mùa hè không chịu được khổ, đi bộ hơn nửa giờ sẽ bắt đầu kêu mệt. Nhưng mà cô có một loại khả năng, có thể làm cho những người xung quanh bất tri bất giác (Không ý thức được) mà làm theo ý muốn của mình, nhất là thầy giáo của cô. Cuối cùng hậu quả đó là, bọn họ dạo chơi Thanh Hải xong, lại thuận đường đi lên Tây Tạng, kế hoạch hai tuần kết thúc hành trình, cuối cùng lại kéo dài lên đến hai mươi ngày.

Khương Từ nghe Lương Cảnh Hành nói Trần Giác Phi đã đi, đi HongKong trước, sau đó sẽ chuyển máy bay sang Châu Úc, cuối cùng cũng không thể tổ chức tiệc tiễn biệt cho cậu.

Khi trở về thành phố Sùng đã là tháng tám, máy bay hạ cánh vào lúc mười giờ tối, một người bạn của Trần Đồng Úc đến đón bọn họ, đưa Khương Từ trở về nhà trước. Khương Từ xách một cái vali nặng, khó khăn, lúc đi chỉ mang những đồ dùng sinh hoạt thường ngày lúc về lại nhét thêm rất nhiều đặc sản cùng đồ lưu niệm, cô nặng nề đi được hai bước thì phải ngồi nghỉ một lúc.

Đúng lúc này, điện thoại di động kêu lên.

Khương Từ thở hổn hển, nghe điện thoại, “Em vừa về đến nhà.”

“Vây cúp điện thoại đi, nhanh xuống dưới này.”

Khương Từ sững sốt, “Xuống dưới chỗ nào?”

“Dưới lầu.” Ngừng một chút, lại gống như sợ cô tiếp tục hỏi một vấn đề ngu xuẩn nữa, bổ sung thêm một câu, “Dưới lầu nhà em.”

Khương Từ cúi đầu “A” một tiếng, vội nói, “Anh chờ em!” nhìn thoáng qua chiếc va li nặng trĩu, “Chờ em! Em lập tức xuống ngay!”

Cô lại xách vali đi vài bậc, mắt thấy sẽ không bao giờ lên đến cửa phòng, không biết người nào ném cái túi dẹt trên hành lang, tiện tay ném cái va li sang bên cạnh, phủ cái túi lớn lên, chạy như bay xuống tầng.

Lương Cảnh Hành đang dựa vào xe hút thuốc, thấy cô đến đây, còn chưa kịp dập thuốc đi, đã bị cô bổ nhào vào lòng. Một tay anh ôm cô, một tay vút điều thuốc đi, nhấc chân lên dập tắt, “Chậm một chút, anh cũng đâu có chạy đi.”

Mặt Khương Từ chôn ở trên ngực anh, chỉ ôm chặt không lên tiếng.

Sau một lúc lâu, một tay Lương Cảnh Hành đặt trên lưng cô, thấp giọng nói, “Khương Từ, em buông ra trước.”

Khương Từ lắc đầu, càng ôm anh chặt hơn.

Lương Cảnh Hành bất đắc dĩ (Không có cách nào) cúi đầu cười một tiếng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt trên đầu cô, giọng nói trầm trầm, dán sát vào vành tai cô, giống như hơi say nồng của rượu mạnh, “Em không buông ra, anh hôn em kiểu gì?”

Khương Từ sững sốt, không khỏi ngẩng đầu lên, chưa nhìn rõ gì cả, một nụ hôn đã đặt vào đôi môi của cô.

Kể từ ngày cô thi đại học đến bây giờ, đây là lần thứ hai hai người hôn môi.

Vẫn thường cùng anh nói đùa không kiêng dè gì cả, nhưng đến lúc sung sướng thật, thì trái lại xấu hổ nổi lên.

Phút chốc, Lương Cảnh Hành buông cô ra, sửa sang lại áo, giống như vô ý khẽ đẩy cô về phía sau, tạo thành một khoảng cách, cúi đầu nhìn cô, “Đã ăn cơm tối chưa?”

Khương Từ vẫn còn choáng váng đắm chìm trong sự thân mật vừa nãy, không hề cảm thấy động tác của Lương Cảnh Hành có chỗ nào không ổn, dịu dàng ngoan ngoãn gật đầu, lại lắc đầu, “Trên máy bay có ăn một chút.”

“Vây thì mang em đi ăn khuya.”

Khương Từ gật đầu, lại nghĩ tới va li hành lý cô đem ở trên hành lang, “... Anh đi giúp em trước.”

Lương Cảnh Hành không hề tốn sức chút nào mang chiếc va li lên, một hơi đến tầng sáu. Khương Từ tìm chìa khóa, mở cửa, bỏ chiếc va li vào, lúc đóng cửa, nhớ tới cái gì đó, dừng một chút, ‘... Sao anh không tự đi lên?’

Sắc mặt Lương Cảnh Hành vẫn như bình thường, “Quá muộn, không thích hợp.”

Khương Từ khóa trái cửa lại, “Em ở trong nhà anh nhiều ngày như vậy, sao không thấy anh nói là không thích hợp?”

Nhất thời Lương Cảnh Hành không nói gì, phút chốc, “Đó chỉ là cử chỉ tạm thời.”

Khương Từ nhìn chằm chằm vào anh, cười như không cười, “Chú Lương, tôi cảm thấy đồng suy nghĩ của chú có chút nặng nề rồi.”

Lương Cảnh Hành nhếch mắt lên, “Em gọi anh một tiếng ‘Chú Lương’ nữa, chỉ sợ đồng suy nghĩ của anh thật sự quá nặng rồi.”

Khương Từ vô cùng vui vẻ, nắm lấy cánh tay Lương Cảnh Hành, “Anh nói cũng đúng, em là một người điên, không thêm để ý đến người khác nói em như thế nào...” Dừng một chút, mày hơi nhíu lại, buông lỏng cánh tay anh ra – cô không quan tâm người khác nói cô như thế nào, nhưng cô để ý người khác nói Lương Cảnh Hành như thế nào.

Động tác này của Khương Từ, tự nhiên Lương Cảnh Hành cũng nhận thấy, nhưng ánh mắt thâm trầm, một lời cũng chưa nói ra.

Đi đến một con đường, tìm đến một cửa hàng vẫn còn đang bán chè, gọi một bát chè trôi đậu đỏ. Mặt tiền của cửa hàng chỉ lớn cỡ bàn tay, không có điều hòa, chỉ có một cái quạt điện treo trên mặt tường, nhưng mà thổi ra cũng chỉ là gió nóng.

Ăn được hai thìa, Khương Từ đã nóng đầu đầy mồ hôi, dứt khoát bảo chủ quán gói lại, “Nóng quá, để em mang về nhà ăn.” Vừa nói xong, cô mới nhớ tới nhà mình cũng không có điều hòa, mùa nóng năm ngoái, lúc nóng nhất, buổi tối đành phải mang chăn chiếu lên sân thượng để ngủ. Nhưng mà bên ngoài lắm muỗi, nằm một đêm, chân bị muỗi đốt sưng vù. Thể chất của cô lại dễ để lại sẹo, mấy vết đó lưu lại đến năm nay còn chưa mờ đi.

“Vào trong xe của anh đi.” Lương Cảnh Hành trầm giọng nói.

Ở trong xe, giây phút máy điều hòa được bật lên, Khương Từ từng thìa từng thìa ăn chè trôi nước, chỉ cảm thấy mãn nguyện vô cùng, lại không khỏi lo lắng đêm nay mình phải ở trong cái phòng như lò hấp, phải ngủ kiểu gì – lòng tự trọng của cô, không cho phép cô chủ động nói với Lương Cảnh Hành muốn đến chỗ của anh ở nhờ.

Ấu sầu lo lắng ăn xong, đã là mười một giờ. Lương Cảnh Hành lại đưa cô đến cửa phòng, “Giấy báo của em đã có rồi, vội vàng ra ngoài, nên quên mang cho em.”

Khương Từ cười cười, “Vội vàng như vậy là muốn gặp em?”

Lương Cảnh Hành vỗ nhẹ lên đầu cô một cái, lại nói, “Em không định làm tiệc cảm ơn thầy cô sao?”

Ý cười của Khương Từ nhạt đi, “Cũng không phải là nguyện vọng đầu tiên của mình, không ý nghĩa.”

Ánh mắt của Lương Cảnh Hành trầm xuống, khe thở dài, “Vậy tháng tám em có định làm gì không?”

“Em phải giao vào bức vẽ cho thầy Trần, tốt xấu gì cũng được đi Tây Tạng làm một chuyến ‘hành trình linh hồn’, phải làm ra một chút thành tựu.”

Lương Cảnh Hành nở nụ cười, “Được.” Đứng đó một lúc lâu, mặc dù không nở, nhưng mà vẫn lui về phía sau một bước, ánh mắt dừng lại trên mặt cô, thấp giọng nói, “Anh đi trước, khóa cửa cẩn thận, có việc gì thì gọi cho anh.”

Khương Từ không nhúc nhích, khẽ gọi một tiếng, “Lương Cảnh Hành.”

Ánh sáng trên màn hình điện thoại đã sớm tắt, chỉ từ một bên cửa thông gió, lộ ra bầu trời âm u ngoài cửa sổ, nhưng cũng là hỗn loạn.

Trong bóng tối phía Tây, hô hấp hai người gần sát, từng tiếng, từng tiếng.

Khương Từ chợt tiến lên một bước, nắm lấy áo của Lương Cảnh Hành, kiễng chân lên.

Không giống với nụ hôn cửu biệt trùng phùng kia, cái này càng tràn ngập thêm ý tứ hàm súc.

Sau khi cha qua đời, cô nghĩ mình chỉ là một mảnh bèo trôi vô hướng, nhưng số phận lại để cho cô gặp một người như vậy, giống như một cây gậy dài ngăn cô lại, để cô không đến mức bị vùi dập, bị mưa gió bão bùng gạt đi.

Thời gian dần trôi, dần dần đã đến lúc khuya vắng. Trong một tháng này, Khương Từ nộp bốn bức tranh, không giống với mười lăm tuổi ngày đó vui đùa bán đấu giá, tác phẩm hiện giờ của cô, cô đã dần tiến vào giới chuyên nghiệp.

Sau khi ghi tên đăng ký, Khương Từ đi sắp xếp đồ đạc. Học viện mỹ thuật thành phố Sùng cũng cách chỗ ở của cô không xa, chỉ cần đi tàu điện ngầm khoảng 20 phút, cũng không nhất định phải ở lại đó, nhưng mà Lương Cảnh Hành mãnh liệt yêu cầu cô không được tách rời khỏi sinh hoạt tập thể.

Đang trải giường chiếu, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc ở ngoài cửa, Khương Từ quay đầu, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng của Đàm Hạ thoáng một cái.

Cô không muốn giao tiếp nhiều với người khác, ánh mắt dời đi, không gọi cô ấy lại, cô ấy cũng không phát hiện.

Trải giường xong, Khương Từ ngồi ở trên ghế uống nước, ánh sáng ở cửa chợt bị che đi, ngẩng đầu nhìn lên, đối diện là một gương mặt tươi cười sáng ngời.

“Khương Từ, đã bảo nhìn rất giống cậu mà!”

Khương Từ chậm rãi vấp nắp chai lại, kèm theo một nụ cười lễ phép, “Đã Hạ, đã lâu không gặp.”

Đàm Hạ thấy đối diện ghế tựa của Khương Từ không có ai, liền ngồi lên trên, cánh tay đặt lên trên ghế tựa, nhìn Khương Từ cười mỉm, “Nghỉ hè có vui không.”

“Khá tốt.”

Không mặt không nhạt hàn huyên một hồi, phóng ký túc xá bên cạnh có người gọi một tiếng, Đàm Hạ đứng dậy, “Mình ở ngay bên cạnh, rảnh thì tìm mình chơi.”

Khương Từ đáp ứng, nhìn Đàm Hạ ra ngoài, tươi cười trên mặt lập tức biến mất.

Nhàn nhả vài ngày, các xã đoàn tuyển người mới cùng đợt với quân huấn, nhất thời Khương Từ bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. “Hoạt động đoàn thể”, cũng là do Lương Cảnh Hành ghi rõ là một điều cần phải trải qua trong cuộc sống đại học, Khương Từ không dám làm trái, cuối cùng tùy tiện đăng ký vào bộ tuyên truyền trong hội học sinh.

Mấy ngày này, cô trái lại lại cùng Đàm Hạ thường xuyên gặp gỡ qua lại. Phòng ký túc xá của hai người liền nhau, đều là sinh viên mới còn chưa quen biết nhiều, bất kể là ăn cơm, phỏng vấn của xã đoàn, hay là quân huấn, Đàm Hạ đều chủ động tới tìm cô. Khương Từ cũng kiêng nể việc thầy của Đàm Hạ và thầy Trần Đồng Úc là bạn bè, không quá thể hiện rõ với cô, hơn nữa nói cho cùng, tính cách của Đàm Hạ cũng chỉ không hợp với cô, cũng chưa từng làm chuyện gì quá giới hạn. Sau vài lần qua lại, Khương Từ cũng đỡ phòng bị xuống, cũng coi như bạn bè, chỉ là quan hệ không sâu mà thôi.

Rất cuộc cũng chịu đựng được đến khi quân huấn kết thúc, Khương Từ trở lại ký túc xá ngủ bù vài giờ, được Đàm Hạ gọi dậy, “Khương Từ, buổi tối ở đại sảnh học việc có một tọa đàm, cùng đi chứ?”

Khương Từ ngáp một cái, vẫn còn buồn ngủ, “Người nào tọa đàm?”

Đàm Hạ đưa cho cô một quyển sổ gấp quảng cáo.

Màu nền thạch anh, hoa văn chìm màu nhạt, mặt bìa chỉ có hai câu thơ: Vặn lại sinh sơn, nhất tinh tại thủy. Là chữ viết tay, tự nhiên mạnh mẽ, cực kì có khí phách.

Khương Từ hiếm khi nhìn thấy tờ quảng cáo có cảm giác nghệ thuật như vậy, tò mò mở ra xem. Ánh mắt liếc đến tên người chủ giảng, lập tức ngẩn ra, buồn ngủ bay đi hơn nửa.

Đàm Hạ cười nói, “Mình cực kì thích các tác phẩm chụp ảnh của anh ấy, mấy năm trước anh ấy ở quê mình là một bản kỹ thụ, mình cũng đi tham gia cùng.”

Ánh mắt Khương Từ cố định tại người trên ảnh chụp, khóe miệng không tự giác cong lên, đồng ý.

Không khí cuối thu, bầu trời xanh như được nước gột rửa qua mang một màu trắng ngà, thành phố Sùng hiếm khi có một sắc trời trong trẻo như vậy. Khương Từ và Đàm Hạ ăn cơm xong liền hướng về nơi tổ chức tọa đàm, nắng chiều màu hổ phách đã lui bước, bầu trời trở thành một màu xanh vắng lặng.

Hai người tới hơi muộn, vừa mới ngồi xuống, người chủ trì đã nói xong, mời người chủ giảng lên sân khấu. Trong tràng vỗ tay nhiệt liệt, Lương Cảnh Hành đi lên bục giảng, hơi cúi chào một cách tao nhã.

Hôm nay anh mặc một bộ âu phục ngay ngắn, từ cổ tay áo lộ ra một đoạn áo sơ mi màu trắng, cổ đeo một cái cà vạt màu xanh đen.

Khương Từ chống má, vô cùng hứng thú nhìn anh.

25. Chương 25: Quả Lựu Đỏ (08)

Chủ đề của tọa đàm chủ yếu về kỹ thuật chụp ảnh cùng cách thực hiện, bài phát biểu của Lương Cảnh Hành có lí có cứ (Có lí do + bằng chứng), không nhanh không chậm, chỉ khi nói về tác phẩm của mình làm ví dụ, cảm xúc của bài phát biểu mới nâng cao lên một chút.

Đối với việc Lương Cảnh Hành mang vài thân phận, thật sự Khương Từ vẫn chưa nghiêm túc tìm hiểu. Đối với cô mà nói, ngày trước Lương Cảnh là thầy tốt bạn hiền, bây giờ là người yêu của cô, không phải là phóng viên, nhiếp ảnh gia, hay là thầy giáo, những thân phận này đều mang đến ràng buộc.

Nhưng lúc này thật sự nhìn thấy tác phẩm của anh, ngay lập tức bị rung động đến không nói lên lời.

Trong đó, bức ảnh để lại cho Khương ấn tượng sâu sắc nhất, là bức ảnh chụp cảnh tuyết, ống kính kéo ra thật xa, trời đất như hòa vào làm một, từ trên xuống dưới đều là một màu trắng bạc, trong tận cùng của không gian lạnh lẽo có một con chim màu đen đậu bên hồ bạc.

Khi nhìn thấy tấm hình này, trong lòng Khương Từ đột nhiên sinh ra một cảm giác hoảng hốt không nói lên lời.

Cấu trúc của cảnh vật này quá mức thô lương, hoang vắng, cô chưa nhìn thấy bao giờ, càng chưa từng nhận tức, mặc dù cô từng trải qua cảnh nhà tan cửa nát. Nhưng mà chết chóc, thất bại, những tình cảm này đều nồng đậm hơn, ở trong các bức vẽ, có thể dùng những mảng màu đỏ điên cuồng, những mảng màu đen vừa giày vừa nặng để miêu tả... Nhưng cảnh tuyết hôm nay, tất cả đều là một màu trắng.

Bức ảnh “Chưa bao giờ” này để cho cô một cảm giác hoảng hốt khó hiểu, giống như một đứa trẻ vừa mới biết chữ, đột nhiên nhận ra hóa ra thế giới này rộng lớn hơn nó nghĩ rất nhiều, hơn nữa luôn luôn có một phần, nó không thể biết được, càng không thể nắm giữ.

... Đây là Lương Cảnh Hành mà cô không biết, là sự khác biệt mà khoảng cách mười hai tuổi tạo ra.

Khi Khương Từ lấy lại tinh thần, tọa đàm đã kết thúc. Lương Cảnh Hành cúi đầu nói lời cảm ơn, dứt khoát xoay người bước đi, không để lại thời gian cho những người khác.

Đàm Hạ hơi thất vọng, “Aizzz, còn chưa kí tên mà.”

Khương Từ không nói gì, đứng ở bên cạnh cô, theo đoàn người đi ra, từ từ ra cửa lớn của học viện.

Trên đường, Đàm Hạ thảo luận nội dung buổi tọa đàm với cô. Khương Từ không tập trung, thỉnh thoảng “Ừ” một tiếng không chút để ý.

Khắp học viện mỹ thuật thành phố Giang (Chắc tác giả ghi nhầm, phải là thành phố Sùng mới đúng chứ) đều có thể thấy được những cây ngô đồng cao lớn, bóng cây nông nông sâu sâu che trên đường, kéo dài về phía trước, từ ánh sáng đến tối tăm.

Khương Từ dừng bước.

Đàm Hạ nghiêng đầu nhìn cô, “Khương Từ?”

Khương Từ nâng mắt, “Mình có chút việc, cậu cứ về trước đi.”

Đàm Hạ gật đầu, “Vậy cậu chú ý an toàn, mười một giờ là kí túc xá đóng cửa, nhớ về sớm một chút.”

Khương Từ nhìn bóng dáng Đàm Hạ đi xa, xoay người chạy vội về phía lối vào. Băng qua cửa sau, đi vào cái sân lớn phía sau tòa nhà, đó là bãi đỗ xe của học viện. Cô kiểm soát chân lên, đưa mắt tìm kiếm, không nghĩ tới bản thân lại may mắn như vậy, không hề tổn chút công sức nào, liền tìm được chiếc credit màu đen.

Trong xe không ai.

Khương từ không chút suy nghĩ, tay khê chống, nhảy lên đầu xe, ngồi xuống. Xe bị động đến liền vang lên đèn báo động tí tí, khương từ làm như không nghe thấy, hai chân dài nhỏ lắc lư, kiên nhẫn ngồi chờ chủ xe trở về.

Không biết qua bao lâu, xe chợt vang lên tiếng “Bíp” một tiếng Khương Từ chậm rãi giương mắt, thấy trên lớp bùn đất còn ướt có một bóng dáng thon dài, đang đi về phía mình.

Năm giây sau, bóng dáng dừng lại.

Khương từ chậm rãi ngừng đầu.

Lương cảnh hành ngậm một miếng thuốc trong miệng, ánh lửa hồng chợt lóe chợt tắt trong bóng tối. Vẻ kinh ngạc trên mặt anh chợt lóe lên một cái, lập tức biến mất, biến thành một nụ cười nhạt nhẽo.

Khương từ chậm rãi nhếch miệng, “Thầy Lương.”

Lương cảnh hành đến gần, “Sao em lại ở đây.”

Khương từ nhìn anh, “Em vừa mới đi nghe tọa đàm của anh.”

“Vinh hạnh của anh.”

“Bạn cùng phòng của em rất thích anh, nhờ em xin chữ kí của anh.”

“... Ký ở đâu?”

Khương từ nhảy xuống khỏi đầu xe, tóc đuôi ngựa cũng đung đưa theo. Cô thò tay vào túi quần bên trái, lấy ra mấy tờ tiền giấy; lại sờ bên phải, mang ta một chùm chìa khóa; túi phía sau, không còn gì nữa... Cô đành phải chỉ áo phông trên người, “Ở đây.”

Lương cảnh hành lườm một cái, dở khóc dở cười, “... Vậy để lần sau kí đi.”

Trong khoảng thời gian quan huấn, Khương Từ bận rộn đến chân không chạm đất, đã lâu không gặp Lương Cảnh Hành, tính sơ, cũng đã được hai tuần rồi. bây giờ không dễ mới gặp mặt, cô tự nhiên không cam lòng cứ thế quay về, “Cơm tối em còn chưa ăn no, đói bụng.”

Mắt Lương cảnh hành cũng không thèm chớp, mở cửa xe, “Đi.”

Trên xe, Lương cảnh hành hỏi cảm nhận của cô sau khi nghe tọa đàm.

“Cảm nhận à...” Khương từ nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Nghe nói học kỳ này anh mở vài lớp học tự chọn, nhiều tình định như vậy, chỉ sợ em không được vào, thầy Lương, cho em một suất đi cửa sau đi.”

“Năm nhất bọn em học kỳ sau mới phải học môn tự chọn, ” Lương cảnh hành buồn cười, “Không còn yêu cầu gì khác sao?”

“Có chứ! ” Khương Từ quay đầu, nghiêm túc nhìn anh chăm chú, “Chụp cho em một bộ ảnh chân dung đi?”

“Anh không am hiểu việc chụp người cho lắm.”

“Không sao, em muốn nhìn anh chụp em thành cái dạng gì.”

Lương Cảnh Hành cẩn thận nghĩ nghĩ, “Được, tìm thời gian đi.”

Từ cửa Tây của trường đi ra, một một đường nhỏ cực kì náo nhiệt, bên đường đều là nhà hàng, khách sạn Lâm Lập tổng ngổ nhỏ. Đường như trường đại học nào cũng có một chỗ như vậy, tục gọi là “Chợ.”

Khương Từ kéo cửa kính xe xuống, nhìn đèn nê ông bầy sắc cầu vồng trước mặt, “Để cho người khác thấy anh ở trong này này, hình như không được hay lắm?”

Lương Cảnh Hành vẫn bình tĩnh, “Không sao cả.”

Khương Từ nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy không ổn, dù sao Lương Cảnh Hành cũng là thầy giáo, nếu để cho người ta nhận ra, nhiều người góp miệng có thể nung chảy được cả vàng, “Thôi, vẫn nên đi chỗ khác thì hơn.”

“Thật sự không sao cả, chỉ là ăn một bữa cơm, sao lại thần hồn nát thần tính như vậy.”

Khương Từ lắc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Lương Cảnh Hành nháy thời trong lòng phức tạp, thở dài không thành tiếng, “Ngày mai em có tiết học không?”

“Ngày 11 mới bắt đầu đi học chính thức, tối mai trong học viện có một buổi tiệc đón tân sinh viên.”

“Vậy đến nhà anh đi.”

Khương hiểu rõ, những lời này nếu để cho người ngoài nghe được e rằng so với việc “Phó giáo sư của học viện mỹ thuật thành phố Sùng xuất hiện ở chợ” càng hỏng hơn, cô nghĩ đến vui vẻ, “Nhà anh chỉ có mỳ sợi.”

“Có mỳ sợi là tốt rồi, ai lại hơn chín giờ rồi còn muốn ăn gì nữa?” Nói xong không khỏi nghiêng đầu đánh giá, ai ngờ mới gần nửa tháng không gặp, cô hình như lại gầy đi một chút, “... Em ở trường học có phải không tốt hay không?”

“Cũng được, chẳng qua là đợt vừa rồi có quân huấn nên hơi mệt.”

“Ăn nhiều một chút, gầy đến không còn hình dáng gì rồi.”

Khương Từ cười rộ lên, “Là ai vừa nói, ‘Hơn chín giờ rồi còn muốn ăn cái gì?’ ”

Trở về biệt thự, lúc Lương Cảnh Hành nấu mỳ, Khương Từ đứng cạnh anh, “Rộp rộp” gặm một quả táo.

Lương Cảnh Hành hỏi cô học ở trường có quen không.

“Không tồi, chỉ là lúc quân huấn đem toàn bộ những người ở đó nhìn mấy lần, không phát hiện một sinh viên nam đẹp trai nào cả, em cảm thấy điều này có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến các tác phẩm trong bốn năm này của em.”

“...” Lương Cảnh Hành nhấc nắp nồi lên, nước đã sôi, “Em có biết anh muốn nói gì không?”

Khương Từ chớp chớp mắt.

“Anh thấy lá gan của em hình như hơi lớn.”

Khương Từ cười rộ lên, “Thầy Lương, đừng xúc động, nhìn sinh viên nam có tính là gì, em còn...” Cô đột nhiên dừng lại.

“Còn cái gì?”

Khương Từ vội vò vò gặm táo, liên tục lắc đầu, ừm ừm nói: “Không có gì.”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành rơi vào trên mặt cô, không rõ có ý gì, phút chốc, lại chậm rãi dời. Qua một lúc lâu sau, mỳ sôi, Lương Cảnh Hành mở hé nắp vung, hơi nước trắng lập tức bay lên, xem giữa hai người

Sau khi ăn cơm xong, thời gian đã không còn sớm, Khương Từ vẫn như trước vào căn phòng Hứa Tấn Hoan từng ở qua, mở cửa, trong nháy mắt, bỗng chốc sững sờ - -

Cạnh tường để mấy hộp giấy, tất cả đồ mỹ phẩm cùng trang sức ở trên bàn trang điểm đều không thấy nữa. Khương Từ chạy nhanh đến tủ quần áo, cũng xử lý sạch sẽ y hệt như vậy.

“Hai ngày sau Hứa Tấn Hoan sẽ mang đồ đồ đây đi.” Không biết Lương Cảnh Hành đã đứng ở cửa từ lúc nào

Khương Từ lập tức xoay người nhìn anh, trong lòng hiện lên vài ý niệm, cuối cùng chỉ nhát nhèo “À...” lên một tiếng.

Lương Cảnh Hành đi tới, ngồi xuống giường, ngửa đầu nhìn cô, “A Từ, về quan hệ giữa anh với Hứa Tấn Hoan, anh phải nói rõ với em – đầu tiên anh hỏi một chút, có phải em cho rằng anh với cô ấy là một đôi hay không?”

“Trần Giác Phi gọi cô ấy là vợ.” Khương Từ ấp úng nói, “nhưng mà em không tin lắm, nếu cô ấy thật sự là bạn gái của anh, sao có thể để anh đêm hôm đi vụng trộm với những cô gái khác.” Lần trước đi Bắc Kinh chăm sóc bạn gái cũ, vừa đi là mấy tháng liền.

Lương Cảnh Hành vì câu nói đùa của cô mà nở nụ cười, “Chỉ là tên tiểu tử kia gọi linh tinh thôi – cô ấy không phải vị hôn thê của anh, chỉ là cô ấy không muốn kết hôn, lại sợ bị người trong nhà thúc giục, cho nên lấy anh làm ngụy trang.”

Các loại ý nghĩ lượn lờ trong đầu một vòng, Khương Từ không hỏi ra miệng, vẫn là buông ánh mắt xuống “À...” một tiếng.

Lương Cảnh Hành nhìn chăm chăm vào cô, “Em không tin?”

Khương Từ lắc đầu, “Không phải... Em tin anh nếu đã chủ động giải thích, nhất định là đã đem các mối quan hệ tình cảm xử lý xong xuôi, không đến mức đẩy em vào con đường bất nghĩa.”

Lương Cảnh Hành cười bất đắc dĩ, “Anh với Hứa Tấn Hoan không có cái gì gọi là ‘quan hệ tình cảm’, trước đã không có, sau này cũng sẽ không có.”

Khương Từ hơi hơi giương mắt, “À...”

“...” Lương Cảnh Hành vươn tay túm chặt cánh tay cô, kéo cô đến trước mặt mình, “Đừng ‘À...’, có thắc mắc gì thì cứ việc hỏi. Anh biết, mỗi khi em có ý kiến với anh lại không muốn, đều có phản ứng này.”

“Vậy em hỏi?”

“Em cứ việc hỏi.”

Khương Từ ngập ngừng một lúc, giống như khó mở miệng, “Bon anh không có ‘Quan hệ tình cảm’, vậy...” Tầm mắt của cô nhẹ nhàng đi xuống, liếc qua một chỗ của Lương Cảnh Hành, “... Là ‘Quan hệ kia’ sao?”

Tay Lương Cảnh Hành hơi run, phút chốc, giống như bị sốc, thanh thanh cổ họng, “... Em suốt ngày suy nghĩ linh tinh gì vậy?”

“Không phải, ” về mặt Khương Từ nghiêm túc, “Anh cứ việc thừa nhận, em không thèm để ý cái này. Từ xưa đến nay, hơn phân nửa sinh hoạt cá nhân của Nghệ Thuật Gia đều hỗn loạn, ví dụ như Picasso, Trương Đại Ngàn...”

“Được rồi được rồi, ” Lương Cảnh Hành hoàn toàn bị cổ đánh bại, “Hóa ra anh ở tổng lòng em là hình tượng như vậy.” Thở dài, “Anh với Hứa Tấn Hoan không hề có bất cứ cái gì vượt quá quan hệ bạn bè... Nhưng mà vẫn phải nói, lúc học sơ trung, vợ hôn đầu của anh bị cô ấy đoạt mất.”

Khương Từ tròn tròn mắt, “Anh vừa nói hai người không hề có vấn đề gì, trước đã không có, về sau càng không có.”

“... Lúc anh học cao trung mới biết được, cô ấy hôn anh là có nguyên nhân. Lúc ấy, anh trở về thật sự suy nghĩ một phen, cảm thấy nếu hôn thì cũng đã hôn rồi, anh phải phụ trách với cô ấy...” Nhất thời về mặt của Lương Cảnh Hành vô cùng đặc sắc, giống như đoạn chuyện cũ này mỗi lần nghĩ lại mà kinh, “Kết quả cô ấy lại nói, ‘Ai cần anh phụ trách, em không thích anh’ ...”

Khương Từ không nhịn được, vô cùng không nể mặt mà cười ha ha, “Vậy nếu cô ấy không thích anh, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà lại hôn anh?”

Lương Cảnh Hành dừng một chút, cuối cùng lắc đầu, “Cái này không thể nói cho em.”

26. Chương 26: Quả Lựu Đỏ (09)

Lương Cảnh Hành đã nói như vậy, tự nhiên là có lý do của anh..

Khương Từ liếc nhìn anh một cái, “Được rồi, em tin tưởng anh – nói đúng hơn là em tin tưởng Hứa Tấn Hoan.”

Lương Cảnh Hành cười thành tiếng, “Trước kia vẫn cùng cô ấy như nước với lửa, ngay cả giúp cô ấy vẽ vài bức tranh mình họa cũng không chịu...” Anh đột nhiên ngừng lại, ánh mắt phức tạp nhìn Khương Từ, “... Anh nói, có phải khi đó em đang ghen đúng không?”

Sắc mặt Khương Từ vẫn không thay đổi, “Em cứ nghĩ anh đã sớm đoán được.”

“Vậy quá phải quá sớm hay không.”

Khương Từ cười mà như không cười, bỗng nhiên bước về phía trước một bước, đứng ở giữa hai chân Lương Cảnh Hành, “Chú Lương, sao anh không thử đoán xem em thích anh từ khi nào.”

Cô vừa mới gọi đầu, vẫn còn hơi ẩm ướt, theo động tác của cô, sợi tóc nhẹ nhàng tung bay, giống như vẽ một đường trong không khí, tràn ra hương vị sạch sẽ tươi mát.

Hô hấp của Lương Cảnh Hành không khỏi bị kiềm hãm, “... Đoán không ra.”

“Muốn biết không?”

Khóe môi Lương Cảnh Hành chậm rãi nhếch lên, không nói chuyện.

Khương Từ chợt bỏ một chiếc dép lê ra, đi chân trần dẫm lên giày anh, dùng một ít lực, nhưng cũng không nặng không nhẹ, làm cho người ta không có cách nào xem nhẹ.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành không khỏi hạ xuống nhìn thoáng qua, thoáng nhìn bàn chân óng ánh trong suốt như ngọc, nhất thời hô hấp càng thêm nặng nề, phút chốc, không khỏi nhấc chân cách xa Khương Từ một đoạn, “Đi dép vào, anh đi tắm trước.” Dứt lời một tay nhẹ đỡ lấy cánh tay Khương Từ, đứng lên, bước chân vững vàng đi ra ngoài.

Một chân Khương Từ giẫm lên trên mặt đất, nhìn bóng lưng Lương Cảnh Hành đi về phía phòng tắm, ánh mắt nặng nề vài phần.

Lương Cảnh Hành vươn tay khóa cửa, đi đến dưới vòi hoa sen, xoay vặn mở chốt. Nước lạnh đổ xuống từ đỉnh đầu, nhanh chóng bịt kín hai mắt. Anh vẫn không nhúc nhích, tận đến khi áo sơ mi trên người ướt đẫm, mới vươn tay vuốt mặt một cái.

Sau một lúc lâu, anh nắm chặt tay ngoan độc dẫm mạnh lên trên tường gạch men sứ một cái, cởi quần dài ra, mặt không chút thay đổi cầm chỗ đó, động tác lên xuống máy móc. Một phút đồng hồ sau, anh dừng tay, thở hổn hển từng ngụm nặng nề, trán dựa lên trên tường. Nước vẫn chảy xuống không ngừng, giọt xuống giữa hai lông mày anh, về mặt anh một mội, ánh mắt thâm trầm như đá ngầm giấu dưới mặt biển.

Ngày hôm sau ăn cơm sáng xong, Lương Cảnh Hành đưa Khương Từ về trường học, nhớ tới bỏ quên tập tài liệu ở nhà, lại lái xe đi vòng lại. Vừa mở cửa ra, thấy một người đang ngồi trong phòng khách, là Hứa Tấn Hoan đã mấy tháng không gặp.

Cô đen đi, hai bím tóc hai bên vay đầy bụi bẩn, giống như người đến từ bộ lạc nào đó ở Châu Phi. Cô không đổi dép lê, nghiêng người tựa vào ghế sofa ăn táo, trông thấy Lương Cảnh Hành bước vào, cười nói: “Em tới lấy đồ.”

“Sao không gọi điện thoại trước cho anh?”

“Điện thoại di động bị mất, không còn số của ai cả, mà em còn quên dự bị.”

“...”

“Thật mà!” Hứa Tẫn Hoan móc từ trong túi tiền, lấy ra một cái di động mới tinh, “Bị giật túi ở Ai Cập, đúng là xui xẻo, toàn bộ hộ chiếu visa chứng minh thư ở bên trong, nếu không thế thì anh nghĩ sao em lại trở về sớm như vậy?”

“Về sau trước khi ra khỏi nhà em nên nói trước với ba em, ” Lương Cảnh Hành nâng tay nhìn đồng hồ, “Anh còn phải đi dậy, em cứ tự nhiên - - nhớ đem mấy đồ linh tinh của em đi, ” Dừng một chút, “Còn nữa, chuyện em lấy anh làm lá chắn, nhanh chóng tìm cơ hội nói rõ với ba mẹ em đi.”

“... Vội đuổi em đi như vậy, có phải định Kim Ốc Tàng Kiều đúng không.”

Lương Cảnh Hành không nói gì.

Hứa Tẫn Hoan sững sốt, không nghĩ tới chính mình vậy mà lại đoán trúng, “Lương Cảnh Hành, anh đã làm chuyện tốt gì sau lưng em vậy?”

“...”

Hứa Tẫn Hoan lập tức ném quả táo đi đứng dậy, “Anh đã độc thân nhiều năm như vậy, đến tuổi này đột nhiên lại nói chuyện yêu đương, quả thực so với cây vạn tuế ra hoa vẫn còn hiếm có hơn, mau nói cho em biết, rốt cuộc là ai có năng lực lớn như vậy?”

Lương Cảnh Hành chẳng muốn nói chuyện vô nghĩa với cô, bước một bước dài, “Anh đi đây.” Nhớ tới cái gì đó, bước chân dừng lại, nhìn Hứa Tẫn Hoan vươn tay, “Chìa khóa kia cũng đưa cho anh đi, sau này muốn đến thì gọi điện thoại trước.”

Hứa Tẫn Hoan yên lặng tính toán chi phí thuê trọ bên ngoài, càng nghĩ càng cảm thấy tim đang nhỏ máu, không khỏi quơ lấy gối ôm ném về phía anh, “... Lương Cảnh Hành, em muốn tuyệt giao với anh!”

Khương Từ trở lại ký túc xá, đúng lúc gặp phải Đàm Hạ đang ra ngoài ăn sáng. Đàm Hạ dừng bước, “Khương Từ, có phải tối hôm qua cậu không trở lại ký túc xá đúng không?”

“Mình về nhà có chút việc.”

Đàm Hạ cười cười, “Lần sau nhớ gửi tin nhắn nói ình một tiếng, mình sợ cậu gặp phải chuyện gì, vẫn đợi đến tận mười một giờ mới ngủ.”

Khương Từ ngẩn ra, “Thật xin lỗi.”

“Không sao... Mình đi ăn sáng, ” Đàm Hạ cất bước đi, còn nói, “Buổi tối nhớ đến bữa tiệc chào đón tân sinh viên.”

Khương Từ đối với cái bữa tiệc đón tân sinh viên này không hề có hứng thú, nhưng nhớ lại lời nhắc nhở của Lương Cảnh Hành, cũng đi cùng mấy người ở ký túc xá.

Âm nhạc ầm ĩ vang bốn phía đại sảnh, bốn người đến hơi muộn, tìm một vòng cũng chỉ tìm được ba cái ghế ngồi. Lỗi tại vừa Khương Từ vì tiếng nhạc mà đau nhức, liền để cho ba cô ấy ngồi, còn mình thì định lên chạy trở về.

Chưa đi được mấy bước, phía sau truyền đến một âm thanh du dương, “Khương Từ?”

Khương Từ dừng bước quay lại, nhìn thấy đích thực là Phương Thanh Nham đang nở một nụ cười lễ phép lễ phép. Vừa hay bên cạnh anh còn thừa một chỗ trống, liền mời Khương Từ ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Phương Thanh Nham cười nhạt hỏi cô: “Kết thúc quân huân rồi à?”

Khương Từ gật đầu.

Phương Thanh Nham lại hỏi một vài lời khách sáo “Ồ có quen không” “Có thích ứng được không”, nhưng nhìn thấy Khương Từ không có hứng thú, đành cười cười, cả người ngồi thẳng nhìn về phía trước, không nói thêm gì nữa.

Trễ hơn mười phút, tiệc tối vẫn chưa bắt đầu, Khương Từ lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Lương Cảnh Hành, chờ một lúc, không thấy nhắn lại. Khương Từ đoán rằng anh đang có việc bận, liền cất điện thoại đi, ngồi ngẩn người.

Lúc tiệc tối chính thức bắt đầu, Khương Từ bỗng cảm thấy trong túi áo rung rung, vội vàng lấy điện thoại di động ra.

“Đang giờ học.”

Khương từ hơi cong khoe môi, nghĩ nghĩ, trả lời: “Phòng học nào?”

Người dân chương trình trên sân khấu tuyên bố khai mạc xong, lập tức vang lên vũ khúc soundbox sôi động. Phương Thanh Nham ngồi bên cạnh di chuyển, chợt lấy từ trong túi ra một cái cameras đơn giản.

Khương Từ tiện thể nhướn mắt lên, nhìn lướt qua phía trước, lập tức ngẩn ra - - người múa đầu đứng là Đàm Hạ.

Điện thoại rung lên, Khương Từ thu hồi ánh mắt.

“Phòng 203. Tập trung tham gia dạ hội đi, không được tới tìm anh.”

Khương Từ cười khê một tiếng, chợt nghe nghe thấy Phương Thanh Nham ngồi bên cạnh hỏi: “Khương Từ, cổ thể cầm giúp anh một chút được không, taanh phải nghe điện thoại.”

Khương cất điện thoại đi, nhận lấy chiếc cameras trong tay Phương Thanh Nham, hướng về phía sân khấu.

Trong khung hình, Đàm Hạ mặc một bộ quần da áo da, đầu đội một chiếc mũ phớt, trang điểm đậm, mái tóc dài rối tung như tảo bện. Cô mông vểnh chân dài, vòng eo linh động như rắn nước, khi hơi nhếch cằm nhìn về phía khán đài, hơi có chút quyến rũ gợi cảm.

Khương Từ đối với múa hát đều không cảm thấy hứng thú cho lắm, hiện giờ cầm cameras, mà lại say sưa xem khoảng ba phút, có lẽ không thể không có quan hệ với việc Đàm Hạ nhảy múa vô cùng đặc sắc – so sánh với điệu múa chuẩn xác thành thạo lại có sức dẫn, cái bạn khác múa quả thực giống như đang tập thể dục theo đài.

Rất nhanh, Phương Thanh Nham nói chuyện điện thoại xong, biểu diễn trên sân khấu cũng đã kết thúc. Phương Thanh Nham nói cam ơn, nhận lấy cameras, thấy Khương Từ bỗng nhiên đứng lên, sững sốt một phen, “Em không xem?”

Khương Từ nở một nụ cười cực kì nhạt, “Không xem, chỗ ngồi để cho Đàm Hạ đi.”

Ra khỏi đại sảnh âm ỉ, Khương Từ hít một hơi thật sâu cảm thụ gió mát bên ngoài, đi đến chỗ ngoặt, ngăn một người lại, “Bạn học, xin hỏi chỗ năm ba học là ở đâu?”

203 là một cái phòng học nhỏ, cửa trước cửa sau đều mở rộng. Lúc Khương Từ đến, vừa đúng lúc kết thúc tiết một. Cô xuyên qua cửa sổ nhìn vào trong, Lương Cảnh Hành đang đứng trên bục giảng, bên cạnh có hai, ba nữ sinh vây quanh.

Khương Từ hừ nhẹ một tiếng, từ cửa sau lặng lẽ đi vào, tìm chỗ trống ngồi xuống.

Mấy phút đồng hồ sau, chuông báo tiết hai vang lên. Mấy nữ sinh kia đi khỏi bục giảng, Lương Cảnh Hành ẩn chuột, hình ảnh bảo vệ trên màn hình chợt lóe lên, nhảy ra ppt, “Được rồi, chúng ta tiếp tục nội dung của tiết học hôm nay. Cấu trúc của một bức hình quyết định lớn đến chất lượng của bức hình ấy, nhưng mà áp dụng tư liệu sống...” Lương Cảnh Hành ngắt đầu, âm thanh nhất thời ngừng lại, im lặng quý dị trong nháy mắt, “... Của mình, cũng vô cùng quan trọng.”

Anh dừng một chút, xắn ống tay áo lên, thanh thanh cổ họng, chống lại nụ cười hơi khiêu khích của Khương Từ, “Vị bạn học này, nếu cho bạn một đề tài về ‘Hoàng hôn’, bạn sẽ xây dựng tác phẩm của mình như thế nào?”

Hai sinh viên nữ bên cạnh nhỏ giọng bàn luận: “Ai vậy, hình như không thuộc ban của chúng ta?”

Khương Từ không chút để ý, đứng lên, trong nháy mắt buông xuống ánh mắt trầm tư, giọng nói trong trẻo trả lời: “Một con ngõ nhỏ, quán nhỏ bán kẹo đường, vài đứa bé ôm cặp sách.”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành mắt chợt tắt, trong lòng ngẫm thán phục, đề bài này, anh thường dùng để khảo sát hứng thú của các tân sinh viên hệ quay phim chụp ảnh, nhằm vào mục đích của bọn họ mà tùy theo khả năng mà dạy. Nhưng đã dạy bốn khóa, chỉ có câu trả lời của Khương Từ, giống với sự lựa chọn của anh nhất.

“Tôi bổ sung cho bạn thêm một chi tiết nữa, một con chó lớn - - loại chó Trung Hoa Điền Viên, nằm úp sấp bên cạnh quán nhỏ.” Khóe miệng của anh thoáng hiện một nụ cười nhạt, hơi hơi đè ép ngón tay, “Mời ngồi. Lần tới muốn dự thính, nhớ xin phép giáo viên trước.”

Trong mắt Khương Từ thoáng qua ý cười nhẹ nhàng, “Vâng, thầy Lương.”

Tay Lương Cảnh Hành run lên một cái – người này, lại có thể xem danh xưng “Thầy Lương” rõ ràng là đứng đắn nghiêm túc như vậy, thành một ý tứ hàm xúc khác.

Kế tiếp, Lương Cảnh Hành dùng những dẫn chứng phong phú, đem tiết lý thuyết vốn vô cùng buồn tẻ trở nên vô cùng sống động

Khương Từ chưa bao giờ nhìn thấy một mặt tràn đầy khí thế như vậy của anh, bất kể là khi anh giảng bài, âm điệu khi cao khi thấp của anh, hai mắt chăm chú khi anh nghe sinh viên trả lời, bóng dáng thoải mái của anh khi xoay người viết lên bảng, cùng với chữ viết mạnh mẽ như rồng bay phượng múa trên bảng đen của anh... Đầu tràn ngập sức quyến rũ mà người khác khó có thể có được.

Người đàn ông như vậy, phong thái xuất sắc như vậy..

45 phút trôi qua trong nháy mắt, Lương Cảnh Hành tuyên bố tan học, lúc sắp xếp giáo án cùng máy vi tính, ngay lập tức liền có người xúm lại. Khương Từ từ trên chỗ ngồi đứng lên, chỉ cảm thấy đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong, ngay lúc đang do dự, điện thoại di động rung lên.

“Chờ anh ở bãi đỗ xe.”

Vừa đọc xong, tin nhắn thứ hai lại đến, “Mua cho anh một chai nước lạnh.”

Khương Từ nhếch miệng, nhin thoáng qua bức giảng - - người nọ đang cất di động vào trong túi, vẫn không nhìn cô, chỉ nghiêng đầu nghe câu hỏi của sinh viên, nhưng mặt mày giãn ra, rõ ràng hàm chứa ý cười.

Khương Từ mua nước ở máy bán hàng tự động dưới lầu, ngoan ngoan đi ra bãi đỗ xe của học viện chờ. Dịp tiệc đón tân sinh viên hình như còn chưa kết thúc, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hát truyền ra từ đại sảnh.

Đợi khoảng 15 phút, Lương Cảnh Hành đập bóng đêm mà đến, kúc đi giống như mang theo một cơn gió

Mở cửa xe đi vào, Khương Từ nhìn xung quanh, bóng đêm bí ẩn, yên tĩnh không hề có tiếng động, cô nhìn không được ôm lấy cổ Lương Cảnh Hành, hôn anh.

27. Chương 27: Quả Lựu Đỏ (10)

Trong khoảnh khắc rằng môi dây dưa, Lương Cảnh Hành chợt ôm lấy eo của cô, để cho nửa người trên của cô chặt chẽ kề sát với mình. Hô hấp dồn dập nóng bỏng, từng đợt đập vỡ lý trí của mình, hô hấp của Khương Từ dần dần không ổn định, chỉ cảm thấy nụ hôn này nhiệt liệt hơn rất nhiều so với trước đây, còn

trần ngập ý tứ xâm lược cướp đoạt, tựa như mãnh thú ngủ đông trong lòng Lương Cảnh Hành một khi thức dậy, muốn đem bản thân triệt để ăn vào bụng.

Cô không hề bài xích, thậm chí còn mơ hồ chờ mong, thậm chí còn đáp lại nhiệt liệt hơn. Ngay tại lúc đầu hoa mắt choáng, hít thở khó khăn, cô bỗng cảm thấy rằng mình bị nhẹ nhàng cạy mở, có cái gì đó đi sâu vào, chiếm lấy của cô.

Trong đầu ù ù rung động, giống như có một lần cô đang vẽ tranh, bên ngoài cửa sổ sấm sét vang lên một tia sấm sét, tiếp đó mưa như trút nước mạnh mẽ đập vào cửa thủy tinh, cả căn nhà đều như lung lay sắp đổ. Cô sợ tới mức hét thành tiếng chói tai, rồi lại trong tiếng sấm đinh tai nhức óc lại cảm thấy một loại vui sướng tràn trề. Cô đơn giản mở cửa sổ ra, nửa người vươn ra ngoài, thét chói tai trong mưa, mưa lạnh giội vào người, sau đó nằm trên mặt đất cười từng tiếng ngáy ngồ.

Cung với Lương Cảnh Hành ra sức dây dưa tranh đoạt, cô gần như hít thở không thông, mới vươn tay đẩy anh ra, thở hổn hển hít thở không khí trong lành. Vừa giương mắt lên, thấy đôi mắt âm trầm của Lương Cảnh Hành trong bóng đêm như có một ngọn lửa, sáng rực.

Nhưng mà yên lặng nhìn trong khoảng khắc, Lương Cảnh Hành vẫn dời tầm mắt đi, lấy ra một điều thuốc, cắn ở trong miệng, giọng nói khàn khàn: “Mấy giờ ký túc xá đóng cửa?”

“Mười một giờ.”

“Vậy em về ngay đi.”

“Thật ra...” Khương Từ nhìn anh, trong ánh mắt là hỗn hợp trắng trợn cùng mới e lệ mơ hồ, trái tim đập “Thình thịch”, giống như đang trống, “Em có thể không về ký túc xá.”

Lương Cảnh Hành cười cười, vươn tay xoa xoa đầu cô, nhưng mà từ chối cho ý kiến.

“Em...” Khương Từ khẽ cắn môi, cuối cùng cảm thấy then cùng tự tôn chiến thắng những cái khác, nửa câu nói còn lại, tự nhiên không bệnh mà mất.

Lương Cảnh Hành thay đổi đề tài, “Sao em không đến dạ tiệc đón tân sinh viên?”

“Chả có gì cả, sao so được với bài giảng tuyệt vời của anh.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, “Dạy nhiều năm như vậy, bây giờ áp lực là lớn nhất, cho em thoải mái, lại không nghe anh.”

“Em mà đi, sao có thể nhìn thấy mấy cô gái như sao nhố nhiệt tình vây quanh mặt trăng chứ.”

Lương Cảnh Hành đùa, “Mới như vậy mà đã ghen, chỉ sợ sau này em ăn giấm trừ cơm rồi.”

“Anh lại tự luyện rồi.”

“Không phải anh tự luyện, ” Lương Cảnh Hành hít một ngụm khói, “Thấy thư tình kẹp trong luận văn, hoặc là mượn cố muốn anh chỉ bảo mà nhờ anh chụp hình riêng tư... Mấy việc nhỏ này cũng không phải là không có.”

Khương từ chắc chắn thở dài: “Sinh viên đại học bây giờ, thật sự là không hiểu thế nào là rụt rè rồi.”

Lương Cảnh Hành cười không ra tiếng.

Khương Từ biết anh có ý gì, hừ nhẹ một tiếng, “Em không giống các cô ấy, em là mập mờ lưỡng tình tương duyệt, còn các cô ấy là một bên tình nguyện hiểu nhầm...” Dừng một chút, liếc mắt nhìn anh, “Nói, anh đã chụp hình riêng tư cho ai chưa?”

“Em đoán đi?”

“Khẳng định là có rồi, có thầy Trần Quán Hi Lão làm gương, hậu nhân sao có thể không người trước ngã xuống, người sau tiến lên?”

“...” Lương Cảnh Hành dập điều thuốc, “Anh nói này, anh ở trong lòng em tới cùng là cái hình tượng gì vậy?”

Khương từ nghiêng đầu trịnh trọng suy nghĩ một chút, “Áo mũ chỉnh tề thâm trầm?”

Lương Cảnh Hành quả thực không lời nào để nói.

Khương Từ cười rộ lên, “Em biết anh sẽ không. Hiện tại cái gọi là ảnh riêng tư, đều là những nhiếp ảnh gia muốn thỏa mãn sở thích thấp kém đáng thương, mà lại không dám trắng trợn, đành phải lấy cớ làm nghệ thuật cơ thể. Thầy Trần sơ với mấy người đó thì quang minh hơn, ít nhất những nữ sinh này đều là thật lòng thật dạ, không có nửa phần bị uy hiếp. Người như anh như vậy, tự nhiên không cần mượn danh nghĩa chụp ảnh mà đùa nấn phụ nữ.” Dù sao, người có thể chụp ra những bức ảnh trong trẻo mà lạnh lùng như vậy, người đàn ông được cô yêu, lý nên lưu giữ vài phần tấm lòng son dưới đáy lòng.

Tay Lương Cảnh Hành đặt nhẹ lên cái trán của cô, cười đến vài phần bất đắc dĩ, “... Tuy là khen ngợi, nhưng lời này càng nghe càng thấy quái dị.”

Nói chuyện trong chốc lát, nghe thấy tiếng nhạc ở đại sảnh dừng lại, Khương Từ nhìn thời gian, đã gần mười giờ, “Em phải trở lại kí túc xá rồi.”

“Được, buổi tối nghỉ ngơi cho sớm, đừng thức đêm.”

Khương Từ gật đầu, mỗ nhẹ trên gò má anh một cái, mở cửa xe, vẫy tay, bước đi nhẹ nhàng rời đi.

Lương Cảnh Hành nhìn theo đến khi bóng dáng cô biến mất sau lùm cây, mới thu hồi ánh mắt, khởi động xe.

Khương Từ vừa về ký túc xá không bao lâu, trong hành lang liền vang lên tiếng cười của Đàm Hạ và mấy cô gái cùng phòng cô. Có người khen ngợi vũ đạo vô cùng tuyệt vời của cô, cô cười nhạt đáp lại, ngược lại thái độ không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Ngày hôm sau, bộ tuyên truyền hội học sinh lần đầu tiên mời dự họp. Nếu Khương Từ đã là một thành viên trong đó, lưỡi biếng tinh thần sa sút cũng không tốt, liền lần theo dấu vết đến phòng họp. Đã thấy có mấy sinh viên nam xúm lại chỗ màn hình máy tính, tiếng cười vang lên không rõ ý nghĩa. Khương Từ cảm thấy tiếng nhạc truyền ra từ máy vi tính hơi quen tai, đưa mắt nhìn, quả nhiên là video clip khiêu vũ của Đàm Hạ

Mấy tên con trai kia xem xong, mỗi người trở về vị trí cũ, chợt có một người thoáng nhìn Khương từ, “Vị bạn học này, bạn là sinh viên mới sao?”

Khương từ đang nghiên cứu chế độ thưởng phạt của bộ tuyên truyền, nghe vậy khẽ ngẩng đầu, “Vâng ạ.”

Nam sinh kia lập tức ngồi xuống cạnh Khương Từ, quay đầu cười nói: “Anh là người ghi lại video clip tuyên truyền đợt quân huấn của các em, còn nhớ anh không?”

Khương Từ nhướn mắt lên, nhàn nhạt phun một câu: “Không nhớ rõ.”

Nam sinh không chút để ý, “Anh nhớ rõ lúc quân huấn em thường đi cùng với một sinh viên nữ, đó là một người rất cao, tóc dài, da có hơi đen...”

“Đàm Hạ?”

Nam sinh vội vàng gật đầu, “Đúng đúng, là cô ấy...” Hắn dừng một chút, “Em có số điện thoại của cô ấy không?”

Lúc này Khương Từ mới chính thức ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào mặt nam sinh, không rõ có ý gì.

Nam sinh bị nhìn chăm chú thì hơi thấy ngượng ngùng, đang muốn nói lại thôi, Khương Từ lạnh nhạt mở miệng, “Nếu anh muốn, chính mình đến hỏi cô ấy, ngay cả một chút dũng khí này cũng không có, vẫn là đừng có học đòi người khác theo đuổi bạn gái.”

Nam sinh bị ghen một phen, trong lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng, đứng dậy rời đi.

Khương từ khinh thường trong lòng một câu, cúi đầu tiếp tục nghiên cứu những điều lệ buồn tẻ rườm rà kia.

Buổi trưa ươm cơm, Đàm Hạ vẫn đi cùng Khương Từ như cũ, lúc xếp hàng tại căn tin, đề cập chính mình hiệu nội vông hảo hữu thỉnh cầu mau đưa tin tức rương nhét bạo rồi.

“Hiệu nội vông là cái gì?”

Đàm Hạ kinh ngạc, “Cậu không biết?”

Vứt mặt Khương Từ nhạt nhẽo, “Mình không hay lên mạng.”

Đàm Hạ cười hỏi: “Vậy bình thường lúc có thời gian rảnh cậu làm cái gì? Nhất định cậu cũng không xem những thứ như Anime, phim thần tượng Hàn Quốc đúng không?”

Khương Từ gật đầu, “Đúng là không xem.”

Hơn nữa năm cuối cấp ba gánh bao nhiêu đau khổ, lại càng rời xa những thứ này. Cũng không phải là bài xích, chỉ là không thích cho lắm. Thời gian rảnh rỗi, cô ngoài việc đọc sách vẽ tranh, thì giải trí lớn nhất hiện giờ của cô là: Nhớ Lương Cảnh Hành.

“Vậy thì đi đăng ký một cái tài khoản đi, sau đó có thể nhìn thấy toàn bộ biến động của bạn học, tin tức về các đoàn thể xã hội và trường học, vẫn rất có tác dụng.”

Khương Từ thuận miệng đáp ứng, lại biết bản thân quyết sẽ không đi đăng kí.

Ban đầu cô cảm thấy tính cách của Đàm Hạ và Ngũ Nặc có vài phần tương đồng, nhưng ở chung lâu, mới phát hiện thật ra hai người khác biệt rất lớn. Ngũ Nặc đối với người khác rất chân thành, lúc làm nũng hay tức giận, đều mang theo dáng vẻ của em gái nhỏ, bởi vì tính cách cởi mở, cho nên tự nhiên có thể hấp dẫn người khác đến gần cô; còn về Đàm Hạ, mỗi tiếng nói cùng hành động, dường như đều mang theo cân nhắc đắn đo tỉ mỉ, cô biết lợi dụng ưu thế của mình như thế nào, ngay lúc người khác không hay biết gì thì đã hoàn thành được mục đích của mình.

Khương Từ cũng không sợ Ngũ Nặc đồng ý, có lẽ là ở cùng với nhau nhiều năm như vậy, biết bản tính của đứa nhỏ này thật ra rất thuần khiết thiện lương, chỉ là hơi bị tiêm nhiễm chút phù phiếm, có vài phần hư vinh, trừ cái đó ra, thật sự không còn tật xấu nào lớn hơn nữa; nhưng đối với Đàm Hạ, trong lòng cô vẫn còn tồn tại vài phần cảnh giác.

Nhoáng một cái đã đến tháng mười một, ban đầu Khương Từ vốn định trộm vài ngày rảnh rỗi, nhưng lại bị Trần Đồng Úc gọi đến phòng tranh.

Trần Đồng Úc đang sáng tác một bộ tranh chân dung người, trên vải vẽ tranh sơn dầu là một ông lão đầy nếp nhăn, miệng ngậm tẩu thuốc, ánh mắt lại có vài phần “Trùng mắt lạnh lùng” nghiêm trang sắc bén.

Trần Đồng Úc thấy cô đang quan sát tranh này, cười nói: “Đây là cha ta. Ta thường nói phải giúp ông ấy vẽ một bức họa, ông ấy nói, cũng không phải người chết, vẽ làm cái gì. Năm nay là đại thọ 80 tuổi của ông ấy, sức khỏe ngày càng không tốt, phỏng chừng cũng chỉ còn vài năm nữa...”

Ông buông tiếng thở dài, nói vào đề tài chính, “Bốn bức tranh con giao hồi nghỉ hè kia...”

Tới đây, Khương Từ đã mơ hồ đoán được Trần Đồng Úc muốn nói đến chuyện gì, giờ phút này vô cùng “Hồi hộp” trong lòng, lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

“... Ta thay con gửi đến một cuộc thi, bức tranh dân gian nuôi kia, được giải Vàng, ” Trần Đồng Úc chép miệng một cái, “Cũng thường thôi, còn phải cố gắng, bức tranh ta treo trên hành lang phòng tranh, bán hay không, còn phải xem ý kiến của em.”

Khương Từ tròn tròn mắt, ngay từ đầu cũng không nghĩ tới Trần Đồng Úc sẽ mạnh mẽ vang dội như vậy, “... Thầy, cuộc thi gì vậy?”

“Còn có thể là cuộc thi gì, là giải Đan Thanh.”

Khương Từ kinh ngạc một lúc lâu sau cũng không nói gì, cũng chỉ có Trần Đồng Úc, mới cảm thấy được giải vàng của giải Đan Thanh chỉ có thể nhận được đánh giá “Cung thường thôi”, giải thưởng này tuy nhắm vào đội ngũ họa sĩ trẻ, nhưng chỉ cần lấy được đề cử, bằng một người phần đầu mười năm rồi.

“Con có biết vì sao không đạt được giải thưởng kim cương không?”

Khương Từ lập tức khiêm tốn lễ độ trả lời: “Xin thầy chỉ bảo.”

Trần Đồng Úc ngồi xuống ghế tựa, ngẩng đầu nhìn Khương Từ, “Con vẫn còn trẻ, nhìn thế giới này vẫn vô cùng hạn hẹp. Bức tranh này của con, chủ đề là muốn biểu đạt cuộc sống mưu sinh cực khổ của người chăn nuôi...”

“Nhưng cực khổ chẳng phải sẽ càng rung động lòng người sao? Có câu nói, bông hoa nở muộn là do cực khổ đúc mà thành.”

“Động lòng người hay không không phải ở bản thân cực khổ, con ở nơi chăn nuôi ba bốn ngày, không nghe thấy tiếng hát của người dân chăn nuôi khi trở về nhà lúc hoàng hôn sao?”

Khương Từ buông xuống ánh mắt, im lặng trong khoảng khắc, “Con hiểu rồi.”

Trần Đồng Úc vỗ vỗ bả vai của cô, “Cuộc sống của con thay đổi quá nhanh, từ chỗ cao rơi xuống đáy cốc, một năm này, để cho con cảm giác nhạy cảm nhất. Nhưng mà nghệ thuật gia ưu tú chân chính, lẽ ra nên bao dung rộng lượng - - ta cũng không phải nói về tính cách, cái ta nói chính là cảnh giới tinh thần cùng với sở thích thẩm mỹ.”

Khương Từ không khỏi phân biệt kỹ mấy câu nói này.

Trần Đồng Úc cười cười, “Không có chuyện gì, chờ con từ từ lớn dần, cũng có thể dần dần hiểu ra – A Từ, bây giờ không phải là lúc hưởng thụ, hi vọng con có thể nắm chặt lấy ưu thế của mình, ngàn vạn không thể bỏ phí tài hoa.”

Những lời nói sau cùng này, trong lòng Khương Từ run lên một cái.

Mấy ngày này, có phải cô đã bỏ quá nhiều tình cảm lên một người, vì những cảm xúc nhỏ bé mà lãng phí thời gian?

28. Chương 28: Quả Lựu Đỏ (11)

Luyện tập vài ngày ở phòng tranh, Khương Từ nhận được điện thoại của Tào Bản đã lâu không liên lạc, mời cô tham dự party sinh nhật.

Nhưng khi Lương Cảnh Hành nghe được hóa ra party được tổ chức trong quán bar cô từng làm, thì mãnh liệt yêu cầu được đồng hành.

Khương Từ không lay chuyển được anh, đành phải đồng ý, “Hôm đó là sinh nhật của anh Tào, em chắc chắn phải mời anh ấy một chén.”

Lương Cảnh Hành nhú mày, “Với cái tửu lượng kia của em hả, vẫn là đừng có thể hiện đi.”

Khương Từ cười mà như không cười, “Em cũng không phải là lần đầu tiên thể hiện, không phải anh rất thích nghe ngóng sao?” Hiển nhiên là chỉ chuyện lần trước cô uống rượu “Say rượu nói lời thật”.

“Anh cũng không thích nghe ngóng, uống rượu còn phải để anh tới khắc phục hậu quả.”

Lúc hai người đến quán bar, không khí đã vô cùng náo nhiệt. Tào Bản dẫn hai người tới quầy bar trước, lại xoay người đến cửa nghe điện thoại. Tiểu ca điều chế rượu vẫn là người pha rượu cho Khương Từ hồi sinh nhật, nhìn Khương Từ huyết sắc: “Đã lâu không gặp.” Tiện đà ánh mắt chuyển qua trên người Lương Cảnh Hành, “Vị này là...”

“Thầy giáo tôi – đã lâu không gặp, ” Khương Từ nhẹ nhàng xoay xoay chiếc ghế chân cao, “Cho tôi cùng vị tiên sinh này hai chén...” Cô nhìn nhìn giá rượu phía sau Tiểu ca, rục rịch muốn màu, nhưng một loại cũng không biết.

Lương Cảnh Hành nói tiếp, “Một ly loa ti chùy tử, một ly nước chanh.”

Khương Từ lờm anh, “Em trưởng thành rồi.”

Tiểu ca nở nụ cười, “Muốn loại lần trước không? Độ cồn thấp, là rượu ngọt pha với nước trái cây.”

Khương Từ cùng Lương Cảnh Hành từ từ uống rượu, chờ Tào Bân quay lại. Tiểu ca không chút để ý lau chùi cái ly, ánh mắt cố định ở trên người Lương Cảnh Hành, “Thầy Lương là làm công việc gì?”

Khương Từ suýt chút nữa thì sặc một ngụm rượu, “Anh đã gọi anh ấy là thầy rồi, còn hỏi anh ấy làm công việc gì?”

“A..... Thật xin lỗi, vậy để tôi đổi một vấn đề khác, ” Tầm mắt của anh rơi vào cổ áo của Lương Cảnh Hành, “Thầy Lương đã kết hôn chưa?”

“...” Khương Từ đỏ khốc đỏ cười, “Anh ấy không cùng một loại với anh, đừng hỏi nữa, thẳng tắp thẳng tắp, không lừa anh.”

Lần này, ngược lại là Lương Cảnh Hành thực sự bị sặc rượu.

May mà Tào Bân đẩy cửa quay lại, mang hai người lên phòng ở lầu hai phòng. Hiệu quả cách âm của căn phòng rất tốt, âm nhạc rung thiên động địa trong đại sảnh lập tức bị ngăn cản ở bên ngoài.

Bên trong mở nhạc jazz chậm rãi, hơn mười người ngồi trên sofa dài, ngồi vây quanh cái bàn nhỏ, từng người tán gẫu. Khương Từ cùng Lương Cảnh Hành đi vào cũng không ai để ý, tự mình tìm một góc ngồi xuống. Tào Bân bưng rượu sang cho hai người, ngồi xuống nói chuyện phiếm với Khương Từ, hỏi tình hình gần đây của cô. Anh nghe nói Khương Từ không thể đi học viện mỹ thuật trung ương, cũng có vài phần tiếc hận.

Ngồi một lát, Lương Cảnh Hành lên tiếng chào hỏi, đứng dậy đi toilet.

Tào Bân vẫn nhìn theo bóng dáng Lương Cảnh Hành đi ra khỏi cửa, thu hồi ánh mắt, trên mặt hình như có nghi hoặc, “Người thầy này của em anh nhìn kiểu gì cũng thấy quen mắt?”

Khương Từ ngẩn ra, cẩn thận nghĩ nghĩ, không nhớ rõ trước kia hai người có từng gặp mặt nhau hay không, “Anh hẳn là lần đầu tiên thấy anh ấy đi?”

“Hẳn là lần đầu tiên gặp, anh rất giỏi nhớ người, những người nói chuyện qua đều không quên...” Anh cau chặt mày lại, cố gắng nhớ lại, bỗng nhiên vỗ đùi, “Như ra rồi!”

Khương Từ hoảng sợ, “Nhớ tới cái gì rồi hả ?”

“Có một lần, vào buổi tối anh tới quán bar đi làm, thường mấy lần nhìn thấy anh ta ở đối diện Walmart.”

Khương Từ sững sốt, “Chuyện khi nào?”

Tào Bân trầm ngâm, “Vào khoảng tháng bốn, tháng năm năm nay... Lần đầu tiên anh chú ý tới anh ta, là vì anh ta mặc tây trang vô cùng nghiêm chỉnh, đứng trạm xe hút thuốc bên cạnh ô tô. Anh cảm thấy với hình tượng khí chất này của anh ta, hẳn là không nên xuất hiện ở những chỗ như này. Về sau, chỉ cần đến phiên anh trực đêm, đều có thể thấy anh ta...” Anh nghĩ nghĩ, “Ít nhất cũng duy trì hơn một tháng.”

Khương Từ kinh hãi, “Anh chắc chắn là anh ấy?”

“Chắc chắn, anh ta có một chiếc xe đại chúng màu đen đúng không?”

Khương Từ lắc đầu, “Không phải, xe của anh ấy là Cayenne.”

“Ồ, ” Tào Bân nghi hoặc, “Trí nhớ của anh không sai, hẳn là sẽ không nhận nhầm người đâu.”

Khương Từ cúi đầu trầm tư, khoảng thời gian tháng tư và tháng năm, cô trở về từ Bắc Kinh, kiểm tra nghệ thuật kết thúc, đang ở dốc lòng chuẩn bị cho cuộc chiến vào trường cao đẳng. Giờ tự học chiều nào cũng mệt đến mức như con chó chết, chỉ hy vọng sớm về nhà tắm rửa nghỉ ngơi, đi lại vội vàng, tự nhiên sẽ không để ý xem đối diện Walmart có người đang đứng ở trạm xe hay không.

Nếu thật sự là Lương Cảnh Hành, liên tục một tháng anh ở chỗ đó làm cái gì? Nhưng nếu là anh, xe lại không giống...

Ngay lúc đang trầm điều khó hiểu, Lương Cảnh Hành đẩy cửa đi vào, Khương Từ đành phải tạm thời đè bụng nghi ngờ xuống, định tìm thời gian sẽ hỏi anh chuyện này một chút.

Tào Bân giao du rất rộng, trong nửa giờ mà liên tục ra ngoài bốn lần, tiếp lại mười mấy người nữa, đem ghế lô nhét đầy.

Âm nhạc cũng thay đổi, ầm ầm, ầm ĩ, đầu Khương Từ bắt đầu phát đau, ăn xong bánh ngọt, Khương Từ mời Tào Bân một ly rượu, tiện thể mượn cớ cáo từ.

Tào Bân biết tính tình thích yên tĩnh của cô, cũng không miễn cưỡng, tiễn hai người đến bên ngoài quán bar ngoài, “A Từ, cảm ơn em hôm nay đã đến đây.”

“Nên là như vậy, anh Tào cũng đã giúp em nhiều chuyện như vậy.”

Tào Bân nhìn về phía Lương Cảnh Hành, “Thầy Lươn, sau này A Từ còn phải nhờ anh chiếu cố nhiều hơn.”

Khương Từ cười rộ lên, “Anh Tào, sao giọng điệu của anh như thế nào lại giống như đang ủy thác vậy.”

Tào Bân sờ sờ đầu, cũng cười, “Sau này khi nào rảnh thì liên lạc, sang năm anh tính tự lập môn hộ, nếu không có việc gì, sau nhớ đến ủng hộ.”

Khương Từ kinh ngạc, không khỏi khen ngợi, “Anh Tào, anh thật có bản lĩnh.”

Tào Bân cười ha ha, “Có bản lĩnh gì chứ, làm nhiều năm như vậy, mới gom đủ vốn ban đầu.” Điện thoại di động trong túi anh vang lên, lấy ra nhìn thoáng qua, “... Được rồi, anh phải quay mại, mọi người đang thúc dục, gặp lại sau!”

Tạm biệt Tào Bân, đi chưa được mấy bước, bước chân của Khương Từ bắt đầu loạn choạng.

Lương Cảnh Hành buông tiếng thở dài, “Anh biết ngay mà.” Nói xong, xắn ống tay áo lên, hai tay chống lên đầu gối, cong người xuống, “Lên đây.”

Khương Từ mắt say lơ đãng mỉm cười, “Em không nhịn được nôn ở trên người anh thì làm sao đây?”

“Còn làm sao nữa, phạt em nửa năm giặt quần áo cho anh, dùng tay giặt – nhanh đi lên nào.”

Khương Từ cũng không từ chối, leo lên lưng anh. Đầu óc của cô hỗn loạn, bị cái xóc rất nhỏ này làm cho càng choáng quáng, lúc lên cầu thang, miệng đã bắt đầu nói lời mê sảng, “Chú Lương” “Thầy Lương” “Lương Cảnh Hành” gọi linh tinh hết cả lên, không nói được một câu đúng đắn nào.

Lương Cảnh Hành đỡ khóc đỡ cười, đến tầng sáu đặt cô xuống, vươn tay tìm chìa khóa trong balo của cô. Cả người cô nghiêng đi, tựa vào trên người anh. Một tay Lương Cảnh Hành đỡ cô, một tay mở cửa, lại nghe trong miệng nàng lẩm bẩm một câu: “... Quá hạnh phúc... Sợ...”

Trong lòng Lương Cảnh Hành chấn động.

Sau khi vào nhà đặt cô lên trên giường, Lương Cảnh Hành đứng dậy nấu nước nóng cho cô. Cái bếp gas hồng vẫn chưa thay, lúc nấu nước có một mùi lạ trong phòng. Lương Cảnh Hành đứng bên cạnh bếp, nghĩ muốn hút một điếu thuốc, lại sợ gây ra hỏa hoạn, đem bao thuốc đã móc ra lại nhét trở về.

Trong đầu anh toàn là câu nói vừa rồi của Khương Từ, mảy cau chặt, lại từ từ giãn ra, sau cùng buông một tiếng thở dài thật dài.

Khương Từ nằm một lúc, cuối cùng lại ới ra. Lương Cảnh Hành dọn dẹp chất bẩn xong, đút cho Khương Từ một chén nước ấm, đắp kín chăn cho cô, đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Anh tùy tiện gọi một số điện thoại trên các tờ quảng cáo nhỏ dán trên bức tường, không quá nửa giờ, một công nhân liền mang đến một chiếc bếp gas mới, động tác nhanh nhẹn lắp đặt xong.

Khương Từ vẫn chưa tỉnh, Lương Cảnh Hành tiện thể ngồi ở trước giá sách trong “Phòng ngủ” của cô, tùy ý lấy quyển mở ra.

Không biết qua bao lâu, Khương Từ lẩm bẩm trong cổ họng một tiếng, từ từ mở mắt ra, trông thấy cảnh tượng dưới ánh đèn, cho rằng bản thân vẫn đang còn trong mộng –

Cả người Lương Cảnh Hành dựa vào giá sách, đầu cúi thấp, ngón tay thon dài cầm trang sách, áo sơ mi mở hai khuy, xương quai xanh lộ ra rõ ràng. Ngọn đèn vàng ấm từ đỉnh đầu chiếu xuống, làm đường nét của anh có một tầng朦胧 lung... Khuôn mặt sáng sủa mà phong thái nhanh nhẹn, một màn này đẹp như tranh vẽ.

Khương Từ không khỏi nghĩ tới cảnh tượng Bách Nguyên Sùng* nâng cuốn “Thư Tình” tựa vào cửa sổ, chỉ cảm thấy trái tim như ngừng đập.

*Bách Nguyên Sùng: Kashiwabara Takashi | – một diễn viên Nhật Bản, từng tham gia trong bộ phim thần tượng Nụ Hôn Định Mệnh, sau được bên Đài Loan làm lại với bộ đôi là Trịnh Nguyên Sướng và Lâm Y Thần.

Lương Cảnh Hành lật tiếp một, không để ý ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt mang vài phần tim đập mạnh và loạn nhịp của Khương Từ, “Dậy rồi?”

Khương Từ không tự giác gật gật đầu.

Lương Cảnh Hành nâng cổ tay nhìn nhìn thời gian, “Em đi tắm một chút đi, nước nóng ở trong phích, anh phải đi rồi.”

Khương Từ ngồi xuống, “Mấy giờ rồi vậy?”

“11 giờ rưỡi.”

“Đã trễ thế này, ngủ ở chỗ này đi, ” Khương Từ thốt ra, phút chốc, nghiêng đầu cười cười, “Em sẽ không làm gì anh đâu.”

Lương Cảnh Hành: “...”

Khương Từ từ trên giường đi đến cạnh anh, giọng nói mang vài phần nặng nề: “Ở lại đi, về muộn như vậy em sẽ lo lắng, nếu không thì anh ngủ giường còn em ngủ trên mặt đất?”

“... Khương Từ, em có biết em hai lần ba lượt khiêu chiến tôn nghiêm đàn ông của anh hay không?”

Khương Từ vui vẻ, “Anh người này quá bảo thủ rồi, người đi lại trên lầu này, bình thường cũng chưa được mấy người, người nào sẽ chú ý tới có đàn ông ở trong nhà em hay không? Lần trước có một người chết ở lầu bốn, thi thể đã bốc mùi mới được người phát hiện.”

Lương Cảnh Hành nở nụ cười, tay xoa xoa trên đầu cô, “Hoàn cảnh ở đây của em còn hiểm ác hơn so với trong tưởng tượng của anh, cho em đừng chân quả nhiên là đúng.”

Đã trễ thế này, hai người cũng chẳng muốn lẩn qua lẩn lại. Lương Cảnh Hành dội qua loa một trận nước lạnh, vẫn mặc lại quần áo cũ, ra khỏi phòng tắm, hỏi: “Chỗ em còn thừa chăn đệm nào không?”

Khương Từ búng nổ trong nháy mắt, “Không có.”

“Không phải em nói sẽ ngủ ở đất sao?”

“... Anh thật đúng là bỏ được hả?”

Sắc mặt Lương Cảnh Hành vẫn không thay đổi, “Nói cũng là em nói, anh sao có thể để em nuốt lời được.” Anh thấy Khương Từ không phản bác được lời nào, nhún mày cười, “Trước kia đều là nhường cho em, đừng có mà quá đắc ý.”

“... Thầy Lương, anh thực sự đã hơn 30 rồi hả? Như thế nào còn ngây thơ hơn cả Trần Giác Phi vậy, ” Cô nằm soài trên giường, “Dù sao cũng chỉ có một cái giường, anh có ngủ hay không?”

Lương Cảnh Hành yên lặng đứng đó một lúc lâu, bất đắc dĩ thở dài, nằm xuống bên người Khương Từ. Về mặt Khương Từ sung sướng, dơ tay chỉ chỉ vách tường cạnh Lương Cảnh Hành, “Tắt đèn.”

“... Em có thể đổi một cái động từ không?” Lương Cảnh Hành ngồi dậy, ấn lên công tắc, cả phòng lập tức chìm vào trong bóng tối.

Động tác của anh nhẹ nhàng chậm chạp, nghiêng người nằm xuống, cố gắng kéo khoảng cách với Khương Từ. Nhưng cái giường một mét hai này, tổng cộng cũng chỉ rộng như vậy, hai người ngủ, nghiêng người có thể mắt to trừng mắt nhỏ, cái gọi là “Kéo khoảng cách”, cũng chẳng qua chỉ là tâm lý lừa mình dối người mà thôi.

Yên tĩnh không tiếng động, hô hấp nhẹ nhàng cùng nhịp tim của hai người có thể nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Không biết qua bao lâu, Lương Cảnh Hành nghe thấy Khương Từ chuyển mình lại, Ngay sau đó, một bàn tay ôm lấy anh từ sau lưng, trán nhẹ nhàng tựa vào trên lưng anh.

29. Chương 29: Quả Lựu Đỏ (12)

Hô hấp của Lương Cảnh Hành lập tức chậm lại, nhưng mà chờ giây lát, Khương Từ cũng không có làm thêm động tác gì. Cái ôm này cũng hết sức đơn thuần, không chứa nửa phần suồng sã.

“Lương Cảnh Hành.”

Lương Cảnh Hành không lên tiếng, Khương Từ hình như cho là anh đã ngủ, trán tựa vào gần hơn.

Qua hồi lâu, không thấy Khương Từ nói gì nữa, đang lúc anh cho là Khương Từ đã ngủ, chợt nghe nghe thấy một tiếng thở dài vô cùng nhẹ bay từ đằng sau đến, quá mức mờ mịt, tựa như một làn khói mỏng, có thể tan đi ngay tức khắc. Vậy mà một tiếng thở dài này, lại dường như mang theo cảm xúc vô hạn.

Quen với bóng đêm, mới phát hiện có ánh trăng ngoài cửa sổ. Nhặt nhòa, từ khe hở cửa rèm cửa sổ chiếu vào, vừa lúc chiếu vào đôi mắt tỉnh táo của anh.

Một lát sau, Khương Từ lật người.

Lương Cảnh Hành mở mắt đợi, cho đến khi không còn động tĩnh gì nữa, rón ra rón rén từ trên giường, cầm lấy bao thuốc lá cùng cái bật lửa trên bàn bàn, đi chân không tới bên cửa sổ ở phòng khách.

Anh dựa vào cửa sổ, lấy ra một điếu thuốc ngậm ở trong miệng, châm lửa. Anh hút hết điếu này đến điếu khác, cuối cùng bóp bao thuốc một cái, đã trống không.

Trăng đã ngã về tây, ánh trăng nhạt nhẽo lạnh lẽo chiếu vào anh, trên vai trên tóc, giống như kết thành một tầng sương mỏng.

Ngày nghỉ đi qua, Khương Từ bắt đầu chính thức đi học, mặc dù thời khoá biểu cũng không tính là dày đặc, nhưng bài tập trên lớp cũng rất nhiều, cô sau khi học xong hoặc là ngâm người trong thư viện, hoặc là đến phòng vẽ tranh của học viện, chỉ vào chủ nhật, mới có thể bớt chút thời gian gặp Lương Cảnh Hành. Nhưng mà cho dù là chủ nhật, cũng không phải thường xuyên có thể kiếm ra thời gian. Về phần lớp của Lương Cảnh Hành, Khương Từ cũng không dám đi quá nhiều, sợ bị người khác ra nhìn đầu mối. Mà ở xung quanh sân trường đều có các cặp đôi hẹn hò, chỉ sợ càng không thể.

Tình yêu này tựa như một tổ chức hoạt động bí mật dưới lòng đất.

Cô thì dè dặt cẩn thận, Đàm Hạ trái lại lại vô cùng lớn mật. Suốt ngày đi loang quanh trong các lớp tự chọn của năm hai mà Lương Cảnh Hành dạy không nói, còn thu thập các tin nhắn Lương Cảnh Hành tham gia các loại hoạt động.

Bởi vì trong dạ tiệc đón tân sinh, điệu múa của Đàm Hạ xinh đẹp lộng lẫy bốn phương, trên trang web của trường cũng đăng lại, bây giờ người theo đuổi cô, chỉ sợ càng ngày càng tăng.

Có một lần Khương Từ cùng cô trở đi “* phố” ăn bánh rán về. Chủ quán là học trưởng của học viện tự gây dựng sự nghiệp, nhận ra Đàm Hạ, cho hai người ăn miễn phí, còn từ cửa hàng trà sữa bên cạnh lấy cho

hai người hai cốc trà bí đao miễn phí. Đây là lần đầu tiên Khương Từ nhìn thấy “Mặt bàn chải” trong hiện thực.

Nhưng hiện giờ yêu sớm ở đại học đã không cần phải tung lưới đánh bắt, căn bản chính là cá rán. Ném vào trong nước một quả mìn, nổi lên bao nhiêu thì tính bấy nhiêu.

Đàm Hạ lại là một cô gái ưa nhìn như vậy, từ nhỏ đến lớn dạng người theo đuổi nào mà chưa từng thấy qua, tự nhiên đối với một đám trên mặt đều là Đậu Thanh Xuân (mụn trứng cá), cách xa mười mét cũng có thể ngửi thấy một cỗ hormone dư thừa, lại còn tự xưng là Nghệ Thuật Gia, đối với nhóm thanh niên chỉ thích ân ái không tin thiên trường địa cửu không hề có hứng thú.

Mà cùng Khương Từ cùng Đàm Hạ “Thân thiết” cũng bị vạ lây — cái sinh viên nam lần trước hỏi cô phương thức liên lạc của Đàm Hạ, là Phó Trưởng bộ tuyên truyền bộ, vì bị từ chối, không ít lần làm khó dễ Khương Từ, nhưng lại đều là chút việc nhỏ không đáng kể đến. Khương Từ mặc dù tính tình cổ quái, trách nhiệm của mình vẫn là toàn lực ứng phó, vì vậy cũng liền tạm thời nhẫn nại.

Một ngày thứ sáu cuối tháng mười một, bình thường Đàm Hạ đều về nhà lần này lại không có động tĩnh, ăn xong cơm đến gõ cửa phòng kí túc xá của Khương Từ.

Khương Từ suy tư một lát, nhớ tới tối hôm qua nói chuyện điện thoại với Lương Cảnh Hành, anh nói hôm nay ở trường đại học Sùng có một cuộc thi biện luận, anh phải đi tham gia làm khách mời đặc biệt. Bình thường những lời mời như này, Lương Cảnh Hành sẽ không nhận. Nhưng một bên trong trận trung kết này, là viện quản lý anh đã từng học. Viện quản lý đã liên tục mười năm không đạt được chức vô địch rồi, thành tích tốt nhất cũng chỉ dừng ở top bốn. Vì vậy lần này viện trưởng viện quản lý vô cùng coi trọng, kéo Lương Cảnh Hành đi để tăng thêm thể diện.

Hỏi Đàm Hạ, quả nhiên là vì chuyện này.

“Cậu có vé sao?”

“Dĩ nhiên, muốn lấy vé không phải quá dễ sao?”

Mấy ngày hôm nay Khương Từ phải vẽ cho bộ tuyên truyền một bản vẽ lớn, Phó Bộ Trưởng thúc giục gấp gáp, chỉ cho cô thời gian ba ngày. Cô đi sớm về tối, xế chiều hôm nay mới vừa hoàn thành, mệt mỏi chỉ muốn đi tắm rồi ngủ, tự nhiên không hăng hái lắm, nhưng nghe Đàm Hạ nhắc tới như vậy, cũng có mấy phần muốn đi gặp Lương Cảnh Hành. Hai loại cảm xúc đấu tranh trong chốc lát, cuối cùng người sau chiếm thế thượng phong.

Thời tiết đã chuyển lạnh, Đàm Hạ khoác bên ngoài áo bó một cái áo choàng len, phía dưới là váy bút chì cùng boots da, một mái tóc dài như tảo biển bên sang một bên, toàn thân cô mang một vẻ cực kỳ xinh đẹp sáng rõ. Khương Từ lại chẳng muốn sửa soạn, tùy tiện vuốt vuốt mái tóc, mặc thêm chiếc áo khoác, cứ như vậy đi ra khỏi cửa.

Hai người đi về phía cửa nam, trên đường, Đàm Hạ cười nói: “Khương Từ, có phải cậu còn chưa đăng kí tài khoản trong trang web trường? Có mấy sinh viên nam cứ hỏi mình phương thức liên lạc của cậu, cậu cái người này cũng quá vô danh rồi.”

Khương Từ sững sốt. Cô căn bản không biết, hóa ra cô cũng có một nhóm người theo đuổi, hơn nữa số lượng còn không nhỏ. Chỉ là hơi thở của cô quá mức “Người lạ chớ tới gần”, vả lại mấy cái giao tiếp trên Internet cũng cảm thấy không cần thiết, căn bản ngăn cản sạch ý đồ tiếp cận của mấy nam sinh.

Khương Từ cười cười, “Mình có bạn trai rồi.”

“Mình biết rồi, cho nên nói cậu quá khiêm tốn mà, chúng ta quen biết lâu như vậy, cậu cũng không dẫn anh ta ra ngoài gặp mặt một chút.”

Về mặt Khương Từ nhàn nhạt, “Có cơ hội rồi hãy nói.”

Hai người bắt taxi ở cổng trường, Đàm Hạ nói tiếp: “Thật ra mình rất tò mò, tuýp đàn ông như thế nào mới có thể đè ép được tính tình của cậu, nhất định là vô cùng mạnh mẽ?”

Nghe nói, cân nhắc một trong những tiêu chuẩn của độ thân mật của phụ nữ, bây giờ có phải là nên thẳng thắn chia sẻ trạng thái tình cảm của mình đúng không. Khương Từ tự nhiên không có cách nào thẳng thắn, nhân vật chính trong tình cảm của hai người phụ nữ là cùng một người, sợ rằng tình trạng cũng chỉ có thể dùng hai từ “Thảm thiết” để hình dung, “Cũng may, không tính là quá mạnh mẽ — Đàm Hạ, cậu rất thích anh ta sao?”

“Người nào? À, cậu nói Lương Cảnh Hành sao.”

“Ừ.” Khương Từ hạ mắt.

Đàm Hạ cười cười, đem cửa sổ mở ra một chút, cúi chỗ chống ở cửa sổ xe. Chỗ này đang bị tắc đường, tài xế lựa chọn đi dọc theo mép hồ, ngọn đèn bên kia bờ hồ sáng chói, gió lạnh từng đợt thổi vào.

“Có một năm thầy giáo mình tổ chức một buổi gặp gỡ, Lương cảnh Hành cùng hiệu trưởng Hứa Thu Thực cũng tham gia. Ngày đó mình cùng ba mình cãi nhau, một người chạy đi, vừa đứng gặp phải anh ấy đang dừng xe gọi điện thoại, mình liền hỏi anh ấy mượn ít tiền. Anh ấy thấy mình chỉ mặc váy — lúc đó là cuối tháng hai, thời tiết vẫn còn rất lạnh, liền đem áo khoác cởi ra ỉnh...”

“Anh ta còn nhớ cậu không?” Khương Từ cắt lời cô.

Đàm Hạ nhún vai một cái, “Chắc là không, anh ấy cùng nhà mình không có lui tới gì. Mình đến lớp của anh ấy, sau khi học xong nói với anh ấy mấy câu, anh ấy hình như đối với mình không có ấn tượng gì.”

Khương Từ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng hừ nhẹ một tiếng, người này, thích trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi.

“Thật ra thì mình đăng kí học ở học viện mỹ thuật thành phố Sùng, có một bộ phận nguyên nhân là vì anh ấy. Mình vốn nghe nói học kì này anh ấy không dạy ở trường này nữa, khi thi đỗ vào học viện thành phố Sùng, lại phát hiện anh ấy vẫn còn ở đây, hỏi thăm một chút, mới biết anh ấy vẫn tiếp tục dạy học, ít nhất cho đến hết khóa tân sinh viên lần này.”

Trong đầu Khương Từ đột nhiên sinh ra một ý niệm không thể tưởng tượng nổi, lấy lại bình tĩnh, “Tại sao anh ta lại thay đổi ý định?”

“Ai biết được, tất cả những gì mình tìm hiểu được đều là tìm cha mình hỏi quanh co lòng vòng mãi mới biết được.”

Các loại phỏng đoán nhất thời tầng tầng lớp lớp dâng lên, Khương Từ ngăn chặn suy nghĩ đang tự do bay nhảy trong đầu mình, “. Đàm Hạ, xin lỗi vì mình hơi mạo muội, cậu đối với anh ta là ‘thích’, là sùng bái, hay là.”

Đàm Hạ cười một tiếng, “Cậu đoán thử xem?”

Khương Từ cuối cùng cũng biết, tại sao bản năng mình lại sinh ra đề phòng đối với Đàm Hạ.

Lịch sử của trường đại học Sùng đã lâu năm, diện tích vô cùng rộng lớn, tài xế nói không biết đường vào trường, thả hai cô ở cổng trường. Hai người dọc theo đường tìm người hỏi thăm, cuối cùng thuận lợi tìm được tòa nhà diễn ra cuộc thi biện luận.

Lúc hai người ngồi xuống thì cuộc thi biện luận còn mười lăm phút là bắt đầu. Giám khảo lục tục vào sân, Khương Từ không khỏi ngồi ngay ngắn người lại, rất nhanh liền nhìn thấy bóng dáng của Lương Cảnh Hành trong nhóm thầy giáo đang tiến vào. Hôm nay anh vẫn mặc chính trang, cùng một thầy giáo khác sánh vai lên trước. Vị thầy giáo kia tiến tới bên tai anh nói câu gì đó, anh cúi mở mà không mất lễ phép cười đáp lại. Mọi người ngồi xuống hàng đầu tiên, chủ tịch lên đài, chính thức bắt đầu biện luận.

Khương Từ cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với một cuộc thi biện luận chính quy, đối với kiến thức quy chế của cuộc so tài cũng nửa vời. Nghe một lát, liền thấy hai bên chính phản (chính biện, phản biện) khẩu chiến văng lữa khắp nơi, hoặc là dùng tư duy lô-gích Chính Diện Giao Phong, hoặc là nín lấy chỗ sơ hở của đối phương Kiếm Xuất kỳ chiêu. Nghe một hồi, cảm thấy hai bên đều có lý.

Tiến vào khâu giám khảo bỏ phiếu, viện quản lý đạt được 3 -2, thắng hiểm.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Lương Cảnh Hành nhận lấy Mic, là khách quý đặc biệt, bắt đầu đối với trận biện luận này tiến hành phê bình. Trải qua phân tích Lương Cảnh Hành, Khương Từ mới phát hiện ra mình cũng giống như những người nghe khác, chịu kích động lời nói của biện thủ quá nhiều, mà không để ý đến quá trình tư biện sau đó.

Vốn là không hiểu tại sao bên viện quản lý hơn một phiếu, trải qua phân tích của anh, chợt cảm thấy hoa ra là như vậy.

Trao giải xong, người xem đứng dậy rời đi. Khương Từ vừa balo thu thập xong, Đàm Hạ kéo cô đi về phía trước. Bàn chân Khương Từ đạp vào chân bàn một cái, đau đến mức làm cô hít vào một hơi khí lạnh, “Đàm Hạ!”

Đàm Hạ giống như không nghe thấy, lôi kéo Khương Từ đến hàng đầu tiên, lúc này bỏ tay cô ra. Đàm Hạ đi khắp khếnh nhìn nhìn, người nọ đang nói chuyện cùng bốn vị biện thủ viện quản lý. Cô lại kéo Khương Từ, chen vào trong mấy người đó, “Thầy Lương, có thể chụp một bức ảnh với em được không?”

Bấp chân Khương Từ vẫn còn hơi đau, bị Đàm Hạ kéo mấy lần, lửa giận trong lòng tỏa ra, mà giờ khắc này nghe thấy lời này, nhất thời ngẩn ra. Trong nháy mắt ngẩn ngơ này, trong tay đã bị nhét vào một chiếc điện thoại di động, “Khương Từ, chụp ảnh giúp mình.”

Toàn bộ hành động này được thực hiện hết sức đột nhiên, Lương Cảnh Hành còn chưa kịp từ chối, nhìn thấy vẻ mặt Khương Từ có vẻ tức giận, chớp mắt một cái, cánh tay đã bị Đàm Hạ khóa lên.

Ánh mắt Khương Từ trầm trầm, đôi môi mím chặt, điện thoại nắm chặt trong tay, Đàm Hạ chỉ sợ Lương Cảnh Hành lên tiếng cự tuyệt, không khỏi dùng giọng nói mềm nhũn năn nỉ thúc giục: “A Từ, mau giúp mình chụp một cái.”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành cố định trên gương mặt Khương Từ, kéo tay ra, “Bạn học, tôi không có thói quen chụp ảnh với người khác.”

Mấy sinh viên viện quản lý bên cạnh cười khuyên: “Thầy Lương, nếu không thầy chụp với cô ấy đi, chuyên hướng về thầy, đúng là không dễ dàng.”

Không khí cứng đờ chốc lát, mặt Khương Từ không thay đổi giờ điện thoại lên, hướng về phía Đàm Hạ đang đứng sát vào Lương Cảnh Hành.

Trong khung hình, cặp mắt của Đàm Hạ sáng ngời, tâm tình kích động khó có thể ức chế; mà Lương Cảnh Hành, khóe miệng lại mím lại thật chặt, trên trán là một cổ khí lạnh thấu xương, ánh mắt nhìn xuyên qua Camera, thẳng tắp nhìn vào trong mắt Khương Từ.

30. Chương 30: Quả Lựu Đỏ (13)

Khương Từ ấn nút chụp, nhét điện thoại di động vào tay Đàm Hạ, xoay người rời đi. Đàm Hạ vốn muốn nhân cơ hội nói vài câu với Lương Cảnh Hành, nhìn thấy Khương Từ đi, lập tức nói lời cảm ơn với Lương Cảnh Hành, rồi nhanh chóng đuổi theo Khương Từ.

Gìng từ còn chưa đi xa, vừa tới cửa chính. Đàm Hạ gọi một tiếng, vội vàng đi lên kéo cánh tay của cô, “Sao lại đi vội thế?”

Khương Từ hất tay ra, mặt trầm như nước, không nói gì.

Đàm Hạ không giải thích được, bị cô không ặt mũi hất tay ra như vậy, sắc mặt cũng không quá dễ nhìn. Chờ giây lát, vẫn không nghe thấy Khương Từ trả lời. Đúng lúc này, phía trước chợt chiếu đến hai ánh đèn xe, cô híp mắt nhìn, vẫy vẫy tay, không nhìn Khương Từ một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

Xe dừng ở dưới đèn đường, Đàm Hạ mở cửa đi lên. Khương Từ nhìn vào cửa sổ chỗ ghế lái xe phía xa xa, cảm thấy cha Đàm Hạ hình như có mấy phần quen mắt. Cẩn thận suy nghĩ một chút, không nhớ được đã

từng thấy ở chỗ nào, nhưng đoán chừng từng là một trong số những bạn làm ăn của Khương Minh Viễn. Thành phố Sùng tuy lớn như vậy, vòng luẩn quẩn lại nhỏ, lại còn cùng trong một lĩnh vực, hai người tùy tiện trải qua mấy tầng quan hệ, cũng có thể liên quan đến nhau.

Cũng giống như cô và Đàm Hạ vậy, trước là thầy của hai người là bạn tốt, sau lại thành bạn học, hôm nay thì đất phẳng xây nhà lầu, trong nháy mắt nâng cấp thành tình địch.

Lúc này Khương Từ đang đứng ở giữa đường, chặn đường đi, quanh đi quẩn lại có người vô tình hay cố ý đụng vào cánh tay cô. Sau một lúc lâu, hình như cô ý thức được, tránh sang một bên. Đột nhiên, một cái tay từ phía sau nắm lấy cánh tay của nàng. Khương Từ chấn động, quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Lương Cảnh Hành.

Lương Cảnh Hành cũng không nói gì, kéo cô thật nhanh cách xa đám người, nhét cô vào trong xe, quẹo khúc quanh, rẽ vào một ngõ nhỏ ít người, lúc này mới dừng xe, khàn giọng nói xin lỗi với cô: “Thật xin lỗi.”

Khương Từ lập tức lắc đầu, “Chuyện như vậy cũng không phải là lỗi của anh...”

Dĩ nhiên cũng không phải nói là lỗi của Đàm Hạ —— cô cũng không biết quan hệ thật sự của hai người, chẳng qua là giống một fan cuồng theo đuổi thần tượng, nếu vì cái này mà trách cứ cô ấy, cũng có vẻ như đang cố tình gây sự.

Nhưng mặc dù hiểu đạo lý này, vẫn không thể ngăn nổi chấp niệm lan tràn trong lòng.

Lương Cảnh Hành lại mở miệng, “Lần tới muốn tới gặp anh, nói trước với anh một tiếng. Cứ đột nhiên xuất hiện như vậy, vui mừng quá, trái tim anh không chịu nổi.”

Khương Từ nghiêng người nghe anh nói vậy thì phì cười, cơn tức cuối cùng cũng tiêu đi phân nửa.

Lương Cảnh Hành vươn tay cầm lấy tay cô, hướng trên người nàng nhìn sang, nhìn cô từ trên xuống dưới, “Mặc ít như vậy, chẳng trách tay lại lạnh như thế.”

“Thể chất của em vốn như vậy, quanh năm đều thế, không tin thì và mùa hè anh sờ thử xem.”

Lương Cảnh Hành vẫn dặn dò một câu, “Mặc nhiều một chút, đừng để bị cảm.” Buông tay cô ra, nhướn người dậy, cánh tay vươn về phía sau, cầm lấy một cái áo khoác ở trên ghế sau đưa cho cô, “Khoác.”

Khương Từ thuận theo cầm lấy áo khoác mặc vào, nhìn kỹ, áo này hình như chính là trời mưa năm ngoái, anh mặc khi đang đợi cô ở cổng trường học.

Ngồi trong xe một lát, tâm trạng Khương Từ cuối cùng cũng tốt lên.

“Đã đến đây rồi, anh dẫn em dạo một vòng quanh trường học.”

Khương Từ gật đầu, nhưng rồi lại chần chừ, “Vẫn nên thôi đi, ngộ nhỡ bị người khác nhìn thấy.”

Còn chưa dứt lời, Lương Cảnh Hành kéo cái mũ áo của cô lên, nói, “Như vậy là được rồi.”

Cái mũ có chút lớn, mắt Khương Từ đều bị che kín. Cô cười một tiếng, vén lên, “Như vậy chẳng phải là giấu đầu hở đuôi sao.”

Lương Cảnh Hành xuống xe, vòng sang bên kia mở cửa xe cho cô, Khương Từ mới vừa chui ra nửa người, bị anh chặn ngang ôm một cái, một giây tiếp theo hai chân liền đáp xuống mặt đất.

Hai người nắm tay đi trên đường lớn, Khương Từ trông thấy sinh viên đi qua đi lại, khẽ giãy ra, ngón tay thoát khỏi lòng bàn tay của Lương Cảnh Hành.

Trong tay Lương Cảnh Hành thoáng chốc trống không, nghiêng đầu nhìn cô, lại thấy cô bỏ tay vào trong túi áo. Áo khoác lớn hơn một vòng, trống rỗng, càng lộ vẻ mỏng manh của cô.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành phức tạp, Khương Từ lại giống như không thêm để ý chút nào, hướng anh cười một tiếng, “Đi thôi.”

Con đường trong trường đại học Sùng cũng không phải là ba ngõ bốn đường, thường có đường dốc lối rẽ, quanh co tính mệnh, chẳng trách xe taxi không muốn vào bên trong. Bởi vì là buổi tối, vả lại vào thứ sáu, trong sân trường hết sức trống trải. Lương Cảnh Hành dọc đường giới thiệu với cô, nghe đâu có người nói

có người từng tự tử chết ở hồ Kính, thường có các cặp đôi hẹn hò trên sườn núi, chủ nhật sân thể dục trở thành địa điểm tập luyện cho hệ điện ảnh. Cuối cùng đi lên một con đường mòn.

“Trên con đường này đều là cây hoa anh đào, mùa xuân sang năm anh sẽ dẫn em tới đây chụp ảnh.”

Khương Từ bấm đầu ngón tay tính toán một chút, cười nói, “Cái này còn những mấy tháng nữa cơ.”

Một bên lại trồng cây bạch quả, gạch màu xám tro trên lối đi bộ, một tầng vàng óng ánh mỏng manh. Lương Cảnh Hành giẫm lên lá cây trên mặt đất, sóng vai bước đi chậm rãi.

Vào lúc này, Lương Cảnh Hành đột nhiên lại nghĩ đến Diệp Ly đã mất.

Khi đó anh học năm ba Đại Học, Diệp Ly lại mới vừa nhập học, thông qua quan hệ của Hứa Tấn Hoan, hai người dần dần quen biết. Diệp Ly là hệ thanh nhạc, tính tình vô cùng độc lập. Hai người từ quen biết đến yêu, nước chảy thành sông, cũng không oanh oanh liệt liệt. Lương Cảnh Hành tốt nghiệp xong thì đến Bắc Kinh trước, hai năm sau, Diệp Ly cũng đi theo. Nhưng chưa tới nửa năm, hai người thường xuyên cãi vã, cuối cùng chia tay. Khi đó sự nghiệp của Diệp Ly phát triển không được thuận lợi, chỉ có thể làm một nhân vật trong đoàn kết của các vở kịch, áp lực lớn thì muốn tìm người giải bày, lại mỗi lần đi tìm Lương Cảnh Hành đều gặp trắc trở.

d.iend.an.le.quy.d.on

Lương Cảnh Hành vốn học kinh tế quản lý, nhảy qua làm bên tin tức, dĩ nhiên là từ nhiệt tình yêu tự phát. Hai mươi tuổi là một người trẻ tuổi, chính là lúc một bầu máu nóng không có chỗ vùng vẫy, luôn cho là có thể lấy bút làm đao kiếm, dùng tuyệt học để mở ra thái bình. Mà bạn gái vô cùng độc lập, lại bỗng nhiên biến thành oán phụ lo được lo mất, điều này làm cho anh cảm thấy giống như bị cản trở, mệt mỏi ứng đối.

Diệp Ly không bằng Hứa Tấn Hoan cùng Lương Cảnh Hành gia cảnh giàu có, tiền đi học cũng đã tiêu hao hết tất cả tâm huyết của cha mẹ. Nhưng lĩnh vực tranh đoạt của cô, đa số thời điểm đều là dựa vào tiền để nói chuyện. Tự tôn của cô lại không cho phép cô hướng Lương Cảnh Hành xin giúp đỡ, cuộc sống như đang bước trên tấm băng mỏng, giống như siết trong tay một sợi dây thừng, đè nén sức nặng ngàn cân, bất kì lúc nào cũng có thể đứt rời. Cũng may cô còn có một dạng vốn liếng tự nhiên cuối cùng —— cũng chính là đưa đến một kích trí mạng cho cuộc tình của hai người.

Đối mặt với khiển trách của Lương Cảnh Hành, Diệp Ly cười lạnh lên án, “Yêu nhau bốn năm, anh chưa từng làm hết trách nhiệm của một người bạn trai, tự chủ trương đem đem cái mũ danh hiệu ‘dị dạng tính tâm’ cho em, chất vấn em ‘sao không ăn thịt bằm’ —— Lương Cảnh Hành, anh có tim không?”

Sau lần đó, sự nghiệp tin tức của Lương Cảnh Hành bị thiệt hại nặng nề, ngược lại ra vẻ thoải mái làm một nhiếp ảnh gia, dần dần nghĩ lại lời nói của Diệp Ly, bỗng nhiên giống như bị đánh vào đầu tỉnh ngộ.

Anh chợt ý thức được tại sao vào thời khắc này lại nhớ tới Diệp Ly, bởi vì nhiều năm trước, cũng trong một buổi tối trăng sáng như vậy, dưới một gốc cây bạch quả nào đó ở trên con đường này ỏ, lần đầu tiên anh hôn Diệp Ly. Cô gái nhắm mắt nắm lấy ống tay áo của anh, lông mi khẽ run, giống như mưa xuân rơi vào lá xanh đầu cành.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Khương Từ chợt nghiêng đầu nhìn anh.

Lương Cảnh Hành lấy lại tinh thần, lắc đầu một cái, “Đói không? Dẫn em đi ăn bánh treó rán cấp năm sao.”

Vốn chỉ tính toán tìm kiếm chút vận may, ai ngờ quán vợ con bán bánh treó rán lại vẫn ở đây, hôm nay lại mới thêm món Quan Đông. Ông chủ mới vừa bán xong một nồi, chỉ đành phải chiên mẻ khác. Khương Từ cũng không vội, liếc nhìn vật kỷ niệm cùng bưu thiếp bày tại trên ván gỗ. Từng đợt hương thơm bay đến, dưới ánh đèn màu da cam, nóng hổi.

Sau khi một khắc đồng hồ, bánh treó rán ra lò. Khương Từ bưng bát, Lương Cảnh Hành lấy một ít nước sôi trong quán. Gừng từ sớm bị con sâu thềm ăn trong bụng làm cho nhộn nhạo, giờ phút này không thể chờ đợi mà cắn một cái, lập tức bóng đến chảy nước mắt, trong miệng hà hơi từng ngụm.

Lương Cảnh Hành lập tức cầm chai sữa chua nhét vào trong tay cô, “Cứ từ từ, không ai giành với em.”

Khương Từ uống xong vài hớp sữa chua, cuối cùng trở lại bình thường, hướng ông chủ giờ ngón tay cái, “Ăn ngon, quả nhiên cấp năm sao.”

Đi ra khỏi quán, Khương Từ uống xong sữa chua, đợi bánh trở rần hơi lạnh, chợt gấp lên miếng, đi cà nhấc dứt cho Lương Cảnh Hành, “Sao anh không mua nhiều hơn một chút?”

Lương Cảnh Hành nuốt thức ăn trong miệng xuống, cười cười, “Hiện giờ không thích nữa rồi.”

Lúc trở về, Lương Cảnh Hành chọn một con đường khác, dọc đường đều là cây nhãn tươi tốt cao lớn, bóng mát trải khắp con đường, lá cây bị ánh đèn nhuộm thành màu vàng óng ánh, từ giữa khe hở lộ ra bầu trời xanh đậm phía trên.

BoCongAnh.D.i.end.an.le.qu.yd.o.n

Bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng bước chân chậm rãi của hai người. Khương Từ chợt nhích lại gần bên cạnh Lương Cảnh Hành, đưa tay đem ngón tay anh nhẹ nhàng mà nắm chặt, lại buông ra thật nhanh.

Vậy mà một giây kế tiếp, bàn tay mới vừa rũ xuống liền bị Lương Cảnh Hành nắm thật chặt.

Trong lòng chợt tràn đầy căng căng, rồi lại nói không ra nguyên do. Ước chừng con người luôn có lòng tham không đáy, giống vậy phút này giờ, trong lòng cô sinh ra lo âu gần như là khát vọng, hi vọng mình sinh ra sớm mười năm, có thể cùng Lương Cảnh Hành quang minh chính đại đi ở trong sân trường này, giống như một cặp đôi bình thường không thấy xấu hổ mà ôm hôn, có người ghé mắt cũng không có người nghi ngờ.

Lên xe rời khỏi đại học Sùng, cách trung tâm thương nghiệp lân cận thì mới nhớ hôm nay hóa ra là Halloween, khó trách người trong sân trường ở thừa thớt. Các cửa hiệu vẫn chưa đóng cửa, cả phố mua đồ ánh sáng lung linh, người người nhốn nháo. Người Trung Quốc luôn có thể đem các ngày lễ ngoài tiết thanh minh ra, đều là ngày Valentine.

“Tối nay có muốn đi xem phim không?”

Khương Từ lắc đầu, cô trước sau như một không thích đến những nơi náo nhiệt, đi dạo hơn nửa sân trường, hiện tại lòng bàn chân hơi hơi đau đốn, chỉ muốn về nhà nằm lên ghế sa lon, “Hay là về nhà đi.”

Về đến biệt thự của Lương Cảnh Hành, Khương Từ cởi áo khoác mỏng trên người ra, vào phòng tắm tắm nước nóng. Đối với nơi này, cô đã vô cùng quen thuộc, cho phép trong căn phòng Hứa Tấn Hoan từng ở kia, bên trong chỉ có dấu vết sinh hoạt của cô.

Lúc đi ra khỏi phòng tắm, Lương Cảnh Hành đã mở TV, đứng ở trước đồng đĩa chọn lựa, “Em muốn xem cái gì?”

“Nếu là Halloween, nhìn xem về ma cà rồng đi?”

“Chuyện tình bốn trăm năm?”

“Xem rồi.”

“Ma cà rồng lúc nửa đêm?”

“Thần tượng của em là Brad Pitt.”

Lương Cảnh Hành cười cười, tay lấy ra một cái đĩa, “Vậy thì hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là để cho em nhìn ‘Twilight’ rồi.”

Khương Từ thiếu chút nữa thì bị sắc, vội vàng tiến lên đoạt lấy cái đĩa trong tay anh, “Thầy Lương à, thưởng thức của anh quả thật đáng sợ.” Cúi đầu xem xét, không phải là “Twilight”, mà là một bộ phim điện ảnh Thụy Điển, tên là “người lạ chớ vào”.

“Xem chưa? Có chút kinh khủng, em có sợ hay không?”

Khương Từ nhú mày, “Đừng có mà coi thường em... Lúc em vẽ tranh mà không có linh cảm thường xem ‘The Grudge’, trăm lần đều linh.”

31. Chương 31: Màu Đỏ Tía (01)

Là loại hình phim kinh dị văn nghệ, tiết tấu hơi chậm, thêm với lúc này có Lương Cảnh Hành ở bên, Khương Từ tự nhiên khó có thể tập trung, xem một lúc, không khỏi mất hồn, tay không an phận ở trên đầu gối của Lương Cảnh Hành chọc chọn vài cái.

Lương Cảnh Hành nắm lấy ngón tay của cô, cố ý trầm mặt, “Nghiêm túc nào.”

Khương Từ cười một tiếng, cũng không giãy giụa, cả người khẽ dựa vào trong ngực anh, “Chú Lương, em vẫn còn chưa tìm chú tính sổ đấy.”

“Tính sổ gì?”

“Nhiều năm trước, anh đã giúp đỡ một Loli, anh có nhớ không?”

Lương Cảnh Hành lắc đầu.

“Anh mới vừa chụp ảnh với cô ấy, quên rồi?”

Lương Cảnh Hành hơi ngạc nhiên, “Em nói là cô ấy?”

“Nếu không anh cho rằng em đang nói người nào? Anh cho cô ấy mượn tiền, còn tặng không cô ấy một cái áo khoác tặng — không đúng chú Lương, rốt cuộc chú đã giúp bao nhiêu Loli rồi?”

“Anh từng giúp nữ sinh này? Sao anh không nhớ rõ.”

Khương Từ “Chặc” một tiếng, “Em thật sự không nhìn nhầm anh, áo mũ chỉnh tề thâm trầm, thật ra là một người ‘tốt’ rất thích giúp đỡ mấy cô bé Loli.”

Lương Cảnh Hành dở khóc dở cười, “Đúng vậy, em ngàn vạn lần đừng có lớn lên thành kiểu người dung tục.”

“Đừng có mà đắc ý, Humbert Humbert trong ‘Lolita’* sẽ là kết quả của anh.”

* Lolita (1955) là một tiểu thuyết của Vladimir Vladimirovich Nabokov. Tiểu thuyết được viết bằng tiếng Anh và được xuất bản vào năm 1955 ở Paris, sau đó được chính tác giả dịch ra tiếng Nga và được xuất bản vào năm 1967 ở New York. Tiểu thuyết nổi tiếng cả ở phong cách mới lạ lẫn nội dung gây ra các tranh cãi do nhân vật chính của tiểu thuyết tên Humbert Humbert, một người khá nhiều tuổi có sự ám ảnh về tình dục với một cô gái mười hai tuổi tên Dolores Haze.

“ Em suốt ngày xem những sách linh tinh lộn xộn gì vậy, cha em cứ để mặc em như vậy sao?”

“Ông ấy cứ thấy em đọc sách là vui mừng rồi, đâu quản em đọc cái gì.”

“Chẳng trách em lại có những ý nghĩ đặc biệt kinh thế hãi tục như vậy.”

Khương Từ trừng mắt nhìn, ngẩng đầu nhìn anh, “Cho nên đây chính là lí do anh thích em?”

Lương Cảnh Hành trầm ngâm, “Chỉ là một trong các một nguyên nhân.”

Khương Từ chỉ cảm thấy lời này hưởng thụ vô cùng, tạm thời thu lại tài năng. Phòng khách tắt đèn, ánh sáng trên màn hình chột sáng chột tắt, chiếu lên hình dáng của Lương Cảnh Hành. Có một nháy mắt, ánh sáng vừa vụt chiếu vào ánh mắt thâm thúy của anh, giống như trên biển sâu chột sáng lên một ánh đèn, ánh sáng trong con ngươi chột lóe lên rồi biến mất, khiến tim Khương Từ chột đập nhanh, không khỏi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn anh.

Lướt qua rồi lập tức muốn lui bước, Lương Cảnh Hành lại đè đầu của cô lại, hôn sâu hơn, dần dần có xu thế gió táp mưa rào. Hồi lâu, Khương Từ chợt thấy một bàn tay nắm lên vạt áo của cô, cô hơi ngẩn ra, chỉ đem Lương Cảnh Hành ôm chặt hơn.

Vậy mà cái tay kia giằng co chốc lát, lại bỏ ra. Lương Cảnh Hành buông cô ra, giọng nói có mấy phần khàn khàn, “Được rồi, đừng nhìn anh nữa, xem phim đi.”

Khương Từ không biết nghĩ gì mà cười một tiếng, ánh mắt chuyển qua màn hình, vui vẻ ở trên mặt dần dần phai nhạt.

Sự việc về Đàm Hạ, coi như bỏ qua. Thứ hai Khương Từ gặp Đàm Hạ ở kí túc xá, đối phương cùng cô lên tiếng chào hỏi, vẻ mặt ngược lại không khác gì những ngày bình thường. Trong lòng Khương Từ cảm thấy chán ghét, mấy ngày sau Đàm Hạ thường gọi cô, cô đều mượn cớ từ chối, qua mấy lần, hai người lui tới cũng dần dần thưa thớt.

Ngược lại tuần trước vẽ một bản vẽ cho bộ tuyên truyền, xảy ra chút vấn đề. Hôm nay cô học xong hai tiết học, nhận được điện thoại của Phó Bộ Trưởng, bảo cô nhanh chóng đến văn phòng hội học sinh viện quản lý.

Khương Từ cho là xảy ra chuyện lớn gì, vội vội vàng vàng chạy tới, đi vào liền bị Phó Bộ Trưởng phê bình một thôi một hồi. Khương Từ không hiểu gì, nghe hấn dửng từ càng ngày càng kịch liệt, thậm chí bắt đầu hiềm nghi chỉ trích có người thân, lập tức lạnh mặt, “Mắng đủ rồi chứ?”

Giọng nói của cô không lớn, nhưng lại lạnh lùng sắc bén, Phó Bộ Trưởng nghe vậy ngẩn ra, ngừng lại.

Giữ từ nhìn đồng hồ, “Từ lúc tôi vào đến bây giờ, anh mắng tôi ba phút, bây giờ có thể làm phiền cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Khương Từ, từ khi cô vào bộ tuyên truyền tới nay, tôi nhận ra thái độ của cô rất có vấn đề.” Phó Bộ Trưởng dùng tay mở bình nước khoáng ra, uống một ngụm lớn, bình phục cảm xúc một chút, “Xa không nói, chỉ giao cho cô một bản vẽ, tôi đã nhấn mạnh bao nhiêu lần, bản vẽ này rất quan trọng, nhất định không thể xảy ra vấn đề, kết quả thậm chí ngay cả kích cỡ mà cô cũng nhầm lẫn! Rốt cuộc cô đã bỏ ra bao nhiêu tâm tư trong công việc của xã đoàn?”

“Kích cỡ là anh cho tôi, tôi hoàn toàn vẽ theo, không sai chút nào.”

“Theo ý cô, là công việc của tôi xảy ra sơ suất? Chính tôi ở trong bộ lâu như vậy, có thể phạm vào loại sai lầm cấp thấp này hay sao?”

Khương Từ mím chặt môi, không muốn cùng hấn đấu khẩu. Bản vẽ là do Phó Bộ Trưởng giao phó bằng lời nói, giờ phút này tìm đâu ra được cái gì gọi là giấy trắng mực đen làm chứng cứ.

Phó Bộ Trưởng thấy cô không phản bác được, càng đắc ý, “Khương Từ, tôi coi cô như một hậu bối, cho cô mấy lời khuyên. Bây giờ là thời đại giao tiếp, như cô tâm cao khí ngạo như vậy, có thể chiếm được chỗ tốt gì? Tôi đối với cô yêu cầu nghiêm khắc, cũng là muốn tốt cho cô, cô ra xã hội thì biết rõ, không giao thiệp với người khác, thì cái gì cũng đừng nghĩ thành công.”

Khương Từ thấy bộ dáng vênh váo hống hách của hấn, trong lòng chỉ thấy buồn nôn, lạnh lùng liếc hấn một cái: “Chỉ là bị người khác từ chối liên lợi dụng việc công báo thù riêng, người như anh cũng có thể lên làm Phó Bộ Trưởng, bộ tuyên truyền các người suốt ngày chỉ biến tán gẫu đánh rắm nịnh nọt, ở lại cũng chỉ làm lãng phí thời gian của tôi.” Nói xong, xoay người không quay đầu nhìn lại bỏ đi.

Hai ngày sau, Khương Từ đi học, nhìn thấy bức vẽ của mình đang ngay ngắn đằng hoàng đứng ở đó. Tối hôm đó cô không ngủ tại nhà của mình, ngày thứ hai thừa dịp lúc trời còn chưa sáng, xách tới hai bình mực nước lớn, tạt vào trên bảng.

Chuyện như vậy, bao gồm việc rời khỏi xã đoàn, Khương Từ tự nhiên không nói cho Lương Cảnh Hành.

Tất cả các môn học của học kì này kết thúc, bắt đầu chuẩn bị kỳ thi cuối kì, Trần Giác Phi được nghỉ hè — châu Úc ở Nam Bán Cầu, cho nên bên này là thời điểm nghỉ đông, bên kia được nghỉ hè, vả lại thời gian được nghỉ vô cùng nhiều. Khương Từ nghĩ đến đáng vẽ hai năm không gặp của Trần Giác Phi cũng có chút nhức đầu, không có chuyện gì cũng có thể bị cậu ta nhắc lên ba phần gọn sóng, không cần thận để cho cậu ta biết được mình và cậu của hấn đang nói chuyện yêu đương, sợ rằng huyền não đến trời cũng muốn sụp xuống. Lại nghĩ đến kì nghỉ đông không thể hành động thân mật, không thể ở chung với Lương Cảnh Hành, không khỏi càng cảm thấy bức bối.

Khương Từ vội vàng phòng bị, mà Trần Giác Phi sau khi về nước cùng với đám bạn xấu của cậu ta tụ tập vô số, nhất thời hai người cũng không chạm mặt. Một tháng sau, đã thi xong, sinh nhật Khương Từ cũng gần trong gang tấc.

Trần Giác Phi là người điên khùng, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, tìm Lương Cảnh Hành mượn biệt thự, nhất định muốn thay Khương Từ làm một party thịt nướng. Bàn bè của Khương Từ một bàn tay cũng có thể đếm hết, tự nhiên không có hứng thú, nhưng không chịu nổi Trần Giác Phi lải nhải, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Thành phố Sùng mới có tuyết rơi, trong sân của biệt thự tích tụ một tầng thật dày. Sáng sớm, Lương Cảnh Hành đã đưa Khương Từ đến. Trần Giác Phi còn chưa tới, hai người liền cầm công cụ đi san tuyết.

Khương Từ xúc một lát, cảm thấy mệt mỏi, đem cái xẻng cắm ở trên tuyết, nhìn Lương Cảnh Hành bên cạnh, “Tuyết đã rơi rồi, cần gì phải tiếp tục làm tiệc nướng gì đó, nói không chừng một lát nữa lửa cũng không lên nổi.”

Lương Cảnh Hành cười nói: “Ăn đồ nướng rất ấm.”

Khương Từ rút cổ một cái, “Ở trong nhà bật điều hòa còn ấm hơn.”

Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, cô mặc một cái áo lông màu hồng phấn, trên đầu đội một chiếc nón len thật dày, gương mặt bị gió lạnh thổi đến đỏ bừng, “Em sợ lạnh, vào bên trong đợi trước đi.”

Khương Từ lắc đầu một cái. Sân bằng đông tuyết trắng, cô bỏ cái xẻng ra, đi qua đi lại giẫm loạn lên. Quay đầu nhìn lại, thấy Lương Cảnh Hành vẫn còn nghiêm túc làm việc, liền nắm một quả cầu tuyết, từ từ đi trở về, bỏ nhào vào trên lưng anh, đem quả cầu tuyết nhét vào trong cổ áo.

Lương Cảnh Hành nhất thời lạnh đến run một cái, vội vàng giữ giữ cổ áo, thấy Khương Từ cười khanh khách định chạy trốn, một phát bắt được cổ tay của cô, cũng từ trên đất nắm một nắm tuyết, lấy đạo của người trả lại cho người. Khương Từ vốn sợ lạnh, lần này cồng đến giống như con châu chấu nhảy dựng lên, Lương Cảnh Hành cười lớn thay cô móc tuyết trong cổ áo ra, cảnh cáo nói: “Em thành thật một chút đi.”

Khương Từ nơi nào chịu theo, giẫy ra lại muốn đi nắm cầu tuyết, Lương Cảnh Hành ôm cô vào trong lòng từ phía sau, dán lỗ tai cô trầm giọng nói: “Ngoan, đừng nghịch nữa.”

Luồng hơi thở chui vào trong tai, Khương Từ lập tức rút cổ lại, “. Anh đúng là không đánh mà lui.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, ở trên má cô hôn một cái, buông tay ra, “Đi vào cho anh một cốc nước ấm.”

Mặt Khương Từ sung huyết đỏ bừng, cũng không tiếp tục phản kích, ngoan ngoãn vào phòng. Vừa đem cái cốc đưa đến trong tay Lương Cảnh Hành, ngoài cửa lớn vang lên một giọng nữ: “Ngày tuyết rơi nặng hạt, sao lại dậy sớm như vậy.”

Là Hứa Tấn Hoan, mặc áo bông ngắn cùng quần jean, đi giày tuyết, ăn mặc hết sức giản dị. Hứa Tấn Hoan đến trước mặt, đem một con túi giấy đưa cho Khương Từ, hướng trong tay hà hơi, cười nói: “Giác Phi nói, sinh nhật vui vẻ nha.”

Khương Từ nhận lấy, lễ phép cười nói cảm ơn. Hứa Tấn Hoan cầm cái xẻng lên, xúc giúp hai cái, lười phải tiếp tục làm cái phiền hà này, lại bỏ xuống, “Giác Phi sao còn chưa tới?”

“Lưu Nguyên đi đón nó rồi.”

Ba người trò chuyện câu được câu không, chờ Lương Cảnh Hành đem tuyết dọn sạch rồi, nổi lửa lên, lại bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

“Tên tiểu tử Trần Giác Phi này, bảo là muốn nướng, lần này thì hay rồi, chỉ chờ ăn sẵn thôi.”

Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng bánh xe cán lên mặt tuyết. Chỉ chốc lát sau, xe đậu ở cửa, Trần Giác Phi dẫn đầu nhanh chóng xuống xe, hướng mấy người khoát tay áo. Chốc lát, lại có một nữ sinh theo sát xuống xe.

Khương Từ ngẩn ra — là Trương Ngũ Nặc đã nhiều ngày không gặp.

Trương Ngũ Nặc như có chút lo sợ lo lắng, ánh mắt vừa đụng phải Khương Từ, lập tức dời đi, cuối cùng lại nhìn lên, mắt tự nhiên hơi cong môi một cái.

Lưu Nguyên xuống xe, ba người cùng nhau đi vào. Hứa Tấn Hoan chỉ huy mấy người vào nhà mang băng ghế ra, thấy bên trong tủ chứa đồ còn ruybăng đốt Giáng Sinh không dùng hết, đều lấy ra. Lúc những người khác ngồi trên ghế chuẩn bị nướng, cô liền đem dây ruybăng quấn lên chỗ tay vịn, cười nói: “Như thế nào, có phải tương đối có không khí vui mừng sinh nhật không?”

“Mợ, thẩm mỹ của mợ cũng quá khó coi rồi.”

Hứa Tấn Hoan ngẩng đầu không chút lưu tình cốc đầu Trần Giác Phi một cái, “Bảo cháu bao nhiêu lần rồi, đừng có gọi dì là mợ.”

“Không gọi mợ là mợ, thì gọi người nào là mợ?”

Khương Từ không khỏi nghĩ đến lần trước Lương Cảnh Hành nói cho cô biết sự kiện Hứa Tấn Hoan “Đoạt nộ hôn”, cười nhẹ một tiếng, chợt thấy có một đạo ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt mình, không khỏi giương mắt quét một vòng, vậy mà mọi người ai bận việc nấy, hình như không hề nhìn cô.

Hứa Tấn Hoan đối với đồ nướng thì rất yêu thích, nhưng lại ngại phiền phức, lười phải tự mình động tay, chỉ chỉ huy người khác, thỉnh thoảng dạy đôi câu, “Không phải là của tôi phóng đại, có một năm tôi ở Bắc Kinh, ba ngàn đồng trên người bị tên móc túi nặng mất rồi, một tháng bán xôi nướng, liền có thể lấy lại được vốn.”

Lưu Nguyên mặt sùng bái nhìn cô, “Thì ra bán xôi nướng có thể kiếm được nhiều như vậy.”

“Đúng vậy, so với cậu làm phụ tá cho Lương Cảnh Hành thì tốt hơn nhiều. Nếu không thì, Lưu Nguyên, cậu đi theo tôi đi, bảo đảm chỉ mất hai năm liền có thể thay được cái Volkswagen Cars rách nát của cậu.”

Khương Từ nheo mắt, nhìn ra ngoài cửa. Không nhìn rõ xe, nhưng trông dáng xe, chắc chắn là loại đại chúng, màu đen.

32. Chương 32: Màu Đỏ Tía (02)

Trần Giác Phi chế nhạo nói: “Lưu Nguyên, anh đừng nghe mợ em nói linh tinh. Mợ ấy mà mất tiền thì trước tiên sẽ đi tìm người nhà xin thêm, sao có thể khổ khổ sở sở bán thịt xiên nướng chứ.”

Hứa Tấn Hoan bị cậu vạch mặt cũng không để ý, hi hi ha ha cười vài tiếng, đoạt lấy cánh gà vừa mới nướng xong trong tay cậu.

Trần Giác Phi chủ yếu phụ trách nướng, nướng xong liền đặt vào một cái đĩa sạch lớn. Chỗ ngồi của Trương Ngũ Nặc tương đối chênh, rất khó với được, không thể làm gì hơn là tự mình động thủ. Nhưng cô lại chọn phải cái chân gà khó nướng nhất, nướng nửa ngày, một nửa đã cháy, nửa còn lại vẫn trắng như tuyết còn mang theo tia máu.

diễ,n,đà,n,l,ê,q,úy,đ,ô,n

Khương Từ liếc nhìn cô một cái, từ trong đĩa lớn gấp một xôi nướng để vào trong đĩa của cô. Động tác của Trương Ngũ Nặc dừng lại, vài phần thụ sủng nhược kinh (được yêu chiều mà lo sợ), muốn cùng Khương Từ nói tiếng cảm ơn, mà Khương Từ đã dời ánh mắt.

“Ngũ Nặc, em đưa cho anh mấy tờ giấy.”

Trương Ngũ Nặc hồi hồn, cầm hộp giấy đưa cho Trần Giác Phi, lại vội vàng vàng ngồi xuống, lần này, lập tức làm đổ đĩa nước chấm trước mặt. Cô khẽ kêu một tiếng, nhanh chóng lùi ra, vậy mà vạt áo vẫn bị dính một mảng lớn. Cô rút ra mấy tờ khăn giấy, vội vàng lau đi.

Khương Từ thấy cô càng vội càng loạn, đặt đĩa xuống, đứng dậy, “Đi theo chị.”

Trương Ngũ Nặc sững sờ, vội vàng bỏ khăn giấy đi theo.

Đến phòng bếp, Khương Từ tìm miếng vải sạch sẽ, nhúng chút nước giặt, cúi đầu giúp cô lau dầu mỡ trên áo. Chốc lát, lau xong, lại lấy máy sấy sấy khô.

Tiếng máy sấy u u vang lên, Trương Ngữ Nặc cắn cắn môi, nhỏ giọng nói, “Chị Khương, cảm ơn chị.”

Về mặt Khương Từ không đổi, cho đến khi khô khoảng bảy tám phần, tắt máy sấy, để lại chỗ cũ.

Thấy cô muốn đi ra ngoài, Trương Ngữ Nặc lập tức lên tiếng: “Chị Khương.”

Khương Từ dừng bước xoay người, “Chuyện gì?”

Trương Ngữ Nặc đứng ở trước cái bàn, đầu cúi thấp, lại tựa như khó có thể mở miệng.

“Em có chuyện gì thì cứ nói, trước kia đâu thấy em ngượng ngùng như vậy.”

Trương Ngữ Nặc nghe thấy trong giọng nói của cô cũng không có chỉ trích, không có không chịu nổi, giống như được tăng thêm lòng tin, ngẩng đầu nhìn cô: “Chị vẫn còn giận em sao?”

Khương Từ kinh ngạc, “Chị lúc nào thì giận em vậy hả?”

“Em cho là...”

Khương Từ lui về phía sau một bước, nhẹ nhàng dựa lưng vào bàn, giọng điệu hết sức bình thản, “Chuyện đó không có quan hệ gì với em, đừng nghĩ nhiều. lúc sinh nhật Trần Giác Phi còn trốn tránh chị... Chị cho là em giống chú Trương, không muốn gặp lại chị.”

“Thật ra thì, khi đó là có chút nghĩ luẩn quẩn, dù sao ba em...” Trương Ngữ Nặc cười cười, “Nhưng trước kia chị rất tốt với em đều là thật.”

Khương Từ nhất thời không biết trong lòng mình là tư vị gì, yên lặng chốc lát, hỏi cô: “Bây giờ em đã học cao tam rồi, thế nào?”

“Khá tốt, chỉ là số học có chút không theo kịp.”

“Vẫn liên lạc với Trần Giác Phi sao?”

Trương Ngữ Nặc giật mình, gạt đầu, “Anh ấy nói qua với em tình huống của chị...”

“Chị với cậu ta không liên lạc nhiều.”

Trương Ngữ Nặc há miệng, “Ừ.”

Trầm mặc chốc lát, Khương Từ mở miệng, “Chú Trương...”

“Tháng bảy năm ngoái, ba em ra viện, nhà em chuyển nhà, không ở nhà cao tầng nữa, để thuận tiện cho ba em ra vào.”

Khương Từ quan sát cô một cái, áo lông mới tinh, đầu đội mũ màu trắng, mặc cũng không tệ lắm, không giống dáng vẻ phải chịu khổ. “Công việc của dì Lưu bây giờ sao rồi?”

“Làm việc ở một siêu thị, mỗi tháng có thể nhận được vài ngàn.”

Khương Từ nhất thời không còn lời gì để nói, lại nghe bên ngoài có tiếng gọi của Trần Giác Phi: “Hai người nếu không ra, chúng tôi liền ăn hết đấy!”

Ăn thịt nướng hơn một giờ, một thùng bia cũng thấy đáy, ngược lại nguyên liệu nấu ăn vẫn còn hơn phân nửa. Mấy người dọn dẹp qua cái bàn một lần, Lương Cảnh Hành vào nhà mang ra một chiếc bánh ngọt lớn.

Bồ.Công.Anh.d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Trần Giác Phi vừa cầm lên bánh ngọt, vừa khoe khoang, “Thấy thế nào, bánh ngọt này có phải vô cùng tú sặc khả xan (sắc đẹp thay cơm) không? Là tôi tự mình chọn đấy.”

Khương Từ: “... Cậu dùng sai thành ngữ rồi.”

Lương Cảnh Hành móc bật lửa ra đốt nến, nhìn cô cười: “Cầu nguyện thôi.”

Khương Từ còn nhớ rõ tình huống khó coi đợt sinh nhật năm ngoái, so với năm nay tự nhiên không thể sánh bằng, nhưng cô cảm thấy rất tốt, năm nay cũng rất tốt.

Thổi nển xong, mấy người chia bánh ngọt. Ban đầu vẫn là thành thành thật thật ăn, sau Hứa Tẫn Hoan thỉnh linh nhảy tốt lên trước mặt Khương Từ, quệt bơ lên mặt cô.

Lưu Nguyên ngây ngốc há miệng trừng mắt, cho là mình sắp chứng kiến một cuộc gió tanh mưa máu, ai ngờ Khương Từ chỉ sưng sốt chốc lát, không chịu thua kém quệt bơ, nhanh chóng phản kích. Tình cảnh lập tức nháo lên, mọi người chẳng phân biệt được địch ta bời loạn một hồi, ngay cả Lương Cảnh Hành bày tỏ không tham chiến cũng không may mắn thoát khỏi, bị bắt nạt vô cùng thâm.

Trò chơi rốt cuộc kết thúc, Hứa Tẫn Hoan tay trái ôm lấy Trần Giác Phi, tay phải ôm lấy Trương Ngũ Nặc, trái ôm phải ấp đi vào trong nhà rửa mặt.

Lưu Nguyên lưu lại giúp một tay dọn dẹp hiện trường, bận rộn một lát, điện thoại di động reo, là bạn gái cậu giục cậu về.

Khương Từ đem nguyên liệu nấu ăn còn dư lại cất xong, nhìn xe của Lưu Nguyên chạy xa, chợt hỏi: “Xe của Lưu Nguyên là loại gì vậy?”

“Đại chúng.” Lương Cảnh Hành cười cười, “Sao lại hỏi cái này.”

“Không có gì, tiện miệng thì hỏi vậy thôi.”

Hai người im lặng không lên tiếng dọn dẹp đồ, tuyết trên nhánh cây phía trước “Bộp” một cái rơi trên mặt đất, trong phòng bếp truyền đến tiếng cười của Hứa Tẫn Hoan và Trần Giác Phi, trong sân lại có vẻ hơn tĩnh.

Khương Từ lau sạch bơ dính trên mặt, còn một chút ở trên chóp mũi. Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, không khỏi ngừng động tác, yên lặng nhìn chốc lát, cúi đầu chậm rãi lại gần.

d..iễn..n.đ..àn.l..ê.q.úy..đ.ôn

Đúng lúc này, một trận tiếng cười từ phòng bếp truyền tới, Lương Cảnh Hành lại nhanh chóng dời đi.

Khương Từ nhỏ giọng cười một tiếng.

Ba người ra ngoài, cũng không nhận lấy giải quyết nốt công việc, mà là ở trên mặt tuyết chơi đùa.

Khương Từ cùng Lương Cảnh Hành sau khi đem sân đều thu dọn sạch sẽ, đi vào nhà rửa mặt. Khương Từ mở vòi hoa sen, nhận lấy khăn mặt trong tay Lương Cảnh Hành, đang muốn lau mặt, cổ tay bị người nhẹ nhàng nắm.

Bên ngoài cửa sổ là tuyết trắng rơi sáng trong nhà một mảnh sáng rõ, hô hấp của Khương Từ không khỏi chậm lại, nhìn mặt của Lương Cảnh Hành chậm rãi đến gần, tiếp theo hai mảnh ấm áp nhẹ nhàng chạm vào khóe miệng mình.

Không biết qua bao lâu, chợt nghe “Bộp” một tiếng, có vật gì đó đập vào cửa sổ. Hai người sợ hết hồn, lập tức lui ra, vừa nhìn, trên thủy tinh bông tuyết vắng khắp nơi, đang chậm rãi trượt xuống.

Ánh mắt Khương Từ rét lạnh, nhìn thấy ngoài cửa sổ chợt lóe lên một góc màu trắng.

Hai người rửa mặt, lau qua bơ trên áo, trở lại trong sân nhỏ. Ba người kia chiến đấu say sưa, Trương Ngũ Nặc cùng Hứa Tẫn Hoan tạo thành một đội, đem Trần Giác Phi đập túi bụi chạy trốn khắp nơi. Khương Từ khẽ mím môi, nhìn chăm chăm vào Trương Ngũ Nặc một lúc, thu hồi ánh mắt.

Trần Giác Phi vẫy vẫy tay, “Khương Từ! Mau tới đây giúp một tay!”

Trương Ngũ Nặc vội vàng hô: “Chị Khương! Không cho phép giúp anh ấy! Nếu không em với chị tuyệt giao!”

Khương Từ thấy biểu hiện bình thường của cô, thoáng thở phào nhẹ nhõm, chỉ nói: “Mọi người tự mình chơi đi, đừng có mà kéo tôi xuống...” Lời còn chưa dứt, một quả cầu tuyết bay đến, nện ở trên vai cô.

Khương Từ vén tay áo lên, Lương Cảnh Hành từ trong túi áo khoác móc ra một đôi bao tay đưa cho cô, “Mang cái này, cứ việc hạ thủ, đừng lưu tình.”

Khương Từ cười lên, “Kia là cháu họ của anh đấy.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, lỗ tai Khương Từ nóng lên, đeo bao tay vào xông lên phía trước.

Bốn người chơi đến kiệt sức, cuối cùng thu tay, trở lại bên trong nhà, ngồi phịch ở trên ghế sa lon không muốn nhúc nhích. Lương Cảnh Hành bưng trà sữa vừa nấu xong ra, rót cho ỗi người một ly, “Buổi tối muốn ăn gì, đồ nướng nữa sao?”

Trần Giác Phi vội vàng khoát tay, “Một chết đi được, không nướng nổi.”

Hứa Tấn Hoan ngồi dậy, nâng cốc trà lên uống một hớp, ánh mắt ở trên người Khương Từ dừng lại một cái chớp mắt, “Để Khương Từ yên lặng một chút đi, cũng náo cô ấy cả ngày rồi. Trần Giác Phi, đi mới mua xe mới, cháu có muốn đi thử một lần không?”

Trần Giác Phi nhao nhao muốn thử, “Vừa hay cháu mới lấy bằng lái.”

Hứa Tấn Hoan cười cười, “Vây được, cứ quyết định như vậy. Đợi lát nữa đi thử xe, xong rồi dì dẫn hai người đến tầng cao nhất của Cao ốc Kim vận ăn bữa tiệc lớn.” Cô dừng một chút, nhìn về phía Lương Cảnh Hành, “Vây Khương Từ liền làm phiền anh đưa về rồi.”

Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, “Ừ” một tiếng.

Nghỉ ngơi một lát, ba người kết bạn đi, lưu lại Khương Từ cùng Lương Cảnh Hành.

Khương Từ lập tức tháo giày, nằm ngửa ở trên ghế sofa, “Cuối cùng có thể ở một mình với anh, Trần Giác Phi thật là dính người, một tuần thì đến bốn ngày ở một chỗ với anh.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, “Em ghen với nó làm gì?”

Khương Từ vỗ vỗ lên ghế sa lon, ý bảo Lương Cảnh Hành lại đây ngồi. Cô gối đầu lên đùi anh, ngửa đầu nhìn anh, “Nếu như cậu ấy biết thì thế nào?”

Lương Cảnh Hành khẽ vuốt ve tóc của cô, quần một lộn vào ngón tay, lại chậm rãi buông ra, “Không thể nào cả, anh thích người nào, ai cũng đừng nghĩ can thiệp.”

Khương Từ rất là hưởng thụ, “Anh cứ cứng rắn thế này thì tốt.”

Lương Cảnh Hành nhú mày, “Lời này là sao.”

Khương Từ cười cười, lắc đầu không đáp. Bên trong nhà rất ấm áp, thêm với động tác vuốt tóc của Lương Cảnh Hành hết sức êm ái, sau một lúc lâu, Khương Từ bắt đầu ngáp.

Bồ.Công.Anh.d.iễn.n.đ..à.n.lê...q.úy.đ..ôn

“Đi lên giường ngủ, ở chỗ này dễ dàng cảm.”

Khương Từ bất động, cặp mắt tựa như mở như không, hướng Lương Cảnh Hành giang ra hai cánh tay. Lương Cảnh Hành cười bất đắc dĩ một tiếng, ôm cô lên, chậm rãi lên tầng hai, đặt ở trên giường phòng ngủ, thay cô đắp chăn.

Đứng dậy muốn đi, cổ tay bị một người bắt được.

Lương Cảnh Hành quay đầu lại, chống lại một đôi mắt trắng đen rõ ràng, “Em vừa mới già thêm một tuổi rồi.”

Lương Cảnh Hành nhẹ giọng cười một tiếng, “Em coi như già.”

Khương Từ chậm rãi đứng dậy, ngồi ở trên giường, yên lặng nhìn hắn, “Em thích nhất là hai tháng giữa ngày sinh nhật em và sinh nhật anh.”

“Tại sao?”

Gương mặt Khương Từ nhẹ nhàng dựa vào cánh tay anh, tròn mắt buông xuống, nhỏ giọng nói: “Bởi vì chênh lệch của chúng ta, thu nhỏ lại mười một tuổi rồi.”

Không khí nhất thời yên lặng, hô hấp Lương Cảnh Hành hơi chậm lại, một cái tay khác ở bên người vươn ra, lại chậm chạp buông lỏng.

Khương Từ vươn tay, cầm ngón tay của anh, “Nhưng mà không sao cả, mặc kệ mười một tuổi hay mười hai tuổi, chênh lệch như vậy xem ra cũng rất động lòng người.”

Chênh lệch như vậy rất động lòng người, chênh lệch tạo nên quan niệm khác nhau rất động lòng người, khác nhau dẫn đến giãy giụa, trần trọc với ẩn nhẫn rất động lòng người, tất cả khó khăn cuối cùng giải quyết viên mãn cũng rất động lòng người — anh đã trải qua phồn hoa, mà cô mới vừa bước vào tuổi trẻ. Nhưng chúng ta cùng chia sẻ một bầu trời, ngắm nhìn một ánh trăng. Đây là những năm tháng tốt đẹp của anh; mà khi gặp được anh, tại sao không ở những năm tháng tốt đẹp nhất của cô?

Ánh mắt của cô hơi nâng lên, được tuyết chiếu sáng thành một mảnh sáng trong, “Lương Cảnh Hành, anh còn muốn để em chờ đến bao giờ nữa?”

33. Chương 33: Màu Đỏ Tía (03)

Thời gian nhất thời như ngừng trôi, mà một giây sau, cô liền bị hung hăng đẩy xuống, cả người nằm ngửa trên chăn nhung êm ái mà ấm áp. Người nọ đè lên trên, bàn tay thô to nâng cằm của cô lên, không nói lời nào mà bắt đầu hôn.

Khương Từ nhắm mắt, ôm chặt lưng của anh.

Tám tuổi học vẽ, lần đầu tiên thấy Trần Đồng Úc, bị yêu cầu vẽ tranh hiện trường. Cô lúc đó đã học được hai năm, có chút cơ sở. Cô vẽ một người phụ nữ bị treo ngược, bút pháp thô, nhưng dùng màu sắc lại rất lớn mật. Mảng lớn hồng cùng lam, giống như miệng vết thương của bầu trời bị vỡ ra.

Trần Đồng Úc nhìn xong sợ hết hồn hết vía, bảo Khương Từ đi ra ngoài, một mình nói chuyện với Khương Minh Viễn. Khương Từ úp sấp dưới khe cửa, nghe được rất rõ ràng. Trần Đồng Úc nói, đứa bé thông minh sớm, lực lĩnh ngộ quá mạnh mẽ, nhưng đây là con dao hai lưỡi, nếu không cẩn thận hướng dẫn, chưa chắc là chuyện tốt. Người nhạy cảm, nhìn thế giới quá rõ ràng, sinh mệnh lại quá mức nồng nặc sắc bén, ví như khur khur cổ chấp, chỉ biết đi vào cực đoan, cái gọi là thông minh quá lại bị thông minh hại là như vậy. Còn có một lời, hiện tại nói có lẽ hơi sớm, đứa nhỏ này, ở phương diện tình yêu chỉ sợ cũng gặp phải kiếp nạn, tâm tính quá cao, tất có tư thế hủy thiên diệt địa.

Cô tự nhiên không tin, một người sao có thể từ một bức tranh nhìn ra nhiều thứ như vậy, không giống họa sĩ lại giống thần côn.

Vậy mà giờ phút này, máu nóng trong tim kịch liệt cuộn cuộn, chỉ muốn đem thân này hóa thành dung nham, đánh nát con tò he bằng gỗ, từ đây Hủy Thiên Diệt Địa. Nụ hôn làm cho người ta hít thở không thông, áo cô bị đẩy lên cao, bàn tay nắm chặt vòng eo không đầy một nắm của cô, như muốn bẻ gãy.

Từng chút từng chút, nhỏ trại công thành.

Cô giống như bị đặt trên lưỡi dao sắc bén, ở trong cuồng phong sậu vũ (mưa to gió lớn) mà run run rẩy rẩy, một bàn tay đột nhiên che ở trước ngực cô, thân thể cô cũng run rẩy theo... Sau đó tất cả đều ngừng.

Khương Từ thở mạnh một cái, chậm rãi mở mắt, lại thấy hai cánh tay nổi đầy gân xanh của Lương Cảnh Hành ở hai bên người cô, ánh mắt như lưỡi dao ngâm trong nước lạnh, chỉ lẳng lặng thở, nhìn cô.

Khương Từ không rõ nguyên do, mà một giây sau, Lương Cảnh Hành đã lật người, giọng nói khàn khàn nói: “Xin lỗi, là do anh quá xúc động.”

Khương Từ khó có thể tin há miệng, “Lương...”

Lương Cảnh Hành bước chân, thật nhanh rời khỏi phòng.

Dung nham tắt.

Sỉ nhục, trừ thứ đó ra còn có thứ gì khác... Đầu Khương Từ đau như muốn nứt vỡ, không muốn phân biệt nữa. Cô mở mắt yên lặng nhìn trần nhà, không biết qua bao lâu, từ trên giường bò dậy, chậm rãi sửa sang quần áo cho ngay ngắn.

Lương Cảnh Hành đang dựa ở cửa sổ hút thuốc lá, khói mù lượn lờ quanh người, bên chân vút một đồng tàn thuốc. Khương Từ chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, vào nhà tắm.

Trong gương đôi môi cô sưng đỏ, đầu tóc rối bời, nhếch nhác như chó nhà có tang. Cô mặt không thay đổi hướng trên gương hứng một vốc nước, chợt thấy ánh sáng trước cửa tối sầm lại.

Lương Cảnh Hành đi tới, đưa tay kéo cô, không nói lời gì ấn vào trong ngực mình. Khương Từ giãy giụa một cái, Lương Cảnh Hành liền càng thêm dùng sức ôm cô.

“A Từ, thật xin lỗi.”

Nhất thời tất cả tức giận cùng sỉ nhục toàn bộ hóa thành uất ức vô tận, Khương Từ cắn chặt hàm răng, “Có phải em có chỗ nào không tốt hay không?”

“Không, không phải là vấn đề của em.”

“Vậy là vấn đề của anh?” Khương Từ sững sờ, chậm rãi ngược mắt, kinh ngạc nói, “Anh... Anh có vấn đề?”

“...Anh không có vấn đề.”

Lúc này, cô lại bật cười, cười xong lại cảm thấy hốc mắt nóng lên, lập tức cắn chặt môi, cứng rắn áp sát.

“Em còn quá nhỏ.”

“Không nhỏ.”

“Quá nhỏ,” Lương Cảnh Hành hơi buông lỏng mấy phần sức lực, vươn một tay khẽ vuốt ve mái tóc đen dài của cô, “Anh có cảm giác tội ác...”

“Vậy anh có yêu em không?” Khương Từ ấp úng hỏi.

“Nhiều hơn so với em nghĩ. A Từ, anh có thể che chở cho em, nhưng anh sợ rằng sẽ tạo thành hướng dẫn không tốt cho em. Chờ thêm một chút, giữa chúng ta còn phải cọ sát...”

“Anh đừng dùng giọng quan* mà nói với em.”

(*Nói qua loa lấy lệ.)

“Không có, anh sẽ không nói lấy lệ với em.”

Khương Từ yên lặng vài giây, “Vậy em hỏi anh, tháng tư và tháng năm năm ngoái, tại sao anh lại dùng xe của Lưu Nguyên đầu ở gần nhà của em.”

Lương Cảnh Hành ngẩn ra.

Khương Từ ngửa đầu nhìn anh, “Anh dám nói đó không phải là anh?”

Trầm mặc chốc lát, Lương Cảnh Hành rút cuộc trả lời, “Chỗ đó loạn, anh sợ em về nhà không an toàn.”

“Vậy sao?”

“Ừ.”

Khương Từ nhìn chăm chăm vào anh hồi lâu, giãy ra khỏi ngực anh, lui về phía sau một bước, dựa lưng vào bồn rửa, “Vậy anh đến tận cùng là lúc nào thì ra quyết định?”

Lương Cảnh Hành yên lặng nhìn cô, không nói gì.

Giọng nói Khương Từ không khỏi lạnh, “Gần hai tháng, là do kì thi tốt nghiệp trung học ngày đó xảy ra truyện dẫn đến kết quả không tốt, cho nên lòng mang áy náy?”

“A Từ, không phải...”

“Anh thật sự không gạt em, ” Khương Từ giống như một mối không chịu nổi, nhắm mắt lại mở miệng, “Anh vẫn luôn gạt em.” Dứt lời đứng yên một lúc, cũng không nhìn anh, từ phía bên cạnh, nghiêng mình đi ra ngoài.

Cô trở về phòng khóa cửa, nằm trên giường, trong đầu một mảnh hỗn loạn, tự nhiên không hề buồn ngủ. Một phút sau, cô nghe thấy Lương Cảnh Hành gõ cửa, không phản ứng. Sau một lúc lâu, lại ba tiếng gõ cửa, cô vẫn là không phản ứng. Chờ giấy lát, ngoài cửa im ắng, không còn bất kỳ tiếng động gì.

Khương Từ cầm gối đầu che trên mặt, im lặng rơi xuống vài giọt nước mắt, cảm thấy kiểu cách, lại vội vàng lau sạch. Đêm tắt cả mọi chuyện này lật qua lật lại suy nghĩ một lần, vẫn tựa như gặp phải một đồng rối loạn, bó tay hết cách.

Tuổi tác là con đường, không phân rõ phải trái vắt ngang ở nơi đó, tựa như năm đó Ngu Công bản khoản về núi Thái Hành và Vương Ốc*, cô có tâm dời núi, người nọ chỉ coi cô là một đứa bé.

(*Trước nhà Ngu Công có 2 ngọn núi Thái Hành và Vương Ốc, ra vào rất không tiện, ông liền triệu tập mọi người muốn dời hai ngọn núi này đi, hàng xóm chê cười ông đã lớn tuổi sao có thể dọn được hai ngọn núi này, Ngu Công liền nói, tuy ông sắp chết nhưng vẫn còn con cháu ông đời đời truyền cho nhau, rồi cũng sẽ dời được ngọn núi, việc làm của ông làm Thượng Đế cảm động sai hai vị thần xuống trần gian dọn hai ngọn núi đi. Tích Ngu Công dời núi muốn nói con người chỉ cần có quyết tâm nghị lực nhất định sẽ thành công, tương tự như câu “Có công mài sắt có ngày nên kim” của Việt Nam.)

Người tuổi lớn đều ngoan cố tự đại như vậy, ý vào mình sinh ra sớm mấy năm, là có thể đường hoàng tự xưng là trưởng, bất kể nói cái gì, tất cả đều lấy câu “Tôi là vì tốt cho em” để bác bỏ.

Có lần cô ở công viên gặp một bé gái đang tranh cãi với mẹ, bé gái năm, sáu tuổi muốn ăn chuối tiêu, mẹ của cô bé lại nhét vào tay cô bé quả táo. Giằng co mấy phút, bé gái quả táo lớn, vừa đi vừa khóc. Cô đứng bên cạnh nhìn, mấy lần thiếu chút nữa không nhận được mà tiến lên: “Con bé muốn ăn chuối tiêu, chị cho con bé chuốt tiêu là được mà.”

Im ắng vắng vẻ trông rỗng, như có một bàn tay lớn bóp trái tim của cô, khiến cho nơi đó truyền đến tuy không dữ dội, lại mang khổ riêng kéo dài không dứt.

Cô cho là hai người ở chung một chỗ là được rồi, bây giờ mới biết cũng chỉ là bước đầu tiên trên vạn lý trường thành. Mà giờ phút này cô cảm nhận được cảm giác vô lực sâu sắc, bởi vì biết rõ Lương Cảnh Hành chính là một người như vậy, nếu như anh không chịu nói, thì dù có cầu xin hay uy hiếp thế nào cũng chỉ là phí công. Cô chỉ có thể cố gắng hết sức tin tưởng, anh giấu giếm cùng cực tuyệt đều là ý tốt, anh sẽ không làm tổn thương cô — tựa như ngày đó lúc người đi trà lạnh, chỉ một mình anh bằng lòng đội mưa tiến đến, vì năm tháng nghèo khó cần cỗi của cô, đưa tới chút ấm áp.

Vì chút ý tốt này, cô nguyện ý tin hẳn.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, hay là đã ngủ, lại nằm mơ thấy Khương Minh Viễn chưa bao giờ đi vào giấc mộng. Là một ngày có dương mù, Khương Minh Viễn mặt mũi gầy gò, diện mạo dường như là lúc còn trẻ. Cô sững sờ, tiến lên hỏi anh: “Ba, vết huyên của ba tốt lên rồi hả?” Khương Minh Viễn không trả lời, chỉ nói muốn đến chỗ của một người tên là “Vương Tạ kiều”, cô đi theo ông, một chuyến lại một chuyến xe, cho đến lúc tỉnh lại, Vẫn chưa tới chỗ “Vương Tạ kiều” . Khương Minh Viễn nhìn cô cười: “Con về đi, con không giúp được ba đâu.”

Tỉnh lại thì sắc trời đã tối, Khương Từ từ trên giường, ôm đầu gối ngồi chốc lát, nhất thời chỉ cảm thấy hoảng hốt.

Trong phòng khách chỉ mở một chiếc đèn cạnh sofa, trên bàn trà đặt một chiếc máy vi tính. Lương Cảnh Hành nằm ngửa ở trên ghế sofa, cánh tay phải che mắt, hình như ngủ thiếp đi.

Khương Từ chậm rãi đi tới, ngồi xuống một bên ghế sa lon, nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay của anh, “Lương Cảnh Hành, lên giường ngủ, cẩn thận bị cảm.”

Lương Cảnh Hành giật mình, mở mắt, nhìn Khương Từ chốc lát, ánh mắt mới dần dần có tiêu cự, anh xoa trán một cái, “Xấu hổ... Đói bụng chưa?”

“Có chút.”

Lương Cảnh Hành ngồi dậy, “Ra ngoài, hay là ăn ở nhà?”

“Tùy tiện nấu tô mì đi, em ăn xong rồi về sớm một chút.”

Lương Cảnh Hành dừng lại, đưa tay bắt được ngón tay của cô, “A Từ...”

“Không có chuyện gì.” Khương Từ cười cười, rút tay về, từ trên ghế salon đứng lên. Lương Cảnh Hành bắt lấy cổ tay cô, “Có muốn đi ra ngoài du lịch hay không?”

Khương Từ sững sờ, nhìn lướt qua máy vi tính trên bàn trà, đang mở một trang web đặt vé máy bay, “Đi đâu?”

“Đi đâu cũng được.”

Khương Từ trầm ngâm chốc lát, “Muốn đi đến Giang Chiết.”

“Được, anh hoạch định, tối nay em về thu xếp đồ đạc — mang nhiều quần áo một chút.”

“Nhanh như vậy?”

“Nói đi là đi du lịch chứ sao.”

Khương Từ cười, “... Được rồi, xem anh đang thành tâm thành ý lấy lòng em, em tạm thời tha thứ cho anh.”

“Tạm thời?”

“Giữ chức tra xét, để xem biểu hiện sau này, cứ biểu hiện tốt một chút đi.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, đứng dậy lôi kéo cô xuống lầu làm cơm tối.

Tiệc nướng còn dư rất nhiều nguyên liệu, Lương Cảnh Hành đơn giản làm vài món ăn, mạn chay phối hợp sắc hương vị đầy đủ. Khương Từ rất đói, ăn no xong tựa hồ không còn đa sầu đa cảm như lúc chiều nữa. Ở lại cùng Lương Cảnh Hành tra xét mấy địa điểm ngắm cảnh, bước đầu định xong lộ tuyến, liền đi về nhà.

Trên đường về, Lương Cảnh Hành gọi điện thoại cho Hứa Tấn Hoan.

“Ừa, sao lại gọi cho em vào lúc này, đêm xuân ngắn ngủi, đừng nên lãng phí thời gian.”

Lương Cảnh Hành cũng không kinh ngạc, “Em biết?”

Hứa Tấn Hoan cười lên, “Hai người cũng không biết kiêng dè, em vừa xuống xe đã nhìn thấy hình ảnh đau mắt hột, may mà trong lòng em hiểu được, nếu không khẳng định tại chỗ kêu thành tiếng. Thấy em tốt không, còn đặc biệt thay anh kéo Trần Giác Phi đi.”

Lương Cảnh Hành cũng cười theo, “Cũng chỉ có con mắt lớn hơn cái sàng của nó mới không nhìn ra không ổn.”

“Không phải tạo điều kiện giúp hai người sao, sinh nhật tiểu cô nương, khẳng định muốn một mình ở chung với anh, mấy bóng đèn chúng ta cũng phải biết ý một chút chứ.”

“Bây giờ em đang ở đâu, ra ngoài uống một chén.”

Hai người đến phố mỹ thực, gọi một đĩa thịt om lớn, vừa ăn vừa uống bia.

Hứa Tấn Hoan lột đi vỏ tôm, “Chuyện này còn ai biết nữa? Trần Đồng Úc biết không?”

Lương Cảnh Hành không lên tiếng, lắc lắc đầu.

“Cũng đúng... Để ông ấy biết anh bắt cóc học trò cưng của ông ấy, anh bị lột da cũng không chừng.”

Về mặt Lương Cảnh Hành vẫn bình thản, “Tạm thời không cần thiết chiêu cáo thiên hạ.”

Hứa Tấn Hoan sững sờ, “Lời này của anh là có ý gì? Muốn lén lút chơi đùa thôi sao?” Cô liếc thấy nét mặt Lương Cảnh Hành, lập tức dừng lại, nhất thời sáng tỏ, trong bụng tư lự, “...Sao đột nhiên anh lại biến thành tình thánh vậy, thật là làm người khác không quen” Dừng một chút, lại hỏi: “Bắt đầu từ lúc nào vậy?”

Lương Cảnh Hành không lên tiếng, chầm điều thuốc.

“Lúc ở Bắc Kinh? Em nhớ anh đã nói cái gì mà ‘Tu La trường’?”

Lương Cảnh Hành lắc đầu, giọng nói nhất thời có chút khàn, “Sớm hơn.”

34. Chương 34: Màu Đỏ Tía (04)

Để cho chính anh nói, chỉ sợ cũng không nói được. Lúc ban đầu chỉ cảm thấy Khương Từ gặp rủi ro, cảnh ngộ mây mù, làm cho người ta thổn thức, Niệm tình Khương Minh Viễn từng giúp đỡ, cũng không tự chủ được muốn chìa tay giúp đỡ. Đứa nhỏ này tính tình sắc bén, quá khứ là một bông hoa rực rỡ, hôm nay thành một ngọn lửa cháy hừng hực, nổ ra ở tận cùng vực sâu, làm cho người ta khó có thể dời mắt... Dần dà, cũng càng ngày càng cảm thấy không yên lòng.

d.ie.da.n.le.q.uy.don

Nhớ lại lần đầu tiên tìm đập thành thịch, chỉ sợ là tại đêm mưa ở căn phòng rách nát đó, gương mặt cô ẩn vào trong sương mù, vẻ mặt tìm đập mạnh và loạn nhịp, tựa như tạm thời tháo xuống áo giáp cứng rắn, mở mịm luống cuống như một thiêu nữ bình thường. Không ngừng nhớ lại cảnh tượng ấy, cuối cùng để cho anh nhớ lại Khương Từ vào ngày tang lễ đó, bóng dáng mỏng manh, giống như một vết mực nhạt, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất trong ánh mặt trời xám trắng.

Sau lần đó, cô mượn rượu ngã vào trong ngực hắn, nửa thật nửa giả nói “Chỉ sợ sau này thật sự muốn dựa vào anh rồi”, trong lòng mất khống chế mà như run lên, có cái gì đó lệch khỏi quỹ đạo, không còn như lúc ban đầu nữa.

Vừa đúng lúc Diệp Ly bị bệnh nặng để cho anh có một cái cớ tạm thời rời xa, mấy tháng ở Bắc Kinh, dần dần mà thuyết phục chính mình, làm một trưởng bối bình thường, hoặc là một gốc cây che gió che mưa, thấp nên ánh nền, có thể cho tuổi thơ cần cỗi của cô một chút an ủi.

Nhưng một cô gái có thể nhẫn tâm cắt đi mái tóc đen dài của mình, sao có thể chấp nhận sự quan tâm như vậy, tính cách của cô thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngọc lành.

Sau lần tranh cãi hôm sinh nhật, vốn định chấm dứt từ đó. Nghe nói Diệp Ly vào phòng ICU (phòng bệnh nặng), anh chạy tới Bắc Kinh, vừa hay nghe nói tạp chí quốc tế nổi tiếng Fashion Magazine thông báo tuyển nhiếp ảnh gia, anh rảnh rồi đến nhằm chán tới làm sơ yếu lý lịch, nhận được thông báo phỏng vấn thì mới giật mình cảm thấy tiềm thức bản thân đã cho rằng cô nhất định sẽ thi vào học viện mỹ thuật trung ương, đang vì sau này thuận tiện chăm sóc cô mà lót đường.

Bồ.Công.Anh-d.iễ,n,đà,n,lê,q,ủyđ,ôn

Một lần gặp mặt ở Bắc kinh kia, để cho lập trường vốn đã tràn ngập nguy cơ của anh một lần nữa dao động.

Trở lại thành phố Sùng, có một thời gian, anh thường sẽ không tự chủ mà lái xe đi đến đường Hà Vương động — cũng không dám lái xe của mình, tìm Lưu Nguyên đổi lấy cái xe đại chúng của cậu. Mỗi ngày Lưu Nguyên lái chiếc xe Cayenne của anh đi làm, quả thật vô cùng lo sợ, có lần về mặt đưa đám tìm anh kể khổ: “Anh Lương, hôm nay em nghe có mấy nữ biên tập nghị luận, nói em bị anh dùng quy tắc ngầm... Anh mau trả xe lại cho em đi, cái xe kia của anh quá đắt, em sợ sẽ làm xước sơn xe mất.”

Xe dừng ở tào nhà đối diện Walmart, Khương Từ về nhà thì chắc chắn sẽ đi qua nơi này. Thứ nhất là để bảo đảm an toàn của cô, thứ hai anh muốn tìm một chỗ không người đem chuyện này cẩn thận gỡ bỏ.

Anh vừa nhìn, vừa nghĩ, suy nghĩ nguyên một tháng, cũng không thuyết phục được mình, liền đổi một ý nghĩ, suy tính nếu thực sự đi trên con đường này, cuối cùng là có đủ khả năng hay không.

Áp lực thế tục thì không cần phải nói, cha anh là một người lạc hậu, nếu nghe nói anh thích một tiểu cô nương mười tám tuổi, khẳng định sẽ giận đến huyết áp tăng cao; cửa của Trần Đồng Úc tự nhiên cũng khó qua, cha mẹ Khương Từ đều đã mất, ông ấy là thầy giáo, mọi việc đều có quyền phát biểu.

Trừ lần đó ra, còn có một phần lớn bắt nguồn từ bản thân.

Khương Từ tuổi còn quá trẻ, còn chưa hiểu hết những đặc sắc thật sự của thế giới này, chưa từng khắc cốt ghi tâm yêu một người... Sinh mệnh của cô hầu hết vẫn còn trống không, mà phần trống không này ý nghĩa không biết, ý nghĩa không ổn định, ý nghĩa... Nếu như một ngày nào đó cô gặp được một người một người trẻ tuổi hơn sức sống tràn trề, ý thức được tầm nhìn trước kia của mình quá mức hạn hẹp, có lẽ sẽ không chút do dự mà vứt bỏ sự lựa chọn ban đầu của mình.

— Nếu quả thật xuất hiện kết cục như vậy, anh có thể thản nhiên tiếp nhận sao? Có thể trơ mắt nhìn trân bảo hiếm có gần tới tay, lại lặng lẽ rơi vào tay người khác, mà không hề oán hận, chân thành chúc phúc sao?

Mà đáng sợ nhất ở chỗ, anh không biết sau bao lâu chuyện này sẽ xảy ra, ba năm, năm năm, hay là mười năm?

Hứa Tấn Hoan ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, “...Cho nên, anh đang ôm tâm tình có thể bị cô ấy vứt bỏ bất cứ lúc nào mà nói yêu đương với cô ấy?”

Lương Cảnh Hành nhấp một hớp bia, không lên tiếng.

Hứa Tấn Hoan á khẩu không trả lời được, “...Cảnh giới giác ngộ của người này, đám tục nhân như em quả thật khó có thể nhìn theo bóng lưng.”

Buổi tối sau khi cuộc thi tốt nghiệp trung học kết thúc, cuối cùng bị Khương Từ kích thích đến không thể nhẫn được nữa, hiển nhiên cũng có nguyên nhân kích thích, trước đây, anh đã xem tất cả vấn đề, giống như lợn tui áo ra, hoàn toàn triệt để suy nghĩ thông suốt.

Chuyện tình yêu cũng giống như cờ bạc. Bao nhiêu người thua đổ mắt không thu hoạch được gì, tốt xấu gì anh còn có thể nhìn thấy một đường ánh rạng đông, đánh cuộc một lần, có thể sẽ thành công. Nếu như không may mắn thua, tự nhiên không thể làm gì khác hơn là có chơi có chịu. Nhưng duy nhất anh không thể chịu đựng được việc Khương Từ nằm trong tầm mắt của mình mà vẫn chịu tổn thương — cô không thể vào trường học lý tưởng, đã là một việc vô cùng tiếc nuối.

Hứa Tấn Hoan thở dài, “Anh thật đúng là ‘Cụ già nói về cảm giác điên cuồng của tuổi trẻ’, tuổi cũng lớn như vậy rồi, còn bị kích động giống như mấy tiểu tử mười bảy mười tám tuổi.”

“Anh không phải kích động.”

Hứa Tấn Hoan gật đầu, “Đúng đúng, anh không phải kích động, nhưng cái nghĩ sâu tính kỹ này của anh so kích động còn con mẹ nó kinh khủng hơn, quả thực là quyết tâm vì thành toàn cho người khác... Những chuyện này anh không có nói với cô bé kia sao?”

“Không có,” Lương Cảnh Hành hút xong một điếu thuốc, dập tàn thuốc, “Sợ cô ấy có gánh nặng tâm lý.”

“...” Hứa Tấn Hoan quả thật phục sát đất, “Em nói này Lương Cảnh Hành, anh có mưu đồ gì à? Năm ba năm nữa, tâm tư của cô bé buông lỏng, cùng tên đàn ông khác chạy, anh đã gần bốn mươi hoa tàn ít bướm, quả thật đến cả cái quần lót cũng không còn.”

Lương Cảnh Hành chỉ nói: “Em cũng đừng đến trước mặt cô nhiều chuyện.”

“...Em mới lười phải quản việc này của anh, anh quả thực là người điên.”

Lương Cảnh Hành trầm trầm mà cười một tiếng, lời này, anh cũng từng nói với Khương Từ. Rất tốt, hai kẻ điên, không điên cuồng sống sao được.

“Em coi như đã nhìn ra, từ lúc anh học đại học đầu tư cổ phiếu dám đánh cuộc tất cả tài sản thì biết, bình thường anh nhìn như sống yên bề lặng cẩn thận đáng tin cậy, trên thực tế chính là một dân cờ bạc liều mạng.”

Lương Cảnh Hành làm như có thật cải chính: “Có lẽ do số mệnh.”

Hứa Tấn Hoan vừa giận vừa buồn cười, “...Vậy sau này anh định làm như thế nào?”

“Cứ làm như thế, không có kinh nghiệm, tìm tảng đá qua sông, đi một bước tính một bước.”

“Nhưng cái bọc quần áo trong lòng anh cũng quá nặng, giống như mang xiềng xích nhảy múa ở quảng trường.”

Lương Cảnh Hành lơ đãng, “Cũng may, sóng to gió lớn gì mà chưa thấy qua.”

“Anh thì khoác lác, đừng cho là em không biết anh, sai lầm gì cũng ôm vào người mình — em nói anh trước kia cũng không phải tính cách làm người ta phát hỏa như thế này.”

Lương Cảnh Hành cười cười, từ chối cho ý kiến.

Hứa Tấn Hoan bảo ông chủ dọn vỏ tôm trên bàn, đổi cặp bao tay, “Không phải anh sợ Khương Từ giống Diệp Ly chứ?”

“Không liên quan gì đến Diệp Ly.”

“Không phải là được, em sợ anh nghĩ không ra — thật ra thì có vài lời em vẫn không nói cho anh, Diệp Ly hôm nay cũng đã đi rồi, nhắc tới cũng không có ý nghĩa gì nhiều. Cô ấy, thật sự cũng không đơn thuần như anh nghĩ. Cái kiểu gia đình đó, lại còn làm nghệ thuật...”

“Anh biết.”

“Thật ra thì cô ấy mà nói ra, em tự nhiên không thể từ chối. Nhưng lòng tự ái của cô ấy mạnh, chắc chắn sẽ không tìm em giúp một tay. Em là muốn tự chủ trương, lại e sợ làm tổn thương tình cảm của cô ấy.” Cuối cùng, than nhẹ một tiếng, “Cũng là thiên đổ hồng nhan, mọi người tự có vận mệnh của riêng mình.”

Lương Cảnh Hành chỉ yên lặng uống bia, nhất thời không có mở miệng.

Đối với anh mà nói, tự nhiên còn có một băn khoăn lớn. Khương Từ tuổi còn rất trẻ, xác định một phần quan hệ độc chiếm quá sớm, cũng bất lợi cho tự do của cô ấy. Anh đã hết sức đẩy cô vào bình thường xã hội, nhưng nếu như cô còn có đường lui, sợ rằng loại thử này chỉ là phí công.

Hôm đó Khương Từ nói tới “Lolita”, làm cho sống lưng anh trở nên lạnh lẽo. Trong tiểu thuyết, nam chính Humbert Humbert vì dục vọng của bản thân độc chiếm Lolita, khiến cô tách rời với xã hội bình thường. Cuối cùng, Humbert Humbert nghe tiếng cười hài hòa hoạt bát của cư dân trần trên thì khổ sở sám hối: “...Tôi đứng lắng nghe những tiếng động du dương ấy từ sườn dốc cao ngất của mình, những chớp reo hò tách biệt ấy cùng một thứ gì đó hồ như tiếng rì rào bên lên làm nền, và rồi tôi hiểu ra rằng điều đáng cay đến vô vọng không phải là sự thiếu vắng của Lolita bên cạnh tôi, mà là sự thiếu vắng giọng nói của nàng trong hòa âm ấy.”

Một đĩa tôm lớn đều bị Hứa Tấn Hoan cầm quét sạch sẽ, cô đứng dậy đuổi lưng một cái, “Hôm nay ăn mấy thứ này, tối thiếu tăng ba cân mỡ.”

Thanh toán xong, hai người thong thả đi dọc theo bờ sông, gió thổi cho tỉnh rượu. Thời tiết vô cùng lạnh, chân dẫm lên tuyết, “Sạt sạt” vang dội.

“Em không tiếp xúc nhiều với Khương Từ lắm, nhưng có thể nhìn ra cô bé này là người vô cùng thông minh, tính tình cũng nhạy cảm, sợ rằng phương diện thể thái nhân tình, cũng nhìn vô cùng thông suốt. Đứng ở góc độ phụ nữ, em cho anh một lời khuyên, có chuyện gì mau sớm thẳng thắn. Phụ nữ không có việc gì cũng thích mò mẫm suy nghĩ, anh dấu diếm chuyện này, chính cô ấy hoàn toàn có thể mơ mộng ra đóa hoa đấy.”

Lương Cảnh Hành lại châm điếu thuốc, chỉ kẹp ở giữa tay, thỉnh thoảng rút ra hai cái, “Anh có chừng mực.”

“Anh chừng mực cái rắm ý.”

“...Hứa Tấn Hoan, em có thể văn minh một chút hay không?”

Hứa Tấn Hoan cười ha ha, “Em cho anh biết, hiện tại em không thể chờ được mà muốn nhìn một chút, Trần Giác Phi biết cậu nó tìm cho nó một người mơ nhỏ tuổi như vậy, về mặt sẽ như thế nào, nhất định cực kỳ đặc sắc.”

“Trước tiên em quản lý chính mình đi, nhanh lên một chút nói rõ ràng với cha em, anh đi phòng làm việc một lần là ông ấy thúc giục một lần.”

Hứa Tấn Hoan khoát tay áo, pha trò, “Không phải em vẫn còn dang chuẩn bị sao? Muốn thành chuyện lớn cần phải mưu tính sâu xa, từ từ mà tính...”

“Được rồi được rồi.”

Đội tình rượu không sai biệt lắm, Lương Cảnh Hành cùng Hứa Tấn Hoan đi bộ đến bãi đậu xe. Đang muốn lên xe, Lương Cảnh Hành nghĩ tới một chuyện, “Người bạn kia* của ba em, có đầu mối gì hay không?”

*Người đã mua bức tranh Khương Từ vẽ hồi nhỏ

“Em đây không phải đang hỏi thăm giúp anh sao, gấp cái gì.”

“Vậy được, biết được gì trước tiên gọi điện thoại cho anh — đúng rồi, ngày mai anh muốn đi ra ngoài du lịch với Khương Từ.”

“Anh thật là chỉ sợ Trần Giác Phi không biết — định đi chơi đâu?”

“Dạo một vòng Gia Hưng Thiệu Hưng, ” Dừng một chút, “Cuối cùng đi Tô Châu.”

Hứa Tấn Hoan sững sờ, “Bác trai cũng đã là một cục xương già rồi, tha cho ông ấy được không, chờ hai năm, nếu không thì cứ làm nền làm, nền trước.”

“Cũng không cần phải làm rõ thân phận.”

“Ba anh duyệt qua vô số người, không nhìn ra một ít mờ ám của anh người sao? Đừng có mà bí quá hoá liều rồi, cẩn thận làm ông ấy tức giận mà sinh ra sai lầm.”

“Anh có chừng mực.”

“...” Hứa Tấn Hoan không còn lời nào để nói, “Em đúng là bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác, tùy anh thôi, có chừng mực, đừng có mà một đồng tuổi rồi còn té ngã.”

Lương Cảnh Hành mở khóa xe, nhàn nhạt nói một câu, “Cô ấy không có cảm giác an toàn.”

Về mặt Hứa Tấn Hoan phức tạp, “...Anh thật là nhọc lòng.” Yên lặng vài giây, chợt cười quái dị một tiếng, nhìn chằm chằm Lương Cảnh Hành, “Em nói, có phải hai người cho đến bây giờ không có...”

Lương Cảnh Hành mở cửa xe, “Cô ấy mới mười chín tuổi.”

“Tuổi tác không là vấn đề, tròn mười bốn tuổi đã không coi là phạm tội...”

Lương Cảnh Hành mặc kệ cô, mở cửa xe đi lên.

“Thật mà! Nghe em một lời không sai, phụ nữ muốn có cảm giác an toàn rất đơn giản, nhưng chắc chắn không phải là anh bí mật lén lút lút mang về gặp gia trưởng là có thể cho. Mặc dù anh một phen khổ tâm, nhưng không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn đâu. Nói tóm lại, đừng để tâm đến tuổi tác gì cả, tất cả đều phải dựa vào ‘bản lãnh thật sự’ nói chuyện...”

Lương Cảnh Hành mặt không chút thay đổi, “Rầm” một cái đóng cửa xe, cho xe chạy, “Anh đi, chính em lái xe chú ý an toàn.”

Hứa Tấn Hoan cười hì hì cùng anh vẫy tay, “Nhất định phải nhớ lời của em đấy! Chờ tin tức tốt của anh!”

35. Chương 35: Màu Đỏ Tía (05)

Một vòng hành trình, đi Chiết Giang trước rồi đến Giang Tô, trạm đặt chân cuối cùng là Dương Châu. Có mưa, thời tiết âm u lạnh lẽo, cũng không còn hứng đi dạo. Nhưng trên một đường này đều sớm chiều ở

chung, mà lại không cần cố kị gì cả, đối với Khương Từ mà nói, chuyến này đã bù lại những tiếc nuối quá lớn.

Sáng sớm hôm sau, mắt thấy lại có dấu hiệu mưa rơi, Khương Từ vội vàng thúc giục Lương Cảnh Hành đến ga xe lửa. Lương Cảnh Hành ngược lại không nhanh không chậm, chỉ nói còn đủ thời gian.

Đến trạm, cách thời gian xuất phát chỉ còn mười lăm phút, Khương Từ vội vàng kéo Lương Cảnh Hành đi về phía cổng soát vé. Lương Cảnh Hành kéo cô lại, “Chúng ta không về thành phố Sùng.”

Bước chân Khương Từ ngừng lại một chút, nghi ngờ nhìn anh.

Lương Cảnh Hành lấy hai tấm vé từ trong túi áo ra, đưa cho Khương Từ. Khương Từ nhận lấy đưa mắt nhìn sang nơi đến, nhất thời sững sờ, “Tô Châu?”

“Đã đến cửa nhà, đi qua thăm hỏi một phen.”

Khương Từ kinh sợ một hồi lâu không nói ra lời, “... Sao anh không bàn bạc trước với em? Không được không được! Em không thể đi theo anh.”

Lương Cảnh Hành thả vali hành lý xuống, nắm lấy tay của cô, “Không có việc gì, cứ nói em là học sinh của thầy Trần, vừa đúng lúc tới đây sưu tầm dân ca.”

“Không được không được không được! Em một chút chuẩn bị cũng không có!” Khương Từ nhìn thoáng qua bản thân, liền tiếp lắc đầu, “Hơn nữa quần áo mặc lung tung lộn xộn, quá thất lễ.”

Lương Cảnh Hành cười nói: “Nếu nói trước cho em biết, sợ rằng chuyến này cũng dừng nghỉ ra cửa. Anh không mua vé về thành phố Sùng, hôm nay chỉ có chuyến xe lửa đi Tô Châu, có đi hay không đều không phải do em quyết định rồi.”

“...Lương Cảnh Hành, anh cái người này thật là quá âm hiểm.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, kéo cô qua cổng soát vé khác.

Khi tới Tô Châu, đã là giữa trưa. Thời tiết Tô Châu cũng không được tốt, sắc trời âm u, gió se lạnh. Đậu xe trước một tòa đại trạch kiểu Trung Quốc, cửa gỗ sơn màu đen, trên cửa hiên treo hai ngọn đèn Lưu Ly. Lương Cảnh Hành tháo hành lý, thấy Khương Từ đứng yên tại chỗ, vẻ mặt chần chừ, nắm lấy tay cô, không nói lời gì kéo đến cửa. Anh buông tay, nhẹ nhàng gõ cửa, chỉ chốc lát, cửa mở ra một kẻ hở, một bà lão nhìn ra ngoài, vui vẻ nói: “Lương Tiên Sinh, cậu sao lại về rồi?”

d.i.e..n.d.a..n.l.e.q.u.y..d.o..n

Lương Cảnh Hành đem vali vào trong nhà, đưa cho bà lão, “Má Trần, mang cái vali này đến phòng khách, thay giường đệm mới, quét dọn phòng một chút.”

Má Trần liền tiếp đồng ý, “Phu nhân đang sắp xếp lại thư phòng.”

Lương Cảnh Hành gật đầu, cúi đầu nhìn qua Khương Từ đang hơi ngầy ngẩn, “Đi thôi.”

Biệt thự này là kiểu Trung Quốc, phỏng theo kiểu cổ ba gian viện lạc, tường trắng ngói đen, trong góc có mấy khối núi đá, mấy cây trúc thưa. Dọc đường Khương Từ nhìn quanh, chưa lấy lại tinh thần thì Lương Cảnh Hành đã dừng bước, thiếu chút nữa đụng vào. Trong phòng trước mặt truyền ra tiếng hát rất nhỏ, giống như dân ca địa phương. Lương Cảnh Hành tiến lên gõ cửa, chờ giây lát, liền có một vị phụ nhân mở cửa ra, ngăn người, cười nói: “Tại sao trở về cũng không nói trước một tiếng.”

Phụ nhân mặc một bộ sườn xám truyền thống, bên ngoài khoác một cái áo choàng màu tối, tóc hoa râm chải thành một búi, cổ định bằng một cây trâm bạc đơn giản.

Khương Từ liếc mắt nhìn, mơ hồ đoán được thân phận của bà, nhất thời lòng bàn tay toát mồ hôi.

Lương Cảnh Hành trước không hỏi han bà, lui về phía sau một bước, giới thiệu Khương Từ: “Mẹ, người này là học sinh Khương Từ của Trần Đồng Úc tiên sinh, đúng lúc tới đây sưu tầm dân ca, con liền thuận đường đi cùng cô.”

Lương phu nhân từ trong phòng bước ra, cười nói: “Khách quý khách quý.”

Khương Từ vợ nói: “Lương phu nhân, quấy rầy người rồi.”

“Đừng khách sáo như vậy, Cảnh Hành cùng thầy cháu có lui tới, ta cũng chỉ nghe nói Trần tiên sinh nhận một học trò, vô duyên gặp mặt — đi, đến phòng khách uống hớp trà nóng, trời lạnh, buổi tối sợ là lại có tuyết rơi.” Dứt lời, kéo Khương tay Từ, đi về phía trước.

Lương phu nhân tự tay rót trà, lại kêu người bưng tới một ít hoa quả khô, nghe nói hai người còn chưa ăn cơm, vội vàng phân phó phòng bếp chuẩn bị cơm trưa.

Lúc còn xe lửa, Khương Từ tưởng tượng vô số cảnh tượng gặp mặt, duy chỉ có không ngờ mẹ Lương Cảnh Hành có thể nhiệt tình hiền hoà như vậy. Bà năm nay đã hơn sáu mươi, khóe mắt đã xuất hiện nếp nhăn thật sâu, nhưng vẫn chưa lộ vẻ đã già, ngược lại lại có một loại điềm đạm ung dung không nói nên lời.

“Con về cũng không đúng lúc, ngày hôm qua ba con mới vừa đi Phúc Kiến rồi, e rằng phải đi hai tuần.”

“Con cũng chỉ ở đây mấy ngày thôi, còn phải trở về thành phố Sùng bận chuyện của công ty.”

Tay Lương phu nhân cầm quả cam, từ từ lột vỏ, “Không phải Giác Phi đã về nước sao? Nếu nhân rồi không chuyện gì, sao lại không về nhà chơi sớm chút.”

“Bạn nó đều ở thành phố Sùng, về nhà không sống được.”

Lương phu nhân cười cười, ngẩng đầu nhìn Khương Từ, “A Từ — ta gọi cháu như vậy được không? Cháu định ở lại Tô Châu mấy ngày?”

Khương Từ ngồi nghiêm chỉnh, một khắc cũng không dám buông lỏng, lập tức trả lời: “Người tùy ý xưng hô là được. Con... Có thể ở lại hai ba ngày, cũng sắp sang năm mới rồi.”

“Vừa đúng lúc ta cũng đang học vẽ, không có mời thầy giáo, tự mình xem sách mà mò mẫm suy nghĩ, cháu đã không có việc gì, không bằng ở lâu mấy ngày, chỉ bảo ta một chút.”

Khương Từ vợ nói: “Trình độ của cháu cũng bình thường, không dám nói hai chữ chỉ bảo...”

Lương phu nhân cười nhạt, “Vây thì tốt, chỉ cần cháu không chê ta người già học chậm, ta liền không khách khí.”

Tán gẫu chốc lát, phòng bếp nói cơm trưa đã chuẩn bị xong, để cho mấy người dời bước đến phòng ăn. Bồn mận một canh, cũng không phô trương, mùi vị nhẹ nhưng trình tự phong phú, chỉ là món ăn gia đình, nhưng cũng làm người ta miệng ăn mở rộng ra, có thể thấy được bản lĩnh của đầu bếp thật thâm hậu.

Ăn cơm xong, chị Trần nói gian phòng đã thu dọn xong, Khương Từ có thể đi nghỉ ngơi chốc lát. Khương Từ không biết nghỉ trưa có phải quy củ trước sau như một của nhà họ Lương hay không, cũng không tiện hỏi Lương Cảnh Hành, liền theo lời đi đến phòng khách. Gần cửa sổ có một bàn đọc sách, bên trên bày bình mai hồng, mơ hồ có thể ngửi thấy được hương thơm mát, khiến cho phòng khách trang hoàng thiên về nặng nề, lập tức sinh động.

Nằm trên giường một lúc, vẫn là không hề buồn ngủ, liền khoác áo rời giường, đẩy cửa sổ phía bắc ra. Bên ngoài có một ao nước nhân tạo, nước ao màu xanh lá, sương mù di chuyển. Bên cạnh ao có mấy gốc cây liễu, lá đã rụng sạch rồi, chỉ còn dư lại cành cây trơ trụi.

Ở trong phòng đợi nửa giờ, Lương phu nhân tới gõ cửa, “Cảnh Hành có chuyện đi ra ngoài, A Từ, buổi chiều ta dẫn cháu đi dạo chuyêt chính viên một chút.”

Khương Từ thụ sủng nhược kinh, “Lương phu nhân, tự cháu đi là được rồi, bên ngoài trời lạnh.”

“Không có việc gì,” Lương phu nhân cười nói, “Ta cũng phải hoạt động nhiều một chút, nếu không bộ xương già này càng ngày càng không dùng được rồi.”

“Người không già, còn trẻ lắm.”

Lương phu nhân cười ha hả, “Ta cũng đã 63, cháu ngoại cũng lớn bằng cháu rồi.”

Khương Từ kéo Lương phu nhân, từ từ đi tới cửa sau. Trước cửa đỗ một chiếc Audi màu đen, tài xế xuống xe, mở cửa cho hai người.

“Trong ngôi nhà này rất hiếm khách, người tới cũng hầu hết đều là nói chuyện làm ăn, ta sợ là đã rất lâu không nói chuyện với người trẻ tuổi rồi.”

Khương Từ vội nói: “Chỉ cần người không chê cháu còn trẻ nông cạn, cháu luôn sẵn lòng trò chuyện với người.”

Lương phu nhân cười rộ lên, “Lần đầu tiên gặp cháu đã cảm thấy hợp ý, nghe Cảnh Hành nói, cháu là bạn học với Giác Phi. Cháu đừng gò bó, coi đây là nhà mình là được.”

Khương Từ liên tiếp đồng ý.

Không bao lâu đã đến chuyết chính viên, ước chừng là thời tiết không tốt, trong vườn vết chân thừa thớt.

Lương phu nhân đi bộ rất chậm, Khương Từ cũng không nóng nảy, dọc đường đi nghe bà giới thiệu. Đi dạo hơn nửa vườn, tìm một đình nghỉ mát ngồi xuống nghỉ ngơi, Khương Từ mở chai nước đưa cho Lương phu nhân.

“A Từ, cháu gặp chị của Cảnh Hành chưa?”

Khương Từ lắc đầu, “Còn chưa có cơ hội được gặp.”

“Tĩnh Tư cùng Cảnh Hành, hai đứa tính tình cổ chấp, tính tình cha chúng nó cũng thế. Tĩnh Tư tốt nghiệp đại học, cha con bé sắp xếp cho nó đi xem mắt, nó mang theo 6000 tệ trong người đi thành phố Sùng, không tới hai năm buôn bán lời liền mua được một căn hộ, ngay cả chuyện chung thân đại sự cũng giải quyết xong rồi. Đứa nhỏ này, đầu óc buôn bán so với cha nó còn mạnh hơn.” Lương phu nhân lại mở miệng, “Nhưng cha nó chỉ một lòng muốn cho Cảnh Hành thừa kế sự nghiệp, mặc dù có được thành tích như vậy, cũng không chịu thừa nhận. Cảnh Hành cùng Tĩnh Tư tình cảm rất tốt, thấy chị gái bị đối xử bất công, cũng khó mà yên tâm thoải mái. Mặc dù đại học theo ý của cha mà học ngành kinh tế quản lý chuyên nghiệp, tốt nghiệp lại chạy tới phía bắc làm phóng viên.”

Khương Từ cười cười, “Hai người đều vô cùng đặc biệt.”

Lương phu nhân cũng cười, “Đúng vậy, khi đó thường có người bàn tán, nói nhà họ Lương có hai nghịch tử. Ta ngược lại cảm thấy, người trẻ tuổi nên không theo quy củ làm việc, quy củ là để lại cho mấy người già sắp xuống mồ chúng ta tuân thủ.”

“Người đã nghĩ như vậy, cũng nhất định giống như bọn họ.”

Lương phu nhân cười xua tay, “Ta không phải, ta cũng chỉ dám suy nghĩ một chút, nếu không tại sao lúc Tĩnh Tư mười tuổi còn bị buộc sinh Cảnh Hành. Trai gái đều ngộ nghịch như vậy, không ít lần ta bị chỉ trích quần áo không nghiêm.”

d.i.ẽ.n.đà.n.lê.q.úy.đ.ô.n

Khương Từ nhất thời trầm mặc.

Lương phu nhân vỗ vỗ vai của cô, “Ta tại sao lại nói với cháu mới quen mà như đã thân, ước chừng chính là cảm thấy cháu và Tĩnh Tư, Cảnh Hành đều là người cùng đường.”

Khương Từ cười nói: “Người khen nhầm rồi.”

Chốc lát, Khương Từ nghĩ tới một chuyện, “Lương phu nhân, cháu từng nghe Lương Tiên Sinh nói, nghề nghiệp anh ấy thích nhất là phóng viên, vậy tại sao anh ấy lại đổi nghề khác?”

“Nó cũng không làm phóng viên bao lâu, cũng chỉ hơn một năm thôi. Chuyện đó ta cũng không rõ ràng lắm, đứa nhỏ thích làm gì, bình thường ta đều không can thiệp, ta ngẫm lại xem...” Lương phu nhân trầm ngâm chốc lát, “Ta nhớ hình như lúc ấy báo cáo xảy ra chút vấn đề, sau đó nó không làm nữa.”

“Người còn nhớ đó là báo cáo gì không?”

“Cái này thì ta không nhớ rõ, * chuyện năm đó. Nếu cháu cảm thấy hứng thú, đến thư viện tìm tờ báo năm đó.”

Khương Từ gật đầu, buông xuống ánh mắt trầm tư.

Lương phu nhân thu hồi ánh mắt, cười cười đứng lên, “Đi dạo thêm chút nữa đi, sợ là vườn sắp đóng cửa rồi.”

Trên đường trở về, Lương phu nhân hỏi Khương Từ học ở trường nào.

“Học viện mỹ thuật thành phố Sùng.”

“A, trường học của lão Hứa.”

“Lão Hứa?”

“Hứa Thu Thực, hiệu trưởng của các cháu.”

Khương Từ sững sờ, đột nhiên ý thức được một vấn đề, “Hứa tiểu thư cùng hiệu trưởng Hứa có phải có quan hệ gì không?”

Bồ.CôngAnh-d..đ.l.q..đ

Lương phu nhân cười nói: “Thì ra là cháu biết Tấn Hoan.”

“Ừm... Gặp mấy lần.”

“con bé là con gái hiệu trưởng Hứa, cùng Cảnh Hành lớn lên cùng nhau. Lão Lương cùng lão Hứa hai người một lòng, ngày ngày giục chúng nó kết hôn sớm một chút.”

“Vậy còn người?”

“Con trai của mình ta hiểu rõ, người nó thích chắc chắn không phải Hứa Tấn Hoan. Cho nên ta chưa bao giờ thúc giục, thúc giục cũng tốn công vô ích.”

“Vậy... Lương Tiên Sinh thích người như thế nào?”

Lương phu nhân nở nụ cười ý tứ hàm xúc, nhưng lại không nói tỉ mỉ, “Nó à... Khẳng định thích người cùng đường với nó.”

Khương Từ chỉ cảm thấy lời này tương đương với chưa nói, nhưng không dám hỏi tiếp. Buổi chiều hôm nay, Lương phu nhân cùng cô nói chuyện cả buổi, cũng làm cho cô một đầu mờ mịt không hiểu rõ dụng ý. Giống như chỉ là một trường bối lớn tuổi nhằm chán nói đầu đầu, suy nghĩ tỉ mỉ lại giống như có thâm ý khác.

36. Chương 36: Màu Đỏ Tía (06)

Lương Cảnh Hành trở về Lương trạch, đang định đi ra cửa đi chuyết chính viên đón hai người về, còn chưa tới cửa, đã thấy Khương Từ kéo Lương phu nhân, vừa nói vừa cười đi tới.

Lương Cảnh Hành đi lên trước: “Mẹ, người với Khương Từ ngược lại rất hợp ý.”

Lương phu nhân cười cười, “Mấy đứa một hai đều không ở bên người, ta sắp buồn bực thành bệnh rồi. Con lần này ngược lại làm chuyện tốt, mang về một khách quý hợp khẩu vị với ta.”

“Nếu đã hợp khẩu vị của người, vậy hãy để cho cô ấy ở lâu mấy ngày đi.”

“Nếu có thể ở lại chỗ này đón năm mới thì không còn gì tốt hơn rồi.” Lương phu nhân nửa đùa nói.

di.en.da.n.le.q.uy.d.on

Khương Từ liếc Lương Cảnh Hành một cái, không biết có phải Lương phu nhân đã biết chuyện cha mẹ cô đều đã mất rồi hay không, yên lặng mấy giây mới cười yếu ớt nói: “Đón năm mới sợ là không được, sau khi sưu tầm dân ca trở về còn phải báo cáo với thầy Trần.”

Lương phu nhân cười nói: “Ta tuy có tâm giữ cháu lại, nhưng theo cấp bậc lễ phép của nhà họ Lương, cô gái khác họ lưu lại qua năm, thì đồng nghĩa là đã đính hôn. Nghĩ tới nghĩ lui, người bằng tuổi với cháu chỉ có Trần Giác Phi, đáng tiếc Giác Phi cũng không phải người họ Lương, là người họ Trần ...”

“Mẹ, càng nói càng hoang đường.”

Lương phu nhân cười ha ha, “Bà lão ta nói mấy câu mê sảng, đừng coi là thật đừng coi là thật.”

Ăn cơm tối xong, Lương phu nhân kêu Khương Từ đi thư phòng giúp bà xem mấy bức vẽ.

“Đều là của chính ta vẽ xấu, cháu giúp một tay xem một chút, tự ta cảm thấy không đúng, nhưng lại không nhìn ra không đúng chỗ nào.”

Khương Từ nhận lấy một xấp giấy Tuyên Thành từ trong tay Lương phu nhân, mở ra từng tờ một. Lương phu nhân vẽ chính là quốc hoạ, cùng với tranh phương Tây của Khương Từ không phải một con đường, nhưng cũng có chút điểm chung.

Khương Từ nhìn xong, chọn bức vẽ hoa lan, “Vẽ tranh đa số trường phái cũng dạy hình thần gồm nhiều mặt, người họa tác hình đúng chỗ, nhưng mà thiếu sót một chút thần vận. Giống như bức này, quá mức xem trọng hình dáng, cho nên có chút cứng nhắc, không đủ linh động. Người sau này vẽ tranh, có thể lược bớt một số chi tiết, không cần chú ý mọi mặt, dùng bút tùy ý hơn một chút, không cần do dự. Một khi do dự, ngòi bút sẽ ngưng trệ.”

Lương phu nhân nhìn kĩ chỗ cô chỉ trong chốc lát, như có chút ngộ ra, cười một cái nói: “Quả nhiên là Hậu Sinh Khả Úy, ta sợ vẽ sai, mỗi một nét bút cũng phải suy tư một hồi.”

“Vẽ sai đổi một trang giấy khác vẽ lại là được, bó tay bó chân, ngược lại không hưởng thụ được niềm vui thú rồi.”

Lương phu nhân gật đầu liên tục, “Ta cũng một bó tuổi rồi, chút đạo lý còn không nhìn thấu đáo một tiểu cô nương ngoài hai mươi tuổi như cháu.”

Khương Từ bị khen đến ngượng ngùng, “Cháu chỉ biết lý luận suông, một chút việc rơi vào trên người mình, tuyệt không thấu đáo.”

Lương phu nhân lấy bút mực, cười nhìn cô, “Tuổi còn trẻ mà lại mang tâm sự nặng nề như vậy, không bằng nói cho ta xem một chút, có lẽ có thể khuyên bảo cháu mấy câu.”

Khương Từ buông mắt trầm mặc chốc lát, vẫn lắc đầu.

Lương phu nhân liếc nhìn cô một cái, cười cười, cũng không cưỡng cầu. Bà xắn ống tay áo, vận bút ở trên giấy Tuyên Thành, chỉ chốc lát, vài nhành hoa mai xuất hiện trên giấy.

Trên bàn để một chiếc đèn, ánh đèn nhu hòa, chiếu dung nhan cười chúm chím không màng danh lợi của Lương phu nhân. Khương Từ không khỏi tim đập mạnh và loạn nhịp, chỉ cảm thấy một màn này hết sức động lòng người. Cô từ trước đến giờ chỉ cảm thấy thời gian tàn nhẫn, giống cô cùng Lương Cảnh Hành vậy, mỗi một tuổi chính là một khe rãnh — nhưng thì ra là thời gian cũng có sức mạnh như vậy, có thể mài dũa ra một loại bình tĩnh tựa như an tường bình thản.

Bồ.Công.Anh.diễn.n.đ.à.n.lê.q.ủyđ.ôn

“Nhìn lại một chút, bức này như thế nào?”

Khương Từ lấy lại tinh thần, hướng trên giấy nhìn một chút, không khỏi gật đầu, “Rất có sức sống.”

Lương phu nhân cười nói: “Cũng đừng nói nói dối an ủi ta.”

Khương Từ lắc đầu, cười yếu ớt nói: “Cháu không ít lần bị người dạy dỗ không hiểu mọi việc đều thuận lợi.”

“Không xu nịnh cũng không tính là chuyện gì xấu, cũng là do thói đời ngày nay, khó tránh khỏi gặp chút khó khăn. Người thông minh, thường thường có thể ở giữa yêu cầu của người khác cùng tính bướng bỉnh của mình tìm được thăng bằng.”

Khương Từ vội hỏi: “Nên làm như thế nào ạ?”

Lương phu nhân lắc đầu cười đáp: “Cái này ta cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm, cái gọi là 60 tai thuận, không vượt qua 70 tùy thích. Ta sợ là cả đời cũng không tùy thích được, sau này cũng chưa có được cơ hội này, còn phải dựa vào cháu tìm được phương pháp tới nói cho ta biết.”

Bất tri bất giác, đã là đêm khuya. Lương phu nhân mệt mỏi, ngáp một cái, “Nhanh đi nghỉ ngơi đi, ngày mai bảo Cảnh Hành dẫn cháu đi dạo Hàn Sơn Tự một chút.”

Khương Từ ra khỏi thư phòng, mới phát hiện tuyết lại rơi. Bông tuyết bay vào hành lang, được ánh đèn nhu hòa chiếu sáng. Cô giẫm lên tầng tuyết mỏng đi về phía phòng khách, đụng vào Lương Cảnh Hành đang bước nhanh tới.

Lương Cảnh Hành cầm áo khoác trong tay, khoác lên người cô, “Đang muốn đến thư phòng đón em.”

Khương Từ cười nói: “May mà anh đã đến rồi, em thiếu chút nữa thì lạc đường.”

Hai người đi về phía phòng khách, Lương Cảnh Hành hỏi cô: “Ở thư phòng hơn nửa ngày, hàn huyên những gì vậy?”

Khương Từ vui vẻ, “Lời này của anh rất cuộc là đang ăn giấm của người nào đây?”

Lương Cảnh Hành khẽ nhún mày, “Anh chính là bị ném qua một bên, nghe má Trân nhắc đi nhắc lại cháu trai bà vừa mới đầy tháng.”

Khương Từ cười lên, “Thật tốt, kinh dị nhĩ miễn phí.”

Rất nhanh tới cửa phòng khách, Khương Từ đẩy cửa ra, nói chúc ngủ ngon với Lương Cảnh Hành.

“A Từ, mẹ anh rất thích em.”

Khương Từ cười cười, “Nếu bác mà biết em là người như thế nào, chỉ sợ cũng không vui nổi rồi.”

Lương Cảnh Hành từ chối cho ý kiến, tiến lên trước hôn một cái, đưa tay thay cô sửa sang lại cổ áo, “Đi vào nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.”

Tuyết rơi mấy ngày liên tiếp, Khương Từ cũng không đi dạo được mấy nơi, đa số thời điểm đều là ở trong nhà, cùng Lương phu nhân uống chút trà tâm sự phẩm họa.

Ba ngày sau, cuối cùng, Khương Từ cũng lên đường về.

“Sau này nếu như không có chuyện gì, lúc nào cũng có thể tới đây chơi, thành phố Sùng cách chỗ này cũng gần.” Lương phu nhân tiễn Khương Từ cùng Lương Cảnh Hành đến cửa.

“Mấy ngày nay quấy rầy người rồi.” Khương Từ khẽ cúi một cái.

“Chiêu đãi không chu đáo, cũng không có quà tặng gì, ” Lương phu nhân nhận lấy một hộp sơn mạ vàng má Trân đưa tới, mở ra, lấy ra một vòng tay phỉ thúy, “Một chút tâm ý, A Từ, cháu đừng ghét bỏ.”

Khương Từ cả kinh, vội vàng từ chối, “Lương phu nhân, cái này quá quý giá, cháu không thể nhận.”

Lương phu nhân cười kéo tay cô, “Cháu vẫn chưa tới tuổi đeo phỉ thúy, nhưng ánh sang bên trong Phỉ Thúy, có thể dưỡng tính. Người trẻ tuổi nên coi thường sức mạnh quy tắc, nhưng cũng không thể quá lộ tài năng, nếu không hại người hại mình — cầm đi, cháu là học trò của Trần Đồng Úc tiên sinh, nếu là tới thăm, điểm lễ mọn này cũng không chịu tiếp nhận, người ngoài sợ rằng nói nhà họ Lương chúng ta không biết lễ phép.”

d.i.e..n.d..an.l.e..q.uy..d.o..n

Khương Từ không từ chối được, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, suy nghĩ một chút, từ trong trong balo lấy ra sổ phác họa tùy thân, gỡ xuống một tờ, “Không được sự đồng ý của ngài, tùy ý vẽ một bức .”

Lương phu nhân hướng trên giấy nhìn lướt qua, bức vẽ cũng là cảnh tượng bà vẽ tranh dưới đèn hôm đó, bà cười sờ sờ khóe mắt mình, “Vẽ thật là tốt, sợ rằng trẻ ra được mười tuổi. Cảm ơn cháu, quà tặng này ta rất thích.”

Lương Cảnh Hành xách hành lý tới trên xe, thấy Lương phu nhân còn đứng ở cửa, cúi đầu nói với Khương Từ: “Em lên xe trước, anh đi sang nói mấy câu.”

Lương phu nhân nhìn Lương Cảnh Hành đến gần, lúc này mới chậm rãi thu hồi ánh mắt vẫn dừng trên người Khương Từ.

Lương Cảnh Hành ôm lấy bà vai bà, ôm lấy, “Mẹ, cảm ơn người.”

Lương phu nhân cười như không cười nói: “Lần tới cũng đừng như vậy, nói trước với ta một tiếng.”

“Người thấy thế nào?”

“Tùy theo ý thích của con, ta không xen vào. Chính là tiểu cô nương này...” Lương phu nhân hướng trên xe liếc mắt nhìn, khe khẽ dài.

“Cho nên mang cô ấy về gặp người, có lẽ có thể có chút ảnh hưởng với cô.”

Lương phu nhân cười, “Chớ nịnh nọt ta... ta không có bản lĩnh lớn như vậy. Người có vận mệnh riêng, con bé có thể thành cái dạng gì, đều xem tạo hóa của bản thân con bé. Muốn ta nói, châu báu muốn thành, còn phải ngâm trong nước lạnh.” Bà vỗ vỗ bà vai Lương Cảnh Hành, “Nhanh đi đi, đừng để cho người chờ quá lâu.”

Lương Cảnh Hành trở lại xe, Khương Từ vẫn còn lo lắng cầm vòng tay, “Thầy Lương, anh thay em trả lại đi, không công bất thụ lộc.”

Lương Cảnh Hành cười nói: “Chuyện như vậy anh không làm chủ được.”

Tài xế đóng cửa sổ hai bên lại, cho xe chạy về phía sân bay. Khương Từ nghiêng đầu dựa vào cửa sổ xe, “Không biết bác ấy nhìn ra cái gì.”

“Anh không biết, anh làm sao dám hỏi.”

Khương Từ liếc nhìn anh một cái, thấy vẻ mặt anh bình thường, thật là vô tội, buông tiếng thở dài sâu xa, cũng không hỏi tới nữa.

Ngày hôm sau trở về thành phố Sùng, Khương Từ liền bị Trần Giác Phi gọi ra liên hoan. Trương Ngũ Nặc cũng ở đây, mới vừa học thêm xong.

Một nhà hàng ở gần rạp chiếu phim trung tâm thành phố, buôn bán rất thuận lợi, lúc ngồi vào chỗ, Trần Giác Phi hỏi trong khoảng thời gian này Khương Từ đi đâu vậy.

“Sưu tầm dân ca.”

“Cũng thật khéo, cậu tôi cũng vừa đi công tác, Ngũ Nặc lại đang học thêm, tôi đây hơn mười ngày thật đúng là rảnh rồi muốn chết.”

Ánh mắt Trương Ngũ Nặc dừng lại ở trên người Khương Từ một chút, ngay sau đó nhìn về phía Trần Giác Phi. “Anh đi lừa quỷ đi, bất cứ lúc nào em gọi điện cho anh... Anh cũng không nhàn rồi.”

Trần Giác Phi cười hắc hắc một tiếng.

Quầy phục vụ gọi ba người, vào phòng ăn, sau khi chọn món ăn xong, Trần Giác Phi tiếp hỏi thăm tình huống ở trong trường học của Khương Từ: “Tôi nghe nói trường học của cậu cùng đại học Úc có hạng mục trao đổi học phần, cậu có định ra nước ngoài hay không?”

Khương Từ ngó ra một cái, đối với tương lai, cô kì thực không có bất kỳ hoạch định nào. Lương Cảnh Hành chỉ nói để cho cô tranh thủ bảo vệ luận án hoặc là ra nước ngoài, cô ngoại trừ cố gắng hết sức các môn chuyên ngành thi được hơn 90 điểm, chưa từng suy nghĩ tỉ mỉ qua vấn đề này.

“Không cần phải gấp đi, chị Khương không phải mới học năm nhất sao?”

“Vậy cũng phải chuẩn bị thi IELTS, tính toán sớm một chút cũng không có hại gì.” Trần Giác Phi uống một ngụm trà, “Cậu đến nước Úc, vừa hay tôi có thể chăm sóc cậu, có thể thuê cùng phòng với tôi, cậu cũng đỡ phải đi đường vòng.”

Trương Ngũ Nặc ngẩn ra, há miệng, lại không lên tiếng.

Về mặt Khương Từ bình thản, “Học xong năm nhất rồi hãy nói.”

Trần Giác Phi lại hỏi lễ mừng năm mới Khương Từ định sắp xếp như thế nào.

“Có thể sắp xếp cái gì, năm nào chả giống nhau.”

“Nếu không qua chỗ chúng ta đi? Dù sao hiện tại cũng quen như vậy, ba mẹ tôi, cậu tôi cũng sẽ không ngại. Ông ngoại tôi với thầy cậu cũng có lui tới, cậu qua đó cũng không tính là vô cớ xuất binh.”

Đều qua một năm rồi, Trần Giác Phi suy nghĩ vấn đề lại vẫn đơn thuần như thế này, cũng không biết đến tốt cùng coi như là ưu điểm của cậu hay là khuyết điểm, Khương Từ bưng chén nước lên, “... Đây là lễ mừng năm mới không phải coi nhà cậu như hội chợ, tôi lấy thân phận gì mà qua đó?”

Bo.Cong.Anh.d.i.e.n.d.a.l.e..quy.don

Trần Giác Phi lộ ra hai hàm răng trắng, “Nếu cậu thật muốn qua đó, thân phận gì không được? Nếu không tôi chịu oan ức một chút, để cho cậu làm bạn gái tôi vài ngày...”

Khương Từ “Rầm” một cái đem cái ly đặt lên trên bàn, miệng chén tràn ra chút nước trà, mà Trương Ngũ Nặc ngồi ở đối diện đúng lúc đang uống nước, lập tức bị sặc phải ho khan mấy tiếng.

“Trần Giác Phi, cậu nói chuyện không cần cầm đèn chạy trước ô tô.”

37. Chương 37: Màu Đỏ Tía (07)

Trần Giác Phi vội vàng giải thích: “Chỉ đùa là một chút thôi mà cậu đừng cho là thật! Tôi đối với cậu thật sự không có ý khác! Nếu có thì đã sớm có rồi!”

Về mặt Khương Từ bình thản, “Vậy sau này đừng nói đùa những chuyện như vậy.”

Trương Ngũ Nặc ở phía đối diện nhẹ nhàng thả nước ly xuống, đầu cúi thấp, cắn môi một cái.

Ăn cơm tối xong, Trần Giác Phi còn nói muốn xem phim. Chỉ là chủ nhật, tất cả các phim hot đều không còn vé, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đi xem một bộ chỉ nhìn áp-phích thôi đã biết là phim kịch dị sản phẩm trong nước kém chất lượng.

Cả phòng ngồi không tới mười người, ba người liền tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống. Phim kém chất lượng hết sức bình thường, Khương Từ ăn bỏng ngô, toàn bộ hành trình mặt không chút thay đổi. Ngược lại Trương Ngũ Nặc cùng Trần Giác Phi, bị sợ đến thỉnh thoảng thét chói tai một hồi. Khương Từ thấy cậu nắm chặt hai tay vào nhau, về mặt khẩn trương như lâm đại địch, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Trong đó có một cảnh, nữ chính không nghe khuyên bảo một mình đi vào phòng dưới lòng đất, âm nhạc nhất thời âm u u cực kỳ khiếp người. Khương Từ ăn xong một bịch bỏng ngô lớn, nhất thời không có việc gì để làm, đưa tay lấy coca đặt trên tay ghế ngồi, không cẩn thận đụng phải khuỷu tay Trương Ngũ Nặc.

“A a a a a !” Trương Ngũ Nặc đột nhiên thét chói tai, giơ tay che mặt, bỏng ngô trong ngực nhất thời vương vãi đầy mặt đất.

Hàng người xem phía sau cũng bị tiếng thét này dọa sợ đến choáng váng, Trương Ngũ Nặc phục hồi lại tinh thần, cảm thấy hơi xấu hổ, về mặt như có tức giận, nhìn Khương Từ một cái, trong miệng lẩm bẩm một câu, nhưng cũng không nói gì.

d.i.e.n..đà..nl.e.q..úy.đ.ôn

Khương Từ thấp giọng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, chị không phải cố ý.”

“Không sao,” Trương Ngũ Nặc cũng không nhìn Khương Từ, chỉ cúi đầu phủi bông ngô trên quần, “Phim không có nội dung gì, chúng ta đi về thôi.”

Đến trạm xe lửa, ba người tách ra, Khương Từ dặn dò Trần Giác Phi: “Cậu đưa Ngũ Nặc về đến nhà, đến nơi thì gọi điện thoại cho tôi.”

Trần Giác Phi gật đầu, “Yên tâm, cậu trở về cũng chú ý an toàn.”

Trương Ngũ Nặc chưa nói hẹn gặp lại, đã xoay người đi về phía bên kia.

Khương Từ dĩ nhiên là cảm thấy được Trương Ngũ Nặc giận cô rồi, định ngày hôm sau gọi điện thoại tâm sự với cô một chút, ai ngờ mới vừa về đến nhà không tới hai giờ, đang muốn lên giường đi ngủ, đột nhiên vang lên “Rầm rầm rầm” âm thanh đập cửa.

Thực sự là “Đập”, từng tiếng chấn thiên động địa.

Khương Từ bị dọa đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, cầm ống thép đặt tại mép giường chậm rãi đi tới cửa, “Ai vậy?”

“Là tôi! Khương Từ! cậu mở cửa, tôi có vài lời muốn hỏi cậu!”

Khương Từ chưa từng nghe thấy giọng nói tràn đầy giận giữ như vậy của Trần Giác Phi, đứng yên trong chốc lát, trong lòng đã hiểu bảy tám phần, tiến lên mở ra khóa, để Trần Giác Phi đi vào.

Cậu cao 1m83, đứng trước mặt Khương Từ, sắc mặt nặng nề, khí thế hơi có chút làm người ta sợ hãi, mở đầu đã là những lời chất vấn: “Khương Từ, cậu có ý gì?”

“Cái gì mà có ý gì?”

“Cậu đừng giả ngu! Cậu với cậu của tôi! Hai người qua lại với nhau từ khi nào!”

Khương Từ liếc nhìn cậu một cái, chỉ hỏi: “Phạm pháp sao?”

Trần Giác Phi sững sờ, khí thế nghiêm trang lập tức héo đi một nửa.

Về mặt Khương Từ tỉnh táo, “Cũng không phải phạm pháp, lại không làm trái với đạo đức, cậu có tư cách gì mà chỉ trích tôi.”

“Cậu...” Trần Giác Phi tiến lại gần một bước, “Đây chính là cậu của tôi! Tôi hỏi một câu thì làm sao? Hơn nữa cậu của tôi cũng đã có bạn gái, tại sao cậu còn không biết xấu hổ chen vào. Chen vào?”

“Bản thân Hứa Tấn Hoan từng thừa nhận sao?”

Trần Giác Phi bị nói mà sững sờ.

“Trần Giác Phi, quan hệ của tôi với Lương Cảnh Hành như thế nào là chuyện của hai chúng tôi. Cậu là cháu ngoại của anh ấy, cũng là bạn của tôi, nếu cậu bình tĩnh hòa nhã hỏi tôi tình huống, tôi cũng có thể bình tĩnh hòa nhã giải thích cho cậu nghe, nhưng nếu cậu tới hừng sự vấn tội, thứ cho tôi không tiếp.” Cô mở cửa ra, tay nắm chặt mặt không thay đổi nhìn chằm chằm vào Trần Giác Phi.

Trần Giác Phi cắn răng đứng đó một lúc lâu, vẫn là tạm đem một hồi lửa giận ép xuống, “Cậu giải thích.”

Khương Từ đóng cửa lại, ôm cánh tay dựa vào cánh cửa, “Chuyện của Lương Cảnh Hành cùng Hứa Tấn Hoan đến tốt cùng là như thế nào, tự cậu đi hỏi. Tóm lại tôi theo Lương Cảnh Hành tự chủ tự nguyện, không có bất kỳ mảnh khốe xấu xa nào, cũng không cần phải xin lỗi bất luận kẻ nào.”

“Hai người bắt đầu từ khi nào?”

“Tháng sáu năm ngoái.”

“...” Trần Giác Phi thiếu chút nữa nói tục, “Cho nên hai người đều dấu diếm tôi hơn nửa năm? Khương Từ, có phải cậu cố ý dối tốt với tôi để đến gần cậu của tôi hay không?”

“Thông minh vậy?”

“...”

“Tôi quen biết với Lương Cảnh Hành từ trước mới đúng.” Khương Từ ngược mắt lên, “Còn muốn hỏi cái gì nữa không?”

Trần Giác Phi vốn là có chuẩn bị mà đến, lại bị mấy câu nói của Khương Từ chèn ép mà phải tan tác, kìm nén đến một hồi buồn bực trong lòng, “Cậu với cậu của tôi định phát triển đến bước nào, đừng có nói là...”

“Đương nhiên là đến lúc kết hôn.”

“... Tôi cho cậu biết, đừng hy vọng tôi gọi cậu, ưmh, cái kia...”

“Cậu cho rằng cậu gọi tôi một tiếng ‘Mợ’ thì tôi có thể nhiều hơn hai cân thịt?”

Cậu một lòng nghĩ tránh sự xưng hô này lại bị Khương Từ như cái loa nói lớn như vậy ra ngoài, trong lòng bốc lên một ngọn bốc lửa, “Cậu tôi lớn hơn cậu mười hai tuổi...”

“Vậy thì làm sao?” Khương Từ ngắt lời cậu, “Lỗ Tấn lớn hơn Hứa Quảng Bình mười bảy tuổi, Tôn Trung Sơn lớn hơn Tống Khánh Linh hai mươi bảy tuổi, Dương Chấn Ninh lớn hơn Ông Phạm năm mươi bốn tuổi... Mười hai tuổi thì làm sao?”

Trần Giác Phi á khẩu không trả lời được.

“Ngoại trừ tuổi tác, cậu còn có lý do phản đối khác không?” Khương Từ đứng thẳng người, tiến lên một bước, ngửa đầu thẳng tắp nhìn chằm chằm cậu, dừng một chút, “... Có phải cậu thích tôi hay không?”

Trần Giác Phi còn chưa tới kịp trả lời, cổ tay bị Khương Từ một phát nắm được.

Hô hấp Trần Giác Phi hơi chậm lại, giấy dựa cổ tay định tránh ra, Khương Từ trừng mắt nhìn cậu, “Đừng nhúc nhích!”

d.iễn.n..đà..nl.ê.q..úy.đ.ôn

Cô xem mạch đập của cậu, lẳng lặng đợi mười mấy giây, vững vàng bình thường, cũng không có biến hóa gì.

Sau vài giây, Khương Từ thả ra tay, “Xem ra là không thích.”

“...” Trần Giác Phi hoàn toàn không còn lời nào để nói, “Tôi làm sao có thể thích cậu? Vừa thấy cậu liền nghĩ đến tạo hình trọc đầu của cậu, có thể không bật cười coi như là cảm ơn trời đất rồi.”

Khương Từ ngược lại một điểm cũng không buồn bực, “Vậy cậu còn có lý do gì để phản đối sao?”

Trần Giác Phi không hé răng.

“Tôi biết rõ Ngư Nặc nói gì với cậu, cậu nghe xong lời của cô ấy rồi cứ như vậy lỗ mãng tới đây chất vấn tôi, cậu để cho cô ấy nghĩ như thế nào?”

Trần Giác Phi sững sờ, “Cái gì mà cô ấy nghĩ như thế nào? Tôi đến đây hỏi cậu thì có quan hệ gì với việc cô ấy nghĩ như thế nào?”

“...” Khương Từ lại mở miệng, “Trần Giác Phi, cậu biết tôi muốn nói cậu cái gì không?”

“Cái gì?”

“Lớn lên đẹp trai, đáng tiếc là một tên ngốc.”

“... Khương Từ cậu đừng quá đáng!”

Khương Từ mở cửa, “Cậu nhanh đi về đi, tôi muốn ngủ.”

Trần Giác Phi còn muốn nói tiếp cái gì đó, nhưng tất cả lời nói đều bị Khương Từ chặn trở về. Còn nữa đã trễ thế này, cậu ở nhà nữ sinh người ta đúng là không thích hợp, buồn bực đứng đó một lúc lâu, vẫn là rời đi.

Rốt cuộc nuốt không trôi giọng điệu này, lại gọi điện thoại cho Lương Cảnh Hành, lạnh lẽo mà cười một tiếng, “Cậu, cậu ở sau lưng cháu đã làm chuyện tốt gì rồi?”

Lương Cảnh Hành không giải thích được, “Cái đứa này giọng điệu kiểu gì vậy? Cậu đã làm gì rồi hả?”

Trần Giác Phi giẫm lên nước tuyết bắn trên đường, ngẩng đầu nhìn lên trời, nửa bóng dáng mặt trăng cũng không có, cậu đột nhiên cảm thấy đặc biệt cô đơn, như bị toàn thế giới từ bỏ, “Cậu, cái người này sao không hiền hậu vậy, cẩn thận gặp báo ứng đấy.”

d..iê.n..đà..nl.ê.q..úy.đ.ôn

“... Trần Giác Phi có gì thì cháu nói thẳng ra cho cậu, cái kiểu gì kì vậy.”

“Cậu lại có thể dấu diếm cháu cầu kết với Khương Từ làm việc xấu bao nhiêu lâu nay.”

Lương Cảnh Hành sững sờ, “Làm sao cháu biết?”

Trần Giác Phi cười một tiếng.

“Bây giờ cháu đang ở đâu?”

“Gần nhà Khương Từ.”

“... Cháu tìm cô ấy rồi hả?” Giọng nói Lương Cảnh Hành lãnh lẽo nghiêm trang, “Trần Giác Phi, nếu cháu đã biết, người đầu tiên nên hỏi là cậu, bắt nạt một nữ sinh thì có bản lãnh gì.”

“Ai bắt nạt cậu ấy?” Trần Giác Phi không ngờ người cậu cưng chiều mình hai mươi năm cứ như vậy “lấy tay bắt cả”, trong lòng lập tức ngọt bùi cay đắng ngũ vị đều đủ, vô cùng không có cảm giác, “Từ đầu tới cuối, cháu có chiếm được chút tiện nghi gì từ trên người cậu ta?”

Lương Cảnh Hành buồn cười, nghĩ thầm ngược lại nó nói được một câu thật lòng, “Khương Từ gì với cháu?”

“Cháu nào còn nhớ, cô ấy nói đến một đồng đạo lý, cái gì mà Tống Khánh Linh Tôn Trung Sơn, Lỗ Tấn Hứa Quảng Bình...”

Lương Cảnh Hành nhất thời im lặng, chốc lát, “Cháu nhanh bắt taxi về, buổi tối khuya đừng đi loạn bên ngoài.”

Cúp điện thoại, Trần Giác Phi còn muốn cảm thán đôi câu thể đạo thê lương, hắt hơi một cái, lập tức ngoan ngoãn ngăn một cái taxi, ảo não rời đi.

Thế Giới Quan nhất thời bị cú đập trước nay chưa từng có đánh thẳng vào, Trần Giác Phi đối với ai cũng lạnh lẽo, ở nhà làm trạch ba ngày, mẹ của cậu Lương Tĩnh Từ cả kinh đến mức con người đều muốn rơi ra ngoài, thỉnh thoảng nói bóng nói gió, lòng nghi ngờ cậu bị người làm tổn thương tình cảm. Trần Giác Phi dần dần nghĩ thông suốt, vì hai con hồ ly một lớn một nhỏ một đực một cái giảo hoạt mà đau lòng than thở, thật sự không đáng giá, sau đó rất nhanh tinh thần lại trở nên phấn chấn, chứng nào tật nấy.

Mà Lương Cảnh Hành, sau khi nhận điện thoại của Trần Giác Phi xong, lập tức gọi cho Khương Từ.

Khương Từ mơ mơ màng màng vừa muốn ngủ, bị tiếng chuông giật nảy mình, lấy tới hí mắt nhìn chữ trên màn hình một chút, “Chú Lương.”

“Ngủ?”

Khương Từ ngáp một cái, “Vừa mới ngủ.”

“Xin lỗi. Trần Giác Phi vừa tới tìm em sao?”

“Không có việc gì, bị em đuổi về rồi.”

“Không có việc gì là được, anh sợ nó nói lời gì khó nghe.”

“Không có... Umh, ” Khương Từ suy nghĩ một chút, “Có lẽ là có. Cậu ta nói, vừa nhìn thấy em là nghĩ đến dáng vẻ đầu trọc của em.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, tiếng nói trầm thấp từ ống nghe truyền đến, làm lỗ tai dễ chịu, “Anh cho là em không thèm để ý cái này.”

“Tóc đó em đã nuôi năm năm, có thể không để ý à.”

“Bây giờ cũng rất dài rồi.”

“Còn chưa bằng một nửa.”

“Em như vậy đã rất đẹp rồi.”

Khương Từ hơi cong môi một cái, “Đầu trọc cũng đẹp?”

“Ừ,” Lương Cảnh Hành buồn cười, “Nhìn rất có tinh thần.”

“Ai tin anh thuận miệng bịa chuyện, cái gì mà tinh thần, tội phạm thanh thiếu niên thì có?” Trò chuyện trong chốc lát, cơn buồn ngủ đã biến mất, Khương Từ lật người, “Chuyện của công ty anh xong rồi sao? Bao giờ thì về nhà?”

“Không về.”

Khương Từ sững sờ, “Cái gì?”

“Năm nay anh ở lại thành phố Sùng đón năm mới.”

Khương Từ nhất thời không nói nên lời, một lát sau mới lên tiếng, “...Thật ra thì một mình em cũng không sao cả, năm ngoài cũng trôi qua như vậy. Lễ mừng năm mới cũng chỉ là một ngày bình thường, không nhiều ý nghĩa lắm.”

d.iễn.n..đà..nl.ê.q..úy.đ.ôn

“Là anh muốn cùng đón năm mới với em.”

Khương Từ nhắm lại mắt, nghe hô hấp vững vàng bên kia điện thoại, giống như gần trong gang tấc, “... Lương Cảnh Hành.”

“Hả?”

Khương Từ cười cười, chỉ hỏi: “Anh không về, cha mẹ anh không trách anh sao?”

“Nguyên tiêu anh sẽ bớt chút thời gian về nhà, không có việc gì. Những năm qua không phải năm nào cũng về nhà.”

Khương Từ nghĩ đến lúc Lương phu nhân nói tới Lương Tĩnh Tư cùng Lương Cảnh Hành có mấy phần cô đơn, cuối cùng trong lòng cũng không đành lòng, “Anh vẫn nên trở về đi, em không muốn người khác nói anh bất hiếu. Về phần chúng ta, còn nhiều thời gian như vậy, lúc này không cần vội.”

“... Lời thật lòng?”

Khương Từ lật người, vùi mặt vào trong gối, giọng nói nhất thời trở nên uể oải, “Ừ, tìm từ hơi mỹ hóa một chút — chẳng qua em có một điều kiện.”

“Em nói.”

“Em muốn ở biệt thự của anh, TV ở lớn phòng khách, xem tiết mục cuối năm tương đối thoải mái. Còn nữa, lúc 0 giờ, cuộc gọi đầu tiên, phải gọi cho em.”

Bên kia yên lặng trong chốc lát, “Được.”

“Còn nữa, phải cho em một bao lì xì, kích thước thì... Dù sao cũng không thể nhỏ hơn Trần Giác Phi.”

Lương Cảnh Hành khẽ cười một tiếng, “Được.”

38. Chương 38: Màu Đỏ Tía (08)

Nói chuyện linh tinh khoảng nửa tiếng, Khương Từ lại ngáp một cái, lúc này mới cúp điện thoại. Nhắm mắt lại, trong đầu ngược lại rõ ràng, nhưng cũng không biết đang suy nghĩ lung tung cái gì, nhắm mắt đến hơn nửa đêm, ba giờ sáng mới ngủ.

Chỉ ngủ năm giờ, vừa rời giường liền mặc kệ gió lạnh đi đến phòng tranh của Trần Đồng Úc.

Trần Đồng Úc dạy dỗ cô mấy câu, nói là từ lúc cô nghỉ đông tới giờ quá mức lười biếng, bắt buộc cô ngày thường không thể lơ là tập luyện, gặp thời khắc bảo trì xúc cảm. Còn nói: “Bốn bức vẽ kia của con đã bán rồi.”

Khương Từ sững sờ.

“Viết cho ta cái số tài khoản ngân hàng, khi nào người ta chuyển tiền vào thì ta gọi cho con.”

Khương Từ lúc này mới phục hồi lại tinh thần, lấy thẻ ngân hàng từ trong túi ra. Xé trang giấy ở bên cạnh, viết số tài khoản ra.

“Tết năm nay ta không về Sơn Tay, con tới nhà ta, sư mẫu của con cũng lâu rồi không gặp con.”

Khương Từ biết Trần Đồng Úc người này không thích cùng người khác đối trá khách sáo, liền trực tiếp đồng ý. Cô đồng ý nhanh như vậy, tự nhiên cũng là vì có thể để cho Lương Cảnh Hành có thể yên tâm.

d.iễn.n..đà..nl.ê.q..úy.đ.ôn

Rời phòng tranh, Khương Từ trước gọi cho Lương Cảnh Hành thông báo chuyện như vậy, lại cho gọi cho Trương Ngữ Nặc, hẹn chỗ gặp mặt. Lưu Á Phân đang đặt mua đồ tết, trong nhà Trương Ngữ Nặc chỉ còn lại hai người cô cùng Trương Đức Hưng. Trương Ngữ Nặc sợ cha cần giúp một tay, không dám đi quá xa, hẹn ở quán Starbucks gần nhà.

Cô hình như biết vì sao Khương Từ đến, vẻ mặt bình thản, cũng không định giải thích nhiều.

Đổi lại là người khác, Khương Từ tự nhiên cũng lười giải thích, nhưng bởi vì là Trương Ngữ Nặc, vả lại liên lụy tới Trần Giác Phi, cô cảm thấy vẫn cần thiết nói rõ ràng. “Nếu em thích Trần Giác Phi, thì sớm nói cho cậu ta biết biết, chị với cậu ta không có nửa điểm quan hệ.”

Trương Ngữ Nặc giương mắt nhìn cô, “Em nói cho anh ấy biết thì có ích lợi gì, người anh ấy thích cũng không phải là em, anh ấy...”

“Cậu ta cũng không thích chị.”

Trương Ngữ Nặc ngẩn ra, “Anh ấy nói cho chị?”

Khương Từ nghĩ đến tối hôm qua dưới ánh đèn con người Trần Giác Phi hơi phóng đại cùng hô hấp thoáng chậm lại, không khỏi rùng rợn, chỉ nói: “Ừ, cậu ta chính miệng nói cho chị biết. Cậu ta chính là một đồ ngốc, phương diện tình cảm một chữ cũng không biết, em không nói, cậu ta sẽ không hiểu.”

“... Chị không trách em nói chuyện của chị với cậu của Trần Giác Phi cho anh ấy biết sao?”

“Sớm muộn cũng phải biết, tự chị không mở lời được, người khác nói cho cậu ta biết cũng tốt.”

Trương Ngữ Nặc nhất thời không còn lời nào để nói, lẳng lặng nhìn Khương Từ, vẻ mặt phức tạp, một hồi lâu mới mở miệng, “Chị Khương, em thật sự càng ngày càng không hiểu nổi chị.”

Khương Từ từ chối cho ý kiến, “Ngữ Nặc, xảy ra nhiều chuyện như vậy, chị sẽ không miễn cưỡng em còn có thể tiếp tục yêu thích chị. Giữa chúng ta... Trộn lẫn gì đó quá nhiều, đời này đều không làm được bạn bè tâm giao. Nhưng có một chuyện...” Cô nâng ánh mắt lên nhìn Trương Ngữ Nặc, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, “Chị sẽ không hại em. Em yêu thích chị cũng tốt, không thích chị cũng được, chị đều sẽ không hại em.”

Trương Ngữ Nặc nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng không có cảm giác gì, như có chút không cam lòng, nhưng càng nhiều hơn là uất ức. Từ nhỏ cô đã cảm thấy Khương Từ tuy chỉ lớn hơn cô một tuổi, so với cô thành thực hơn nhiều. Các loại trường hợp xã giao, Khương Từ vốn không am hiểu, nhưng vẫn hướng dẫn cô đi tham dự; gặp phải những thứ mới lạ gì, cũng không quên chia sẻ với cô.

Cả nhà bọn họ vừa tới thành phố Sùng, cái gì cũng không hiểu, giống như Già Lưu* vào thăm đại quan viên. Ngày đầu tiên cô đi học tiểu học ở đây, nghe có người cười nhạo cô ăn mặc quê mùa, nói chuyện còn mang giọng địa phương. Nhưng lúc đó Khương Từ đã như Minh Châu ánh sáng rực rỡ không chút nào ghét bỏ, cô mua cho quần áo, phụ đạo bài tập, mang cô đi khắp nơi của thành phố Sùng mở mang tầm mắt...

Cuộc sống của cô dần dần ở hoàn cảnh mới như cá gặp nước, thậm chí phương diện nhân duyên càng sâu hơn Khương Từ một bậc.

*Già Lưu: Một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng

Lúc ở trước mặt Khương Từ, cô vẫn tự ti, một loại bản năng giống như rết trông ở trong xương tủy, dù là sau khi Khương Từ cửa nát nhà tan, cô cũng không thể từ trong cảnh ngộ xấu hổ ư kia đạt được chút lòng tin nào — cô biết nếu mình gặp phải cảnh như vậy, chỉ sợ sớm đã buông tha hy vọng.

d.iễn.n..đà..nl.ê.q..úy.đ.ôn

Khương Từ đem cà phê còn dư lại uống hết, nhìn đồng hồ, đứng lên, “Chị còn phải trở về vẽ tranh, em cũng về nhà đi, đừng chậm trễ quá lâu.” Dừng một chút, “... Sau này, không cần phải miễn cưỡng bản thân. Chị cũng không tính là thầy tốt bạn hiền gì, hiện tại không giúp được em cái gì. Chuyện Trần Giác Phi, hoặc là những chuyện khác khác, vẫn phải dựa vào chính bản thân mình.”

Trong một cái chớp mắt, Trương Ngũ Nặc chỉ cúi đầu trầm mặc không nói, Khương Từ liền cũng thu lại ánh mắt, đứng dậy rời đi.

Trần Đồng Úc có hai người con trai, đều đi du học ở nước ngoài, lễ mừng năm mới trường học không được nghỉ, vì vậy chưa trở về. Trần Đồng Úc đón cha mẹ tuổi già đến thành phố Sùng, không khí lễ tết ngược lại hết sức náo nhiệt. Nhưng dù sao Khương Từ cũng là người ngoài, tóm lại bó tay bó chân, không cách nào tận hưởng.

Cũng may qua giao thừa, Trần Đồng Úc muốn đi các nơi chúc tết, Khương Từ liền trở lại nhà mình. Lương Cảnh Hành thực hiện cam kết, đánh một cái chìa khóa biệt thự kia giao cho cô, thế nhưng cái chìa khóa đó hôm nay vẫn như cũ nằm im bất động ở trong ngăn kéo — nếu đến biệt thự, ở trong căn nhà trống rỗng, sợ rằng chỉ càng cảm thấy cô đơn.

Nhà họ Lương giao thiệp rất rộng, nghe Lương Cảnh Hành nói, năm trước thẳng đến Nguyên tiêu, tân khách lui tới mới có thể dần dần kết thúc. Mất thấy trước khi bắt đầu khóa học nhìn thấy Lương Cảnh Hành đã là vô vọng, Khương Từ định thu lại tâm tình, phòng vẽ tranh của Trần Đồng Úc chuyên tâm vẽ một bức tranh.

Ngày mừng sáu, Khương Từ đột nhiên nhận được điện thoại của Phương Thanh Nham — Khương Từ suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ lại số này là đợt nghỉ hè năm ngoái lúc ở Thanh Hải đã trao đổi lẫn nhau — hỏi mượn cô chìa khóa phòng tranh của Trần Đồng Úc.

Khương Từ thu thập một chút rồi ra cửa, thời tiết đã trở nên quang đãng, cửa hàng lục tục mở cửa buôn bán, thành phố Sùng sau khi nghỉ ngơi và hồi phục lại trở lại tiết tấu bận rộn thường ngày.

Khương Từ chạy tới phòng tranh, xa xa liền nhìn thấy chiếc xe dừng ở cửa, Phương Thanh Nham đứng bên cạnh xe. Anh khoác một chiếc áo bành tô màu cà phê, một tay dứt túi quần, đang gọi điện thoại, trông thấy Khương Từ tới, vẫy vẫy tay, một lát sau cúp điện thoại, cười nói: “Làm phiền em đi một chuyến.”

“Không có việc gì.” Khương Từ mở cửa, dẫn Phương Thanh Nham đi vào, “Là muốn bức nào?”

“‘thu hoạch vụ thu’, thầy Trần nói em biết để ở chỗ nào.”

“Anh ngồi một lát.” Khương Từ lên lầu hai, đem bức vẽ Phương Thanh Nham tìm ra. Xuống lầu thì thấy anh đang đứng xem tác phẩm cô vẫn chưa vẽ xong.

Cô đi tới, lấy vải chống bụi che lại, “Còn chưa vẽ xong.”

Phương Thanh Nham cười cười, “Xin lỗi.”

Anh nói tiếng cảm ơn, nhận lấy bức vẽ từ trong tay Khương Từ, cẩn thận bỏ vào trên xe, trở lại nói tạm biệt với Khương Từ, lái xe chạy đi nha.

Đúng lúc này, Lương Cảnh Hành gọi điện thoại tới. Hai người bọn họ bình thường đều là gọi điện thoại vào buổi tối, thời gian này cũng là lần đầu tiên. Lại nghe đầu kia Lương Cảnh Hành hỏi cô: “Có ở nhà không?”

d.iễ.n..đầ..n.l.ê.q..úy.đ.ôn

Khương Từ sững sờ, “Anh trở lại?”

“Đến trung tâm thành phố rồi.”

Khương Từ không kìm được vui mừng, “Sao không thấy anh nói trước?”

Lương Cảnh Hành trầm trầm cười một tiếng, “Sợ em chạy theo người khác.”

Khương Từ cười nói: “Thật đúng là, một phút trước em mới vừa gặp mặt một trai đẹp.”

Nói chuyện linh tinh mấy câu, Khương Từ cúp điện thoại, khóa cửa phòng tranh lại, do dự một chút, gọi một cú điện thoại cho Phương Thanh Nham. Ba phút sau, Phương Thanh Nham cồng xe lại, quay kính xe xuống, cười nói: “Lên đây đi.”

Khương Từ vội vàng nói cảm ơn, mở cửa xe ngồi lên, “Làm phiền anh rồi.”

Phương Thanh Nham nhìn về phía trước, cười cười, “Anh ngược lại lần đầu tiên thấy em nguyện ý ‘làm phiền’ người khác.”

Khương Từ ngẩn người, không biết Phương Thanh Nham sao lại cho ra cái kết luận này.

Phương Thanh Nham hình như sáng tỏ nghi ngờ của cô, “Lúc ở Thanh Hải, em và Đàm Hạ hoàn toàn bất đồng, chuyện gì cũng luôn tự mình động thủ, rất ít tìm chúng ta giúp một tay.”

Khương Từ nghe đến cái tên “Đàm Hạ” này, nhú nhú mày không dễ phát giác, lạnh nhạt nói: “Tôi không quá thích thiếu nhân tình người khác.”

Hai người tính tình một trời một vực, hàn huyên mấy câu luôn là tẻ ngắt, liền dứt khoát không ép buộc nữa. Một đường trầm mặc đến đường hà vương động, Khương Từ xuống xe, lần nữa nói tiếng cảm ơn, nhìn xe chạy xa, vội vàng hướng nhà đi tới.

Cô một mạch chạy lên lầu sáu, lại thấy Lương Cảnh Hành đang dựa vào cửa hút thuốc lá, bên chân là vali hành lý.

Lương Cảnh Hành lập tức dập thuốc, một tay ôm lấy Khương Từ còn thở hổn hển vào trong ngực, không nói một lời, cúi đầu hôn. Trong miệng anh còn mùi thuốc lá, nhưng Khương Từ cũng không cảm thấy ghét, ngược lại có một loại cảm giác hoa mắt choáng váng mê say. Mãi đến lúc không thở nổi nữa, cánh tay chống ở lồng ngực anh, khẽ đẩy, đưa tay lấy chìa khóa mở cửa.

Sau khi vào nhà, Khương Từ rót cho anh một ly nước nóng, từ ngăn kéo tìm ra cái chìa khóa biệt thự. Lương Cảnh Hành cũng không nhận, chỉ nói: “Cầm đi.”

Khương Từ sững sờ, mười ngón tay nắm lại, cười nói: “Anh không sợ ngày nào đó em đem biệt thự dọn trống?”

Lương Cảnh Hành cười như không cười, “Tất cả của anh đều là của em, tùy ý em.”

Lô tai Khương Từ nóng lên, cúi đầu đem cái chìa khóa này cùng móc vào trong chùm chìa khóa nhà mình, “Vậy anh thận trọng một chút, bất cứ lúc nào em cũng có thể đến thị sát.”

Lương Cảnh Hành cười, “Tuổi không lớn lắm, cũng thật nhiều trò.”

Ngồi một lát, Lương Cảnh Hành từ trong túi áo móc ra một bao tiền lì xì, “Người bạn nhỏ, cho cháu tiền mừng tuổi.”

Khương Từ nhận lấy cân nhắc, nặng trĩu, liếc mắt nhìn độ dày một cái, hết sức khả quan, đủ cho sinh hoạt phí hơn mấy tháng của cô, “Nhà các anh đều cho tiền mừng tuổi hào phóng như vậy?”

“Không phải, đặc biệt đưa cho em.”

“Năm nay Trần Giác Phi được bao nhiêu?”

“Trần Giác Phi đã trưởng thành, theo quy củ không cần cho thêm, phần tiết kiệm được đều cho em.”

Khương Từ vui, đem bao tiền lì xì bỏ dưới gối, “Tối nay gối lên cái này ngủ, nhất định có thể có mộng đẹp.”

Lương Cảnh Hành ngồi ở trên ghế, cùi chỏ chống lên bàn đọc sách, nhìn cười cô: “Sớm biết đưa em tiền em liền vui mừng, anh còn cần phải làm chuyện gì phí công.”

Khương Từ dùng sức vỗ vỗ gối đầu, cởi giấy nhân thể nằm soài trên giường, nghiêng đầu nhìn anh, cười nói: “Nếu không làm sao có câu ‘Nghìn vàng mua một nụ cười’ chứ. Xem phim ‘Hỉ Bảo’ bao giờ chưa? ‘Tôi muốn rất nhiều rất nhiều tình yêu, nếu như không có tình yêu, có rất nhiều rất nhiều tiền cũng được.’ ”

d.iễ.n..đầ..n.l.ê.q..úy.đ.ôn

“Nghe giọng điệu của, là cảm thấy anh còn không đủ yêu em?”

“Ừ...” Khương Từ hí mắt, làm như thật suy nghĩ trong chốc lát, giơ ngón cái ra cùng ngón trỏ, mở ra một khoảng bé, “Còn kém một chút như vậy.”

Lương Cảnh Hành cười to, “Một chút kia ở đâu?”

“Mật mã tài khoản ngân hàng.”

“...” Lương Cảnh Hành cười không thể ngừng, “Em qua đây.”

“Qua đây làm gì?”

“Đánh cho em tỉnh lại.”

“Anh muốn đánh ta, em còn đi đến, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy.” Khương Từ mặt mày mỉm cười, “Anh có bản lãnh thì tới đây.”

Lương Cảnh Hành hơi nheo mắt, một lát sau, cũng cười cười, đứng lên, chỉ hỏi: “Có gì ăn hay không?”

Nụ cười trên mặt Khương Từ dần dần phai nhạt, lại nằm mấy giây, từ trên giường bò dậy, “Có, đồ ăn thừa tối hôm qua, vừa đúng lúc anh giải quyết giúp em.”

39. Chương 39: Màu Đỏ Tía (09)

Mỗi ngày Khương Từ đều đến phòng vẽ tranh sau đó về biệt thự của Lương Cảnh Hành, cho đến lúc khai trường. Bức kia cũng đã vẽ xong, nhưng cô cất đi trước, định mấy ngày nữa mới đưa cho Trần Đồng Úc xét duyệt.

Học kỳ sau của năm nhất sẽ mở ra lớp tự chọn, so sánh với học kỳ tiết tấu chặt chẽ. Khương Từ không chút do dự chọn lớp của Lương Cảnh Hành, ngoài ra lại sửa một môn giám định và thưởng thức điêu khắc nghệ thuật. Lớp tự chọn sẽ chính thức bắt đầu vào tuần sau, xung quanh ngược lại hết sức thanh nhàn, chỉ là đã xảy ra một chuyện lớn: có một nữ sinh đại học năm hai cả đêm không về, đi chơi cùng mấy nam sinh, bị bỏ thuốc kích dục. Báo chí địa phương đưa tin ba ngày, ảnh hưởng khá lớn, người ngoại nhất thời đối với việc quản lý của học viện mỹ thuật thành phố Sùng nghị luận ầm ĩ. Nhà trường ra mặt đưa tăng cường chính quản lý của ký túc xá, quản lý ký túc xá tra ra có ai vô cớ đêm không về ngủ, sẽ ghi vào trong học bạ.

Nhất thời tiếng oán than dậy đất, nhưng cũng không người nào dám công khai chống lại vào ngay lúc này.

Sau khi bỏ công việc trong đoàn thể, Khương Từ có rất nhiều thời rảnh rỗi, cô nghĩ đến lời Trần Giác Phi đã nói, định đăng kí một lớp luyện IELTS. Chuyện này vừa mới hiện lên trong đầu, Phương Thanh Nham lại tìm cô, mời cô đóng một vai trong một bộ phim. Phản ứng đầu tiên của Khương Từ dĩ nhiên là cự tuyệt, cô là người sợ nhất phiền toái, huống hồ là chuyện có độ khó cao như diễn ở trước mặt mọi người.

Vậy mà Phương Thanh Nham cũng không tức giận chút nào, Tam Cổ Mao Lư*, đem kịch vô cùng cẩn thận cùng cô chải chuốt một lần, còn nói nhân vật của cô là một cô gái câm, không cần đọc lời kịch, chỉ cần nhớ mấy ngôn ngữ đơn giản của người câm điếc là được.

*Xuất phát từ tích Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp. Ý nói chân thành, khẩn khoản, năm lần bảy lượt mời cho được.

Khương Từ bất đắc dĩ: “Sao anh không tìm Đàm Hạ, cô ấy với anh là đồng môn, còn xinh đẹp hơn tôi.”

Phương Thanh Nham cười nói: “Cô ấy không diễn ra loại cảm giác này. Anh tìm rất nhiều người, nhưng vẫn cảm thấy em thích hợp nhất.”

Kiểu này không tính là cố ý khen ngợi, khiến Khương Từ có chút hưởng thụ, nhưng cô không có lòng hư vinh gì, vẫn từ chối: “Tôi thật sự không biết đóng phim.”

Phương Thanh Nham kiên nhẫn giải thích, “Không cần em diễn, giữ vững vẻ mặt trước sau như một của em là được. Phim ngắn là từ góc nhìn của nam chính, em xuất hiện trong ống kính cũng không nhiều. Anh bảo đảm, nửa ngày là quay xong.”

Khương Từ niệm tình lần trước anh cho đi nhờ xe, suy nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý.

Chọn một ngày Chủ nhật bầu trời trong xanh, phim ngắn của Phương Thanh Nham chính thức khai mạc. Khương Từ không có một chút thiên phú biểu diễn nào, toàn bộ hành trình đều là nghe Phương Thanh Nham chỉ huy. Cũng may quả thật không khó, gần như không dùng đến “Diễn kỹ” thiếu thốn của cô.

Một tuần sau, bộ phim của Phương Thanh Nham hoàn thành, muốn mời cô ra ngoài liên hoan. Khương Từ ghét nhất là cùng một đồng người xa lạ ở chung một phòng, quả quyết cự tuyệt. Nhưng ngay sau đó liền nhận được điện thoại của Tào Bân, nói là quầy rượu của mình khai trương, xin Khương Từ mang bạn học qua mở hàng, khai trương đại hạ giá, giá rượu đều giảm 30%, người quen còn có thể trực tiếp miễn phí.

Mặt mũi Tào Bân vẫn phải nể, Khương Từ không thể làm gì khác hơn là tự nuốt lời hứa.

Kết quả, trong đám người Phương Thanh Nham, còn bao gồm cả Đàm Hạ. Khương Từ là khắc cuối cùng lúc tập hợp mới phát hiện, tự nhiên không thể lâm thời bỏ gánh. Cũng may sau khi Đàm Hạ không mẫn không nhạt lên tiếng chào, không có biểu lộ ra bất kỳ ý muốn cùng cô nói chuyện nữa, cùng ngày thường hai người ở ký túc xá gặp nhau giống nhau như đúc.

Những người đi cơ hồ đều là người lão làng trong hộp đêm, ngồi trong chốc lát liền vươn cánh tay ra cụng rượu, ước chừng cũng là cảm thấy không ai không uống. Uống xong liền từng người từng người vào sàn nhảy, ở trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc xoay vần vòng eo.

Khương Từ vốn định ngồi một lát liền trộm chuẩn đi, nhưng nhìn Phương Thanh Nham cũng lẻ loi một người, không khỏi cảm thấy đồng bệnh tương liên. Hai người hắng giọng, anh một lời tôi một câu nói chuyện phiếm.

“Thật xin lỗi, sớm biết anh không thích quán bar, tôi sẽ không để cho anh dẫn người tới.”

Phương Thanh Nham lắc đầu: “Không sao!” Anh quơ quơ ly rượu, “Uống rượu không?”

Lương Cảnh Hành không có ở đây, Khương Từ cũng không dám loạn xưng anh hùng, “Tôi không thể uống.”

Tửu lượng của Phương Thanh Nham hình như rất tốt, từ lúc vào cửa ai đến mời anh cũng không từ chối, hiện tại ánh mắt vẫn trấn tĩnh như cũ, nói năng rõ ràng, không có chút men say nào. Anh uống rượu rất có phong độ của một đại tướng, cũng không bị người kích vài câu liền hung ác phô trương, cũng không nhăn nhó nhí nhố kháng cự từ chối.

Mất thấy trời đã tối, Phương Thanh hỏi cô có muốn trở lại trường hay không.

Khương Từ chỉ sợ xuất hiện ngộ nhỡ, trước đó đã xin nghỉ với quản lý ký túc xá, “Tối nay tôi sẽ về nhà ngủ.”

Ngồi một lát, Lương Cảnh Hành gọi điện thoại tới. Khương Từ nói tiếng “Xin lỗi”, vội vàng cầm điện thoại di động vào toilet, ở trong đó sớm bị mấy người phụ nữ uống nhiều chiếm lĩnh, đi vào chính là một mùi nồn ối. Khương Từ bịt mũi, nhận điện thoại trước.

“Đang ở đâu?”

“Quán bar của Tào Bân.”

“Khai trương?”

“Ừ, vừa mới khai trương ngày hôm qua.” Mấy ngày nay Lương Cảnh Hành rất bận rộn, Khương Từ cũng không có cố ý nói cho anh biết chuyện như vậy.

“Hôm nay ra cửa quên mang chìa khóa, anh tới tìm em, nhân tiện nói tiếng chào hỏi với Tào Bân.”

Khương Từ suy nghĩ một chút, “Vậy khi nào anh sắp tới thì gọi điện thoại cho em, em ra ngoài đón anh.”

Bên kia yên lặng trong nháy mắt, “Một mình em? Uống rượu sao?”

“Ừm... Đi với bạn học, không uống rượu.”

“Không uống rượu là được, chờ anh tới đó.”

Cúp điện thoại, Khương Từ trở lại đại sảnh, lại cùng Phương Thanh Nham câu được câu không nói chuyện hơn 20 phút, nhận được tin nhắn của Lương Cảnh Hành.

Khương Từ đứng lên, “Tôi phải về rồi.”

Phương Thanh Nham cũng đứng dậy theo, liếc mắt nhìn trong sàn nhảy, “Vậy anh tiễn em.”

Khương Từ lắc đầu, “Không cần, nhà em cũng ở gần đây, đi bộ tầm mười phút.”

Phương Thanh Nham cười cười, cũng không miễn cưỡng nữa, đưa cô đến cửa quán bar, “Chú ý an toàn, đến nơi thì gửi tin nhắn cho anh.”

Khương Từ gật đầu một cái, bỏ tay vào trong túi áo, bước chân vội vàng rời đi.

Xe của Lương Cảnh Hành dừng ở đối diện Walmart, Khương Từ gõ cửa sổ xe một cái, chỉ chỉ ngõ hẻm phía trước, “Đi về phía trước 500m, ‘sin’, tự anh đi đi, có thể bắt được một đám sinh viên hành vi phóng đảng, liếc mắt còn có thể thấy cũng là sinh viên trong lớp anh.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, đi xuống từ ghế lái, “Lên xe chờ anh.”

Đợi hơn mười phút, Lương Cảnh Hành vòng về, trên người mùi rượu. Khương Từ không khỏi lấy tay che mũi, “Anh đây là uống bao nhiêu?”

“Không nhiều, ba ly Vodka, ” Lương Cảnh Hành mở cửa xe cho cô, “Xe không thể mở rồi, ra đây một lát giúp anh tỉnh rượu.”

Khương Từ tiến tới bên cạnh anh, cười hỏi: “Không say chứ?”

“Chuyện cười.”

“Chứng minh cho em xem?”

Lương Cảnh Hành yên lặng trong chốc lát, chợt một phát bắt được cổ tay cô, đè về phía trước. Eo Khương Từ lập tức chống ở trên thân xe, còn chưa kịp đứng vững, một nụ hôn nóng rực đã rơi xuống.

Lưu luyến chốc lát, Khương Từ nhẹ đẩy anh ra, trong mắt đầy ý cười, “Chú Lương, tôi thấy chú là say đến không rõ rồi.”

Lương Cảnh Hành để xe lại, và nhà Khương Từ nghỉ ngơi một chút. Kết quả ngồi xuống chính là một tiếng đồng hồ, mắt thấy thời gian đã muộn, Khương Từ liền bảo anh ở lại.

“Ngày mai anh phải dậy sớm, sợ quấy rầy đến em.”

“Không sao, em cũng thể trước tiên còn phải lợi về túc xá, tám giờ thì tiết học.”

Lương Cảnh Hành chần chừ chốc lát, cuối cùng gật đầu. Khương Từ lần này ngược lại không có làm khó anh, quy quy củ củ giúp anh trải chăn đệm nằm dưới đất. Hai người tắm xong thì nằm xuống chỗ của mình, nhất thời yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng hít thở thông thả phập phồng.

Một lát sau —

“Lương Cảnh Hành.”

“A Từ.”

Khương Từ cười một tiếng, “Anh nói trước đi.”

“Học kỳ mới cảm thấy thế nào?”

“Không kiếm nhiều, cùng học kỳ trước không có gì khác biệt nhiều.” Trừ việc bây giờ có thể quang minh chính đại lên lớp của Lương Cảnh Hành.

“Đoàn thể thì sao?”

Khương Từ không lên tiếng.

Lương Cảnh Hành từ dưới đất ngồi dậy, giọng nói so với vừa rồi trầm mấy phần, “Có phải em đã rút khỏi đoàn thể rồi hay không?”

Khương Từ thật sự cũng không định giấu giếm, “Em cảm thấy không có ý nghĩa gì.”

Lương Cảnh Hành yên lặng mấy giây, “A Từ, rất nhiều chuyện, lúc ban đầu hơn phân nửa đều không nhìn ra cái ý nghĩa gì, nhưng anh không hy vọng em vì tính khí...”

“Tính khí em thế nào?” Khương Từ cắt đứt lời anh, “Nếu thật sự là em hành động tùy ý, vừa bắt đầu căn bản cũng sẽ không tham gia mấy cái đoàn thể chó má này. Là anh nói, tài hoa cùng thiên phú của em không nên lãng phí ở những chuyện vô vị, nhanh như vậy liền quên?”

Lương Cảnh Hành nhất thời không lên tiếng.

Khương Từ cảm thấy hơi mất hứng, âm thanh trầm xuống, “Em cho là anh sẽ hoàn toàn tôn trọng cá tính của em, nhưng anh cũng cùng những thứ ‘vì muốn tốt cho em’ tầm thường kia không có gì khác biệt... Có lẽ anh chỉ là muốn một ‘Khương Từ anh muốn’.”

Không khí nhất thời yên tĩnh đến dọa người, trong bóng tối bóng dáng người nọ không nhúc nhích. Câu này vừa mới thốt ra khỏi miệng, Khương Từ cũng có chút hối hận, nhưng mà lại vô pháp mở miệng nói xin lỗi, cô nhìn chăm chú một lúc, có chút hoảng hốt, từ từ ngồi dậy, “Lương...”

Lương Cảnh Hành nằm xuống đưa lưng về phía cô, “Ngủ đi.” Âm thanh hết sức bình thản, không nghe ra cảm xúc chút nào.

Khương Từ há miệng, nhìn chằm chằm bóng đen nặng nề bất động kia, nhất thời chỉ có uất ức vô hạn cùng thất bại — cô ngược lại hi vọng anh nhảy dựng lên rồng cỏ cùng cô tranh cãi âm ỉ một trận.

Một đêm này, Khương Từ tự nhiên mất ngủ đến nửa đêm. Các loại cảm xúc tranh nhau đánh cờ, dệt nên một mạng nhện đầy đặc, bao bọc cô trong đó, tối tăm ngột ngạt lại khó khăn hô hấp. Thật vất vả mới ngủ được, lại nằm mơ thấy lúc nhận thi thể Khương Minh ngày đó. Vải trắng vén lên, gương mặt máu thịt be bét. Cô biết rõ không nên, nhưng vẫn chống lên bằng ca không ngừng nôn ọe, trái tim giống bị người khoét một cái động, gió thổi “Vù vù vù” như ống nước. Sau này, không có ai quơ tay múa chân cuộc sống với cuộc sống của cô nữa. Nhưng khoảnh khắc kia, cô vô cùng hi vọng người đàn ông bị người đục nát sọ trên băng ca có thể không có chút vết thương nào đứng lên, chia tay về phía lỗ mũi cô không chút lưu tình mắng cô “Tiểu bạch nhãn lang lương tâm đều bón cho chó ăn”.

Đột nhiên, gương mặt đó chợt biến thành một người khác, cô nhìn một cái, nhất thời bị dọa sợ đến khóc thét lên.

“A Từ!” Đôi cánh tay từ phía sau lưng ôm lấy cô, kéo cô tránh khỏi băng ca đầm đìa máu tươi. Đôi tay kia dùng hết sức ôm, xương sườn cô gần như bị bẻ gãy, không khí trong phổi đều bị ép ra ngoài.

“A Từ! Tỉnh!”

Khương Từ đột nhiên mở hai mắt ra, thở hổn hển từng tiếng từng tiếng. Lương Cảnh Hành vươn một tay ra bật đèn, ánh sáng chiếu nghiêng xuống, đâm vào mắt cô làm cô không khỏi híp híp mắt.

Trước mắt dần dần hiện ra rõ ràng, người này vẫn còn ở ngay trước mắt, không có bị chút thương tổn gì. Khương Từ há miệng, không phát ra âm thanh, chỉ thò tay nắm lấy ống tay áo sơ mi của Lương Cảnh Hành.

Bàn tay ấm áp của Lương Cảnh Hành đặt trên lưng cô, từng phát từng phát vuốt ve, “Em mơ thấy gì vậy?”

Khương Từ buông mắt xuống, nhỏ giọng trả lời: “Cảnh tượng ba em chết.”

Lương Cảnh Hành không lên tiếng, chỉ ôm lấy cô chặt hơn.

Lúc lâu sau, Khương Từ dần dần bình tĩnh lại, cái trán chống lên lồng ngực của anh, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, em không phải cố ý muốn chọc giận anh.”

Lương Cảnh Hành lắc đầu, chỉ nói: “Chuyện như vậy anh cũng có lỗi, nếu em không thích, sau này trực tiếp nói cho anh biết. Anh cũng không phải là để cho em tiếp nhận những quy tắc lui tới của con người, chỉ là hi vọng em có thể gặp những người khác nhau. Khương Từ, anh chưa bao giờ muốn áp đặt sở thích của anh vào em, bởi vì anh chỉ hy vọng em có thể trở thành em tốt nhất.”

Mấy câu nói đó có chút quanh co, Khương Từ tỉ mỉ suy nghĩ một lần, “Em ghét nhất là chiến tranh lạnh, nếu anh giận em, trực tiếp mắng đều được. Ba em cũng thế, mất hứng liền lấy dèp lê đánh em.”

Lương Cảnh Hành bị cô chọc cười, thoáng buông ra, “Mau ngủ đi, tiết đầu ngày là môn gì? Anh xin nghỉ giúp em.”

Lương Cảnh Hành tắt đèn, nằm xuống bên người Khương Từ. Trong bóng tối, anh vẫn ôm lấy cô, bàn tay mang theo vết chai nắm chặt bàn tay nhỏ bé yếu ớt của cô, sức lực không cho kháng cự lại dẫn theo mấy phần cẩn thận, giống như cầm một trân bảo hiếm có, vừa sợ bị mất, lại sợ bản thân bóp hư.

40. Chương 40: Màu Đỏ Tía (10)

Giấc ngủ này của Khương Từ vô cùng sâu, hoàn toàn không biết Lương Cảnh Hành đi lúc nào. Mặt trời lên cao, bị một hồi chuông điện thoại đánh thức. Cô còn đang nửa mê nửa tỉnh, không muốn nhúc nhích, vậy mà tiếng chuông vẫn ngoan cố, hình như muốn kêu đến lúc cô phải thức dậy thì thôi.

Khương Từ cau mày mắng thầm một câu, lấy điện thoại di động từ dưới gối ra, không nhìn tên người gọi tới, ấn nút nhận.

“A Từ, anh báo trước cho em, đừng đến trường học.” Giọng nói của Lương Cảnh Hành dồn dập, nghiêm túc trình trọng trước nay chưa từng có.

Khương Từ sững sờ, buồn ngủ vơi hơn phân nửa, từ trên giường ngồi dậy, “Xảy ra chuyện gì?”

“Nghe anh, đừng đến trường học, chờ điện thoại của anh.”

Khương Từ còn muốn hỏi lại, bên kia đã vội vàng cắt đứt. Trong lòng cô mơ hồ lo lắng, ngực kìm nén một cổ trọc khí, dùng di động lên mạng xem tin tức địa phương, không thấy trường học xảy ra chuyện gì. Nhưng nghe giọng của Lương Cảnh Hành, có lẽ tình hình đã vô cùng nghiêm trọng. Rốt cuộc không yên lòng, gọi một cú điện thoại cho Phương Thanh Nham.

Giọng của Phương Thanh Nham giác lúng túng có mấy phần không nhận ra, “Thì ra là em vẫn chưa biết.”

Khương Từ cau mày, “Biết cái gì? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Phương Thanh Nham vẫn ấp úng, cuối cùng chỉ nói: “Ừm, tự lên trang Web trường xem đi.” Cũng không cho Khương Từ cơ hội hỏi dò, vội vã cúp điện thoại.

Khương Từ không thể làm gì khác hơn là dùng điện thoại di động, đăng kí một tài khoản. Xem xét nửa ngày, mới biết cách dùng. Cô thử nhập vào hai chữ “Đàm Hạ”, không nhìn thấy nội dung hữu dụng gì, đổi thành Phương Thanh Nham cũng thế. Suy nghĩ một chút, thử tìm kiếm tên bộ Phó bộ trưởng bộ tuyên truyền, vào trang chủ của cô, ngón tay lướt xuống phía dưới...

“Tình yêu cảm kị của giáo sư và sinh viên được đưa ra ánh sáng, có ảnh làm bằng chứng...”

Ngón tay Khương Từ run lên, trái tim rơi xuống nhanh như gió, vội vàng mở mấy bức ảnh bên dưới bài viết — chính là ảnh tối hôm qua cô cùng Lương Cảnh Hành đứng bên cạnh xe hôn nhau.

Trong đầu râm một tiếng vang lên, máu toàn thân sôi trào chảy ngược lên, cô như bị điện giật ném điện thoại đi, mãnh liệt thở dốc một hơi.

Màn hình vẫn sáng, nằm ở đó lặng yên không một tiếng động, giống như quả bom, bùng nổ.

Sau một lúc lâu, cô cắn chặt môi, lần nữa cầm điện thoại di động lên.

Nguồn tin tức, là một trang khá phổ biến của người tên là “Sùng Mỹ Thụ động” đưa lên, nội dung bên trong đều đến từ sinh viên trong trường, mà đều là nặc danh. Mà bài này đã có gần hơn nghìn lượt chia sẻ, gần như tương đương với nhân số nửa học viện.

bỒ.cỒnG.aNh-diễn.ndl.à.nl.ê.quý.đô.n

Khó trách, khó trách Lương Cảnh Hành không muốn để cho cô đến trường học.

Khương Từ ép buộc mình cố gắng giữ tỉnh táo, nhưng mà trong óc có một bàn tay lớn đang kịch liệt lôi kéo thần kinh, huyết Thái Dương giật giật đến phát đau. Bình luận bên dưới bài viết hầu hết đều chửi bới cô và thanh danh của Lương Cảnh Hành, hơn nữa lại dùng từ ngữ vô cùng cay nghiệt xấu xa — cô không tỉnh táo được, cô không cách nào tưởng tượng giờ phút này Lương Cảnh Hành đang gặp phải chuyện gì.

Sau hơn mười phút, Khương Từ không ngồi nổi nữa, thay quần áo vội vã ra cửa, chạy xuống tầng năm mới phát hiện chân lại đang mang dép, vội vàng chạy lên đổi. Lúc vào cửa ngón chân đá phải khung cửa, nhất thời đau đến hít một ngụm khí lạnh, nước mắt cũng chảy ra ngoài. Cô không khỏi giơ tay tát bản thân một cái, mắng câu “Đồ bỏ đi” .

Xuống xe taxi ở cửa nam, Khương Từ chạy nhanh về túc xá. Bây giờ đang là thời gian tan lớp, trong lầu người đến người đi, có người nhận ra cô, lập tức chỉ chỉ trỏ trỏ bàn luận xôn xao.

Khương Từ không rảnh để ý đến, đến tầng bốn, trực tiếp gõ cửa phòng ký túc xá của Đàm Hạ.

Chờ giây lát, có người mở cửa, Khương Từ đẩy ra, nghiêng mắt một cái liền nhìn thấy Đàm Hạ đang lên mạng. Đàm Hạ nghe thấy động tĩnh, nghiêng đầu lại.

Khương Từ lạnh giọng hỏi: “Có phải là cậu hay không?”

Tất cả bạn cùng phòng của Đàm Hạ đều dừng động tác trong tay, không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào hai người, trong ánh mắt tràn đầy tò mò cuồng nhiệt muốn nghe bất quái.

Đàm Hạ không lên tiếng, chợt bỏ con chuột đứng lên, chân ghế ở trên sàn nhà phát ra một tiếng chói tai. Cô tiến lên một bước, nhánh chóng kéo cánh tay Khương Từ lại, ra khỏi phòng ký túc xá, hướng về phía nhà vệ sinh đầu kia hành lang đi tới. Đàm Hạ cao hơn nửa cái đầu, Khương Từ dùng sức vùng vẫy, hoàn toàn không tránh thoát được.

Bên ngoài nhà vệ sinh là phòng giặt đồ, máy giặt đang ầm ầm chuyển động.

Đàm Hạ vươn tay, đem cửa phòng giặt đồ “Râm” một cái mở ra, giọng nói giễu cợt cất lên, “Khương Từ, tôi thật sự không ngờ cậu lại dối trá như vậy. Lần trước tôi nhờ cậu chụp ảnh hộ tôi, có phải trong lòng cậu đang âm thầm cười nhạo tôi đúng không?”

Khương Từ nào có ý định lôi chuyện cũ với cô, hàm răng cắn chặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt cô, “Có phải là cậu hay không?” Từng câu từng chữ, đều từ trong kẽ răng phát ra.

“Tôi con mẹ nó không phải diên! Phát tán tin tức này thì có lợi ích gì với danh tiếng và tiền đồ của thầy ấy? ! Bản thân không biết kiêng dè, bị người ta chụp hình được ngược lại tới tìm người khác hưng sư vấn tội, Khương Từ, có phải cậu cho là thế giới này đều vây quanh cậu hay không?”

Khương Từ thở dốc một hơi, không lên tiếng. Trong đầu cô hỗn loạn một mảnh, nhất thời không cách nào phân biệt lời này của Đàm Hạ là thật hay giả, đám người trong kia tối hôm qua, chỉ có Đàm Hạ cùng cô có chút mâu thuẫn.

Đàm Hạ hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Khương Từ, ánh mắt giống như băng tuyết, “Khương Từ, phàm là cậu có chút nhớ tới sự nghiệp của thầy Lương, cậu đều không nên để chuyện như hôm nay xảy ra. Thầy ấy là người coi trọng danh dự như vậy, cậu lại dùng phương thức ác độc nhất hủy hoại thầy ấy một lần.”

Cô thấy vẻ mặt Khương Từ như có mờ mịt, không khỏi cười lạnh, “Hoàn cảnh của cậu thật sự lộn độn, nhưng thế giới này lại không nợ cậu, cả ngày bày bộ dáng này cho ai nhìn? Cậu cho rằng mình đặc biệt, nhưng cậu trừ cho thầy Lương thêm phiền não, thì đã làm được cái gì? Theo tính cách cao hơn trời của cậu, khẳng định là không biết chuyện như vậy sẽ có hậu quả gì chứ? — Tự nhận lỗi từ chức là nhẹ, nhưng tiếng xấu này sẽ theo thầy ấy cả đời.”

bỒ.cỒnG.aNh-diễn.nd..à.nl..ê.quý.đô.n

Khương Từ há miệng, không phát ra tiếng, trong cổ họng giống như bị nhét một khối than hồng.

Đàm Hạ nhìn cô một lần cuối cùng, kết luận, giọng nói mang vẻ khinh miệt rõ ràng, “Khương Từ, cậu một chút cũng không hề xứng với thầy ấy.”

Cửa mở ra, lại “Rầm” một cái khép lại, mang theo một trận gió, máy giặt sắp hỏng vẫn thờ hờ hững liên mạng chuyển động.

Khương Từ đưa ánh mắt về phía cửa sổ, ánh mặt trời giữa trưa sáng đến chói mắt, bên trong tầm mắt chỉ có một mảnh trắng xóa, cô tựa như bao tải hình chữ nhật, trong tai ong ong, tất cả âm thanh đều giống như cách một tầng, mơ mơ hồ hồ, giống như ở rất xa.

Vào giờ phút này, Lương Cảnh Hành đang trong phòng làm việc của hiệu trưởng. Hứa Thu Thật nhìn lướt truy cập forum trường học tăng lên không biết bao nhiêu lần, không ngừng than thở.

Lương Cảnh Hành hút xong một điều thuốc, từ trên ghế đứng lên, “Hiệu trưởng Hứa, cháu lập tức từ chức, công khai giải thích loại bỏ ảnh hưởng.”

Hứa Thu Thật một tay chống lên trán, nhất thời không lên tiếng, ngồi một lát, từ sau bàn công tác đứng lên, đem cửa sổ phía nam mở ra, nhìn sinh viên ra ra vào vào thư viện trường học.

“Nếu bác biết cháu vì lí do này mà ở lại trường học, lúc ấy sẽ dứt khoát không đồng ý. Thành thật mà nói chuyện như vậy không tính là bao nhiêu sai lầm, nam chưa cưới nữ chưa gả, người tình ta nguyện. Nhưng cháu cũng biết, thói đời này chính là miệng nhiều người xói chảy vàng.”

Lương Cảnh Hành im lặng không nói.

“Từ chức hay không, một mình bác cũng không làm chủ được, còn phải mở cuộc họp. Dù sao cháu với sinh viên Khương đều là tự nguyện, không dính đến giao dịch quyền sắc, còn không đến mức phải từ chức. Bác đã để cho người liên lạc với nhân viên quản lý trang web trường xóa đi. Tiếp theo, cháu về viết bản tường trình, đình chỉ chức vụ hai tuần, đợi sóng gió qua đi, thương lượng ra đối sách giải quyết lại nói tiếp — bản sinh viên Khương cũng tạm thời đừng đến trường học.”

“Vậy do trường học xử lý.”

Hứa Thu Thật thở dài một tiếng, “Cảnh Hành à, chuyện như vậy cháu làm làm bác quá thất vọng. Cháu tội gì phải thông đồng với Tần Hoan, lừa gạt bác bao lâu nay? Bác cho là hai đứa chân tâm thật ý, mới ngày ngày thúc giục... Kết quả để cho bác gánh chịu nhiều tiếng xấu như vậy. Dưa hấu xanh không ngọt, đạo lý này không phải là bác không hiểu.”

Lương Cảnh Hành cúi đầu nói xin lỗi.

Hứa Thu Thật liếc anh một cái, ánh mắt nhất thời có chút phức tạp, há mồm mấy lần, vẫn là nói: “Có mấy câu, bác không biết có nên nói hay không.”

“Người cứ nói.”

“Đàn ông có lúc khó tránh khỏi tác phong có chút sai lầm, lúc tuổi còn trẻ còn có thể gọi bất cần đời, chỉ khi nào qua tuổi lập gia đình, nên gò bó tâm tính, Thành Gia Lập Nghiệp, nếu không sẽ lưu lại ấn tượng phù phiếm cho người khác. Bác vốn cũng không có lập trường gì nói chuyện, nhưng bác đầu gì cũng là trưởng bối của cháu, cũng là thầy giáo của cháu mấy năm... Chuyện này, coi như là một thể nghiệm, đừng làm quá thật...”

“Bác trai, bác biết cháu làm việc trước sau như một chỉ có làm hay không làm, không có làm thật hay làm giả.”

Hứa Thu Thật cười cười, xem thường, “Cái này làm thật thế nào? Tiểu cô nương không tới hai mươi tuổi, cháu làm thật là phá hủy cô bé.” Ông gõ khung cửa sổ một cái, “Một dạng tơ vàng lồng sắt, đóng đã lâu, cánh chậm chạp rồi, cũng không bay lên nổi nữa.”

Lương Cảnh Hành nghiêm nghị trầm mặc.

“Học trò nay của Trần Đồng Úc, thiên phú là có, hơn nữa cực cao. Nhưng cháu có gặp qua họa sĩ nổi tiếng nào nuôi bằng lồng kính? Không trải qua mưa gió, trải qua ẩm áp thoải mái từ sớm làm hao mòn ý chí chiến đấu, cả đời cũng chỉ là một họa sĩ tay nghề thành thạo. Dĩ nhiên, cháu muốn bồi dưỡng cô bé theo con đường mẹ hiền vợ đảm, làm như vậy cũng chưa hẳn là không thể.”

Hứa Thu Thật tựa như còn muốn nói gì đó, lại chỉ lại mở miệng, thu lời nói vào, “Cháu dùng hai tuần này đi học giao tiếp thử xem, về trước đi, bọn bác còn phải họp.”

Tự sau khi hình ảnh được đưa ra ánh sáng, điện thoại liên không thể ngừng lại, Lương Cảnh Hành yên lặng thu dọn. Xử lý xong tất cả mọi chuyện, sau khi lên xe lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện đã nhận được mười mấy cuộc gọi nhỡ, một người trong đó là Hứa Tấn Hoan gọi tới. Lương Cảnh Hành lựa ra điều này, gọi lại.

“Không có chuyện gì chứ?”

Lương Cảnh Hành đeo tai nghe lên, cho xe chạy, “Không có việc gì, chính là một ba em khắc phục hậu quả.”

Hứa Tấn Hoan cười một tiếng, “Nói như vậy thì khách sáo quá rồi. Chút chuyện này cũng không giải quyết được, ông ấy sớm từ chức đừng làm cái chức hiệu trưởng này —Khương Từ bên kia có phản ứng gì, dọa sợ chứ?”

bỒ.cỒnG.aNh-diễn.nd..à.nl..ê.quý.đô.n

Lương Cảnh Hành một thoáng trầm mặc, “Anh không cho cô ấy đến trường học, có thể bây giờ cô ấy còn không biết.”

“...” Hứa Tấn Hoan im lặng, “Giấy không thể gói được lửa, anh nhanh nói cho cô ấy biết đi. Em nói, anh ban đầu không nên làm cái chức thầy giáo bỏ đi như vậy, bó tay bó chân. Nếu không bây giờ mặc dù khắp thiên hạ đều biết, ai có tư cách mà quản anh?”

“Anh chỉ sợ có người đến trường học gây chuyện, anh có thể biết đầu tiên.”

“Ai có thể tới trường học gây chuyện? Tìm Khương Từ gây chuyện? Cô ấy còn nhỏ tuổi, ai sẽ tìm...” Hứa Tấn Hoan dừng lại, “Hôm thi tốt nghiệp trung học có người tới tìm cô ấy?”

“Ừ.”

“Thật ra thì nói đến chuyện như vậy, em vẫn rất nghi ngờ. Nghe anh nói, lúc ấy mẹ Trương Ngũ Nặc mang dao tìm Khương Từ liều mạng, sau lại một chút tiếng động cũng không có? Theo tác phong làm việc của bà ta, không tìm Khương Từ lừa ít tiền, làm sao có thể từ bỏ ý đồ?”

Lương Cảnh Hành không lên tiếng.

Hứa Tấn Hoan ngạc nhiên, dồn dập xuống một tiếng, “Không phải chứ?”

Xe đã lái ra khỏi sân trường, Lương Cảnh Hành vòng tay lái, hướng đường hà vương động đi, “Trước không nói, chuyện giải quyết xong anh lại liên lạc với em.”

Đã hơn hai giờ chiều, lúc đi ngang qua một khu phố buôn bán thì Lương Cảnh Hành cảm thấy đói, mới nhớ tới mình vẫn chưa ăn cơm trưa, nhưng vẫn không để ý chút nào.

Đến cửa nhà Khương Từ, anh đang muốn gõ cửa, phát hiện cửa hoàn toàn không khóa, trái tim lập tức treo lên, chợt đẩy cửa ra, “Khương Từ?”

Phòng khách và phía sau rèm cũng không có người, cổ họng Lương Cảnh Hành căng lên, lại hô một tiếng, “Khương Từ? !”

Lúc này, anh mới nghe thấy tiếng nước ào ào trong phòng tắm, lập tức ba chân bốn cẳng chạy qua, gõ cửa, “Khương Từ?”

Tiếng nước chảy không ngừng, một tiếng “Ừ” trầm muện kẹt ở trong đó, cách cửa gỗ truyền ra.

41. Chương 41: Màu Đỏ Tía (11)

Lương Cảnh Hành thở phào nhẹ nhõm, “Em về nhà thế nào sao không đóng cửa, nếu có ai vào...”

Lời còn chưa dứt, “Ken két” một tiếng, cửa phòng tắm mở ra.

Bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Hô hấp Lương Cảnh Hành hơi chậm lại, con người nhanh chóng co lại.

Phòng tắm không có cửa sổ, hàng năm u ám ẩm đạn, ban ngày cũng phải bật đèn.

Hơi nước mờ mịt, sắc đèn vàng cam chiếu từ trên đỉnh đầu xuống, chiếu vào trên người cô.

Mái tóc dài ẩm ướt như hải tảo dán ở trước người, vẫn còn nước đọng, làn da trắng đến lóa mắt.

Cô khẽ nâng đầu lên, con người đen nhánh tựa như một vũng đầm sâu.

Ánh mắt là lạnh, ánh mắt cũng là nóng.

Thời gian ngưng trệ.

Cô bước đôi chân nhỏ dài, đi một bước về phía trước. Một giọt nước từ lọn tóc nhỏ xuống, rơi xuống bàn chân trần trắng nõn.

Cổ họng Lương Cảnh Hành căng thẳng.

Khương Từ lại bước thêm một bước, đưa tay cầm lấy cánh tay anh, thân thể ướt nhẹp dán sát vào tây trang phẳng phiu khô ráo của anh, giống như đang mê sảng gọi một tiếng: “Lương Cảnh Hành .”

Trong hô hấp, tất cả đều là hơi thở thơm mát ẩm ướt.

Cả người Khương Từ run rẩy, trong nháy mắt, cô mới phát hiện Lương Cảnh Hành đang run rẩy. Ánh mắt của anh giống như đáy ngầm biển sâu, nhưng im hơi lặng tiếng, giống như yên bình trước giông bão.

bồ.công.anh-diễn..n.đ.àn.lê.q.u..ýđ.ôn

Ai cũng không thể biết sau lưng ẩn giấu cái gì, hoặc là, chẳng có cái gì cả...

“... Lương Cảnh Hành .” Khương Từ lại gọi một tiếng.

Tay anh xuôi ở bên người, nắm rất chặt, cơ hồ đã dùng hết hơi sức toàn thân. Qua hồi lâu — hoặc là chỉ một lát, anh thở mạnh một cái, một quyền nện ở trên khung cửa, mặt không thay đổi cời áo khoác tây trang, bọc ở trên người cô, một phen ấn vào trong lồng ngực mình.

Cái ôm vô cùng chặt, giống như muốn khảm vào trong xương cốt. Hơi thở nóng rực, một tiếng lại một một tiếng, dán vào viên tai cô, “A Từ, hiện tại không được.”

Khương Từ hơi mở to hai mắt, ngửa đầu nhìn anh.

“Em đã biết xảy ra chuyện gì?”

“Em biết.” Giọng nói Khương Từ nhẹ vô cùng, vừa ra khỏi miệng liền giống như tiêu tan trong không khí, “Anh sợ cái gì?”

Hồ hấp của Lương Cảnh Hành nặng nề, “Em đừng giận dỗi.”

“Em không giận dỗi.”

“A Từ, ” Cánh tay Lương Cảnh Hành buông lỏng mấy phần sức lực, “Anh không muốn lần đầu tiên của anh với em là dưới loại tình huống này, chờ thêm một chút, chờ giải quyết xong chuyện này...”

Không khí ẩm ướt tràn vào lá phổi, không khí mới vừa nẩy làm cho người ta hít thở không thông cuối cùng biến mất.

Khương Từ không biết cười cái gì, tránh thoát khỏi lồng ngực Lương Cảnh Hành , tây trang khoác trên người cô rơi xuống sàn. Cô nhắc chân giẫm lên, từ bên người anh chen ra ngoài, chân trần từng bước từng bước đi vào phòng ngủ.

Cô mặt không thay đổi đơn giản tìm nội y trong tủ quần áo, áo phông cùng quần dài, lại máy móc mặc vào từng cái từng cái. Sau khi mặc tử tế, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ. Tóc chốc lát liền làm quần áo ẩm ướt, cô cảm thấy lạnh, cơ thể hơi run lên một cái.

Trước khi về nhà, cô đến thư viện trường học một chuyến, tìm ra tin tức nhận chức năm đó của Lương Cảnh Hành , đi phòng hồ sơ đọc tờ báo năm đó.

Tờ giấy ó vàng, tích tụ một lớp bụi thật dày, vừa lật mở liền bị sặc đến một hồi ho khan. Xem hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng biết rõ chuyện năm đó: Một vị quản lý cao cấp ở một xí nghiệp quốc doanh tại Bắc Kinh bị phát hiện ra cùng nhiều phụ nữ có quan hệ không đứng đắn, nhất thời dư luận nhao nhao lên án, thanh tra ban kỷ luật tham gia vào điều tra, hơn nữa dẫn ra việc xí nghiệp nhận hối lộ. Ngay tại lúc vụ án đang ở lúc dầu sôi lửa bỏng, một “Nhân tình” của vị quản lý cấp cao này nhảy lầu tự sát, may mắn không chết, nhưng bị liệt nửa người.

Lúc ấy Lương Cảnh Hành viết một loạt tin tức về một trong những người này, có thể nói là nhất chiến thành danh. Nhưng sau khi cô “Nhân tình” nhảy lầu từ tử, trên báo chí không còn bài viết nào ký tên “Lương Cảnh Hành ” nữa.

Khương Từ lại vào internet tìm kiếm chuyện tám chín năm trước, trên internet chỉ còn lại đôi câu vài lời, vả lại cũng không nói tỉ mỉ. Sau lại, cô may mắn ở trong một cái blog bỏ hoang tìm được về ẩn tình của chuyện này, bởi vì không nói thẳng ra tên họ người trong cuộc, cho nên tránh khỏi một kiếp: lúc ấy vỡ lở ra viê vị quản lý cấp cao xử xí nghiệp quốc doanh cũng nhiều phụ nữ quan hệ không đứng đắn, kì thật đều là có người đứng sau thao túng, vị quản lý cấp cao kia đặc tội với người ta, bị họ một đường bố trí. Về phần cô “Nhân tình” tự sát, thật ra là bạn gái của anh ta. Quản lý cấp cao đã ly hôn với vợ, hai người họ có thể tự do yêu đương.

Xí nghiệp quốc doanh nhận hối lộ là thật, nhưng toàn bộ sợi dây dẫn dắt chuyện này, từ đầu tới cuối đều bị người bày kế tung ra tin tức giả, Lương Cảnh Hành cùng đồng nghiệp của anh, tất cả đều bị lợi dụng. Chân tướng sau cùng, tự nhiên cũng bị phong tỏa. Huống chi cũng không còn người để ý chân tướng, bọn họ chỉ biết cảm thấy hả lòng hả dạ, về phần trình tự có hợp pháp hay không, thủ đoạn có chính nghĩa hay không, có quan trọng sao?

— Thầy ấy là người coi trọng danh dự như vậy, cậu lại dùng phương thức ác độc nhất hủy hoại thầy ấy một lần.

Từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân của Lương Cảnh Hành , Khương Từ lấy lại tinh thần, xoay người liếc anh một cái, nở một nụ cười nhạt nhẽo: “Lần này tốt rồi, để cho thầy Trần biết, em khẳng định chịu không nổi.”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành nặng nề, nhìn cô chằm chằm, “A Từ, vừa rồi...”

Khương Từ lập tức cắt lời anh, “Em... Em có chút giận dữ, ” cô tiến lên một bước, cúi đầu bắt được ống tay áo của anh, mềm yếu dựa vào anh, giọng nói thấp dần, giọng điệu mềm nhũn, “Anh đừng coi thường em.”

Từ góc độ này nhìn lại, chỉ nhìn thấy cái đầu ướt nhẹp cùng bả vai gầy yếu, ở giữa lộ ra một khoảng gáy trắng nõn. Lương Cảnh Hành từ trong lồng ngực đẩy ra một tiếng thở dài không rõ ý nghĩa, đưa tay khoác lên vai của cô, “Anh vĩnh viễn sẽ không coi thường em.”

Đứng một lát, Khương Từ nói: “Đói bụng, em chưa ăn cơm trưa.”

Lúc Lương Cảnh Hành nấu mì, Khương Từ ở một bên sấy tóc, hắng giọng hỏi anh: “Hiện tại tình huống trường học như thế nào?”

Lương Cảnh Hành dừng tay lại, “Không có việc gì, qua một thời gian sẽ không còn ai để ý chuyện như vậy.”

Khương Từ sấy tóc xong, mì cũng nấu xong rồi, hai người chiếm cứ một chỗ của mình trên bàn, vùi đầu vào ăn.

“Hai tuần này không cần đến trường học, vừa hay có thời gian dẫn em đi chụp ảnh.”

Khương Từ sưng sốt một chút, “Được, ” Cúi đầu ăn mì, lại hỏi, “Hoa anh đào vẫn còn chưa nở đúng không?”

“Chắc là phải đến giữa tháng ba.”

“Vậy chờ khi nào hoa nở hãy đi.”

Lương Cảnh Hành yên lặng một cái chớp mắt, “Được, chỉ sợ khi đó lại bận rộn.”

Khương Từ cười, “Bận rộn nữa anh cũng phải dành cho em chút thời gian, thật không có thành ý.”

Lương Cảnh Hành cũng cười theo, “Được, tất cả nghe theo em.”

Cơm nước xong, Lương Cảnh Hành lại cặn kẽ cùng cô thảo luận chuyện này, nhưng lần qua lộn lại đơn giản là để cho cô không cần lo lắng. Khương Từ cũng không chất vấn gì, nhất nhất đồng ý.

bồ.công.anh-diễn.n.đ.àn.lê.q.u..ýđ.ôn

Nghỉ ngơi một lát, Lương Cảnh Hành nhận được điện thoại của Lưu Nguyên, giục anh nhanh đi một chuyến đến công ty. Lương Cảnh Hành nheo mắt nhìn Khương Từ, mặt có do dự.

“Anh đi đi, vừa hay em muốn ngủ trưa.”

Lương Cảnh Hành lúc này mới đồng ý, cúp điện thoại, sửa sang lại quần áo, “Anh đi một chút rồi về, em tạm thời đừng đến trường, anh đã xin nghỉ giúp em rồi.”

Khương Từ gật đầu, đưa anh tới cửa, “Đi đường cẩn thận.”

Lương Cảnh Hành dừng bước, lại xoay người dùng sức ôm lấy cô, “Nhớ đóng cửa cẩn thận, không được như vậy nữa.”

Khương Từ cười một tiếng, “Chú Lương, nếu cứ một lần như vậy nữa, em thật sự nghi ngờ anh có bệnh không tiện nói ra đấy.”

Lương Cảnh Hành nhú mày, ở trên trán cô hôn một cái, “Đi nha.”

Khương Từ đóng cửa lại, dựa lưng vào cánh cửa, nghe tiếng bước chân dần dần xa, đến lúc không nghe thấy gì nữa. Cô quay về phòng tắm, nhặt cái áo khoác xui xẻo kia lên, móc móc túi, lấy ra cái bật lửa Lương Cảnh Hành thường dùng.

Cô cất cái bật lửa vào trong túi, ngồi xuống bàn sách trong phòng ngủ, xé một tờ giấy trắng trong quyển sổ phác họa, đang muốn viết, lại nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp.

Ngồi chốc lát, cô móc bật lửa ra, ngón tay nhẹ nhàng trượt. “Bụp” một tiếng, phun ra một ngọn lửa. Màu hồng vô quýt, khe lay động, tựa như ánh trời chiều thật mỏng.

Cuộc họp vừa dài vừa nhàm chán, Lương Cảnh Hành rút ra một điều thuốc, muốn lấy bật lửa, dừng một chút, mới nhớ tới để trong túi áo phộc. Anh nhất thời chỉ cảm thấy phiền não không hiểu, đem điều thuốc bẻ gãy, hướng trên bàn hội nghị ném một cái, trầm giọng mở miệng: “Nói điểm chính.”

Đang tổ trưởng báo cáo thì sững sờ, nhất thời có chút luống cuống, vội vàng lật tài liệu trong tay, “... Tóm lại, tóm lại là, sự thật là bản vẽ tay đã được bảo vệ.”

“Họa tập thì sao?”

“Sửa bản thảo đã giao cho nhà máy in, bắt đầu chế bản rồi.”

Lương Cảnh Hành trầm ngâm chốc lát, “Liên lạc nhà máy dừng lại in ấn, tất cả tổn thất công ty bồi thường theo giá, để cho người vẽ tay công khai nói xin lỗi.”

“Xâm quyền này...”

“Đương nhiên là chính anh phụ trách. Liên lạc pháp vụ, truy cứu họa thủ vi ước trách nhiệm, tìm thêm quan hệ xã hội chính thức thanh minh, phía chính phủ nhanh chóng công bố.”

Mọi người nhất nhất đồng ý, không dám có bất kỳ dị nghị gì. Lương Cảnh Hành gõ bàn một cái, đứng lên, “Tan họp.”

Lưu Nguyên nhanh chóng đuổi theo, “Anh Lương.”

Lương Cảnh Hành dừng bước lại, “Còn có chuyện gì?”

“Tối nay có một cục, anh quên sao?” Lưu Nguyên quan sát nét mặt Lương Cảnh Hành, “Triệu nữ sĩ chỉ ở lại thành phố Sùng hôm nay, sau đó phải lập tức về nước Mỹ rồi.”

Lương Cảnh Hành yên lặng chốc lát, “Tôi biết rồi.”

Lưu Nguyên gật đầu, đang muốn đi ra ngoài, Lương Cảnh Hành gọi anh lại, “Cho tôi mượn cái bật lửa một chút.”

Anh châm điều thuốc, trở lại trước bàn họp nghị ngồi xuống, gọi điện thoại cho Khương Từ, “Dậy rồi?”

“Dậy rồi, đang chuẩn bị đi ra ngoài mua thức ăn.”

Lương Cảnh Hành lướt nhìn ra ngoài, đã là rạng mây đỏ đầy trời, “A Từ, thật xin lỗi, buổi tối anh có xã giao, ăn cơm xong mới có thể tới đó.”

Đầu kia yên lặng mấy giây, cười một tiếng, “Vừa hay, em đỡ phải đến siêu thị một chuyến.”

“Chắc khoảng tám giờ là có thể kết thúc, em nhớ ăn cơm đúng giờ.”

“Được rồi, em biết, anh cái người này quả thật so với ba em còn dài dòng hơn.”

Lương Cảnh Hành cười cười, nghe cô còn có tâm tình nói giỡn, cũng yên lòng, “Vậy anh cúp...”

“Lương Cảnh Hành.” Khương Từ vội vàng gọi anh.

“Sao vậy?”

“Em vừa làm một chuyện có lỗi với anh.”

“Chuyện gì? Em nói, anh bảo đảm sẽ không đánh em.”

Khương Từ “Xì” cười một tiếng, dừng một chút, nói, “Áo phộc kia của anh chỉ có thể giặt khô đúng không? Vừa rồi em không cẩn thận để cùng quần áo của em ném vào trong nước rồi.”

“Vậy em phải theo giá bồi thường.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều lắm, chỉ gấp ba lần tiền lì xì anh cho em thôi.”

Khương Từ “Oa” một tiếng, “... Muốn tiền không có, muốn mạng có một cái!”

Lương Cảnh Hành ấp úng cười một tiếng, “Vây chỉ có thể lấy em gán nợ, khi nào trả đủ, lúc đó thì tự do.”

Đang lúc này, cửa bị gõ ba cái, vang lên giọng nói của Lưu Nguyên, “Anh Lương, nên đi thôi!”

Lương Cảnh Hành dập thuốc, “Anh cúp, Lưu Nguyên đang giục.”

“Ừ, đi đi, ” Dừng mấy giây, “Hẹn gặp lại.”

Trịnh trọng như vậy thật là chuyện lạ, Lương Cảnh Hành ngược lại không biết nên nói gì, chỉ cười một tiếng, “Chờ anh trở lại.”

Trong lòng Lương Cảnh Hành tưởng nhớ Khương Từ, bữa cơm này tự nhiên ăn có mấy phần không yên lòng. Cũng may trường hợp như vậy anh ứng phó tự nhiên, rất nhiều lời không cần suy nghĩ, đã sớm thành bản năng.

“Hiện giờ ngành xuất bản ngày càng suy thoái, ngài Lương vì sao phải ngược dòng mà lên vậy?”

Lương Cảnh Hành lấy lại tinh thần, lễ phép cười một tiếng, “Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là mấy năm nay tích lũy nhân mạch đúng đều là trong vòng văn hóa.”

Triệu nữ sĩ cười nói: “Ngài Lương là người làm công tác văn hóa thăng thần nhất mà tôi từng gặp.”

“Ngài quá khen, nhiều nhất tôi cũng chỉ là một thương nhân văn hóa mà thôi.”

“Tôi ngược lại thích giao thiệp với thương nhân, công khai ghi giá, không cần giả bộ. Nói trắng ra là, nuôi sống gia đình cũng khó khăn, nào có tư cách gì nói đến nghi ngờ? Cơm trong ống là một loại phương thức sinh tồn, nhưng đa số người còn phải quan tâm trà gạo dầu muối.”

Lương Cảnh Hành cười nói: “Ý tưởng của ngài cùng tôi không mưu mà hợp...” Điện thoại di động trong túi anh rung lên, móc ra liếc mắt nhìn, là cho Hứa Thu Thật gọi tới, “Thật xin lỗi, tôi phải nhận một cuộc điện thoại quan trọng.”

Lương Cảnh Hành đứng dậy ra khỏi phòng, vừa mới nhận máy, liền nghe Hứa Thu Thật nổi giận dưng dưng hỏi “Cảnh Hành, các anh đang làm cái trò gì vậy?”

Lương Cảnh Hành ngẩn ra, “Xảy ra chuyện gì?”

“Chính anh lên diễn đàn xem đi, tôi thật vất vả mới đem chuyện nhỏ này đề xuống, lần này tốt rồi, tàn bộ đều uống phí...”

Hứa Thu Thật dạy dỗ mấy câu, bên kia hình như có người kêu ông, liền cúp điện thoại. Lương Cảnh Hành vội vàng mở forum trường học học viện mỹ thuật thành phố Sùng, trên đầu trang có một bài viết với tiêu đề là “Thư giải thích”, đã có gần nghìn lượt đọc, thời gian đăng là nửa giờ trước, mà người mở topic là... Khương Từ.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành lạnh lẽo, mở ra kéo từ đầu đến cuối, vội vã quét một lần.

Nội dung không dài, chỉ khoảng 300 chữ.

“... Chuyện này toàn bộ nguyên nhân là do tôi gây lên, không liên quan gì đến thầy Lương. Hình ảnh mọi người thấy, là tôi tỉ mỉ bày ra tìm người quay chụp, mục đích là muốn dùng cái này uy hiếp thầy Lương mở cửa dẫn đường cho việc học của tôi. Nhưng bởi vì quản lý không tốt, hình bất hạnh bị phát tán, đối với danh dự của thầy Lương cùng với trường học đã tạo thành tổn thất không cách nào cứu vãn. Đối với lần này, tôi cảm thấy vô cùng xin lỗi. Hi vọng mọi người biết chuyện này, dừng lại công kích đối với Lương thầy. Anh ấy là một vị giáo sư đạo đức cao thượng tận chức tận trách (làm hết trách nhiệm), nhiều lần quả quyết cự tuyệt ám hiệu mờ ám của tôi, cũng hướng dẫn tôi đi trở về chính đồ. Nhưng tôi khăng khăng một mực, cuối cùng phạm phải sai lầm lớn. Tôi trước đã làm thủ tục nghỉ học, vì sai lầm của tôi mà gánh chịu trách nhiệm.”

Lựa từ đặt câu, lý trí đến đáng sợ.

Trái tim của anh một đường trầm xuống, hít sâu một hơi, gọi vào số của Khương Từ.

bồ.công.anh-diễn..n.đ.àn.lê.q.u..ýđ.ôn

“Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy...”

Lương Cảnh Hành hết sức kiềm chế, trở lại chỗ ngồi, lễ phép hướng Triệu nữ sĩ nói rõ tình huống, cũng thỉnh cầu nói rời chỗ trước.

Ra khỏi phòng, anh lại gọi lại một lần, vẫn tắt máy, không khỏi mắng thăm một câu, thiếu chút nữa một ném điện thoại đi.

Đi tắt, vượt một đèn đỏ, Lương Cảnh Hành chỉ tốn thời gian mười lăm phút đã đến dưới lầu Khương Từ. Anh nắm lấy điện thoại di động chiếu sáng, chạy thật nhanh lên lầu sáu, đang muốn đập cửa ra, mới phát hiện cửa không khóa.

“Khương Từ!”

Anh một cước đá văng, trong nhà tối như bưng, trước cửa sổ phía nam phía treo mấy bộ quần áo, một chút ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu vào, đục đờn theo gió.

Anh bật đèn, trực tiếp đi tới phòng tắm, cửa mở rộng, còn có mùi thơm bột giặt .

“Khương Từ, em đừng đùa anh nữa, mau ra đây!”

Anh gạt rèm vải ngăn cách phòng khách và phòng ngủ, ga giường vỏ chăn toàn bộ không có, chỉ còn lại một tấm ván gỗ trụi lủi; cửa tủ quần áo cũng mở ra, quần áo bên trong trống một nửa.

Anh mắng một câu thô tục, một quyền nện ở trên bàn sách. Cúi đầu xem xét, lúc này mới phát hiện ra trên bàn đặt một lá thư, mở ra, bên trong chứa tiền được kẹp trong tờ giấy phác họa.

Anh thở dốc một hơi, đem giấy mở ra:

Lương Cảnh Hành, em cuối cùng cảm thấy em may mắn, ở sau khi cha qua đời, ở lúc cùng đồ mạt lộ, gặp được anh, hơn nữa cũng như giặc cùng đường bất chấp hậu quả yêu một cuộc.

Em vẫn cho là, chúng ta còn có rất nhiều thời gian, đủ trừ khử đi trở ngại tồn tại ở giữa chúng ta, hiểu lầm cùng xa cách. Em có thể một lần lại một lần khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh, cho đến khi anh như lần trước không thể nhịn được nữa, đi ngược chiều theo em thật đúng là lãng phí quãng đời còn lại. Mà em lại đánh giá mình quá cao, hoặc là nói, em đánh giá thấp anh.

Cám ơn anh, nguyện ý như vậy theo em một đoạn đường, mặc dù anh cũng không thuần túy như em yêu, hoặc là, trong này cũng không có thành phần gọi là ‘ tình yêu ’ chân chính. Em cảm kích anh thương tiếc cùng bao dung, biết rõ không thể tiếp tục gặp được thứ hai như anh, người vô cùng tốt với em.

Nhưng hôm nay, tất cả em đều không thể không ép buộc mình từ bỏ.

Anh không cần đeo cuộc đời của em trên lưng, chuyện đó đối với anh mà nói, quá mức nặng nề; anh cũng không cần đeo trên lưng tình yêu đi ngược lẽ phải của em, chuyện đó đối với anh mà nói, cũng quá mức nặng nề.

Lương Cảnh Hành, thầy Lương, chú Lương.

Cả đời này có lẽ duyên phận quá cạn, chỉ đủ cho em cùng anh mấy trăm ngày đêm.

Em nguyện ý dâng hiến tất cả của mình, nhưng hôm nay em lại hai bàn tay trắng.

Cũng may, còn có tự do, đây là thứ cuối cùng em có thể cho anh.

ps. Em đã cam kết trước khi vào năm hai đại học trả lại cho anh mười vạn đồng em từng mượn, trước còn một nửa, tiền ở trong thẻ, mật mã là sinh nhật của anh.

Em yêu anh, sau này còn gặp lại.

Lương Cảnh Hành ban đầu nhìn rất nhanh, đọc nhanh như gió. Nhìn xong, lại giống như không nhìn thấy, trong óc lửa giận mạnh mẽ đâm tới — cô làm sao dám viết ra lời nói khốn kiếp như vậy!

Sau đó, anh hăm lại tốc độ, nhìn từng đoạn từng đoạn; sau, lại nhìn một lần, lần này là nhìn từng câu từng chữ. Cho đến tất cả toàn bộ đều khắc vào trong đầu, khi còn sống đều khó mà lau đi.

Sau khi vô cùng phấn nộ, anh ngược lại tỉnh táo lại, đem bức thư gấp lại nhét vào túi, lần lượt gọi điện thoại cho Lưu Nguyên, cho Hứa Tần Hoan, Lương Tĩnh Tử.

Rất nhanh, mọi người lao tới phi trường, trạm xe lửa cùng trạm xe hơi đường xa.

Vậy mà bận việc đến rạng sáng, không thu hoạch được gì.

Mọi người đến trong nhà Lương Tĩnh Tử hội họp, thông báo tình huống, hơn nữa thương lượng đối sách. Vợ chồng Trần Trần cùng Lương Tĩnh Tử vừa mới biết sự việc này của Lương Cảnh Hành cùng Khương Từ, nhưng mà không có thời gian kinh ngạc, dù sao hôm nay không thấy người mới là chuyện lớn.

Lương Tĩnh Tử rót cho tất cả mọi người một cốc nước, nhìn về phía Lương Cảnh Hành ánh mắt trầm trầm, “Cảnh Hành, lần cuối cùng em cùng cô Khương một gặp mặt là mấy giờ? Cô ấy nói gì với em? Có tiết lộ tin tức hữu dụng gì hay không?”

Nói cái gì?

Khi nào hoa anh đào nở thì hãy đi chụp ảnh, quần áo không cần thận ngâm nước rồi, muốn đi siêu thị mua thức ăn, so với cha cô còn dài dòng hơn...

Còn có cái gì?

Lương Cảnh Hành đem đầu vùi vào trong lòng bàn tay, giọng nói thanh mềm của cô mấy giờ trước, giờ phút này từng tiếng quay về bên tai:

“Lương Cảnh Hành, em vừa làm một chuyện có lỗi với anh.”

Cùng với, “Hẹn gặp lại.”

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Chương 41: Màu đỏ tía (11)

Editor: Bồ Công Anh

Lương Cảnh Hành thở phào nhẹ nhõm, “Em về nhà thế nào sao không đóng cửa, nếu có ai vào...”

Lời còn chưa dứt, “Ken két” một tiếng, cửa phòng tắm mở ra.

Bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Hô hấp Lương Cảnh Hành hơi chậm lại, con ngươi nhanh chóng co lại.

Phòng tắm không có cửa sổ, hàng năm u ám ẩm đạn, ban ngày cũng phải bật đèn.

Hơi nước mờ mờ, sắc đèn vàng cam chiếu từ trên đỉnh đầu xuống, chiếu vào trên người cô.

Mái tóc dài ẩm ướt như hải tảo dán ở trước người, vẫn còn nước đọng, làn da trắng đến lóa mắt.

Cô khẽ nâng đầu lên, con ngươi đen nhánh tựa như một vũng đầm sâu.

Ánh mắt là lạnh, ánh mắt cũng là nóng.

Thời gian ngưng trệ.

Cô bước đôi chân nhỏ dài, đi một bước về phía trước. Một giọt nước từ lọn tóc nhỏ xuống, rơi xuống bàn chân trần trắng nõn.

Cổ họng Lương Cảnh Hành căng thẳng.

Khương Từ lại bước thêm một bước, đưa tay cầm lấy cánh tay anh, thân thể ướt nhẹp dán sát vào tây trang phẳng phiu khô ráo của anh, giống như đang mê sảng gọi một tiếng: “Lương Cảnh Hành.”

Trong hô hấp, tất cả đều là hơi thở thơm mát ẩm ướt.

Cả người Khương Từ run rẩy, trong nháy mắt, cô mới phát hiện Lương Cảnh Hành đang run rẩy. Ánh mắt của anh giống như đáy ngầm biển sâu, nhưng im hơi lặng tiếng, giống như yên bình trước giông bão.

bồ.công.anh-diễn..n.đ.àn.lê.q.u..ýđ.ôn

Ai cũng không thể biết sau lưng ẩn giấu cái gì, hoặc là, chẳng có cái gì cả...

“... Lương Cảnh Hành.” Khương Từ lại gọi một tiếng.

Tay anh xuôi ở bên người, nắm rất chặt, cơ hồ đã dùng hết hơi sức toàn thân. Qua hồi lâu — hoặc là chỉ một lát, anh thở mạnh một cái, một quyền nện ở trên khung cửa, mặt không thay đổi cõi áo khoác tây trang, bọc ở trên người cô, một phen ấn vào trong lồng ngực mình.

Cái ôm vô cùng chặt, giống như muốn khảm vào trong xương cốt. Hơi thở nóng rực, một tiếng lại một tiếng, dán vào viền tai cô, “A Từ, hiện tại không được.”

Khương Từ hơi mở to hai mắt, ngửa đầu nhìn anh.

“Em đã biết xảy ra chuyện gì?”

“Em biết.” Giọng nói Khương Từ nhẹ vô cùng, vừa ra khỏi miệng liền giống như tiêu tan trong không khí, “Anh sợ cái gì?”

Hô hấp của Lương Cảnh Hành nặng nề, “Em đừng giận dỗi.”

“Em không giận dỗi.”

“A Từ,” Cánh tay Lương Cảnh Hành buông lỏng mấy phần sức lực, “Anh không muốn lần đầu tiên của anh với em là dưới loại tình huống này, chờ thêm một chút, chờ giải quyết xong chuyện này...”

Không khí ẩm ướt tràn vào lá phổi, không khí mới vừa này làm cho người ta hít thở không thông cuối cùng biến mất.

Khương Từ không biết cười cái gì, tránh thoát khỏi lồng ngực Lương Cảnh Hành, tây trang khoác trên người cô rơi xuống sàn. Cô nhấc chân giẫm lên, từ bên người anh chen ra ngoài, chân trần từng bước từng bước đi vào phòng ngủ.

Cô mặt không thay đổi đơn giản tìm nội y trong tủ quần áo, áo phông cùng quần dài, lại máy móc mặc vào từng cái từng cái. Sau khi mặc tử tế, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ. Tóc chốc lát liền làm quần áo ẩm ướt, cô cảm thấy lạnh, cơ thể hơi run lên một cái.

Trước khi về nhà, cô đến thư viện trường học một chuyến, tìm ra tin tức nhận chức năm đó của Lương Cảnh Hành, đi phòng hồ sơ đọc tờ báo năm đó.

Tờ giấy ó vàng, tích tụ một lớp bụi thật dày, vừa lật mở liền bị sắc đến một hồi ho khan. Xem hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng biết rõ chuyện năm đó: Một vị quản lý cao cấp ở một xí nghiệp quốc doanh tại Bắc Kinh bị phát hiện ra cùng nhiều phụ nữ có quan hệ không đứng đắn, nhất thời dư luận nhao nhao lên án, thanh tra ban kỷ luật tham gia vào điều tra, hơn nữa dẫn ra việc xí nghiệp nhận hối lộ. Ngay tại lúc vụ án đang ở lúc dầu sôi lửa bỏng, một “Nhân tình” của vị quản lý cấp cao này nhảy lầu tự sát, may mắn không chết, nhưng bị liệt nửa người.

Lúc ấy Lương Cảnh Hành viết một loạt tin tức về một trong những người này, có thể nói là nhất chiến thành danh. Nhưng sau khi cô “Nhân tình” nhảy lầu từ tử, trên báo chí không còn bài viết nào ký tên “Lương Cảnh Hành” nữa.

Khương Từ lại vào internet tìm kiếm chuyện tám chín năm trước, trên internet chỉ còn lại đôi câu vài lời, vả lại cũng không nói tỉ mỉ. Sau lại, cô may mắn ở trong một cái blog bỏ hoang tìm được về ẩn tình của chuyện này, bởi vì không nói thẳng ra tên họ người trong cuộc, cho nên tránh khỏi một kiếp: lúc ấy võ lữ ra viề vị quản lý cấp cao xưa xí nghiệp quốc doanh cũng nhiều phụ nữ quan hệ không đứng đắn, kì thật đều là có người đứng sau thao túng, vị quản lý cấp cao kia đắc tội với người ta, bị họ một đường bố trí. Về phần

cô “Nhân tình” tự sát, thật ra là bạn gái của anh ta. Quản lý cấp cao đã ly hôn với vợ, hai người họ có thể tự do yêu đương.

Xí nghiệp quốc doanh nhận hối lộ là thật, nhưng toàn bộ sợi dây dẫn dắt chuyện này, từ đầu tới cuối đều bị người bày kế tung ra tin tức giả, Lương Cảnh Hành cùng đồng nghiệp của anh, tất cả đều bị lợi dụng. Chân tướng sau cùng, tự nhiên cũng bị phong tỏa. Huống chi cũng không còn người để ý chân tướng, bọn họ chỉ biết cảm thấy hả lòng hả dạ, về phần trình tự có hợp pháp hay không, thủ đoạn có chính nghĩa hay không, có quan trọng sao?

— Thầy ấy là người coi trọng danh dự như vậy, cậu lại dùng phương thức ác độc nhất hủy hoại thầy ấy một lần.

Từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân của Lương Cảnh Hành, Khương Từ lấy lại tinh thần, xoay người liếc anh một cái, nở một nụ cười nhạt nhẽo: “Lần này tốt rồi, để cho thầy Trần biết, em khẳng định chịu không nổi.”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành nặng nề, nhìn cô chằm chằm, “A Từ, vừa rồi...”

Khương Từ lập tức cắt lời anh, “Em... Em có chút giận dữ,” cô tiến lên một bước, cúi đầu bắt được ống tay áo của anh, mềm yếu dựa vào anh, giọng nói thấp dần, giọng điệu mềm mại, “Anh đừng coi thường em.”

Từ góc độ này nhìn lại, chỉ nhìn thấy cái đầu ướt nhẹp cùng bả vai gầy yếu, ở giữa lộ ra một khoảng gáy trắng nõn. Lương Cảnh Hành từ trong lồng ngực đẩy ra một tiếng thở dài không rõ ý nghĩa, đưa tay khoác lên vai của cô, “Anh vĩnh viễn sẽ không coi thường em.”

Đứng một lát, Khương Từ nói: “Đói bụng, em chưa ăn cơm trưa.”

Lúc Lương Cảnh Hành nấu mì, Khương Từ ở một bên sấy tóc, hắng giọng hỏi anh: “Hiện tại tình huống trường học như thế nào?”

Lương Cảnh Hành dừng tay lại, “Không có việc gì, qua một thời gian sẽ không còn ai để ý chuyện như vậy.”

Khương Từ sấy tóc xong, mì cũng nấu xong rồi, hai người chiếm cứ một chỗ của mình trên bàn, vùi đầu vào ăn.

“Hai tuần này không cần đến trường học, vừa hay có thời gian dẫn em đi chụp ảnh.”

Khương Từ sững sốt một chút, “Được,” Cúi đầu ăn mì, lại hỏi, “Hoa anh đào vẫn còn chưa nở đúng không?”

“Chắc là phải đến giữa tháng ba.”

“Vậy chờ khi nào hoa nở hãy đi.”

Lương Cảnh Hành yên lặng một cái chớp mắt, “Được, chỉ sợ khi đó lại bận rộn.”

Khương Từ cười, “Bận rộn nữa anh cũng phải dành cho em chút thời gian, thật không có thành ý.”

Lương Cảnh Hành cũng cười theo, “Được, tất cả nghe theo em.”

Cơm nước xong, Lương Cảnh Hành lại cặm cụi cùng cô thảo luận chuyện này, nhưng lần qua lộn lại đơn giản là để cho cô không cần lo lắng. Khương Từ cũng không chất vấn gì, nhất nhất đồng ý.

bồ.công.anh-diễn.n.đ.àn.lê.q.u..ýđ.ôn

Nghỉ ngơi một lát, Lương Cảnh Hành nhận được điện thoại của Lưu Nguyên, giục anh nhanh đi một chuyến đến công ty. Lương Cảnh Hành nheo mắt nhìn Khương Từ, mặt có do dự.

“Anh đi đi, vừa hay em muốn ngủ trưa.”

Lương Cảnh Hành lúc này mới đồng ý, cúp điện thoại, sửa sang lại quần áo, “Anh đi một chút rồi về, em tạm thời đừng đến trường, anh đã xin nghỉ giúp em rồi.”

Khương Từ gật đầu, đưa anh tới cửa, “Đi đường cẩn thận.”

Lương Cảnh Hành dừng bước, lại xoay người dùng sức ôm lấy cô, “Nhớ đóng cửa cẩn thận, không được như vậy nữa.”

Khương Từ cười một tiếng, “Chú Lương, nếu cứ một lần như vậy nữa, em thật sự nghi ngờ anh có bệnh không tiện nói ra đây.”

Lương Cảnh Hành nhú mày, ở trên trán cô hôn một cái, “Đi nha.”

Khương Từ đóng cửa lại, dựa lưng vào cánh cửa, nghe tiếng bước chân dần dần xa, đến lúc không nghe thấy gì nữa. Cô quay về phòng tắm, nhặt cái áo khoác xui xẻo kia lên, móc móc túi, lấy ra cái bật lửa Lương Cảnh Hành thường dùng.

Cô cất cái bật lửa vào trong túi, ngồi xuống bàn sách trong phòng ngủ, xé một tờ giấy trắng trong quyển sổ phác họa, đang muốn viết, lại nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp.

Ngồi chốc lát, cô móc bật lửa ra, ngón tay nhẹ nhàng trượt. “Bụp” một tiếng, phun ra một ngọn lửa. Màu hồng vô quýt, khe lay động, tựa như ánh trời chiều thật mỏng.

Cuộc họp vừa dài vừa nhàm chán, Lương Cảnh Hành rút ra một điều thuốc, muốn lấy bật lửa, dừng một chút, mới nhớ tới để trong túi áo phục. Anh nhất thời chỉ cảm thấy phiền não không hiểu, đem điều thuốc bẻ gãy, hướng trên bàn hội nghị ném một cái, trầm giọng mở miệng: “Nói điểm chính.”

Đang tổ trưởng báo cáo thì sững sờ, nhất thời có chút luống cuống, vội vàng lật tài liệu trong tay, “... Tóm lại, tóm lại là, sự thật là bản vẽ tay đã được bảo vệ.”

“Họa tập thì sao?”

“Sửa bản thảo đã giao cho nhà máy in, bắt đầu chế bản rồi.”

Lương Cảnh Hành trầm ngâm chốc lát, “Liên lạc nhà máy dừng lại in ấn, tất cả tổn thất công ty bồi thường theo giá, để cho người vẽ tay công khai nói xin lỗi.”

“Xâm quyền này...”

“Đương nhiên là chính anh phụ trách. Liên lạc pháp vụ, truy cứu họa thủ vi ước trách nhiệm, tìm thêm quan hệ xã hội chính thức thanh minh, phía chính phủ nhanh chóng công bố.”

Mọi người nhất nhất đồng ý, không dám có bất kỳ dị nghị gì. Lương Cảnh Hành gõ bàn một cái, đứng lên, “Tan họp.”

Lưu Nguyên nhanh chóng đuổi theo, “Anh Lương.”

Lương Cảnh Hành dừng bước lại, “Còn có chuyện gì?”

“Tối nay có một cục, anh quên sao?” Lưu Nguyên quan sát nét mặt Lương Cảnh Hành, “Triệu nữ sĩ chỉ ở lại thành phố Sùng hôm nay, sau đó phải lập tức về nước Mỹ rồi.”

Lương Cảnh Hành yên lặng chốc lát, “Tôi biết rồi.”

Lưu Nguyên gật đầu, đang muốn đi ra ngoài, Lương Cảnh Hành gọi anh lại, “Cho tôi mượn cái bật lửa một chút.”

Anh châm điều thuốc, trở lại trước bàn họp nghị ngồi xuống, gọi điện thoại cho Khương Từ, “Dậy rồi?”

“Dậy rồi, đang chuẩn bị đi ra ngoài mua thức ăn.”

Lương Cảnh Hành lướt nhìn ra ngoài, đã là rạng mây đỏ đầy trời, “A Từ, thật xin lỗi, buổi tối anh có xã giao, ăn cơm xong mới có thể tới đó.”

Đầu kia yên lặng mấy giây, cười một tiếng, “Vừa hay, em đỡ phải đến siêu thị một chuyến.”

“Chắc khoảng tám giờ là có thể kết thúc, em nhớ ăn cơm đúng giờ.”

“Được rồi, em biết, anh cái người này quả thật so với ba em còn dài dòng hơn.”

Lương Cảnh Hành cười cười, nghe cô còn có tâm tình nói giỡn, cũng yên lòng, “Vậy anh cúp...”

“Lương Cảnh Hành.” Khương Từ vội vàng gọi anh.

“Sao vậy?”

“Em vừa làm một chuyện có lỗi với anh.”

“Chuyện gì? Em nói, anh bảo đảm sẽ không đánh em.”

Khương Từ “Xì” cười một tiếng, dừng một chút, nói, “Âu phục kia của anh chỉ có thể giặt khô đúng không? Vừa rồi em không cẩn thận để cùng quần áo của em ném vào trong nước rồi.”

“Vậy em phải theo giá bồi thường.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều lắm, chỉ gấp ba lần tiền lì xì anh cho em thôi.”

Khương Từ “Oa” một tiếng, “... Muốn tiền không có, muốn mạng có một cái!”

Lương Cảnh Hành áp úng cười một tiếng, “Vây chỉ có thể lấy em gán nợ, khi nào trả đủ, lúc đó thì tự do.”

Đang lúc này, cửa bị gõ ba cái, vang lên giọng nói của Lưu Nguyên, “Anh Lương, nên đi thôi!”

Lương Cảnh Hành dập thuốc, “Anh cúp, Lưu Nguyên đang giục.”

“Ừ, đi đi, ” Dừng mấy giây, “Hẹn gặp lại.”

Trịnh trọng như vậy thật là chuyện lạ, Lương Cảnh Hành ngược lại không biết nên nói gì, chỉ cười một tiếng, “Chờ anh trở lại.”

Trong lòng Lương Cảnh Hành tưởng nhớ Khương Từ, bữa cơm này tự nhiên ăn có mấy phần không yên lòng. Cũng may trường hợp như vậy anh ứng phó tự nhiên, rất nhiều lời không cần suy nghĩ, đã sớm thành bản năng.

“Hiện giờ ngành xuất bản ngày càng suy thoái, ngài Lương vì sao phải ngược dòng mà lên vậy?”

Lương Cảnh Hành lấy lại tinh thần, lễ phép cười một tiếng, “Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là mấy năm nay tích lũy nhân mạch đúng đều là trong vòng văn hóa.”

Triệu nữ sĩ cười nói: “Ngài Lương là người làm công tác văn hóa thăng tiến nhất mà tôi từng gặp.”

“Ngài quá khen, nhiều nhất tôi cũng chỉ là một thương nhân văn hóa mà thôi.”

“Tôi ngược lại thích giao thiệp với thương nhân, công khai ghi giá, không cần giả bộ. Nói trắng ra là, nuôi sống gia đình cũng khó khăn, nào có tư cách gì nói đến nghi ngờ? Cơm trong ống là một loại phương thức sinh tồn, nhưng đa số người còn phải quan tâm trà gạo dầu muối.”

Lương Cảnh Hành cười nói: “Ý tưởng của ngài cùng tôi không mưu mà hợp...” Điện thoại di động trong túi anh rung lên, móc ra liếc mắt nhìn, là cho Hứa Thu Thật gọi tới, “Thật xin lỗi, tôi phải nhận một cuộc điện thoại quan trọng.”

Lương Cảnh Hành đứng dậy ra khỏi phòng, vừa mới nhận máy, liền nghe Hứa Thu Thật nổi giận dè dè hỏi “Cảnh Hành, các anh đang làm cái trò gì vậy?”

Lương Cảnh Hành ngẩn ra, “Xảy ra chuyện gì?”

“Chính anh lên diễn đàn xem đi, tôi thật vất vả mới đem chuyện nhỏ này đề xuống, lần này tốt rồi, tàn bộ đều uống phí...”

Hứa Thu Thật dạy dỗ mấy câu, bên kia hình như có người kêu ông, liền cúp điện thoại. Lương Cảnh Hành vội vàng mở forum trường học học viện mỹ thuật thành phố Sùng, trên đầu trang có một bài viết với tiêu đề là “Thư giải thích”, đã có gần nghìn lượt đọc, thời gian đăng là nửa giờ trước, mà người mở topic là... Khương Từ.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành lạnh lẽo, mở ra kéo từ đầu đến cuối, vội vã quét một lần.

Nội dung không dài, chỉ khoảng 300 chữ.

“... Chuyện này toàn bộ nguyên nhân là do tôi gây lên, không liên quan gì đến thầy Lương. Hình ảnh mọi người thấy, là tôi tỉ mỉ bày ra tìm người quay chụp, mục đích là muốn dùng cái này uy hiếp thầy Lương mở cửa dẫn đường cho việc học của tôi. Nhưng bởi vì quản lý không tốt, hình bắt hạnh bị phát tán, đối với danh dự của thầy Lương cùng với trường học đã tạo thành tổn thất không cách nào cứu vãn. Đối với lần này, tôi cảm thấy vô cùng xin lỗi. Hi vọng mọi người biết chuyện này, dừng lại công kích đối với Lương thầy. Anh ấy là một vị giáo sư đạo đức cao thượng tận chức tận trách (làm hết trách nhiệm), nhiều lần quả quyết cự tuyệt ám hiệu mờ ám của tôi, cũng hướng dẫn tôi đi trở về chính đồ. Nhưng tôi khăng khăng một mực, cuối cùng phạm phải sai lầm lớn. Tôi trước đã làm thủ tục nghỉ học, vì sai lầm của tôi mà gánh chịu trách nhiệm.”

Lựa từ đặt câu, lý trí đến đáng sợ.

Trái tim của anh một đường trầm xuống, hít sâu một hơi, gọi vào số của Khương Từ.

bồ.công.anh-diễn.n.đ.àn.lê.q.u..ýđ.ôn

“Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy...”

Lương Cảnh Hành hết sức kiềm chế, trở lại chỗ ngồi, lễ phép hướng Triệu nữ sĩ nói rõ tình huống, cũng thỉnh cầu nói rời chỗ trước.

Ra khỏi phòng, anh lại gọi lại một lần, vẫn tắt máy, không khỏi mắng thăm một câu, thiếu chút nữa một ném điện thoại đi.

Đi tắt, vượt một đèn đỏ, Lương Cảnh Hành chỉ tốn thời gian mười lăm phút đã đến dưới lầu Khương Từ. Anh nắm lấy điện thoại di động chiếu sáng, chạy thật nhanh lên lầu sáu, đang muốn đập cửa ra, mới phát hiện cửa không khóa.

“Khương Từ!”

Anh một cước đá văng, trong nhà tối như bưng, trước cửa sổ phía nam phía treo mấy bộ quần áo, một chút ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu vào, đúng đưa theo gió.

Anh bật đèn, trực tiếp đi tới phòng tắm, cửa mở rộng, còn có mùi thơm bột giặt .

“Khương Từ, em đừng đùa anh nữa, mau ra đây!”

Anh gạt rèm vải ngăn cách phòng khách và phòng ngủ, ga giường vỏ chăn toàn bộ không có, chỉ còn lại một tấm ván gỗ trụi lủi; cửa tủ quần áo cũng mở ra, quần áo bên trong trống một nửa.

Anh mắng một câu thộc tục, một quyền nện ở trên bàn sách. Cúi đầu xem xét, lúc này mới phát hiện ra trên bàn đặt một lá thư, mở ra, bên trong chứa tiền được kẹp trong tờ giấy phác họa.

Anh thở dốc một hơi, đem giấy mở ra:

Lương Cảnh Hành, em cuối cùng cảm thấy em may mắn, ở sau khi cha qua đời, ở lúc cùng đồ mạt lộ, gặp được anh, hơn nữa cũng như giấc cùng đường bất chấp hậu quả yêu một cuộc.

Em vẫn cho là, chúng ta còn có rất nhiều thời gian, đủ trừ khử đi trở ngại tồn tại ở giữa chúng ta, hiểu lầm cùng xa cách. Em có thể một lần lại một lần khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh, cho đến khi anh như lần trước không thể nhận được nữa, đi ngược chiều theo em thật đúng là lãng phí quãng đời còn lại. Mà em lại đánh giá mình quá cao, hoặc là nói, em đánh giá thấp anh.

Cám ơn anh, nguyện ý như vậy theo em một đoạn đường, mặc dù anh cũng không thuần túy như em yêu, hoặc là, trong này cũng không có thành phần gọi là ‘ tình yêu ’ chân chính. Em cảm kích anh thương tiếc cùng bao dung, biết rõ không thể tiếp tục gặp được thứ hai như anh, người vô cùng tốt với em.

Nhưng hôm nay, tất cả em đều không thể không ép buộc mình từ bỏ.

Anh không cần đeo cuộc đời của em trên lưng, chuyện đó đối với anh mà nói, quá mức nặng nề; anh cũng không cần đeo trên lưng tình yêu đi ngược lẽ phải của em, chuyện đó đối với anh mà nói, cũng quá mức nặng nề.

Lương Cảnh Hành, thầy Lương, chú Lương.

Cả đời này có lẽ duyên phận quá cạn, chỉ đủ cho em cùng anh mấy trăm ngày đêm.

Em nguyện ý dâng hiến tất cả của mình, nhưng hôm nay em lại hai bàn tay trắng.

Cũng may, còn có tự do, đây là thứ cuối cùng em có thể cho anh.

ps. Em đã cam kết trước khi vào năm hai đại học trả lại cho anh mười vạn đồng em từng mượn, trước còn một nửa, tiền ở trong thẻ, mật mã là sinh nhật của anh.

Em yêu anh, sau này còn gặp lại.

Lương Cảnh Hành ban đầu nhìn rất nhanh, đọc nhanh như gió. Nhìn xong, lại giống như không nhìn thấy, trong óc lửa giận mạnh mẽ đâm tới — cô làm sao dám viết ra lời nói khốn kiếp như vậy!

Sau đó, anh hăm lại tốc độ, nhìn từng đoạn từng đoạn; sau, lại nhìn một lần, lần này là nhìn từng câu từng chữ. Cho đến tất cả toàn bộ đều khắc vào trong đầu, khi còn sống đều khó mà lau đi.

Sau khi vô cùng phẫn nộ, anh ngược lại tỉnh táo lại, đem bức thư gấp lại nhét vào túi, lần lượt gọi điện thoại cho Lưu Nguyên, cho Hứa Tấn Hoan, Lương Tĩnh Tư.

Rất nhanh, mọi người lao tới phi trường, trạm xe lửa cùng trạm xe hơi đường xa.

Vậy mà bận việc đến rạng sáng, không thu hoạch được gì.

Mọi người đến trong nhà Lương Tĩnh Tư hội họp, thông báo tình huống, hơn nữa thương lượng đối sách. Vợ chồng Trần Trần cùng Lương Tĩnh Tư vừa mới biết sự việc này của Lương Cảnh Hành cùng Khương Từ, nhưng mà không có thời gian kinh ngạc, dù sao hôm nay không thấy người mới là chuyện lớn.

Lương Tĩnh Tư rót cho tất cả mọi người một cốc nước, nhìn về phía Lương Cảnh Hành ánh mắt trầm trầm, “Cảnh Hành, lần cuối cùng em cùng cô Khương một gặp mặt là mấy giờ? Cô ấy nói gì với em? Có tiết lộ tin tức hữu dụng gì hay không?”

Nói cái gì?

Khi nào hoa anh đào nở thì hãy đi chụp ảnh, quần áo không cần thận ngâm nước rồi, muốn đi siêu thị mua thức ăn, so với cha cô còn dài dòng hơn...

Còn có cái gì?

Lương Cảnh Hành đem đầu vùi vào trong lòng bàn tay, giọng nói thanh mềm của cô mấy giờ trước, giờ phút này từng tiếng quay về bên tai:

“Lương Cảnh Hành, em vừa làm một chuyện có lỗi với anh.”

Cùng với, “Hẹn gặp lại.”

42. Chương 42: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (01)

Khương Từ lần đầu tiên ngồi xe lửa giường cứng.

Xuất phát từ thành phố Sùng, lúc xuống xe đã là mười một giờ tối. Cô không biết nên đi đâu, đứng ở quầy bán vé do dự thật lâu, phát hiện có một chuyến xe lửa khởi hành lúc một giờ đến Côn Minh, toàn bộ hành trình kéo dài 26 giờ.

Trong buồng xe đã tắt đèn, phần lớn hành khách cũng đã ngủ. Khương Từ đem va li nhét vào dưới gầm giường, ngồi bên cửa sổ một lát, đến nhà vệ sinh rửa mặt qua loa, sau đó bò lên giường.

Chăn mang theo có một mùi ẩm ướt không nói rõ được, giường quá chật, lại còn là giường trên, lúc lật người cũng cảm thấy hết hồn hết vía. Khương Từ cái gì cũng không muốn nghĩ, nghe âm thanh “Xình xịch xình xịch”, rất nhanh cảm thấy buồn ngủ.

Lúc tỉnh lại xe đã dừng. Khương Từ ngồi dậy, đầu không cẩn thận đụng vào tấm ngăn trên đỉnh đầu. Cô che đầu liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, trời mới vừa tờ mờ sáng, bên trong sắc trời được nhuộm màu xanh biếc hiện ra vài tia nắng mặt trời, không biết đã tới chỗ nào.

Một người phụ nữ dắt một đứa bé khoảng năm sáu tuổi vào khoang xe lửa này, người đàn ông giường dưới tỉnh dậy, giúp cô đẩy va li lên trên chỗ để hành lý. Có lẽ đứa bé cảm thấy ẩm ỉ, nín lỳ nín lỳ áo người phụ nữ không kiên nhẫn lắm bằm trong miệng. Người phụ nữ cuối cùng cũng sắp xếp hành lý xong, ôm đứa bé trèo lên thang. Đứa bé leo lên, người phụ nữ lau mồ hôi trên trán, cũng leo lên theo.

Buồng xe lần nữa an tĩnh lại, mấy phút sau, xe lại khởi hành, mà Khương Từ rốt cuộc không cảm thấy buồn ngủ nữa.

Cô mở mắt nằm một lát, từ trên giường bò dậy, đến phòng vệ sinh rửa mặt, trở lại khoang xe, ngồi xuống bên cửa sổ. Cảnh vật ngoài cửa sổ vùn vụt lướt qua, bầu trời ngày càng sáng, cả khoang xe lửa cũng dần dần bắt đầu thức tỉnh.

Nhân viên phục vụ đẩy xe đẩy tới, bắt đầu cung cấp bữa sáng, Khương Từ mua một phần, ăn qua quýt. Người phụ nữ vừa mới lên xe vào lúc sáng sớm cùng với đứa bé của cô rời giường, người phụ nữ dẫn đứa bé đi nhà vệ sinh một chuyến, sau khi trở về, từ trong một túi vải nhỏ lấy ra một hộp mỳ ăn liền, trở về nữa thì trong không khí tỏa khắp một mùi nồng đậm.

Người bắt đầu đi đi lại lại trong toa xe, mặt trời ngày càng lên cao.

Đứa bé ôm điện thoại di động không biết đang chơi trò gì, người phụ nữ đem mấy thứ sắp xếp qua một chút, ngồi yên một lúc, tựa hồ cảm thấy nhàm chán, ra bên ngoài ngồi một chút, bắt chuyện với Khương Từ, “Cô gái đi du lịch hả?” Chị nói chuyện mang theo giọng địa phương, nhưng Khương Từ không nghe ra được là nơi nào.

Khương Từ chuyển ánh mắt sang, cười cười, “Ừ.”

“Đi đâu vậy? Vân Nam?”

“Côn Minh.”

“Côn Minh không dễ chơi đâu, Lệ Giang còn tốt, còn có thể leo núi Tuyết Sơn. Đại Lý cũng tốt, có thể nhìn Thương Sơn nhị hải một chút, còn có cái gì kia, thành Thiên Long Bát Bộ, cô từng xem ‘Thiên long bát bộ’ chứ?”

Khương Từ nói từng xem.

“Cô gái đi một mình? Đang đi học rồi hả? Gan lớn liệt.”

Khương Từ cười cười, “Tôi... Tôi không còn đi học nữa.”

“Sao lại không học chứ? Đi học rất tốt đấy, có bằng cấp, đi ra ngoài mới dễ tìm việc làm, bây giờ ngay cả hòa thượng ni cô cũng phải có bằng cấp đấy.”

Người đàn ông đối diện lập tức tiếp tục đề tài, cùng chị thảo luận tới chuyện thân thích của mình năm nay thi vào trường cao đẳng. Khương Từ lấy điện thoại di động ra, đeo tai nghe vào nghe nhạc — thẻ điện thoại bị cô khóa, nhưng chức năng giải trí vẫn còn có thể sử dụng.

Người phụ nữ và người đàn ông đối diện nói chuyện một hồi, định lại nói chuyện với Khương Từ, nhìn cô đeo tai nghe nhìn ra ngoài cửa sổ, há miệng, lại thôi.

Ăn cơm trưa xong, Khương Từ leo lên giường trên ngủ trưa. Giữa lúc mơ màng mơ màng, nghe đứa bé kia muốn ăn đồ ăn vặt, người phụ nữ cùng bé cò kè mặc cả, đứa bé không thuận theo, làm ẩm ỉ, người phụ nữ lập tức trách mắng một tiếng: “Đừng quấy rầy, có người muốn nghỉ ngơi.” Tiếp theo là một hồi âm thanh huyền ảo.

Khương Từ lật người.

Hơn hai mươi tiếng đồng hồ đi đường, buồn tẻ mà khá dài. Buổi chiều, Khương Từ lại nghe nhạc một lúc, điện thoại di động báo hết pin. Cô lấy quyển sổ phác họa vẫn mang theo bên mình từ trong ba lô ra, định vẽ chút gì giết thời gian.

Ai ngờ tiện tay một phen, vừa vẽ phác họa ra hình ảnh Lương Cảnh Hành.

Cô dừng động tác lại, miệng mím chặt, lẳng lặng nhìn người trong bức tranh.

“Cô gái cô còn có thể vẽ tranh à?”

Khương Từ lấy lại tinh thần, lần này không cười, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Người phụ nữ nhìn lướt qua quyển sổ phác họa của cô một cái, “Vẽ thật đẹp.”

Khương Từ ngẩng đầu nhìn cô một cái, “Để tôi vẽ cho chị.”

Người phụ nữ che miệng cười một tiếng, vội vàng xua tay, “Đừng, tôi đáng xấu hổ coi, lại không trang điểm, trên mặt toàn là mụn.”

Khương Từ mở ra một tờ trống không, móc ra bút máy từ trong túi, “Không sao.”

Người phụ nữ cẩn thận vuốt vuốt tóc, “Vây, vây tôi có cần bày ra tư thế gì hay không?”

“Không cần, chị ngồi đối mặt với tôi là được.” Khương Từ giương mắt quan sát cô một lát, bắt đầu “Soạt soạt soạt” phác họa lên trên giấy.

Người phụ nữ ngồi cứng ngắc, không nhúc nhích.

Khương Từ cười cười, “Chị đừng căng thẳng, có thể cử động, nói chuyện phiếm cũng được.”

Người phụ nữ thoáng giật giật, vẫn ngồi nghiêm chỉnh, hỏi Khương Từ: “Cô gái, cô là họa sĩ?”

“Vẫn chưa phải.”

“Cô vẽ đẹp như vậy, nhất định có thể làm họa sĩ.”

Người đàn ông đối diện có chút hăng hái nhìn hai người, “Người trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng có bản lĩnh, tôi có một đứa bé thân thích, mười sáu tuổi được cái giải thưởng khoa học kĩ thuật gì đó của quốc gia, bây giờ đã được cử đi học Thanh Hoa rồi.”

Người phụ nữ cười ha ha, “Thật thông minh, con tôi lại không được như vậy, chỉ biết chơi game, học kỳ năm thứ nhất chỉ thi được 80 điểm, người khác đều là hai con 100.”

Trước kia Khương Từ chỉ cảm thấy những chuyện lông gà vỏ tỏi này rất nhàm chán, nhưng mà giờ phút này có lẽ do người phụ nữ là người mẫu của cô, cô không nhìn được mà lắng nghe mỗi câu của chị, cố gắng khai thác ra nhiều thứ hơn.

Nửa giờ, vẽ xong tranh. Khương Từ đem tờ giấy này từ trên cuốn sổ tháo ra, đưa cho người phụ nữ.

Người phụ nữ nhận lấy, than một tiếng sợ hãi, không nhìn được sờ mặt của mình một cái, nở nụ cười chân chất, “Sao cô lại vẽ tôi còn trẻ như vậy.”

Khương Từ cười nhạt, “Tài nghệ có hạn, đừng ghét bỏ.”

“Tôi nhìn một chút, ” Người đàn ông đối diện cầm lấy bức vẽ, dựa theo mặt của người phụ nữ cẩn thận so sánh, “Hắc, cũng là lạ, nhìn giống mà lại không giống, nhưng nhìn kỹ, thật đúng là chị, chính là nhìn so với bản thân chị còn có tinh thần hơn.”

Khương Từ thu hồi sổ phác họa cùng bút, nhìn người phụ nữ một cái, lại không nói chuyện. Cô vẽ, là bộ dáng người phụ nữ trước khi kết hôn mình tưởng tượng ra. Cũng nhiệt tình giống nhau, có chút om sòm, lây dính hơi thở thể tục nhưng tuyệt không phải con buôn, mọi việc đều mang ước mơ, có một cổ anh dũng hướng nhiệt tình về phía trước.

Chừng bảy giờ tối, xe lửa tới An Thuận, người phụ nữ kéo đứa bé cùng hành lý xuống xe, trước khi đi còn luôn miệng nói cảm ơn, nhét vào tay Khương Từ một túi đồ ăn vặt lớn. Khương Từ luôn miệng từ chối, nhưng cuối cùng thịnh tình khó chối.

“Cô gái, đi chơi vui vẻ, chờ sau này cô trở thành hoạ sĩ rồi, tôi mang con trai đi xem triển lãm tranh của cô!”

Khương Từ cười nhạt gật đầu một cái, “Cảm ơn.”

Không có người phụ nữ làm trung gian, Khương Từ cùng những người khác cũng không tán gẫu nổi. Bến sau người trong khoang cũng lục tục xuống xe, người đàn ông đối diện cũng xuống xe tại Lục Bàn Thủy, cuối cùng, chỉ còn lại một mình Khương Từ. Cô đem đồ dờ xuống giường dưới, sau khi rửa mặt, nằm ở trên giường.

Buồng xe đã tắt đèn, xe lửa chạy giữa núi rừng, “Xình xịch”, ánh sáng khi tỏ khi mờ, dường như có một đứa trẻ nghịch ngợm, thỉnh thoảng chốc chốc lại mở ra nắm đơm đóm ở trong tay.

Khương Từ đem chăn kéo qua đỉnh đầu, cuộn cả người lại.

Cô chợt nghĩ đến sinh nhật ngày đó mơ thấy Khương Minh Viễn, ông đang tìm một nơi gọi là “Vương Tạ kiều”, anh nói: “Con trở về đi, con không giúp được cha đâu.”

Khi đó cô không hiểu, giờ phút này chợt hiểu — có một con đường, nhất định chỉ có thể đi một mình.

Rạng sáng bốn giờ nửa, xe lửa đạt tới Côn Minh. Cô vẫn là không biết nên đi chỗ nào, nhìn chăm chăm vào màn hình điện tử một hồi lâu, mua được vé buổi trưa đi Đại Lý.

Năm giờ chiều, tới Đại Lý. Bên ngoài là một hàng taxi xếp gọn gàng kiểm khách, Khương Từ tính toán một chút tiền trên người, vẫn là lựa chọn xe buýt. Cô băng vào trí nhớ lần trước, xuống xe bên ngoài Cổ Thành, vào quán nhỏ hỏi một chút, ngồi hai chuyến xe mới tới bến tàu.

Du lịch mùa ế hàng, rất nhiều khách sạn đều có phòng, Khương Từ hỏi mấy nhà, chọn một nơi tiện nghi nhất.

Khương Từ tắm nước nóng, đem tiền trên người mình tính một lần. Bốn bức vẽ bán được năm vạn, tất cả đều trả lại cho Lương Cảnh Hành. Hôm nay cũng còn một chút tiền nhuận bút từ đợt vẽ tranh minh họa cho công ty Lương Cảnh Hành, cùng với bao lì xì anh cho. Ăn uống toàn bộ đều cần đến tiền, không chống đỡ được bao lâu.

Ngày hôm sau, cô trả phòng, thuận tiện tìm ông chủ khách sạn hỏi thăm tin tức thuê phòng.

Việc đầu tiên là cô cần yên ổn trước, xem xét mấy phòng trong trấn, ngày đó liền quyết định. Một tháng 300, cố gắng tiết kiệm cũng đủ chi trả. Qua vài ngày, cô tìm được công việc dạy mỹ thuật ở lớp năng khiếu gần đó, tiền lương không cao, nhưng nơi này vật giá cũng không coi là cao, trừ tiền thuê phòng cùng ăn uống hằng ngày, mỗi tháng còn có thể tiết kiệm được một chút tiền. Sau đó, cô bắt đầu dần dần bổ sung tài liệu vẽ.

Lớp tự năng khiếu còn có một cô giáo trẻ tuổi, dạy múa, lớn hơn cô năm tuổi, họ Lý, Khương Từ gọi cô là cô giáo Lý. Cô giáo Lý là một người thẳng thắn, vô cùng nhiệt tình hiếu khách, ngày thường luôn gọi Khương Từ là “Kim hoa”. Trong nhà cô giáo Lý còn có một anh trai, đang ở trấn châu cổ trong đội biểu diễn kiểm sống.

Rất nhanh vào hạ, có ngày cô giáo Lý nói một người bạn của anh mình muốn mở một khách sạn, hỏi Khương Từ có đồng ý qua vẽ một bức tranh trên tường hay không. Khương Từ đồng ý, buổi sáng kết thúc dạy ở lớp năng khiếu, anh trai cô giáo Lý là Lý Khải lái xe tải nhỏ, đưa Khương Từ qua đó.

Hôm nay khách du lịch Đại Lý đã gần như bão hòa, ngay lúc này mở khách sạn, làm ăn khá, khó khăn cân bằng thu chi, nhưng muốn kiếm nhiều tiền, sợ rằng không dễ dàng.

Khương Từ từ trên xe nhảy xuống, liền nhìn thấy trước cửa khách sạn là một người đàn ông cao lớn, đang chỉ huy hai người treo biểu hiệu khách sạn. Lý Khải gọi một tiếng, người nọ xoay người lại lên tiếng chào hỏi.

Trải qua của Lý Khải, Khương Từ biết người đàn ông này gọi là Tần Trầm, trôi nổi ở phương Bắc mười năm, năm nay 28, muốn an ổn lại lại, mở khách sạn, sau đó lấy vợ. Cô nghĩ, tên người này ngược lại khí phách, lại Tần lại Trầm.

Sau khi bàn bạc xong về giá cả, Khương Từ theo của Tần Trầm, xế chiều hôm đó liền bắt đầu. Yêu cầu của Tần Trầm gần như chẳng khác gì so với không có yêu cầu gì: “Mặt tường này, cô thích vẽ cái gì thì vẽ, chỉ cần đừng làm cho tôi nhìn ra đây là bức vẽ gì là được.”

“Vậy nếu tôi vẽ xong mà anh không hài lòng thì sao?”

Tần Trầm nhú mày, “Xóa đi, vẽ lại, khi nào hài lòng mới thôi.”

Bận rộn sáu bảy buổi chiều, toàn bộ xong xuôi, chỉ chờ Tần Trầm đi ra ngoài mua đồ trở lại kết toán tiền công cho cô. Phần chính của khách sạn đã trang hoàng gần xong, phong cách hết sức tiên phong quái dị, nhưng lại không hề phí tiền. Phía sau quầy có một bức tường, dán nhiều bao thuốc lá— Khương Từ đầu tiên không có chú ý tới, cho là chỉ là tùy tiện dính lên giống như bưu thiếp. Cô nghĩ, dạo này đạo tường thật có ý tứ.

Cơ hồ là bách khoa toàn thư thuốc lá, có cái từng thấy, nhưng đại đa số đều là chưa thấy bao giờ.

Sau đó, cô ở trước bức tường thuốc lá xanh xanh đỏ đỏ nhìn thấy “Hoa sơn trà”.

“Đợi lâu!” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Tần Trầm.

Anh chỉ mặc một bộ quần áo màu đen, đường cong bắp thịt lưng bụng to lớn lộ ra không sót chút nào, trên làn da màu đồng dính đầy mồ hôi, mang theo một cỗ khí nóng xông vào.

43. Chương 43: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (02)

Tần Trầm nghỉ ngơi một lát, từ sau quầy hàng lấy ra một lon bia, kéo nắp ra ừng ực uống cạn, hài lòng thở phào một cái. Anh thấy Khương Từ đang sững sờ nhìn vách tường phía sau, cũng quay đầu lại đi liếc mắt nhìn, “Thế nào?”

Khương Từ chỉ chỉ bao thuốc “Hoa sơn trà”, “Cái này có thể cho tôi hay không?”

Lon bia bị bóp méo nằm ở trên quầy, Tần Trầm nhàm chán ném một cái, lon bia bay ra ngoài, “Mấy cô gái nhỏ các cô toàn thích mấy thứ kiểu cách như vậy, cũng là bị câu kia thơ kia lừa hả?”

Dữ quân sơ tương thức, do như cổ nhân quy

(Cùng quân quen biết sơ, giống như cổ nhân về.)

Năm trước có một buổi tối, cô hỏi Lương Cảnh Hành, có từng nghe đến loại thuốc “Hoa sơn trà” này hay không.

“Cho tôi đi.”

Tần Trầm nhú mày, “Bản cũ này đã ngừng sản xuất rồi, tôi cũng chỉ có một bao như vậy.”

Khương Từ cắn răng, “Tiền công tôi không lấy cũng được.”

“Có cần thiết không?” Tần Trầm lại lấy ra hai lon bia, đưa cho Khương Từ một lon, “Uống đi.”

“Tôi không uống.”

“Không uống thì không cho cô.”

Khương Từ mắt cũng không chớp, bật lon bia ra uống một hơi hết, đem lon không đập bụp lên trên quầy một cái, “Được chưa?”

“...” Tần Trầm một hồi lâu không trả lời, xoay người đem bao thuốc trên tường lấy xuống, “Cho cô cho cô.”

Khương Từ nhận lấy, vuốt ve.

Tần Trầm chống tay lên quầy, có chút hứng thú nhìn chăm chăm vào Khương Từ, “Tiểu cô nương, không nhìn ra, cô lại là kiểu người liều mạng như vậy.”

Khương Từ mặc kệ anh.

“Chuyện nhỏ đã liều mạng, gặp phải chuyện lớn, cô định làm như thế nào?”

Khương Từ hơi ngẩn ra.

Tần Trầm cười một tiếng, cầm lon bia lên uống một ngụm lớn, chuyển hướng nhìn về phía vách tường bên cạnh, nhìn kỹ một chút, “Về tạm được, chuyên ngành là học cái này?”

Khương Từ không trả lời.

Tần Trầm chỉ chỉ ghế chân cao trước quầy, “Ngồi, tôi cùng cô nói chuyện phiếm — ngồi đi, tôi cũng không ăn thịt cô được.” Anh hài lòng nhìn Khương Từ ngồi lên, nhướn mày cười một tiếng, lại lấy ra một lon bia, bật ra để trước mặt Khương Từ.

Mặt Khương Từ đã hơi nóng lên, lại không dám uống..., “Anh có biết một loại thuốc lá, màu nâu, trên bao thuốc viết một chữ “Đạo” theo lối thư pháp hay không?”

Tần Trầm xoay người chỉ tay vào một chỗ nào đó, “Cái này?”

Khương Từ gật đầu.

“Dòng chảy Sông Hồng.”

“Anh có không?”

“Thuốc lá này rất đắt, tôi nghèo rớt mồng tơi, không hút nổi loại này.” Anh ở trong ngăn kéo tìm kiếm, lấy một bao Vạn Bảo Lộ, quơ quơ, “Còn có mấy điều này. Loại này mùi nhạt, phụ nữ đều thích hút loại này.”

Ánh mắt Khương Từ dính trên bao thuốc lá, do dự một chút, thò tay mà tiếp nhận, rút ra một điều, sờ sờ túi, móc bật lửa ra.

Tần Trầm liếc mắt nhìn thứ trong tay cô, “Ngược lại cái bật lửa này là thứ quý giá nhất trên người cô.”

Khương Từ không lên tiếng, do dự ngậm đầu lọc, động tác vô cùng khó chịu không quen.

Tần Trầm cười to, “Thì ra cô chưa hút bao giờ, động tác này của cô đâu giống hút thuốc, rõ ràng là ngậm cành cây.”

“...”

Tần Trầm cũng rút ra một điều ngậm lên miệng, cầm lấy bật lửa trong tay Khương Từ châm lửa, hít một hơi sâu. Anh vuốt vuốt cái bật lửa kia, “Cũ như vậy, không phải của cô hả?”

Khương Từ không lên tiếng, vươn tay đoạt lại, châm thuốc trong miệng, không có trình tự mà hít một hơi, chợt cảm thấy ngứa cổ họng, ho mãnh liệt.

Tần Trầm cười ha ha, “Cô đừng ho, càng ho càng khó chịu. Hút thuốc lá phải hít vào giống như hô hấp, không phải nuốt xuống. Cô chưa từng hút thì đừng thử, cũng không có gì tốt.”

Đang nói chuyện, chợt thấy sắc trời bên ngoài sẫm tối, Tần Trầm liếc mắt nhìn, lập tức đứng lên, “Trời sắp mưa, đi, tôi đưa cô về.”

Khương Từ liếc anh một cái, “Tiền công đâu?”

“...” Tần Trầm lấy ra một tập tiền từ trong ví, cũng không đếm, nhét vào trong tay cô, “Nhiều như vậy, còn thừa coi như là tôi cho cô.” Anh bước nhanh ra khỏi khách sạn, đóng cửa khóa lại.

Xe của Tần Trầm con xe Santana rách rưới, miễn cưỡng có thể lái được, nhưng thoải mái đoán chừng không tốt hơn máy kéo là bao nhiêu. Rốt cuộc không đuổi được tốc độ của mây đen, đi được nửa đường, đang trên đường cao tốc thì giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống, Santana nức nở nghẹn ngào hai tiếng, tắt điện luôn.

Tần Trầm đập vài cái mà vẫn không có tác dụng gì, xoay người nói với Khương Từ, “Cô đi xuống giúp đỡ đẩy một cái.”

“...” Khương Từ bỏ balo ra, nhảy xuống xe. Nước mưa xối lên người, vô cùng lạnh. Cô chợt nghĩ đến ngày kết thúc kỳ thi tốt nghiệp trung học năm ngoái, so với cơn mưa này còn ác nghiệt hơn, làm cho người ta không còn chỗ nào để trốn.

Xe chuyển động, Tần Trầm thò đầu ra, hô to: “Lên mau!”

Khương Từ vừa mới lên xe, một cái áo vét được phủ lên đầu cô, “Mặc vào, đừng để bị cảm — ha, nhìn gầy yếu như vậy, không ngờ lại có hơi sức vậy.”

Khương Từ không lên tiếng, cả người run rẩy.

Nguyên một giờ trên đường cao tốc, lại thêm nửa giờ nữa, lúc đến nhà Khương Từ, trời đã gần tối đen.

Tần Trầm không xuống xe, “Nhanh về tắm đi! Tiền công cô tính toán lại đi, nếu không đủ, lát nữa tôi để Lý Khải đem phần còn lại trợ cấp cho cô.” Nói xong, đánh tay lái chuyển xe thật nhanh, hòa vào làn đường, lái vào trong mưa bụi mờ mịt.

Khương Từ cởi quần áo ướt sũng ra, đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen. Đầu tiên là nước lạnh, chảy một lát mới dần dần nóng lên. Khương Từ rửa mình một cái, dần dần trong hơi nóng, suy nghĩ cũng chậm chậm bay trở lại.

Cô tắm xong, thay một bộ quần áo sạch, móc ra tập tiền đã ướt nhẹp trong túi, đếm đếm, không ít, còn nhiều hơn hai trăm.

Mưa còn chưa ngừng, đập vào trên cửa kính kêu lộp bộp, sắc trời bên ngoài đen như mực.

Trong một nháy mắt nào đó, hoặc là thật ra thì ở mới vừa trên đường về, một loại khổ sở khó nói lên lời liền dần dần chiếm lấy cô. Cô nghĩ, chắc là bởi vì trời mưa.

Hôm tổ chức tang lễ, là một ngày mưa; Lương Cảnh Hành đến thăm cô, là một ngày mưa; lần đầu tiên anh đến nhà, là một ngày mưa; nụ hôn đầu của cô, cũng là ở trong mưa...

Cô lấy điện thoại di động ra, mở danh bạ điện thoại.

Cái tên đó nằm ở giữa một loạt các “l”, an tĩnh không tiếng động.

Cô chợt khóa màn ảnh, đưa điện thoại di động ném lên giường, đứng dậy ra cửa.

Trong siêu thị nhỏ gần đó, tất nhiên không có “Dòng chảy Sông Hồng” như Tần Trầm đã nói, mấy nhãn hiệu khác cô cũng không biết gì cả, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là mua một bao Vụn Bảo Lộ.

Dựa theo phương pháp Tần Trầm, cô thử mấy lần, lúc ho đến lá phổi cũng bắt đầu thấy đau, cuối cùng cũng hơi nắm bắt được phương pháp.

Mùi vị cũng không tốt, không biết tại sao anh thích.

Cô ngồi ở trên giường, nghe tiếng mưa rơi, lẳng lặng hút xong một điếu thuốc.

Ngày hôm sau, Khương Từ biết được Tần Trầm xảy ra tai nạn xe cộ. Cái xe sắp hỏng ở một trấn gần biển đông bị trượt bánh, đâm xuống ruộng. Tần Trầm ngược lại không bị thương quá nặng, xương cánh tay gãy, phải bó thạch cao một tháng.

Về tình về lý, Khương Từ cũng phải đi xem một chút, dù sao người ta cũng là vì đưa cô về mới xảy ra chuyện.

Tần Trầm không quá thê thảm giống như trong suy nghĩ của cô, đang treo ngược cánh tay vừa nói vừa cười với cô y tá nhỏ, mấy câu liền dụ được người ta mở cờ trong bụng. Tần Trầm thấy Khương Từ câu nệ đứng ở cửa, vẫy vẫy tay.

Khương Từ đem giỏ trái cây bỏ qua một bên, hỏi tình trạng của anh.

“Không việc gì, chỉ là tiến độ trang hoàng khách sạn phải chậm lại, sợ rằng không làm kịp đến giai đoạn bước vào mùa đất khách.”

Khương Từ cúi đầu suy nghĩ một chút, “Để tôi giúp anh.”

Tần Trầm liếc nhìn cô một cái, “Cũng được, không để cho cô làm không công, tôi trả tiền công cho cô, hoàn toàn công bằng chứ?”

Tất cả đều là chuyện vụn vặt, lớn như kiểu dáng bàn ghế, nhỏ như ly trà gối ôm. Ở dưới sự điều hành của Tần Trầm, Khương Từ đi theo Lý Khải chạy qua chạy lại, Chủ nhật còn phải đến lớp năng khiếu, bận rộn hai tuần lễ, cuối cùng đồ đạc to nhỏ trong nhà hành chuẩn bị đầy đủ hết.

Tần Trầm đối cô làm việc rất hài lòng, “Không ngờ cô lại phải cực khổ như vậy. Không thì đi theo tôi đi, vừa đúng lúc tôi đang thiếu người.”

“Làm cái gì?”

Tần Trầm quan sát cô một cái. Chạy hai tuần lễ dưới ánh nắng chói chang, cô so với lúc đầu thì hơi đen đi một chút. Tóc dài buộc thành đuôi ngựa, đầu đội mũ lưỡi trai màu xanh đen. T-shirt quần ngắn cùng giày thể thao, hai bắp chân nhỏ dài có vẽ mạnh mẽ có lực.

“Ừhm... Cô cứ ở quán tiếp tân trước, đăng kí cho khách, thu tiền, không có chuyện gì thì nói chuyện phiếm với mấy người khách.”

Khương Từ do dự.

Tần Trầm cười cười, “Nói chuyện phiếm thì tôi không miễn cưỡng, bằng mặt thói của cô, sợ rằng khách bị cô dọa chạy trước. Không phải cô vẽ tranh sao? Bình thường có thể vẽ vài thứ, để trong tiệm của tôi để bán, không lấy thành quả của cô.”

Khương Từ vẫn do dự.

Tần Trầm không thể không xuất ra đòn sát thủ, “Bao ăn bao ở.”

“Được.”

Tần Trầm thấy buồn cười, “... Tôi hỏi cô một câu, tròn mười tám chưa? Đừng để bị người ta tố cáo tôi thuê lao động trẻ em.”

Khương Từ lườm anh một cái, “Cả tuổi mụ là 20.”

Phòng Khương Từ thuê ở hạ quan trấn vừa đúng đến hạn nộp tiền, liền không tiếp tục thuê nữa, đến ở phòng khách sạn Tần Trầm cung cấp. Tầng một, mặt hướng ra biển. Tần Trầm vì thế nhiều lần tranh công: “Thấy tôi quan tâm cấp dưới chưa, phòng cảnh biển xa hoa, cho thuê thì một ngày có thể kiếm được hai trăm, cứ vậy để cho cô ở, chắc chắn.”

Tháng sáu vừa đến, du khách đến Đại Lý dần dần nhiều hơn, khách sạn cũng thường xuyên đầy ngập khách. Khương Từ cũng không phải một nhân viên hết sức làm hết phận sự, bởi vì cô còn phải vẽ tranh, thường xuyên vẽ đến quên thời gian, nhưng Tần Trầm giống như không thèm để ý chút nào, chế độ chấm công theo ngày hoàn toàn là thùng rỗng kêu to.

Khách sạn còn có quầy rượu, cuộc sống về đêm hết sức phong phú. Tần Trầm rất biết cách xào không khí, hơn nữa vẽ bất cần đời của bản thân đặc biệt hấp dẫn người khác, đặc biệt ôm diêm ngộ với mấy nữ thanh niên văn nghệ.

Khương Từ không chỉ một lần gặp cô nàng vòng tay bạc tóc dài mượn lý do mời rượu mà xông lên quầy rượu hướng Tần Trầm dâng nụ hôn, Tần Trầm ai đến cũng không cự tuyệt, nói lời tâm tình nửa thật nửa giả, dụ người khác cũng làm bộ cho là thật.

Khương Từ nghĩ đến lời nói của Lý Khải, Tần Trầm hôm nay tính toán ổn định lại, mở nhà hàng, cưới một vợ, không khỏi cười bỏ qua.

Thành phố Sùng bước vào mùa hè, nhiệt độ càng ngày càng cao hơn.

Hôm nay, Lương Cảnh Hành vừa tới phòng làm việc, vừa mở máy vi tính kiểm tra email, Hứa Tấn Hoan chân sau đi vào, “Lương Cảnh Hành, có một tin tức tốt.”

Lương Cảnh Hành chấn động.

Hứa Tấn Hoan sờ lỗ mũi một cái, có chút không đành lòng, “Ừm, không, không phải chuyện kia... Chuyện anh nhờ em hỏi thăm có đầu mối rồi,” Cô từ trong túi xách móc ra một quyển tạp chí, khẽ ném trước mặt Lương Cảnh Hành, “Người này có biết không?”

Lương Cảnh Hành đưa mắt nhìn người trên tờ tạp chí, “Đàm Huy.”

Hứa Tấn Hoan mấy phần do dự, “Bốn năm trước, Khương Minh Viễn có một hạng mục đang kêu gọi đầu tư, Đàm Huy vì để làm thân với Khương Minh Viễn...” Dừng một chút, “Mua tác phẩm đầu tay của Khương Từ.”

Lương Cảnh Hành nghe vậy khẽ nâng ánh mắt lên, lại liếc mắt nhìn tờ tạp chí.

“Lúc ấy tranh kia cũng phải tăng bốc lên 20 vạn, anh mà tìm ông ta mua lại, khẳng định bị lừa một khoản.” Hứa Tấn Hoan quan sát vẻ mặt Lương Cảnh Hành, cười cười, tự biết vừa nói một câu vô ích — đừng nói là bị lừa một khoản, sợ rằng bao nhiêu tiền anh cũng phải mua.

Khương Từ đã đi mấy tháng không chút tin tức, mọi người dò thăm khắp nơi cũng không thu hoạch được gì, dù sao không có thủ đoạn bản lãnh thông thiên. Tựa như một giọt nước rơi vào biển rộng, Trung Quốc lớn như vậy, một người nếu cố tình không cho người ta tìm được, dễ dàng đến cỡ nào.

Ngày thứ hai sau khi Khương Từ đi, Lương Cảnh Hành liền từ chức ở trường đại học, Hứa Thu Thật mấy phen giữ lại cũng không giữ được, chỉ nói: “Sinh viên Khương đã thành toàn cho cháu, cháu cần gì phải lãng phí ý tổ của cô bé.”

Lương Cảnh Hành xem thường, thành toàn cái gì, rõ ràng là trả thù.

Dĩ nhiên còn có người cũng tức giận như anh, đó chính là Trần Đồng Úc. Lương Cảnh Hành chịu đòn nhận tội, bị Trần Đồng Úc mắng cầu huyết lâm đầu, ngày cả lời nói độc ác cả đời không qua lại với nhau như vậy cũng nói hết ra. Tài năng của Khương Từ được người của công ty đầu tư nghệ thuật nhìn trúng, Trần Đồng Úc đang trong bàn bạc, chỉ kém giải quyết dứt khoát, kết quả là thất bại trong gang tấc.

Đối với hai người này Khương Từ và Lương Cảnh Hành, Hứa Tấn Hoan cũng bội phục vô cùng. Một người nói đi liền đi, im hơi lặng tiếng, thật là có thể nhẫn tâm như vậy; một người giống như không có việc gì cả, cứ theo lẽ thường đi làm, tập thể dục, hiện giờ lại chụp ảnh, trời nam đất bắc sưu tầm dân ca, còn cai thuốc, một dạng chơi dưỡng sinh vậy.

Cô đột nhiên có chút hiểu tại sao chỉ cần là việc Lương Cảnh Hành muốn làm, cũng chưa từng làm không xong. Mà bản thân đã lớn lên cùng anh, hồ đồ cho tới bây giờ, cũng chỉ là dựa vào tiền nhuận bút ăn cơm, tác giả có bữa nay không có bữa mai.

Yêu thương có thể đạt tới cảnh giới của hai người bọn họ, không thể không nói cũng là một loại bản lĩnh.

44. Chương 44: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (03)

Đến cuối tuần, Lương Cảnh Hành đi chào hỏi Đàm Huy. Anh không có quan hệ lợi ích gì với Đàm Huy nên không có trực tiếp qua lại, qua Hứa Thu Thật giật dây mới liên lạc.

Biệt thự nhà họ Đàm tọa lạc ở lưng chừng núi, dọc đường đều là cây hoa Phượng, những đóa hoa đỏ thắm rơi xuống đầy đất. Biệt thự theo phong cách Châu Âu thấp thoáng phía sau rừng cây rậm rạp.

Lương Cảnh Hành được người làm dẫn vào, nhìn cách bố trí sân nhà một chút, có chút quen mắt, mơ hồ nhớ tới mình từng tới đây một lần.

Ngồi trong phòng khách một lát, Đàm Huy từ trên lầu đi xuống. Lương Cảnh Hành không quen biết với Đàm Huy, nhưng đối với cách đối nhân xử thế của người này có từng nghe qua —thương nhân chân chính, chỉ nói lợi ích không nói giao tình. Nhưng bản thân ông lại mang bộ dáng mặt mày hiền hậu, gặp người trước cho người ta ba phần khuôn mặt tươi cười.

Sau khi bắt tay chào hỏi, Lương Cảnh Hành trực tiếp nói thẳng vào chủ đề chính, “Nghe nói ngài bốn năm trước từng mua một bức tranh của học trò Trần Đồng Úc tiên sinh, có thể qua tay lại hay không?”

Đàm Huy cười nói: “Phải hỏi qua ý tứ của con gái tôi đã. Tuần trước con bé xuất ngoại, trước khi đi đã cố ý dặn dò tôi, mặc kệ là ai muốn đến mua bức tranh này, cũng phải được sự đồng ý của nó đã.”

Lương Cảnh Hành mấy phần nghi ngờ, “Lệnh ái rất thích bức tranh này?”

“Vây cũng không hẳn, ” Nụ cười của Đàm Huy mang ý vị sâu xa, “Tâm tư của tiểu cô nương, một lão già như tôi cũng không đoán chính xác được.”

Lương Cảnh Hành trầm ngâm, “Có thể để cho tôi xem bức tranh kia một chút hay không?”

Bức vẽ được treo trên tường trong thư phòng, là một bức tranh chân dung. Một người phụ nữ, ánh nắng ban mai chiếu lên khuôn mặt, hết sức dịu dàng nhã nhặn. Bút pháp tinh tế, sợi tóc làn da dưới ánh mặt trời, tất cả đều hiện lên, trông rất sống động. Thiếu nữ mười lăm tuổi có thể đạt đến trình độ này, đã là vô cùng đáng phục. Nhưng dù sao cũng không phải là danh gia, mặc dù mang tiếng là “Bức vẽ của học trò đóng cửa của đại sư”, cũng không thể đem giá trị của bức vẽ này đạt tới 23 vạn. Có đôi khi, ích lợi còn quan trọng hơn của năng lực.

“Đàm tiên sinh, có thể liên lạc với lệnh ái, hỏi cô ấy có đồng ý bán ra hay không? Giá tiền đều có thể thương lượng.”

Đàm Huy gật gù đầu, bảo Lương Cảnh Hành ngồi tạm một lát, mình đi ra thư phòng gọi điện thoại.

Lương Cảnh Hành thoáng lui về phía sau mấy bước, vẫn nhìn chằm chằm vào bức họa này.

Bức tranh tên là “Cánh ve”, trong góc trắng của bức tranh có kí một chữ “Từ”. Lương Cảnh Hành suy nghĩ một hồi lâu, cũng không thể hiểu được cái tên cùng với bức tranh này có liên hệ gì.

Sau một lúc lâu, Đàm Huy trở lại, cười nói: “Con gái tôi bảo anh nói trực tiếp với con bé.”

Lương Cảnh Hành không rõ nguyên do, nhưng dù sao cũng là có việc cầu người, chỉ có thể theo quy củ của người ta mà làm, chỉ nhẹ gật đầu, nhận lấy điện thoại trong tay Đàm Huy.

Một giọng nữ trẻ tuổi, thanh thanh thúy thúy gọi một tiếng “Thầy Lương.”

Lương Cảnh Hành ngần ra, “Xin hỏi cô là?”

Đầu kia cười một tiếng, “Em là Đàm Hạ, trước kia có học lớp tự chọn của thầy.”

Lương Cảnh Hành cẩn thận suy nghĩ, không có ấn tượng gì, chỉ hỏi: “Đàm tiểu thư, về bức tranh kia...”

“Thầy Lương, em phải đi học rồi, ” Đàm Hạ cắt đứt lời anh, “Thầy có thể cho em số được hay không, sau đó em sẽ gọi lại cho thầy?”

Lương Cảnh Hành không còn cách nào khác, nói số di động của mình.

Đàm Hạ nhẹ nhàng cười cười, “Trở về nói chuyện.” Cúp điện thoại.

Lương Cảnh Hành trả lại điện thoại di động cho Đàm Huy, Đàm Huy tươi cười, “Xin lỗi, đứa con gái này bị tôi làm hư rồi, tính tình có chút kiêu căng. Tôi chỉ có một đứa con gái như vậy, bình thường công việc bận rộn, không ở cùng với nó được bao nhiêu, chỉ có thể đền bù cho nó vào những chuyện khác.”

Lương Cảnh Hành tự nhiên khó mà nói cái gì, lễ phép cười cười, “Nên vậy.”

Đàm Huy giữ anh lại ăn cơm trưa, Lương Cảnh Hành mượn có lịch sự từ chối, lúc rời khỏi thư phòng thì bỗng thấy một khung ảnh trên bàn sách, trong hình là một hình dáng thâm thúy, thiếu nữ xinh đẹp rực rỡ như ánh mặt trời, nhìn có hơi quen mặt.

Rời khỏi nhà họ Đàm trở về đường cũ, xe hơi chạy qua những bông hoa phượng rụng đầy mặt đất, một đoạn kí ức ngắn đột nhiên hiện lên trong đầu Lương Cảnh Hành: Khương Từ mặt không chút thay đổi giờ điện thoại trên tay lên, nhìn thẳng vào anh, mà bên cạnh anh... Là một nữ sinh tâm tình kích động.

Thì ra là cô.

Lương Cảnh Hành nghiêng đầu liếc nhìn nhà họ Đàm, nhớ tới Khương Từ đã nói, “Anh cho cô ấy mượn tiền, còn tặng trắng cái áo khoác.” Lúc này anh mới nhớ lại, sáu, bảy năm trước đi theo Hứa Thu Thật tới nhà họ Đàm tham gia tụ hội, lúc dừng xe ở chỗ đó có cho một cô bé mượn hai ngàn đồng.

— Đàm Hạ có chuẩn bị mà đến, sợ rằng tranh này không dễ mà lấy được.

Đúng như dự cảm của Lương Cảnh Hành, sau đó Đàm Hạ lại liên lạc với anh mấy lần, bảy lòi tám kéo, mỗi lần anh nói đến vấn đề chính, liền mượn có phải đi học cúp điện thoại. Mấy lần sau, Lương Cảnh Hành mất hết kiên nhẫn, nhưng bức tranh ở trong tay người ta, Đàm Hạ không buông miệng, anh cũng không thể cướp đoạt trắng trợn. Không thể nhin được nữa, lại chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn.

Cánh tay Tần Trầm được tháo lớp thạch cao, nhưng thương tổn gân cốt phải dưỡng một trăm ngày, còn cần nghỉ ngơi. Vì vậy việc vật từ trên xuống dưới thường ngày, vẫn phải dựa vào Khương Từ.

Trời quang nhiều ngày, chiều hôm đó cuối cùng mưa. Tần Trầm từ bên ngoài trở về, cả người bị nước mưa làm ướt hết, từ xe Pieca nhảy xuống, dặn Khương Từ mang thứ gì đó ở phía sau xe vào, bản thân lóe lên đi vào sân sau.

Trên xe là mấy miếng gỗ, cũng không biết để làm gì. Khương Từ ra vào mấy lần, mệt mỏi ra một thân mồ hôi, quần áo cũng dính ướt. Trở về phòng tắm, vừa mở cửa ra, lại thấy Tần Trầm khoả thân nửa người trên, phía dưới chỉ quấn khăn tắm, đứng nhìn bức vẽ của cô.

Khương Từ bị sợ đến thét lên một tiếng, “Anh làm gì mà lại ở trong phòng tôi!”

“Tôi. ! Cô nhỏ giọng một chút.” Tần Trầm cũng bị tiếng thét chói tai của cô dọa sợ hết hồn, “Phòng tắm của tôi bị hỏng.”

“Sao anh không tìm bữa một gian phòng khác.”

“Phòng khách dùng còn phải quét dọn, phiền phức, ” Tần Trầm liếc nhìn cô một cái, “Đóng cửa lại đi, tôi phải thay quần.”

Khương Từ đóng cửa “Rầm” một cái, lại nghe thấy một tiếng vui đùa theo khe cửa bay ra.

Chốc lát, Tần Trầm mở cửa ra, Khương Từ nghiêng đầu liếc mắt nhìn, lập tức xoay mặt đi, “Sao anh không mặc áo vào!”

Tần Trầm cười không ngừng, tay nắm khung cửa lại gần một bước, “Có gì mà ngạc nhiên, cô học vẽ đấy, chưa vẽ cơ thể người bao giờ à?”

“...” Khương Từ kéo anh ra ngoài, “Nhanh đi ra ngoài đi, tôi muốn tắm.”

Khương Từ tắm xong, mở cửa nhìn, Tần Trầm đang tựa vào trên khung cửa hút thuốc lá, “Sao anh còn ở chỗ này.”

Tần Trầm chợt lách người vào phòng cô, “Như thế nào lại có mùi lạ.”

Toàn bộ tranh đều đặt ở trong phòng hong khô, tự nhiên có mùi lạ. Khương Từ tiếp xúc với những mùi này từ nhỏ, cũng không cảm thấy khó ngửi, ngược lại có một cảm giác an toàn.

“... Anh có thể đi ra ngoài không?”

Tần Trầm liếc nhìn cô một cái, mới vừa tắm xong, cô thay một cái áo phông sạch sẽ rộng rãi, tóc xõa xuống, còn nhỏ nước, trên vai vắt một cái khăn lông sạch.

Tần Trầm ngồi xuống mép giường, “Cũng không ăn thịt cô.” Nói xong, móc ra bao thuốc lá từ trong túi, đưa cho Khương Từ.

Khương Từ do dự một chút, thò tay nhận lấy.

Cô đến nay vẫn không thấy hút thuốc lá có cái gì tốt, lại trong lúc vô tình dưỡng thành cái thói quen này, lúc vẽ tranh, lúc tâm tình không tốt, lúc nghĩ đến người kia...

Tần Trầm nhìn cô dựa vào cửa sổ, thuận thực châm thuốc, nhếch môi cười cười, “Lúc cô hút thuốc lá, thật giống phụ nữ.”

Khương Từ dừng động tác lại, “Có ý gì?”

“Bình thường chính là tiểu cô nương động một cái là xù lông, mắt húng liên xông lên cùng người khác liều mạng.”

Khương Từ yên lặng trong chốc lát, “Khác nhau ở chỗ nào sao?”

“Người phụ nữ với tiểu cô nương?” Tần Trầm ngâm lấy điếu thuốc, “Khác nhau lớn đấy.”

“Nói một chút xem?”

Tần Trầm cười một tiếng, “Cô từng có đàn ông đúng không?”

“...” Khương Từ dừng động tác lại, lỗ tai lập tức hồng rực, “Cái này là anh đang quấy rối tình dục.”

“Thôi đi, cô không thuộc khẩu vị của tôi.” Tần Trầm vẽ mặt thản nhiên, “Phiền toái nhất chính là tiểu cô nương như cô vậy, quá tính toán, phải xé một lớp da mới bỏ đi được.”

Khương Từ mặt không chút thay đổi, “Tính toán thì có cái gì không tốt.”

“Tất cả mọi người không tính, chỉ một mình cô tính toán, ít nhiều thì.” Tần Trầm hít một hơi thuốc, trầm giọng hỏi, “Cô học nghệ thuật, học nghệ thuật cũng nên có chút của cải, sao lại lăn lộn tới bước đường này vậy.”

Tiếng mưa rơi lộp bộp, gõ cửa sổ, giọng nói Khương Từ bình thản: “Bỏ học.”

Tần Trầm liếc nhìn cô một cái, cười, “Thất tình hả?”

Khương Từ không có lên tiếng.

Tần Trầm cũng không nhìn cô, “Mấy tiểu cô nương như cô, tôi gặp vài lần, có chuyện gì là chạy đến Lệ Giang, Tây Tạng, nói là chữa thương, thật ra thì chính là trốn tránh thực tế.”

Khương Từ khẽ nhú mày, “Anh thì biết cái gì.”

Tần Trầm khẽ cười một tiếng, “Tiểu cô nương, đây không phải là siêu thoát, mà chính là ngu. Quái đản lập dị, hơn nữa còn là ngàn vạn ngu. Một thành viên bé nhỏ quái đản lập dị không đáng kể trong một đại quân.”

Khương Từ bị châm chọc một phen, không nhịn được sắc giọng, “Vậy còn anh thì sao? Thủ đô không sống nổi nữa, chạy tới nơi này mở khách sạn, có tư cách gì mà dạy dỗ tôi.”

Tần Trầm liếc nhìn cô một cái, “... Giậm chân, chứng tỏ những lời ta nói này giờ đều đúng rồi.”

Khương Từ mặt không chút thay đổi, “Anh đi ra ngoài.”

Tần Trầm ngồi dậy, cười cười, một tay đút vào trong túi quần, xoay người đi ra.

Khương Từ không khỏi phiền não, đem thuốc lá bỏ lên trên bệ cửa sổ.

Sau này, có một khoảng thời gian rất dài, Khương Từ và Tần Trầm rơi vào trong trạng thái gần như không hề trao đổi, mỗi sáng sớm chỉ chào qua loa hỏi cho xong.

Cuối tháng tám, kết thúc kỳ nghỉ hè, sau khi các đoàn khách du lịch rời đi, buôn bán bắt đầu ế ẩm. Thời tiết chuyển lạnh, Khương Từ không có việc gì liền vui ở trong phòng vẽ tranh.

Cô dường như tiến vào một thời kì bình cảnh, thế nào cũng không vẽ ra cảm giác mình muốn. Bức vẽ trong tay đã vẽ vài bản thảo, nhưng hết lần này đến lần khác đều không như cô mong đợi. Từng mảng màu sắc chồng chất trên vải vẽ tranh sơn dầu, không khí trầm lặng. Cô nhìn chăm chăm hồi lâu, ném cây cọ cỡ lớn trong tay ra, đầu cọ vẫn còn dính thuốc màu, giơ tay mở bản vẽ ra.

Cô thở mạnh một cái, quơ hết một xấp bản thảo thật dày cũ trên bàn một, mở cửa đi ra sân, buông tay ném xuống đất, lấy bật lửa ra đốt.

Ngọn lửa liếm vào tờ giấy, lẳng lặng đốt một lát, toàn bộ xấp giấy, thoáng chốc bén lửa cháy hừng hực.

“Tòì!” Tần Trầm ngửi thấy mùi, chạy vào sân, “Phòng ốc mà bị cháy thì cô đền được hả?!” Anh chạy vào nhà múc một chậu nước, tạt vào đồng lửa một cái, lửa tắt, khói cuộn cuộn dày đặc.

Khương Từ vẫn ngồi chồm hổm ở bên cạnh, nước văng lên trên áo trên tóc cô.

Tần Trầm thở dốc một hơi, đưa tay kéo cô lên, “Đứng dậy mau!” Sững sờ, “Tay cô sao lại nóng như vậy?” Anh chợt kéo Khương Từ lên, lại thấy hô hấp của cô ngừng ngửi, gương mặt ửng hồng không bình thường, môi trắng bệch như người chết.

Tần Trầm sờ sờ trán cô, “! con mẹ nó cô bị sốt cũng không nói một tiếng, chết trong nhà người thì ai nào chịu trách nhiệm?”

45. Chương 45: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (04)

Toàn thân Khương Từ phát run, hai chân mềm nhũn, bị Tần Trầm lôi, đi hai bước lại lão đảo một cái. Tần Trầm mắng một câu, bế cô lên, ném vào trong cái xe rơm, quay lại treo cái biển tạm ngừng buôn bán, lái xe đến phòng khám gần đó.

Hàm răng Khương Từ run lập cập, trong miệng nói lời mê sảng, lúc y tá cầm kim truyền, chợt “Oa” một tiếng khóc lên, luôn miệng kêu đau. Nhất thời mặt Tần Trầm tối sầm, hận không thể cởi tất thối xuống nhét vào trong miệng cô.

Y tá cười, cố định kim, điều chỉnh tốc độ chảy, “Bạn gái của anh thật sự như đứa trẻ vậy.”

Tần Trầm liếc Khương Từ một cái, ở trong lòng “Phi” một tiếng.

Rất nhanh thấy hiệu quả của thuốc, nửa giờ sau, sốt cao dần dần lui, Khương Từ ngủ say sưa, hô hấp đều đặn kéo dài. Tần Trầm rảnh rỗi nhàm chán, nghiêng đầu nhìn cô. Gương mặt lớn chừng bàn tay, da thịt trắng nõn, phiếm hồng. Anh cau mày, đưa tay nhéo gò má cô một cái, xúc cảm trên tay ngược lại không tệ, không khỏi dùng thêm mấy phần sức lực, đem cả khuôn mặt cô cũng kéo tới vụn vụn.

Khương Từ lẩm bẩm một tiếng trong cổ họng, đưa tay vỗ tay của anh. Tần Trầm sợ rơi kim, vội vàng bắt lấy tay cô. Ngón tay Khương Từ vô ý thức thu hẹp, nắm lấy ngón tay của anh, há miệng, mơ hồ gọi gì đó.

Tần Trầm không nghe rõ, chỉ mơ hồ phân biệt được cái gì mà “Chứ”.

“!@#%\$#@, ông đây mới 28, hào hoa phong nhã.” Anh nhẹ nhàng đẩy ngón tay của Khương Từ ra, thả lại bên người cô.

Hai chai truyền xong, y tá rút kim, Khương Từ vẫn còn chưa tỉnh, Tần Trầm không thể làm gì khác hơn là thay cô ấn lên lỗ kim, trong lòng phiền não không dứt, nhưng vừa nhìn thấy quầng mắt thâm đen của cô, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm đánh thức, vứt cô ở trên giường bệnh, đứng dậy đi ra bên ngoài ăn cơm tối.

Nửa giờ sau, anh xách hai xách hộp trở lại phòng khám, Khương Từ đang khom lưng mang giày.

Anh đưa hộp cơm cho Khương Từ, “Ăn nhanh đi, ăn xong rồi đi.”

Khương Từ nhận lấy, mở hộp cơm, tách dưa tiện lợi ra, buông mắt nói tiếng cảm ơn.

Tần Trầm hừ một tiếng, “Nửa ngày này không biết làm chậm trễ bao nhiêu buôn bán.”

Cổ họng Khương Từ khô rát, từ từ nhai thức ăn, “Mùa ế hàng không có nhiều người.”

“...” Tần Trầm không nhận được cốc đầu cô một cái, “Có lương tâm hay không?”

Khương Từ khẽ nhú mày, “Đừng cốc tôi, váng đầu.”

Tần Trầm cảm thấy tiếp tục ở chỗ này nhất định sẽ bị cô làm tức chết, đứng dậy ra khỏi phòng khám, châm thuốc, đứng ở cửa. Cũng không lâu lắm, Khương Từ đi ra, “Về thôi.”

Trên đường trở về khách sạn, hai người cũng không nói chuyện. Đến cửa, Khương Từ mở cửa đi xuống, đem biển “Tạm ngừng buôn bán” cất đi.

Tần Trầm yên lặng nhìn, lúc cô đang muốn vào cửa, chợt mở miệng: “Khương Từ.”

Khương Từ dừng bước, xoay người nhìn anh.

“Lần trước tôi nói chuyện có chút khó nghe, cô đừng để ý.”

Trước cửa có một chiếc đèn, Khương Từ đứng ngược sáng, vẻ mặt nhất thời không thấy rõ, giọng nói rất nhẹ, giống như một làn khói mỏng, gió thổi là tan, “Không sao... Anh nói đúng.”

Sáng hôm sau, Tần Trầm “Rầm rầm rầm” tới gõ cửa phòng cô.

Khương Từ cảm còn chưa khỏe, hơi sợ lạnh, mặc một chiếc áo khoác lên màu xanh dương. Tần Trầm chợt tiến vào phòng Khương Từ, đặt bát cháo nóng trong tay lên trên bàn, nhét cái thìa vào trong tay Khương Từ, “Về không được thì nghỉ ngơi, so đo cái gì.”

Khương Từ từng thìa từng thìa ăn bát cháo, giọng nói khàn khàn, “Anhh thì biết cái gì?”

Tần Trầm châm thuốc, nhìn lướt qua đồng sách dưới đáy bàn, cái mà lý luận, cái gì mà khái luận, cái gì mà trường phái kỹ xảo... Anh vắt chân ngồi xuống mép giường, nhú mày, “Tôi không hiểu? Họa sĩ giống như cô vậy, phòng nhỏ ta thuê trước kia cũng có tám người.”

Khương Từ liếc anh một cái, “Anh ở Bắc Kinh làm gì?”

Tần Trầm nhàn nhạt trả lời: “Cái gì ra tiền thì làm — mau ăn đi, cho cô nghỉ một ngày, đừng vui mình ở trong nhà, đi ra ngoài dạo một chút đi.”

“Không biết đi chỗ nào.”

“... Vậy đến thành phố Chu nhập hàng với tôi.”

Vẫn là chiếc kia Santana rách, lung la lung lay, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành sắt vụn, dù sao Tần Trầm cũng không vội, chậm rãi chạy, một đường ngâm nga bài hát. Thời tiết hôm nay rất tốt, sắc trời màu xanh lam làm say lòng người, những đám mây lơ lửng trôi, giống như người chăn dê đang nhàn nhã đuổi theo bầy dê.

Xe đi vào trong thanh phố Chu, dọc đường có thể thấy được trên bức tường là “Trong sạch gia truyền” “Thanh Liên thói cũ” “Thủy Bộ danh dự gia đình”. Tần Trầm quẹo vào một cửa hàng, bảo Khương Từ giúp chọn đệm kê ly một tay.

Khương Từ lần đầu tiên tới đây, các kiểu sản phẩm tranh nhau xông vào tầm mắt, không kịp nhìn. Cô đi dạo đến căn phòng cách vách, nhìn thấy một cái váy dài nửa người màu xanh đen, tầng tầng lớp lớp, hoa văn phức tạp.

“Bảo cô chọn đồ, lại chạy đi đâu?” Tần Trầm đi theo, thấy cô đang yên lặng nhìn chiếc váy, dừng một chút, “Thích?”

Ông chủ vội vàng tới, “Kim hoa, thích thì thử một chút đi, toàn bộ váy ở chỗ chúng tôi đều thêu nhuộm thủ công, rất đẹp.”

Tần Trầm chọn bộ màu trắng, tháo cái váy kia xuống, nhét vào trong ngực Khương Từ, “Thử đi.”

Anh châm điều thuốc, dựa vào cửa, chờ Khương Từ ra ngoài.

Chốc lát, cửa phòng thử đồ mở ra, Khương Từ mặc váy, có mấy phần không được tự nhiên, nghiêng đầu tìm gương.

Tần Trầm khẽ nâng ánh mắt lên, nhìn về phía Khương Từ.

Tóc đen, áo trắng, váy xanh, ánh mắt đen nhánh giống như bầu trời đêm.

Anh đột nhiên nghĩ đến một ca khúc.

Khương Từ hỏi ông chủ bao nhiêu tiền.

“Cái váy này 200 tệ, áo 80.”

Hai trăm tám mươi tệ, có thể mua ba bản họa tập rồi.

Ông chủ thấy Khương Từ do dự, tiếp tục khuyên nhủ: “Cô mặc cái váy kim hoa này rất đẹp, toàn bộ quần áo chỗ chúng tôi đều là làm thủ công, giá bán sỉ, không đắt.”

Tần Trầm hít một hơi thuốc thật dài, “Mặc đi, tôi mua cho cô.”

Ông chủ mở cờ trong bụng, “Váy để tôi gói bộ quần áo lúc đầu của cô lại.”

Khương Từ lắc đầu, “Không, không thích hợp với tôi.” Cô đưa tay cản ông chủ lại, vào phòng thử đồ đổi lại quần áo của mình.

Trên đường về, Tần Trầm hỏi cô tại sao không lấy bộ đồ đó.

Khương Từ dựa vào thành ghế, trong ngực ôm một cái ôm gối, “Tôi cũng không ở Đại Lý cả đời, tôi phải tiết kiệm tiền.”

Tần Trầm liếc nhìn cô một cái, “Tất cả tiền đều là tôi bỏ ra, coi như cho cô.”

“Anh có tiền thì không bằng đổi cái xe rơm này trước,” Về mặt Khương Từ bình thản, “... Tôi không có thói quen thiếu nhân tình người khác.”

Tần Trầm cười một tiếng, “Cô tiết kiệm tiền định đi đâu?”

Khương Từ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Bắc Kinh thôi.”

Tần Trầm “Ừ” một tiếng, không biết sao, lại không có mở miệng nữa.

Buổi tối, quây rượu ở khách sạn náo nhiệt như cũ, Khương Từ ở trong phòng đọc sách một lát, đi ra ngoài tản bộ, vừa vặn nhìn thấy Tần Trầm bị ồn ào lên đẩy lên sân khấu, có người nhét cây đàn guitar vào trong tay anh.

Ngược lại Khương Từ không ngờ Tần Trầm còn có thể đánh đàn ghi-ta, có chút hăng hái dừng bước lại.

Tần Trầm ở trên ghế ngồi, ôm đàn ghi-ta điều chỉnh tư thế, điều chỉnh mấy cái dây cung, thanh thanh cuống hống: “Thôn trang phương Bắc có một cô gái phương Nam, cô luôn thích mặc váy nhuộm máu đào đứng ở bên đường, lời của cô không nhiều lắm nhưng khi cười lên ấy sao mà bình tĩnh du dương, trong ánh mắt nhu nhược của cô chứa cái gì, là tư niệm ưu thương...”

Trong lúc anh vô tình ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Khương Từ ở trong đám người.

Tóc đen như mực, ánh mắt của cô dưới ánh đèn yên lặng sâu thẳm.

Cô gái phương Nam, chúng ta đều ở đây chịu nhịn khá dài.

Mùa đông của thành phố Sùng tới rất nhanh, lại sắp tới lễ Giáng Sinh, Lương Cảnh Hành biết được Đàm Hạ muốn về nước. Nửa năm nay, anh đã bị bản lĩnh đánh thái cực của Đàm Hạ làm cho tâm lực vô cùng mệt mỏi. Tìm cô nói mấy lần, cô chỉ mượn cớ trở về sẽ bàn lại. Lần trò chuyện gần đây nhất, Đàm Hạ định về nước, nói lên yêu cầu đón máy bay.

Lương Cảnh Hành đợi ở cửa ra nửa giờ, liền nhìn thấy phía trước có một bóng dáng nữ sinh cao gầy đang đi tới, vẫy vẫy tay với anh, “Thầy Lương!”

Về mặt Lương Cảnh Hành lạnh nhạt, chờ Đàm Hạ đến trước mặt, đem va li của cô bỏ vào cốp xe, thuận tay mở cửa ghế ngồi phía sau ra.

Đàm Hạ cũng làm như không thấy, trực tiếp lên chỗ tay lái phụ.

Lương Cảnh Hành cho xe chạy, cũng không nhìn cô, “Thắt dây an toàn.”

Lái xe hơn mười phút, Lương Cảnh Hành không nói một lời. Đàm Hạ cầm điện thoại di động, ngón tay chuyển động như bay, chợt cười một tiếng, giọng nói làm như cười giỡn, “Thầy Lương, ngài đây cũng không phải là thái độ thành tâm nói chuyện làm ăn.”

“Đàm tiểu thư, bình tĩnh mà xem xét, người chân chính không hề có thành ý chỉ sợ không phải tôi.”

Đàm Hạ cười, “Thầy cũng là thương nhân, sao lại không biết đạo lý treo giá đầu cơ kiếm lợi.”

“Em muốn bao nhiêu tiền?”

Đàm Hạ nghiêng đầu liếc anh một cái, “Em không dám tự định giá, cái này cần phải xem xem tác giả ở trong suy nghĩ của thầy trị giá bao nhiêu.”

Lương Cảnh Hành mặt mày trầm túc, không trả lời.

Ánh mắt Đàm Hạ dời khỏi điện thoại di động, cười nói: “Sau khi Khương Minh Viễn gặp chuyện không may, ba em giận đến mức thiếu chút nữa đốt bức tranh kia. Em cũng là người học vẽ, cảm thấy bức vẽ không tệ, hủy đi thì thật đáng tiếc, tìm ba em xin lại — cho nên, bây giờ thầy còn có thể nhìn thấy bức tranh này, có một nửa công lao của em. Xem xét một điểm này, thầy mời em ăn một bữa cơm tối cũng không quá đáng chứ?”

Lương Cảnh Hành cũng chẳng thèm quanh co với cô, “Em trực tiếp nói giá đi.”

Đàm Hạ cười, cũng không để ý đến Lương Cảnh Hành cự tuyệt, “Tiền đối với thầy mà nói hoàn toàn không phải vấn đề. Ba em làm bất động sản, mấy năm nay đang hướng sản nghiệp chuyển sang quỹ đạo khác, thầy hẳn có hiểu biết ở phương diện này, ba em có ý định hợp tác với thầy.”

“Thì ra là vì phương diện làm ăn.”

“Không phải,” Đàm Hạ lắc đầu, cười như không cười, “Em thật sự muốn dây dưa không dứt với thầy, hết cách rồi, lùi lại mà cầu việc khác, thuận tay giúp ba em một tay.”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành trầm trầm, “Đàm tiểu thư, tôi cũng không phải nhất định phải có bức họa này.”

Đàm Hạ nhún vai một cái, “Em không quan tâm, dù sao lúc nào thầy với ba em chính thức hợp tác, em liền đem bức tranh cho thầy. Thầy không cần thì cũng không còn người nào muốn, treo chán rồi, không thể làm gì khác hơn là làm củi đốt thôi.”

Lương Cảnh Hành không tiếng động thở dài, đầu năm nay, tiểu cô nương thật là một người so với một người càng khó đối phó.

Lương Cảnh Hành đưa Đàm Hạ về nhà họ Đàm, trên đường về gọi điện thoại cho Hứa Tấn Hoan, đơn giản rõ ràng tóm tắt lại chuyện này.

Hứa Tấn Hoan cười không thể ngừng, “Từ trên trời giáng xuống khoản nợ phong lưu, cái người này sao lại chọn phải một Lolita hung hãn.”

Lương Cảnh Hành nào còn tâm tình nói giỡn với cô.

“Danh tiếng của Đàm Huy không tốt, anh đừng mạo hiểm hợp tác với ông ta. Lương Cảnh Hành, em nói câu anh đừng không thích nghe... Em cảm thấy anh có chút để tâm vào chuyện vụn vặt.”

Lương Cảnh Hành không lên tiếng.

“Bản thân Khương Từ không nhất định để ý, anh thật sự không cần đem sự nghiệp của mình góp vào. Đừng giằng co, chẳng phải tiểu cô nương ý vào anh muốn mới không sợ gì sao?”

Cúp điện thoại, Lương Cảnh Hành dừng xe, ngồi yên lặng, đột nhiên muốn hút thuốc lá — nhưng anh đã cai hơn nửa năm rồi, sớm qua mấy ngày gian nan nhất kia.

Bên ngoài có gió, cành cây hoa phượng trên đỉnh đầu bị gió thổi gãy, “Rầm” một cái nện ở trên mui xe.

Suy nghĩ bị cắt đứt, anh ngẩng đầu liếc nhìn, đột nhiên nghĩ đến năm ngoái có một buổi tối, Khương Từ ngồi ở trên mui xe, cặp chân đung đưa, cười tủm tỉm gọi anh “Thầy Lương ” .

46. Chương 46: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (05)

Gần tới cuối năm, trong công ty tự giác nổi lên phong trào dọn dẹp. Lưu Nguyên cũng bị lây, ngày hôm nay sau khi hết giờ làm ở lại phòng làm việc của Lương Cảnh Hành sắp xếp lại tài liệu.

Thư từ, hợp đồng, công văn... Lưu Nguyên phân ra thành từng loại một.

Lương Cảnh Hành cũng ở đây sửa sang lại Email, hỏi Lưu Nguyên: “Ngày kết hôn cậu đã chọn xong chưa?”

Lưu Nguyên ném tài liệu không dùng nữa vào một cái hộp chuyên dụng, “Rồi ạ, ngày 18 tháng ba.”

Lương Cảnh Hành có mấy phần tim đập mạnh và loạn nhịp, cho đến lúc này mới phát giác, bất tri bất giác không ngờ đã qua một năm. Tháng một Khương Từ tròn 20, mà tháng ba, anh cũng qua tuổi 32.

Lưu Nguyên không cảm thấy gì, động tác trong tay không ngừng, tiếp tục nói về chi tiết hôn lễ, áo cưới, nhẫn cưới, kiểu dáng thiệp mời vân vân, “... Chờ khi kết hôn, em cùng anh em đồng thời kiếm tiền, mua cho ba mẹ em một căn nhà lớn hơn trong huyện, điều kiện chữa bệnh ở trong huyện tốt hơn...” Lưu Nguyên ngừng nói, cầm lên một bao bì chuyển phát nhanh vẫn chưa được mở nằm ở trong hộp giấy, “Anh Lương, cái này anh còn cần không?”

Lương Cảnh Hành hoàn hồn, liếc nhìn thứ trong tay cậu, “Cái gì?”

Lưu Nguyên lật mặt sau của chuyển phát đơn ra, “Ừm... Em xem một chút, khu Triều Dương Bắc Kinh... Khương...” Lưu Nguyên tròn to hai mắt, kích động đến giọng nói cũng biến đổi rồi, “... Khương tiểu thư ký gửi!”

Vừa dứt lời, Lương Cảnh Hành đã từ trên ghế dựa bật dậy, đoạt lấy chuyển phát nhanh trong tay cậu, vài cái mở ra.

Vậy mà bên trong trừ giấy phác họa, không còn gì khác.

Lương Cảnh Hành hít sâu một hơi, đem giấy phác họa mở ra. Một gốc cây hoa đào, bên cạnh viết hai câu thơ: “Nhập mục giai xuyên sắc, quân khả đồng thử tâm (Sắc đỏ lọt vào trong tầm mắt, quân có cùng tâm này hay không – dịch mà không biết có đúng hay không nữa)?” Góc giấy có một chữ kí “Từ”, ngày vẽ là... Ngày mừng chín tháng ba năm ngoái.

Lưu Nguyên nhìn chằm chằm vào Lương Cảnh Hành, lại thấy vẻ vui mừng trên mặt anh dần dần biến mất, giữa lòng mày chỉ còn lại sự chán nản, không khỏi mở miệng hỏi: “Anh Lương, Khương tiểu thư nói gì?”

Lương Cảnh Hành day mi tâm, đem bức vẽ úp ngược lên trên bàn, giọng nói khàn khàn, “Năm trước.”

Khi đó, cô lấy một bông tai hình quả lựu đỏ bỏ vào trong tay anh, cười nói: “Anh nhất định phải thích phần quà tặng này, mấy ngày nữa còn có một phần khác.”

Vậy mà sau khi anh trở về thành phố Sùng, đóng tài liệu tích như núi, chỉ để cho Lưu Nguyên sắp xếp lại văn kiện buôn bán cùng với bưu kiện chuyển phát nhanh, trời xui đất khiến, cuối cùng để lọt cái này.

Cô đứng cảm hơn anh, sớm đem một viên đá ném mạnh vào bình ngọc, tha thiết hỏi anh: “Quân khả đồng thử tâm?”

Hoặc là sớm hơn, ngay từ đêm đó bọn họ ngồi ở trên ghế dài rách nát, cô hỏi anh có biết trước kia Vân Nam có một loại thuốc lá, gọi là “Hoa sơn trà” hay không.

“Tôi đi ra ngoài một chuyến.” Lương Cảnh Hành lấy áo khoác cùng chìa khóa, đi nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Dừng xe ở đường hà vương động, Lương Cảnh Hành mặc áo khoác vào, đôi tay đút vào túi áo, giẫm lên cành khô lá héo úa đầy đất, đi vào nhà Khương Từ. Lúc Khương Từ đi không để lại chìa khóa, Lương Cảnh Hành sợ về sau không vào được, định đổi khóa. Nhưng sau khi đổi khóa, anh một lần cũng không đi qua.

Bên trong vẫn y như cũ, ngay cả tây trang của anh cùng mấy bộ quần áo của Khương Từ vẫn còn phơi ở trước cửa sổ, đã sớm phơi khô rồi, tích một lớp bụi.

Mùa đông trời tối sớm, trong nhà âm u, tỏa ra một cỗ mùi bụi bặm lâu không người ở. Lương Cảnh Hành bật đèn, ngồi xuống trên ván giường. Rèm cửa bị anh kéo ra một nửa rủ xuống trên ván giường, tích tụ một tầng bụi bặm như bông. Lương Cảnh Hành liếc mắt nhìn, đứng lên treo lại rèm cửa, treo lại như cũ cho cô, sau đó vào phòng tắm rửa tay.

Trên bồn rửa tay còn để dầu gội cùng sữa tắm chưa dùng hết, mở khóa vòi nước, một cỗ vị gỉ sắt, chảy một lát nước mới trong suốt.

Lương Cảnh Hành rửa tay xong, lau tay, xắn tay áo lên, trở về phòng ngủ dọn dẹp bụi trên bàn học cùng giá sách.

Anh kéo ngăn kéo ra, bên trong chứa các loại đồ vật như gôm tẩy, kim cài áo, bưu thiếp, đều là mấy đồ chơi nhỏ mà con gái yêu thích.

Sâu trong ngăn kéo, anh phát hiện một quyển album ảnh.

Lương Cảnh Hành đột nhiên ý thức được, anh thế nhưng không có hình của Khương Từ.

Hô hấp hơi chậm lại, tim lại cảm thấy đau nhức.

Anh ngồi xuống, mở album ảnh ra.

Trên tấm ảnh đầu tiên ghi một hàng chữ, “Mừng trăm ngày”, trong hình là một bé gái béo ụt ịt, ngũ quan chen thành một đống, căn bản không nhìn ra bộ dáng thanh lệ như bây giờ. Lật về phía sau nữa, là hình đầy năm, mặc áo mỏng màu hồng nhạt, cầm trong tay quả chuối tiêu, nhìn chăm chăm ống kính, vẻ mặt hết sức mất hứng.

Lui về phía sau nữa, trên mặt cô dính đầy bùn đất khóc đến tê tâm liệt phế, bị người chụp được; hoặc là mặc váy đầm đậm điệu dàng khéo léo ngồi, tiểu công chúa thật giống như cô giáo dạy kèm tại gia nghiêm khắc, cũng không biết lúc chụp hình phải dỗ bao lâu mới có thể làm cho cô ngoan ngoãn nghe người ta định đoạt; lại có ảnh cầm bút sắp mẫu vẽ loạn trên giấy, vẽ mặt chuyên chú, mơ hồ đã có ngạo khí từ chối người ngàn dặm bấy giờ.

Theo trình tự thời gian, từng tờ từng tờ, xuyên suốt cho đến tận bây giờ.

Bức ảnh tiếp theo, là vào sinh nhật mười lăm tuổi của cô ngày đó, mặc lễ phục nhỏ màu trắng, một tay vịn lan can, đứng ở trên cầu thang, hơi giương cằm, kiêu ngạo mà dè dặt.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành dính ở trên bức hình này, thật lâu cứng không dời đi. Qua hồi lâu, anh rút tấm ảnh này ra, nhét vào trong túi áo khoác.

Lật sang trang tiếp theo, nhất thời sững sờ.

Ảnh gia đình, trong hình Khương Từ chỉ mới năm tuổi, rúc vào trong ngực một người phụ nữ tuổi còn trẻ. Người phụ nữ mặt mày hiền hòa, nhã nhặn lịch sự dịu dàng — chính là người Khương Từ đã vẽ.

Về mẹ của Khương Từ, Lương Cảnh Hành chỉ nghe qua. Khi đó Khương Minh Viễn buôn bán đã được mấy năm, đúng lúc đang dần dần phát lên, Khương phu nhân lại bị ung thư mà qua đời.

Anh không nghe Khương Từ chủ động nhắc tới mẹ của cô bao giờ, ngày trước vẫn cho là ước chừng lúc Khương phu nhân đi Khương Từ còn quá nhỏ, cho nên tình cảm không sâu. Nhưng nếu tình cảm thật sự không sâu, nét bút sao có thể phong phú tinh tế như vậy, chút nào hoàn toàn hiện ra. “Cánh ve” mỏng manh, chỉ tồn tại trong một mùa hè, tựa như tuổi thơ của cô chưa kéo dài đã vội vàng kết thúc.

Lương Cảnh Hành không đành lòng nhìn tiếp, hít một hơi thật sâu, đóng album lại, cúi đầu ngồi yên lặng trong chốc lát, gọi điện thoại cho Đàm Hạ.

Sinh nhật hai mươi tuổi của Khương Từ cũng không nói cho ai, trôi qua lặng yên không một tiếng động, sau đó bắt đầu chuẩn bị lễ mừng năm mới.

Trong khoảng thời gian này, cô nghe Tần Trầm khuyến cáo, không hề liều chết mà vẽ nữa. Mùa đông ở Đại Lý hình như tới rất chậm, cô không có việc gì liền đi đến bờ biển, ngồi xuống chính là một buổi chiều. Cứ như vậy, có lúc ngược lại linh cảm có thể chợt hiện, hoàn thành mấy tác phẩm thật tốt.

Qua hai mươi sáu tháng mười hai, khách sạn ngừng buôn bán, bảo vệ cùng mấy dì dọn dẹp cũng nghỉ sớm về nhà, khách sạn to như vậy, chỉ còn lại hai người Khương Từ và Tần Trầm.

Tần Trầm không nhàn rỗi chúc nào, mua vài chậu tắc vàng trang trí đại sảnh, lại từ trên xuống dưới dán câu đối xuân. Khương Từ hỏi anh cần gì phải phí công phí sức, dù sao cũng không có ai khác.

“Năm là cho chính mình, quan hệ gì với người khác — cô đừng chỉ đứng nhìn nữa, nhanh đi vẽ hai bức tranh vui mừng treo lên.”

Khương Từ tự nhiên mặc kệ anh.

Giao thừa hôm đó, Khương Từ gọi một hồi cũng không thấy người đâu, vào phòng bếp mới phát hiện anh đi mua bột mì trở lại, đang làm vỏ sủi cảo.

Tần Trầm liếc nhìn cô một cái, “Cũng mấy giờ rồi, lúc này mới rời giường.”

Khương Từ đưa tay chọc chọc bột mì trên bàn, bị Tần Trầm đánh tay một cái, “Rửa tay xong muốn chọc thế nào thì chọc.”

“Có đồ đông lạnh, cần gì phí sức như vậy.”

Tần Trầm “Chặc chặc” thở dài, “Cô trôi qua có bao nhiêu tạm bợ, sủi cảo lễ mừng năm mới đương nhiên phải tự mình gói mới có ý nghĩa.”

Khương Từ rửa tay, cầm một nắm bột mì trong tay, hỏi anh: “Anh không phải là người Đại Lý sao, lễ mừng năm mới sao lại học người phương Bắc ăn sủi cảo.”

“Tôi nói tôi là người Đại Lý lúc nào?” Anh cười cười, không nhịn được trêu chọc cô, “... Tôi là người Côn Minh.”

“...”

“Ở Bắc Kinh mười năm, thói quen.”

Khương Từ dừng một chút, vẫn nhịn không được hỏi, “Người nhà anh đâu?”

“Không có.”

Khương Từ “À” một tiếng, “Cũng giống tôi.”

Tần Trầm không nhịn được giương mắt nhìn cô, cô cup mắt xuống suy nghĩ, vỏ viên nắm bột mì giống như nặn đất sét, vẻ mặt còn bình thản hơn so với anh.

“Đừng hành hạ nó nữa,” Tần Trầm đưa tay đoạt lấy bột mì trong tay cô, mò lên một cái chai bia đưa cho Khương Từ, “Cầm đi rửa sạch, qua đây hỗ trợ.”

Trước kia Khương Từ chưa tự mình gói sủi cảo bao giờ, dù sao lúc này rảnh rỗi nhàn chán, liền theo lời rửa sạch chai bia, dựa theo phương pháp Tần Trầm dạy cán bột mì. Lúc ban đầu không nắm được trọng điểm, không phải quá mỏng thì là quá dày, hoặc là dày mỏng không đều. làm mỏng hơn mười cục bột, dần dần nắm giữ phương pháp, tốc độ cũng mau.

Cô lăn bột trong chốc lát, liếc mắt nhìn trong tay Tần Trầm.

“Cô muốn gói?”

Khương Từ gật đầu, “Tôi thử một chút.”

Tần Trầm cầm vỏ bánh, bên giã giải bên làm mẫu, “Đem nhân bánh đặt ở chính giữa, đừng cho quá nhiều cũng đừng quá ít, khép lại, sau đó đem mép bánh nắn lại.” Anh mở tay ra, “Được rồi, chỉ đơn giản như vậy.”

Khương Từ bắt chước làm theo, bọc thành một quả cầu, vỏ bánh khó khăn lắm mới có thể khép lại,

“...” Tần Trầm nhìn trong đồng sủi cảo cân xứng xinh đẹp của mình xông vào một ngoại tộc như vậy, “... Thật xấu xí.”

Khương Từ không tức giận chút nào, lại bọc bảy, tám cái, lớn nhỏ khác nhau đáng vẻ bất đồng.

Tần Trầm không nhịn được chế nhạo, “Rất tốt, còn lại, cô tự giải quyết đi.”

Mắt thấy gói 180 cái, sợ là phải đến năm sau mới được ăn, Tần Trầm đuổi Khương Từ đi nấu nước. Anh tăng nhanh động tác, định một hơi gói hết đồng còn dư lại, vừa nhắc mắt nhìn thấy bên trong lọ đường còn đường trắng, lại nhìn Khương Từ, cô đang hết sức chuyên chú canh nồi nước, liền lặng yên không một tiếng động múc một muống đường, bỏ vào trong vỏ bánh cuối cùng, lại làm một kí hiệu ở bên trên.

Tần Trầm đem hai ghế dây mây xếp vào trong đại sảnh, trải khăn trải bàn lên bàn nhỏ, bưng hai đĩa sủi cảo lớn lên, lại mở TV quanh năm phủ bụi. TV treo cao, muốn nhìn phải ngược cổ, chỉ coi như nghe tiếng động, gia tăng chút không khí.

Tần Trầm mang đến đồ uống colktail, lấy ra ba bình bày trên bàn, “Mua cho cô, chỉ có tám độ.”

Khương Từ lăm bầm một câu: “Tám độ cũng sẽ say.”

“...”

Hai người ngồi xuống, bắt đầu ăn sủi cảo.

Ăn mấy cái, Khương Từ đột nhiên “A” một tiếng, ngừng động tác, “Cái này sao lại ngọt như vậy.”

“!@#%\$@, tôi chỉ gói một cái như vậy, còn bị cô ăn được.”

Khương Từ vui vẻ, “Nói rõ vận khí tôi tốt.”

“Ừ,” Tần Trầm trong đầu buồn bực nhấp một hớp bia, “Khởi đầu tốt đẹp.”

Khương Từ liếc anh một cái, cười nói: “Hôm nay anh ngược lại nói được mấy câu tiếng người.”

47. Chương 47: Thuốc Nhuộm Màu Xanh Biếc (06)

Ăn cơm xong, hai người đánh bài nửa ngày. Khương Từ kỹ thuật kém, nhưng vận may không chịu nổi, một buổi chiều liền đánh tanhg tiền về máy bay từ trong tay Tần Trầm.

Buổi tối cũng là ăn sủi cảo, sau đó hai người mang rượu lên trên sân thượng hóng gió. Sân thượng cũng được Tần Trầm sửa lại, nửa lộ thiên, mái gỗ, phía dưới bày hai ghế sofa thoải mái, theo như Tần Trầm nói, đây là đặc biệt chuẩn bị cho sau này suốt đêm xem World Cup.

Anh vào phòng khách mang TV cùng điều khiển lên, cắm điện vào, bật kênh CCTV.

Sau khi chuẩn bị xong, ngẩng đầu nhìn Khương Từ. Cô đang nằm úp sấp trên lan can nhìn ra biển xa, trong bóng đêm, mái tóc đen dài xõa ở phía sau, bị gió thổi lên, lại rơi xuống.

Tần Trầm đứng yên một lúc, lên tiếng: “Đến đây đi, đừng để bị cảm.”

Tiết mục tám giờ cuối năm bắt đầu, trên TV nhốn nháo hò hét, không phải là gọi con cái về nhà đoàn tụ, chính là cảnh gia đình vui sum họp chúc tân xuân, tôn lên tình cảnh hai người, tựa như chuyện cười.

Hai người coi TV là nhạc nền, bắt đầu câu được câu không nói chuyện phiếm.

“Tần Trầm, tôi định năm sau đi Bắc Kinh.”

“Tiền góp đủ rồi hả?”

Khương Từ cười hì hì một tiếng, “Vốn là không đủ, qua xế chiều hôm nay lại vừa vặn đủ rồi.”

“...”

“Anh nói một chút chuyện ở Bắc Kinh cho tôi đi, cho tôi tham khảo?”

Tần Trầm uống một hớp rượu, “Sự tích của tôi quá mức vinh quang sáng chói, cô tham khảo không được.”

Khương Từ tháo giày, ngã người tựa vào trên ghế sa lon, “Vậy thì nói một chút sự tích vinh dự của anh.”

Tần Trầm nhàn nhạt mà nói ra: “Không có gì hay để nói.”

Khương Từ cười một tiếng, cũng không miễn cưỡng. Cô thật là tám độ cũng có thể say, giờ phút này uống hai chai cocktail đã ngấm men rượu, trên mặt đã bắt đầu nóng lên. Cô nắc cục một cái, “Tôi nằm một lát, nửa giờ nữa, gọi tôi dậy.” Người ngã xuống, cánh tay khoác lên trên tay vịn ghế sa lon, gối đầu lên.

Tần Trầm liếc nhìn cô một cái, đi xuống cầm tờ chăn mỏng lên, đắp lên người cô. Minh lại mở chai bia ra, vừa uống vừa mặt không thay đổi xem tiết mục trên ti vi.

Không biết qua bao lâu, Khương Từ đỡ trán, nặng nề nâng đầu lên, cau mày hỏi Tần Trầm: “Mấy giờ rồi?”

Tần Trầm hoàn hồn, lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, “Mười một giờ.”

“Sao anh không gọi tôi dậy?”

“Gọi, nhưng cô không tỉnh, còn mắng tôi hai câu, lòng tốt mà bị coi là lòng lừa.”

Khương Từ hoài nghi, “Tôi ác liệt như vậy?”

Tần Trầm cười một tiếng, “Giờ cô mới biết? Cô bình thường có phải cảm thấy mình có phần quá tốt bụng hay không?”

Xa xa đã có âm thanh đót pháo hoa, Tần Trầm đứng lên, “Đứng lên bắn pháo hoa.”

“Nơi này có thể bắn?”

“Không phải kiểu lớn, sẽ không có chuyện gì.”

Hai người đi xuống lầu mang pháo hoa mua được lên, đót từng cây từng cây.

Không biết bắn bao lâu, lỡ tai Khương Từ cơ hồ bị tiếng nổ làm cho không nghe được âm thanh nào khác, cô cất tiếng cười to, vừa bịt lấy lỗ tai, vừa né tránh Tần Trầm giả bộ ném pháo hoa về phía cô.

Một lỗ hồng, phía bầu trời xa xa lửa khói lửaA Từng cụm từng cụm leo lên, cùng giọng nói người chủ trì trên TV đếm ngược hòa lẫn vào nhau.

Khương Từ cùng Tần Trầm đều hết sức ăn ý ngừng lại, trong lòng lăm lăm, năm, bốn, ba, hai, một.

Lại là một năm.

Tần Trầm nói: “Năm mới vui vẻ.”

Vậy mà anh không nghe thấy đáp lại, Khương Từ chậm rãi giương mắt, “... Tôi muốn gọi điện thoại.”

“Gọi đi.”

“... Tôi không thể gọi.”

Tần Trầm dừng một chút, móc điện thoại di động của mình ra đưa cho cô, “Dùng của tôi, số Bắc Kinh.”

Khương Từ nhận lấy, nhập vào dãy số đã nhớ kỹ trong lòng.

Tần Trầm nhìn cô chăm chăm.

Ngón tay của cô đang khế run, đặt lên trên nút gọi, lại chậm chạp không thể ấn xuống, cắn chặt môi, cặp mắt vắng lặng mà sâu thẳm, nổi lên một tầng sương mù, giống như muốn khóc.

Tần Trầm một tay đoạt lại điện thoại di động, “Tôi gọi giúp cô.”

“Không được!” Khương Từ hoảng sợ, đưa tay đoạt lấy.

Tần Trầm giơ điện thoại di động lên cao, “Số người đàn ông của cô?”

Khương Từ gấp đến giật chân, “Tôi không gọi, anh đem điện thoại di động đưa cho tôi!”

“Tôi hỏi cô, đây là số người đàn ông của cô?”

Khương Từ cắn chặt môi, chỉ là phí công bắt cánh tay anh. Tần Trầm chợt đưa điện thoại di động cất vào trong túi, nắm hông cô một cái, tiến lên một bước, mạnh mẽ đặt cô lên lan can, cúi đầu.

Hơi thở nóng rực mang theo mùi rượu gần trong gang tấc, phun tại chóp mũi, hai cánh tay giống như đúc bằng sắt, siết chặt lấy, không thể động đậy. Khương Từ theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, giọng nói phát run, “... Tần Trầm, anh buông ra.”

Tần Trầm nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thâm trầm mà nóng bỏng, “Khương Từ, theo tôi đi.”

Khương Từ khiếp sợ, trong đầu nhất thời trống rỗng, chỉ nói: “... Anh... chính anh nói, tôi không phải khẩu vị của anh... Chẳng lẽ anh thích tôi?”

“Đi theo tôi, sẽ không để cho cô chịu khổ.”

Khương Từ thở dốc một hơi, “... Trong lòng tôi có người.”

“Quên.”

“Không thể quên được, trừ phi đem trái tim tôi móc ra.”

Nhất thời yên lặng.

Tần Trầm buông lỏng tay, “Khóc cái gì, không theo thì không theo.”

“Tôi không có...” Khương Từ giơ tay lên sờ mặt, ngơ ngẩn.

Ánh mắt Tần Trầm phức tạp, nhìn cô một lần cuối cùng, đi vòng qua bên cạnh cô, trở lại ghế sa lon, nhặt chai rượu lên một hộp uống hơn phân nửa.

Cả người giống như trần trụi, cởi bỏ áp giáp, lại thành linh bị một mũi tên nhọn bắn vào trái tim, bất ngờ không kịp phòng bị, lập tức máu thịt be bét. Khương Từ ngồi xồm xuống. Vùi đầu vào giữa hai cánh tay, cắn chặt môi, bả vai run rẩy kịch liệt.

Cô cũng không dám để mặc bản thân không chút kiêng kỵ nghĩ đến người kia, bởi vì vừa nghĩ tới sẽ trở yếu nên đuối, từ từ dâng lên một chút hối hận từ trước đến nay không hề có.

Nhưng không rời khỏi che chở của anh, cô làm sao có thể chân chính trở nên kiên cường — cô không muốn làm một cây tâm gửi, chỉ muốn trở thành một gốc anh đào nở hoa rực rỡ.

Tần Trầm yên lặng ngồi trong chốc lát, Khương Từ cũng từ phía lan can đi tới. Cô đã lau khô nước mắt, mắt lại vẫn ẩm ướt, đen mà sáng ngời.

Tần Trầm liếc nhìn cô một cái, “Mới vừa rồi trên cô thôi, đừng coi là thật.”

Khương Từ yên lặng chốc lát, gật đầu một cái.

“Cô thôi học chính là vì người này?”

“Ừ.” Khương Từ hít sâu một hơi.

Tần Trầm trầm trầm mà cười một tiếng, “Khó trách liều mạng như vậy.”

“Anh ấy hơn tôi mười hai tuổi, ” Khương Từ ngồi xuống, lấy tay che mặt, giọng nói khàn khàn, giống như một cây cung kéo căng đến mức tận cùng, “... Nếu không liều mạng, thì thật sự không đuổi kịp.”

Tần Trầm không lên tiếng.

Yên lặng thật lâu, tiết mục trên TV kết thúc, pháo hoa phía xa cũng hạ màn, cảm xúc của Khương Từ hòa hoãn một chút, nhẹ giọng mở miệng: “Tần Trầm, nếu đàn ông thích một người phụ nữ, có phải nhất định muốn lấy được cô ấy hay không?”

“Ỗ của Từ ‘lấy được’ thuộc loại nào?”

“...”

Tần Trầm cười, châm một điếu thuốc, hít một hơi, mới chậm rãi nói: “Cái này cũng không nhất định, lấy được người, vẫn phải phân tích xem là thích đến trình độ gì.”

“Nói như thế nào?”

“Đàn ông đều có đức tính này, cả đời khẳng định không chỉ động lòng với một người phụ nữ, bảy tám chục tuổi không dùng được nữa, đi trên đường vẫn không quên nhìn chăm chăm vào bắp đùi mấy cô gái trẻ. Nhưng nếu là thật sự thích, thích đến mức đánh cược mạng sống, cái gì cũng có thể bỏ qua, cái gì cũng có thể nhịn, uất ức gì cũng có thể chịu. Lúc này, ngược lại không có tà niệm gì, không nỡ, sợ khinh nhờn, cũng sợ không chịu nổi.”

Khương Từ ngẩn ra, “Anh là người như vậy?”

Tần Trầm nhú mày, khôi phục bộ dáng cà lơ phất phơ trước sau như một, “Tôi khẳng định không phải. Thích thì còn để ý nhiều như vậy làm gì, trước đề lên rồi nói sau, thoải mái, chịu phục mới đúng bản lĩnh.”

Khương Từ mặt đỏ tới mang tai, “... Sao anh lại có thể hạ lưu như vậy.”

“Không phải cô hỏi trước sao?”

Khương Từ vươn tay, “Cho tôi điếu thuốc.”

Tần Trầm không động, liếc nhìn cô một cái, “Cai đi, cô không thích hợp hút thuốc lá, lời thật lòng.” Khói mù từ giữa ngón tay của anh bốc lên, lại bị gió lạnh thổi đi thật nhanh, “Người đó lớn hơn cô mười hai tuổi, djwa vào mấy thứ Bàng Môn Tả Đạo này cũng không bù đắp được. Nếu cô thích anh ta, tốt hơn hết là học cách quyến rũ anh ta — không phải hút thuốc lá những thứ hình tượng bên ngoài gì đó này.”

Khương Từ cúi đầu trầm mặc.

“Học nghệ thuật đều sẽ có chút thanh cao ngạo khí, không muốn thỏa hiệp với thế tục, cũng có thể hiểu được. Nhưng tại sao tôi nói cô còn là một tiểu cô nương, bởi vì mọi việc đều có biện pháp giải quyết khác, cấm đầu xông lên, đụng đến bể đầu chảy máu, đối với bản thân cô cũng không có chỗ tốt gì — người khác không yên lòng, dĩ nhiên cũng sẽ không xem cô là người lớn.”

Tần Trầm ngậm lấy điếu thuốc, móc từ trong ví ra một tấm danh thiếp, ngón tay vuốt ve chốc lát, dời ánh mắt đi, đưa cho Khương Từ, “Cô đến Bắc Kinh thì tìm người này, cô ấy có thể giúp cô ít đi chút đường vòng.”

Khương Từ nhận lấy, liếc mắt nhìn, trịnh trọng nói tiếng cảm ơn.

Tần Trầm nhìn cô, ánh mắt nhất thời sâu sắc vô hạn, “Khương Từ, cô còn trẻ, lại có tài hoa, tiền đồ không có ranh giới. Mọi người sẽ tự nhiên già đi... Cô không cần phải nhiều lần trải qua tang thương.”

Tim Khương Từ đập mạnh và loạn nhịp.

Tần Trầm đứng lên, nhẹ nhàng ấn xuống đỉnh đầu cô một cái, cầm điều khiển lên tắt ti vi, “Đi xuống thôi.”

Sau đó, Khương Từ lên đường đến sân bay Đại Lý. Tần Trầm đưa cô đi, chiếc xe rách rưới chậm rãi từ từ chạy trên đường, anh ngâm nga bài hát, loáng thoáng thấy hình như là bài hát ngày đó.

Đến sân bay, Tần Trầm từ chỗ ngồi phía sau xe hơi lấy ra một túi giấy, nhét vào trong ngực Khương Từ, “Tặng cô.”

“Cái gì?” Khương Từ mở ra liếc nhìn, một cái váy màu xanh thẫm, tầng tầng lớp lớp, hoa văn phức tạp.

Tần Trầm bước lên trước, ôm cô một cái, lại rất nhanh buông tay, “Tôi còn phải trở về trông tiệm, không đợi cùng cô, chính cô vào đi thôi... Ừm, đóng sách nát kia của cô, đến nơi thì cho tôi địa chỉ, tôi gửi qua cho cô — được rồi, tôi đi đây.”

Dứt lời, cũng không chờ Khương Từ phản ứng, khoát tay một cái, xoay người mở cửa xe.

Đúng lúc này, một bàn tay nín vào cổ anh, kéo anh xuống, ngay sau đó một vật ầm ập chạm lên gương mặt anh một cái.

Khương Từ lui ra một bước, nhẹ nhàng cười, “Tần Trầm, cảm ơn anh.”

Tần Trầm sững sốt một chút, chợt xoa xoa gương mặt, “Tôi. !@#%\$#@, tất cả đều là nước miếng.”

Khương Từ nhướn mày, “Tôi đi, trên đường về anh nhớ cẩn thận, dừng lại đàm xuống ruộng nước nữa!” Dứt lời, vẫy vẫy tay, kéo va li đi về phía phòng chờ bay.

Năm mới bắt đầu, cô lại đi một chuyến đến chùa.

Thánh Thương Sơn đặt tại dưới chân núi, vẫn giống như mấy năm trước, yên tĩnh tĩnh mịch, cây cỏ thụ rậm rạp. Cô góp hương khói, dập đầu lễ bái, lần nữa rút một lá thăm.

Chích cận quý nhân, đào sa thành Kim. Ngự phiên đào lãng, hỉ biến long thân. Đại lợi Bắc Phương, chi sự giai cát.

(Ở gần quý nhân, đãi cát thành vàng. Cá chép lội ngược dòng, hoan hỉ hóa rồng. Phương Bắc đại lợi, mọi việc đều may mắn.)

Là quẻ thượng ký.

48. Chương 48: Nước Xanh Lam (01)

Bắc Kinh, giữa thời tiết mùa hạ.

Người đứng ra tổ chức buổi đấu giá tổ chức triển lãm Tây Tần ở làng du lịch vùng ngoại ô phía tây, người tới tham dự đều là những nhân vật nổi tiếng và thương nhân lớn. Đúng lúc triển lãm Tây Tần vừa tròn mười năm thành lập, trong mười năm hoạt động thành công kí được nhiều hợp đồng với các họa sĩ, còn có thêm các nghệ thuật gia ở nước ngoài dốc sức giúp đỡ.

Ông chủ buổi của triển lãm Tây Tần thừa dịp buổi đấu giá kết thúc, lúc mà tiệc rượu chưa bắt đầu, trở về phòng nghỉ lấy thứ gì đó. Vừa mở cửa ra, lại thấy một người phụ nữ váy đỏ đang ngồi trên ghế sa lon, nhất thời hoảng sợ, vỗ vỗ ngực, “Tổ tông của tôi ơi, sao em lại ở chỗ này.”

Khương Từ mặc dù dáng ngồi đoan trang, nhưng giày cao gót dưới chân lại mỗi nơi một cái, túi bánh bích quy giấu ở phía sau lộ ra một góc, khoe miệng còn dính một chút mẩu vụn bánh quy nhỏ. Cô thấy người tới là Trần Tây Tử, lại đem bánh bích quy lấy ra, cười nói: “Từ lúc em xuống máy bay đến bây giờ, chỉ ăn được gói khoai tây chiên lúc đứng ở đường chờ xe, thật sự đói sắp chết rồi.” Dứt lời tiếp tục ăn như hổ đói.

Trần Tây Tử lấy một quyển danh sách trong ngăn kéo ra, đặt lên bàn, thuận tay móc gương ra trang điểm lại, “Em không đến buổi đấu giá?”

“Không, tìm đồ ăn khắp nơi.”

Trần Tây Tử buồn cười, “Vị họa sĩ Singapore em thích nhất kia, bức tranh ‘Đêm khuya’ đó được bán với giá 211 vạn.”

“Quản nó bao nhiêu tiền, ít hơn hai số không nữa thì em cũng không mua nổi.”

“Vậy mà vẫn có người mua được, ” Động tác tay của Trần Tây Tử dừng lại, quay đầu nghiêm túc nhìn cô, “— Khương Từ, bức tranh em vẽ có giá 20 vạn.”

Khương Từ nhất thời ngẩn ra, cười, “Người nào chi mạnh tay như vậy?”

Trần Tây Tử xoáy son môi ra, cẩn thận tô, “Đồ tốt luôn có người biết hàng, năm nay đăng ký ba bức, bức tranh này của cô là đắt tiền nhất.” Cô nhướn mày cười cười, “Xem ra ánh mắt của chị vẫn tinh chuẩn như cũ, cũng không uống phí thời gian hai năm qua.”

Sau lưng triển lãm Tây Tần có chỗ dựa, vả lại núi dựa này hết sức không đơn giản, thay vì nói là triển lãm tranh, còn không bằng nói là công ty đầu tư nghệ thuật, có thể ký hợp đồng với họa sĩ, đều cần có chút tài năng. Nhưng trên buổi đấu giá, một tác phẩm của người mới có thể lên tới 20 vạn, cũng là vô cùng hiếm thấy. Năm nay triển lãm tranh có thêm, một người trong đó mới vừa tròn mười sáu tuổi, thời gian trước triển lãm tranh tuyên truyền rất nhiều, nói người này là “Họa sĩ nhí thiên tài”. Thì ngược lại Khương Từ, hai năm qua ở nước ngoài, vô cùng bí ẩn.

Khương Từ cũng khó nén vui sướng, “Còn phải cảm tạ chị.”

“Đừng cảm ơn chị, chị chính là một thương nhân nhỏ lông chim nhận đang bay qua, cẩn thận chị giữ lại hai mươi vạn này, một phần cũng không cho em.”

Khương Từ cười nói: “Vẫn phải chờ chút tiền xe cộ cho em.”

Trần Tây Tử trang điểm xong, giục Khương Từ cũng nhanh chóng thu thập xong, đi đến tiệc rượu. Trải qua sự giới thiệu của Trần Tây Tử, Khương Từ lên tiếng chào hỏi với người mua tác phẩm của cô, cũng không nhớ kỹ tên, chỉ theo Trần Tây Tử gọi là “Lôi Tổng”.

“Bức tranh của người này, kết cấu lớn mật màu sắc kiệt xuất, tôi đã nhiều năm không gặp được tác phẩm có linh khí như thế rồi, để thêm vài năm, nhất định sẽ tăng giá trị.”

Khương Từ cười nói: “Nhờ Lôi Tổng nâng đỡ.”

“Còn trẻ, vẽ cho tốt, đi theo bà chủ Trần học hỏi thêm kinh nghiệm.”

Trần Tây Tử cười nói: “Lôi Tổng, ngài thật biết nói chuyện, câu nói đầu tiên khen ngợi hai người. Ngày trước chỉ nghe nói ngài có ánh mắt độc đáo, hôm nay gặp mặt quả thật không giả. Bức tranh hôm nay ngài mua, tôi bảo đảm kiểm bộn không lỗi, hai mươi vạn tuyệt đối là có lời.”

Mắt thấy Trần Tây Tử cùng với Lôi Tổng anh một câu tôi một câu, rất nhanh liền nói tới chuyện hợp tác buôn bán, Khương Từ cảm thấy nhàm chán, kính Lôi Tổng gần nửa ly rượu, mượn cớ rời đi.

Cô cầm một đĩa thức ăn, lẳng lặng lên lầu hai, ngồi ở lan can khu nghỉ ngơi, vừa ăn vừa nhìn xuống phía dưới. Ngồi yên chốc lát, chợt thấy ánh sáng bên cạnh bị che đi hơn nửa, Khương Từ giương mắt, nhất thời sững sờ, vội vàng đứng dậy, “Hứa tiểu thư?”

Hứa Tẫn Hoan cười nói: “Tôi nhìn thấy người giống cô, quả nhiên.”

Khương Từ đưa tay nắm chặt tay cô, “Sao chị lại tới Bắc Kinh rồi hả?”

“Cãi nhau với người trong nhà, ra ngoài giải sầu, buổi đấu giá này có họa sĩ tôi rất thích, tìm bạn xin một tấm thiệp mời. Tôi thật sự không ngờ trên buổi đấu giá này có thể nhìn thấy tranh của cô, tiệc rượu vừa bắt đầu liền tìm cô.”

Khương Từ cười nói: “Trước đó tôi vẫn ở phòng nghỉ — chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện đi.”

Khương Từ bưng đĩa, dẫn Hứa Tẫn Hoan đến phòng nghỉ.

Hứa Tấn Hoan một đường không nhìn được quan sát. Tóc dài của cô búi thành búi tóc, làn da đen đi mấy phần, không trắng bệch như tờ giấy giống như ba năm trước, mang theo bệnh khí dày đặc; lễ phục đỏ chói dài tới đầu gối, màu sắc tươi sáng mà không dung tục, làm cô trông giống như một đóa hoa hồng Bulgaria — cô trước kia tuyệt sẽ không đem hoa hồng cùng Khương Từ liên hệ với nhau.

Đến phòng nghỉ, Khương Từ đang muốn bảo Hứa Tấn Hoan ngồi xuống, nhìn thấy túi bánh bích quy còn ném ở ghế sa lon, lập tức nhặt lên ném vào thùng rác, “Ừm... Mời ngồi.”

Hứa Tấn Hoan không khỏi cười, “Cô đừng thận trọng như vậy, chúng ta cũng coi như là người quen cũ gặp lại có phải hay không?”

Khương Từ cười gật đầu, “Trước buổi chưa tôi mới xuống máy bay, không ngờ ngày đầu tiên lại có thể gặp được người quen.”

“Từ chỗ nào bay trở về hay sao?”

“Nước Anh.”

Hứa Tấn Hoan liếc nhìn cô một cái, cũng không nói gì, “Về tốt vô cùng, nếu không phải hiện tại tôi không có đồng nào trên người, cũng nguyện ý mua ủng hộ cô.”

Khương Từ cười, “Ngàn vạn đừng làm người tiêu tiền như rác, có tốt hơn nữa, nếu cô thực sự yêu thích, trở lại tôi tặng cô miễn phí.”

Hứa Tấn Hoan nhất thời không lên tiếng, yên lặng chốc lát, vẫn hỏi: “Ba năm nay, cô vẫn ở nước Anh sao?”

“Hai năm trước mới đi. Khi đó vừa đúng lúc có một suất học bổng, chị Tây Tử — cũng chính là chủ của buổi triển lãm — đăng ký cho tôi.”

“Cô vừa rời thành phố Sùng liên tới Bắc Kinh à?”

“Không phải, trước đó ở Đại Lý gần một năm.”

Hứa Tấn Hoan vẫn nhìn cô, không thể nghĩ đến sinh thời lại gặp được người bình tĩnh ung dung như Khương Từ vậy, cùng với thiếu nữ cả người đầy gai ba năm trước đây quả thật tưởng như hai người, cô không khỏi cười hỏi, “Cô không có gì muốn hỏi tôi sao?”

Về mặt Khương Từ thoáng chậm lại, yên lặng chốc lát, ngón tay lặng lẽ nắm chặt, lại chậm rãi buông ra, “... Anh ấy tốt không?”

“Tạm được, ít nhất bề ngoài xem như khỏe mạnh cường tráng không bệnh không nạn.”

Khương Từ liền lại cười khe khẽ một tiếng, “Vậy thì tốt...”

“Nhưng trong lòng thế nào, thì không nói chính xác được.” Cô thấy về mặt Khương Từ biến đổi, không khỏi ranh mãnh cười một tiếng, “... Trêu cô thôi, Lương Cảnh Hành không tồi, người như anh, không dễ mà suy sụp. Anh gần đây đang đầu tư làm Nhà Sản Xuất, bận rộn gần như không thấy bóng dáng. Bác Lương ngày ngày giục anh giải quyết chuyện lớn cả đời, làm tôi cũng gặp họa theo.”

Khương Từ nghe vậy giật mình, ngược lại nghi vấn từ nhiều năm trước tới giờ lần nữa nổi lên, cô nhìn Hứa Tấn Hoan, chần chừ chốc lát, vẫn hỏi: “Chị và Lương Cảnh Hành ...”

Hứa Tấn Hoan vội vàng khoát tay cắt lời cô, “Anh ấy không nói với cô?”

“Anh ấy chỉ nói chị không muốn kết hôn, cho nên lấy anh làm lá chắn.”

Hứa Tấn Hoan cười to, “Người này ngược lại thật sự là bạn chí cốt, ừm... Nói thế nào đây, thật ra thì tôi không thích đàn ông.”

(Có ai bị sock như ta không?)

Trước đây Khương Từ đã mơ hồ có phỏng đoán này, “... Thật xin lỗi, trước đây tôi đã có chỗ hiểu lầm chị.”

“Không sao — tôi mà sớm biết quan hệ giữa cô và anh ấy, nhất định sẽ chính miệng giải thích với cô. Lương Cảnh Hành cũng là người thành thật, bảo anh ấy giữ bí mật anh ấy lại thật sự không nói câu nào, khó trách đều làm tất cả bạn gái tức khí mà chạy.”

Khương Từ cười, dần dần nhạt đi, khẽ buông ánh mắt xuống, “... Thật ra thì tôi không phải cố ý không liên lạc với mọi người, chỉ là muốn phân cao thấp với bản thân, dù sao tất cả đều đã xảy ra, không thể mặt xám mày tro mà trở về.”

Hứa Tấn Hoan cười nói: “Tôi hiểu, hơn nữa chỉ sợ cũng chỉ một mình tôi tán thành hai người tạm thời tách ra.”

Khương Từ ngẩng đầu nhìn cô.

“Tôi với Lương Cảnh Hành là bạn tốt, cho nên lập trường không khỏi sẽ nghiêng về phía anh. Lương Cảnh Hành người này thật ra thì cũng cố chấp giống cô, chỉ là phương thức cố chấp lại không giống. Giữa hai người có quá nhiều vấn đề, nếu vẫn cố ở chung theo phương thức như trước kia, cuối cùng không tránh khỏi Nhất Phách Lương Tấn — tôi vốn hay níu thắng, cô đừng để ý.”

Khương Từ cười lắc lắc đầu, “Chị nói đúng.”

Hứa Tấn Hoan dừng mấy giây, hỏi cô: “Có định trở về thành phố Sùng không?”

“Sẽ về, chỉ là...” Khương Từ do dự.

“Anh ấy vẫn đang chờ cô.”

Khương Từ sửng sốt.

“Cô còn không trở về, anh ấy thật sự già rồi.”

Sau khi Hứa Tấn Hoan đi, hai câu này vẫn không ngừng lặp lại trong đầu cô, tựa như chú ngữ không xua tan được. Cô cuối cùng thỏa hiệp, hỏi Trần Tây Tử hành trình sắp xếp gần đây, biết được kế tiếp có gần hai tuần không có việc gì, liền hạ quyết tâm, mua vé bay giá đặc biệt về thành phố Sùng — không thể trả đổi, cũng coi như cắt đứt đường lui của bản thân.

Xác định ngày về, Khương Từ càng thêm chần chừ do dự. Mỗi ngày dùng nửa giờ dọn dẹp hành lý, thêm thêm giảm bớt một chút, nhưng cuối cùng vẫn không thu xếp xong.

Kì kèo mè nheo trốn tránh, mãi cho tới ngày lên đường.

Lúc rơi vừa mới bước chân xuống thành phố Sùng, trong không khí phảng phất có mùi của bùn đất. Khương Từ đến căn phòng ở đường hà vương động, móc chìa khóa ra lại nửa ngày cũng không mở được, lúc này mới phát hiện ổ khóa đã đổi.

Cô đành phải đến khách sạn gần đây, tắm rửa thay quần áo, nhiều lần lấy điện thoại di động ra muốn gọi, lại lùi bước, gần quê lòng kinh hãi.

Hôm sau là một ngày nắng, chưa đến giữa trưa nắng đã vô cùng gay gắt. Khương Từ cảm thấy như vậy không được, lấy đồ đã chuẩn bị xong từ sáng sớm trong vali ra, bỏ vào túi giấy, một đồ trang sức tinh tế trang nhã, lấy hết dũng khí đến công ty của Lương Cảnh Hành.

Bởi vì không có hẹn trước, nhân viên lễ tân không chịu cho đi, Khương Từ không thể làm gì khác là thử gọi vào số điện thoại của Lưu Nguyên, ai ngờ lại vẫn có thể gọi được.

Lưu Nguyên sau khi nghe cô tự giới thiệu xong, nhất thời như gặp quỷ nhỏ giọng kêu một tiếng, vội nói, “Tôi... tôi tới ngay, Khương tiểu thư chờ một chút!”

Mấy phút sau, Lưu Nguyên từ thang máy bước ra.

Khương Từ cười chào hỏi với cậu, Lưu Nguyên tựa như thấy người ngoài hành tinh, nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, lúc này mới nói: “Mời tiến vào.”

Dọc đường đi qua hai bức tường cô đã từng vẽ, qua nhiều năm, màu sắc đã phai nhạt đi mấy phần.

Lưu Nguyên dừng bước lại, “Cái đó, hôm nay anh Lương vừa vặn ở công ty, Khương tiểu thư cô... Tự cô đi qua đi.” Không đợi cô nói gì nữa, bàn chân bôi dầu chạy đi như một làn khói.

Khương Từ vốn định kéo thêm một người giảm bớt hỏa lực, tính toán lúc này thất bại, cảm giác khẩn trương hai chân như nhũn ra lần nữa kéo tới, làm cho cô có chút khó thở.

Mặc dù Lưu Nguyên ngồi ở trên vị trí của mình, lại vươn cổ dài chú ý động hướng bên kia, ai ngờ ghé ngồi còn chưa ấm chỗ, Khương Từ lại cầm túi giấy trở lại. Lưu Nguyên ngẩn người, “Sao vậy Khương tiểu thư?”

Về mặt Khương Từ bình thản, “Tôi tới không đúng lúc, ngày khác trở lại thăm hỏi.” Nói xong, bước chân lưu loát bước đi.

Lưu Nguyên không hiểu gì, chạy nhanh vào phòng làm việc, lại thấy cửa khép, nhìn qua khe cửa, Đàm Hạ đang đứng bên cạnh Lương Cảnh Hành, khom người nói chuyện với anh.

Lưu Nguyên ở trong lòng mắng một câu, người phụ nữ này, tới thật đúng con mẹ nó lúc. Anh nghĩ cũng không thêm nghĩ, mạnh mẽ đẩy cửa, “Anh Lương, anh ra ngoài em có chuyện muốn nói với anh!”

Ánh nắng bên ngoài sáng đến chói mắt, chiếu xuống làn da đau rát, Khương Từ đi rất nhanh, trong lòng nhất thời cũng không nói rõ là tư vị gì.

Mới vừa đi tới ven đường, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ sau lưng truyền đến: “Khương Từ!”

Như bị sét đánh, cả người cô chấn động, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

49. Chương 49: Nước Xanh Lam (02)

Nhất thời giống bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt.

Khương Từ không tự chủ thu lại hô hấp, nhìn người nọ bước nhanh tới. Anh bước đi như gió, ống tay áo sơ mi trắng xấn lên một đoạn, đường cong cổ tay đến cánh tay lưu loát có lực. Không khí oi bức ẩm ướt nhất thời cũng giống như ngưng trệ, im hơi lặng tiếng lên vào lá phổi, trái tim chảy rục khác thường.

Cô không khỏi siết chặt túi giấy cầm trong tay, cố gắng làm ra một vẻ mặt hơi tự nhiên, vậy mà cơ mặt cứng ngắc không nghe sai bảo. Cô cảm thấy cổ họng bị cái gì đó chặn lại, lại không ngừng sôi sục.

Lương Cảnh Hành đã đến trước mặt, trong hơi thở hơi gấp, cúi đầu nhìn cô.

Khương Từ khẽ há miệng, lại không phát ra âm thanh.

Mà Lương Cảnh Hành lên tiếng trước, “Đã tới rồi sao lại không vào chào hỏi một chút?”

Lễ phép, thoả đáng, ba phần quen thuộc.

Rốt cuộc hô hấp của Khương Từ cũng thông thuận, giống như cuối cùng cũng được vớt từ trong nước ra. Ngón tay cô chậm rãi buông lỏng, cười lên, “Thấy anh đang nói chuyện với người khác, không muốn quấy rầy.”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành dừng ở trên mặt cô một cái chớp mắt, “Đã trở lại, buổi trưa ăn chung bữa cơm đi, thay em đón gió.”

“Không...” Khương Từ bật thốt lên, ngược lại ý thức được giọng nói cứng rắn quá, lại lập tức giải thích, “Buổi trưa còn có việc, hôm nào đi. Em đến là muốn hỏi một chút, anh có giữ chìa khóa nhà em hay không...” Cô thấy Lương Cảnh Hành gạt đầu một cái, nở nụ cười nhạt, “Còn nữa, mang cho anh chút đặc sản.”

Cô giơ túi giấy cầm trong tay lên, liếc mắt nhìn, vẻ mặt hơi chậm lại, lại lập tức thu về, “... Ra cửa vội vàng, cầm nhầm rồi.”

Lương Cảnh Hành nhìn thứ trong tay cô, ánh mắt như hiểu ra, Khương Từ không tự chủ giấu túi giấy ra sau lưng.

“Đi đâu, anh đưa em đi.”

“Không cần phiền như vậy, bắt xe taxi là được rồi.”

Lương Cảnh Hành đứng yên không nhúc nhích, vẻ mặt không cho cự tuyệt.

Tầng ngầm để xe ướt ươn ướt lạnh lạnh, một làn gió lạnh lẽo thổi tới. Lương Cảnh Hành lái chiếc xe Cayenne kia, bố trí bên trong xe không khác mấy năm trước chút nào.

Trên đường, Khương Từ ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng. Lương Cảnh Hành cũng không nói chuyện, chỉ có giọng nữ trong radio thông báo tình hình trên đường, phí công hóa giải không khí vi diệu giữa hai người. Giống một cái lồng giữa chân không, người ở bên trong khoa tay múa chân, âm thanh lại không truyền ra được, cảnh tượng kia muốn có bao nhiêu lúng túng thì có bấy nhiêu lúng túng.

Cũng may đường đi không xa, không lâu lắm đã đến lầu dưới khách sạn.

Trước khi xuống xe, Khương Từ cân nhắc dùng từ, “Cái đó, chìa khóa nhà em...”

“Đặc sản cho anh đâu?”

Khương Từ ngẩn ra.

Lương Cảnh Hành quay đầu liếc nhìn cô một cái, giọng nói bình thản, không mang theo chút cảm xúc nào, “Anh với em đi lấy.”

Lời cự tuyệt lượn trong miệng một vòng, lại bị cô nuốt xuống. Vì giảm bớt cơ hội hai người ở chung một chỗ, Khương Từ cố ý không đi thang máy, nhưng đi dọc theo cầu thang lên tầng hai thì cô mới nhận ra lựa chọn này còn ngu xuẩn hơn.

Cầu thang bình thường không có ai, yên tĩnh chật chội. Lương Cảnh Hành đi phía sau, bước chân cùng hô hấp trầm ổn, hòa cùng với từng tiếng cửa cô, tồn tại cảm giác mãnh liệt khó có thể bỏ qua.

Cuối cùng đến tầng bốn, Khương Từ lấy ra thẻ mở cửa phòng từ trong balo, “Chờ một chút, em vào lấy.”

Bước chân Lương Cảnh Hành ngừng lại một chút, dừng ở cửa.

Khương Từ đi trở về phòng, lấy ra túi giấy từ dưới đáy bàn vốn nên mang ra khỏi cửa, đi về phía cửa, cười nói: “Đồ lưu niệm mua ở Luân Đôn, cũng không phải đồ tốt gì, anh đừng ghét mà...”

Hai chữ “Vứt bỏ” chưa ra miệng, Lương Cảnh Hành lắc mình một cái đi vào, trở tay đóng sầm cửa lại.

Hô hấp Khương Từ hơi chậm lại, theo bản năng lui về phía sau. Lương Cảnh Hành dồn sức nắm lấy cổ tay cô, quay người đẩy, một tay chống lên cánh cửa, ánh mắt trầm trầm, khí thế bức người, uyên đình nhạc trì, giống như mưa gió sắp đến, “Còn giả bộ?”

Khương Từ một hơi thiếu chút nữa không nâng lên nổi, “... Ai giả bộ hả?”

Lương Cảnh Hành vươn tay, nhẹ nhàng nắm vành tai của cô, lại dọc theo da thịt sau tai, từng tắc đi xuống, ngón tay cái dán lên động mạch cổ.

Ngón tay anh giống như có dòng điện, Khương Từ chợt cảm thấy tóc gáy dựng ngược, cổ họng căng lên.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành dọc theo ngón tay, rơi vào cổ của cô, ngón tay cái khẽ dùng mấy phần sức lực, “Lá gan không nhỏ, lại còn dám trở lại?”

Ánh mắt cùng động tác của anh vô cùng mập mờ tràn đầy ý vị, giọng nói lại trầm thấp mà bình tĩnh.

Cổ họng Khương Từ căng lên, khẽ nâng đầu lên, cũng không thua khí thế, “... Nhà em ở chỗ này, tại sao không thể trở về.”

Lương Cảnh Hành trầm trầm cười một tiếng, hô hấp phun lên chóp mũi cô, “Tiểu bạch nhãn lang không biết điều, ba năm trước nên một phát bóp chết em.”

“Hiện tại cũng không muộn.” Tim Khương Từ đập loạn, như muốn từ trong lồng ngực xông ra, tuy nhiên hô hấp lại ứ đọng ở cổ.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành càng phát ra thâm trầm, ngón tay cái dán chặt mạch đập của cô, chạm được nhịp đập đều đặn cực kỳ có lực, một cái, lại một cái.

Yên lặng mấy giây, thân thể Khương Từ bỗng nhiên nhẹ bẫng, trời đất quay cuồng một trận, lúc còn chưa phản ứng, sau lưng nặng nề đung lên trên giường.

Lương Cảnh Hành nhảy qua quỳ gối bên người cô, từ trên cao nhìn xuống, một tay tháo cà vạt, cúi đầu nhìn cô, “Độc thân sao?”

Nhịp tim Khương Từ đập thành thịch, máu trong mạch nhĩ rầm rầm vang dội, cơ hồ không nghe được giọng nói của mình, “... Độc thân thì sao, mà không độc thân thì nào?”

Lương Cảnh Hành nhú mày, “Không sao cả, giống nhau.” Tiếng nói mạch lạc, chợt cúi người xuống. Một tay giữ cằm của cô, cắn ở trên môi.

Khương Từ bị đau, “Á” một tiếng, nghiêng đầu tránh né.

Lương Cảnh Hành vươn một tay ra, dọc theo vạt áo cô tiến vào, “Đừng giãy giụa, tránh làm bị thương.”

“Được sự đồng ý của em chưa? Anh đây là đang cưỡng cái...” Chữ còn dư lại này chưa ra khỏi miệng, lại bị hung hăng ngăn ở trong miệng.

Bàn tay kia đưa đến phía trước, thô lỗ bóp một cái, Khương Từ liền thấy sợi dây trong đầu “Phụt” một tiếng cắt đứt, lý trí cũng từng phần từng phần sụp đổ.

Trong lúc hô hấp, hơi thở trên người của anh từng đợt xông vào khoang mũi, nồng đậm và quen thuộc.

Lúc vừa tới nước Anh, thu thập nước hoa Khương Từ khắp nơi, cố gắng tìm ra một loại mùi hương, có thể thay thế hơi thở của người này. Từ cửa hàng nước hoa phổ thông đến những cửa hàng nước hoa sang trọng, tất cả đều là phí công. Sau lại có một lần, trong lúc vô tình cô ở thư viện ngửi được một loại hơi thở mát lạnh lại ấm áp, rơi nước mắt ngay tại chỗ, vừa nức nở vừa kéo lại tay nam sinh kia hỏi được cậu dùng nước hoa nhãn hiệu núi bạc, cô dùng tiền làm thêm mua một lọ, mỗi đêm phun một chút, ở trong mùi vị này say sưa ngủ.

Vậy mà giờ phút này, hơi thở của anh, nhiệt độ cơ thể của anh, ngón tay anh đang trần trọc dao động trên người, chân thật giống như cảnh trong mơ... Cô rất cuộc biết, không thể thay thế.

Lương Cảnh Hành chống đỡ cô, hô hấp nóng rực phun lên chóp mũi, dùng ngón tay gỡ sợi tóc dính ở trên mặt cô, “Mở mắt.”

Lông mi Khương Từ run rẩy, chậm rãi mở mí mắt ra, chống lại ánh mắt nóng bỏng mà trong suốt của Lương Cảnh Hành. Một giọt mồ hôi từ giữa lông mày của anh lăn xuống, rơi vào trên xương quai xanh của cô. Trước mắt cô là một mảnh sương mù trắng xóa, toàn thân phát run, giống như một cái bình không cách nào đổ đầy, tất cả tình cảm dư thừa tranh nhau trộn lẫn, sôi trào không thôi.

Sau đó, Lương Cảnh Hành động người một cái, thần kinh xé rách trong đau đớn, đầy đủ mọi thứ đều được lấp đầy.

Xa cách cùng ngăn cách, hiểu lầm cùng lạnh lùng, cự tuyệt cùng trốn tránh, truy đuổi cùng trục xuất... Đều ở trong nháy mắt này, toàn bộ tiêu tan.

Ánh nắng giữa trưa Từ cửa sổ thủy tinh chiếu vào, sáng ngời, tinh khiết, nhiệt liệt.

Sau khi chấm dứt, Khương Từ lập tức sờ điều khiển điều hòa bên cạnh, bật điều hòa lên. Cả người cô đầy mồ hôi, giống như một con cá mắc cạn, đến cuối cùng chỉ có thể phí công hô hấp, “... Em muốn uống nước.”

Lương Cảnh Hành ngồi dậy, mở một chai nước, đưa tới cạnh tay cô.

Khương Từ nhẹ nhàng thở hổn hển, cả người vô lực, một ngón tay cũng không muốn động, giùng giàng ngồi dậy, nhận lấy chai nước tu ừng ực hơn phân nửa, sau đó liền nằm xuống.

Tóc dài tới eo, phủ trên lưng trơn bóng của cô, trắng đen đối lập, hết sức mãnh liệt kiều diễm.

Lương Cảnh Hành nghiêng người nằm xuống, vươn tay cầm lấy một luồng.

“Anh đừng đụng em, phiền.”

Lương Cảnh Hành cười nhẹ một tiếng, “Vừa rồi em cũng không phải là nói như vậy.”

Khương Từ vui mặt vào chần, đỏ bừng nóng rực, ngoài miệng vẫn cố phô trương, “Đó là nể mặt anh...”

Bàn tay Lương Cảnh Hành khẽ vuốt ve mái tóc dài của cô, “Nếu không thử lại lần nữa, em không cần phải nể mặt anh.”

Khương Từ then quá thành giận, cầm gối đầu lên ném vào anh. Lương Cảnh Hành dễ dàng tiếp đón, nhân tiện ôm cô vào trong lòng, “... Thật sự không cảm thấy tốt?”

Giọng Khương Từ nhỏ như tiếng muỗi, “... Bắt đầu có đau một chút.”

Cánh tay Lương Cảnh Hành vòng chặt hơn, “Ừ, lỗi của anh.”

Khương Từ nghỉ ngơi một lát, khôi phục chút sức lực, bắt đầu tính sổ với anh, “Chú Lương, thật không nghĩ tới anh áo mũ chỉnh tề mà trên giường lại cảm thú như vậy.”

Lương Cảnh Hành lơ đãng, “Đối phó với người như em, vẫn nên sử dụng thủ đoạn thôi bạo thì tốt hơn.”

Khương Từ vừa giận vừa buồn cười, “Tại sao anh cảm thấy bây giờ em còn ngbằng lòng đi theo anh?”

“Có bằng lòng hay không, thử một chút chẳng phải sẽ biết sao?”

“Nếu như em thật sự không muốn thì sao?”

“Biểu hiện của em so với ai cũng bằng lòng hơn.”

Khương Từ bị nghẹn á khẩu không trả lời được, lỗ tai lại nóng rực, “... Lão lưu manh.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, vỗ nhẹ đỉnh đầu cô, “Đi tắm, ăn cơm trưa, chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng một chút.”

“Nói chuyện gì?”

Lương Cảnh Hành dừng lại, “Chuyện em và anh, chúng ta.”

Nhiều năm trước, anh từng lảng tránh vấn đề này.

Khương Từ yên lặng mấy giây, “Ừ” một tiếng, còn nói, “Mang quần áo của em tới đây.”

“... Em tắm còn mặc quần áo làm gì?”

“Nhưng em không thể cứ đứng lên như vậy.”

“Cũng không phải chưa từng thấy qua.”

“...”

Trêu chọc xong, Lương Cảnh Hành vẫn đứng dậy mặc quần áo, đến phòng tắm cầm khăn tắm đưa cho Khương Từ.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy ào ào, Lương Cảnh Hành khom lưng dọn dẹp túi giấy rơi trên mặt đất. Đồ chơi nhỏ bên trong rơi đầy đất, anh nhặt từng cái lên, bỏ qua một bên. Giương mắt, nhìn thấy cái túi khác bị Khương Từ cầm nhầm.

Mặt ngoài hai túi giống nhau như đúc, chỉ là một lớn một nhỏ, cái kia nhỏ hơn một chút.

Anh vươn tay cầm túi lên, nhìn vào bên trong, một xấp thư thật dày. Anh tò mò lấy ra một lá, liếc mắt một cái, nhất thời sững sờ.

Trên lá thư viết địa chỉ công ty của anh, cùng dòng chữ “Thân gửi Lương Cảnh Hành”, dán tem, không có dấu bưu kiện.

Lấy thêm một lá, vẫn như thế.

Lá thứ ba, lá thứ tư... Anh đem xấp thư trong túi đếm thật nhanh, 47 lá, đều không ngoại lệ.

Anh tùy ý lựa ra một lá mở ra, nhanh chóng quét qua một lần:

Lương Cảnh Hành, luôn nói đi một mình quá xa, sẽ quên đường đường về. Máy bay còn một giờ là hạ cánh, em tự nhận là có mấy phần dũng cảm, mà cũng sẽ cảm háy gần quê e sợ. Lo lắng thành phố Sùng biển thành bộ dáng xa lạ, vậy thì anh cách em lại càng xa hơn. Cảm xúc lên lên xuống xuống, vì vậy vừa sợ ngày về đã đến, lại sợ ngày về không thể đến sớm hơn.

Ngày tháng là hôm qua.

Mở ra một lá thư nữa:

Tối hôm qua Luân Đôn có mưa, nằm mơ. Trong mơ em kéo anh đi qua con đường trường học lần trước kia, ánh đèn đem lá ngô đồng nhuộm thành màu vàng óng ánh, từ trong khe hở lá cây lộ ra bầu trời màu xanh đen. Anh cùng em nói chuyện lúc anh đọc sách lúc, thật giống như tuổi của em và anh xấp xỉ. Mất anh không phải nhìn xuống em nữa... Em cũng không cần đuổi theo khổ cực như vậy. Tĩnh lại tiếng mưa rơi lộp bộp, cảm thấy khổ sở. Lương Cảnh Hành, đây là lá thư thứ mấy em viết cho anh?

Tiếng nước chảy ngừng lại, Lương Cảnh Hành không động. Chốc lát, Khương Từ trùm khăn tắm ra ngoài, liếc mắt nhìn thứ trong tay anh, nhất thời khê kêu một tiếng, đã chạy tới giành lấy lá thư trong tay anh.

Lương Cảnh Hành bắt được cổ tay của cô, giương mắt, “A Từ.”

Trong một tiếng này đầy ắp cảm xúc vô hạn — người này luôn có thể đem một tên gọi đơn giản, hô lên thành ý vị Bách Chiết Thiên Hồi.

Khương Từ dừng tay lại, “Được rồi được rồi, Anh thích đọc thì đọc đi, dù sao cũng là gửi cho anh.”

Lương Cảnh Hành không nói lời nào, lôi cô vào trong ngực, dùng sức ôm chặt.

Hô hấp ấm áp dán lên vành tai, “Trở lại là tốt rồi.”

50. Chương 50: Nước Xanh Lam (03)

Trong lòng Khương Từ nhất thời chua xót không chịu nổi, cái trán dựa vào vai anh, “Còn tức giận phải không?”

“Hiện tại không giận,” Bàn tay Lương Cảnh Hành dán lên lưng của cô, “Anh thấy được báo cáo buổi đầu giá, lúc đó định bay qua bắt em về. Nhưng nếu đã đợi ba năm, ngại gì chờ em thêm ba ngày nữa, nếu như em bằng lòng trở lại...”

“Nếu như mà em không trở lại thì sao?”

“Vậy thì em xong rồi.”

Khương Từ cười hì hì một tiếng, “Cho nên em có trở về hay không đều giống nhau?”

“Hợp thành một,” Lương Cảnh Hành cố ý trầm sắc mặt, “Khương Từ anh cho em biết, bản thân anh đã tiêu tốn bốn năm năm trên người em, thiếu chút nữa thì mất hết cả vốn, nếu em dám xuất hiện, còn mong chạy được nữa sao?”

Khương Từ cười nham nhở không ngừng, “Anh không phải cấu kết với cô gái nhỏ trẻ tuổi khác ư, người ta một tiếng một tiếng gọi Lương tổng nhiệt tình như vậy.”

“Chậc,” Lương Cảnh Hành nâng Khương Từ lên, để cho cô ngồi lên chân mình, “Bởi vì chuyện này, chào cũng không chào một tiếng?”

“Sợ làm hỏng chuyện tốt của anh chứ sao?”

“Khương Từ, có phải em thiếu dạy dỗ hay không?” Mặc dù nói như vậy, Lương Cảnh Hành vẫn giải thích, “Anh có một hạng mục hợp tác với cha cô ấy là Đàm Huy, sau khi cô ấy từ nước ngoài trở về thì phụ trách nó, hạng mục đã đến giai đoạn nghiệm thu kết toán.”

Khương Từ chỉ cảm thấy cái tên “Đàm Huy” này nghe có chút quen tai, nhưng bụng kêu ọc ọc một tiếng, liền cũng không hỏi kỹ, chỉ giục Lương Cảnh Hành mau đi tắm, ra ngoài ăn cơm.

Trả phòng rồi đi ăn, sau đó Khương Từ trực tiếp theo Lương Cảnh Hành về biệt thự.

Trong sân trồng vài cây Sơn Trà xanh mướt, dong dỏng như cái ô, bộ dáng lại vẫn giống như ngày trước.

Khương Từ bỏ giày cao gót, đi chân trần tới phòng bếp. Mới vừa vào cửa, liền nhìn thấy trên cửa tủ lạnh vốn không nhiễm một hạt bụi hôm nay lại dán đầy ảnh chụp, nhìn kỹ... Tất cả đều là cô!

Khương Từ sợ hết hồn, tùy tiện lật xuống một tấm xông ra phòng khách, “Sao anh lại có hình của em?”

Lương Cảnh Hành cởi áo sơ mi và quần dài ra, cũng không quay đầu lại, “Từ trong album ảnh của em phục chế ra.”

Trong ánh sáng sáng ngời, trên lưng Lương Cảnh Hành dính mồ hôi, đường cong căng đầy mạnh mẽ. Lỗ tai Khương Từ Nhĩ hơi nóng lên, cũng không biết nên nhìn anh hay nên nhìn tấm hình trong tay mình, “... Anh... Chẳng lẽ anh lúc nấu cơm cũng nhìn nó?”

“Không,” Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, “Anh chỉ nhìn lúc tắm sục.”

“... Chú Lương, chú quá biến thái rồi !”

Lương Cảnh Hành nhú mày cười một tiếng, “Còn có thứ càng biến thái hơn, em có muốn biết hay không?”

Gương mặt Khương Từ vụt một cái đỏ bừng, cảm tấm hình như một làn khói chạy vào phòng bếp.

Lúc đi ra, Lương Cảnh Hành đã lên lầu hai, đổi một bộ quần áo mặc ở nhà.

Khương Từ đưa bình nước cho anh, “Hôm nay anh không đi làm hả ?”

“Trước mắt thì em quan trọng hơn.”

Khương Từ cười một tiếng, “Em sẽ không sẽ không bỏ chạy, sau hai tuần phải về Bắc Kinh một chuyến, triển lãm Tây Tần có hoạt động tuyên truyền, em phải tham dự.”

“Tây Tần không tệ, ký hợp đồng với bọn họ rất có tiền đồ, ” Lương Cảnh Hành ngồi xuống ghế sofa, liếc nhìn cô một cái, giọng điệu có tán thưởng, “Bức tranh của em anh đã xem qua, rất tốt, tốt hơn ba năm trước đây.”

Lời này Khương Từ nghe nhiều rồi, giờ phút này được Lương Cảnh Hành khen đôi câu, ngược lại có chút ngượng ngùng, “Dù sao ở nước ngoài chịu tội hai năm, không thể không có chút thành quả, nếu không cũng thật xin lỗi chị Tây Tử đã vun trồng.”

“Em làm sao lại quen biết với Trần Tây Tử?”

“Em ở Đại Lý quen một người bạn...”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành thu lại, “Em từng đến Đại Lý?”

Khương Từ gật đầu, “Lúc đầu em ở Đại Lý một năm.”

“Anh cũng từng đến đó.”

Khương Từ ngẩn ra, “Lúc nào vậy?”

“Tháng hai năm ngoái.”

“... Khi đó em vừa mới đi, đi Bắc Kinh rồi.” Khương Từ càng nói càng cảm thấy xấu hổ, “Anh... Tìm em bao lâu?”

“Du lịch, tiện thể tìm em mà thôi.”

Khương Từ cười, “... Anh không thể thắng hẳn một chút được sao?”

“Được rồi, tìm em, tiện thể du lịch.”

Khương Từ buồn cười, nói về vấn đề chính, “Em ở Đại Lý quen một người bạn, anh ấy vừa vặn là một trong những người đầu tiên sáng lập nên triển lãm Tây Tần, tên triển lãm chính là lấy tên của anh ấy và Trần Tây Tử tạo thành. Em đi Bắc Kinh tìm được chị Tây Tử, vừa vặn khi đó còn có một suất học bổng, chị Tây Tử ghi danh cho em.”

“Vô điều kiện?”

Khương Từ cười nói: “Đương nhiên là có điều kiện, em ký hợp đồng hai năm họa tác, triển lãm sẽ rút ra năm mươi phần trăm tiền hoa hồng.”

Lương Cảnh Hành trầm ngâm, “Điều kiện này có chút hà khắc.”

“Em lại cảm thấy không sao cả, chị ấy là thương nhân, cũng không phải là nhà từ thiện. Chi phí ăn ở của em ở Bắc Kinh, tiền học ngoại ngữ, cùng với chi phí du học hai năm, tất cả đều là một mình chị ấy ôm lấy mọi việc. Em tiền có thể kiếm ít, nhưng làm người không thể không có lương tâm.”

Lương Cảnh Hành cười cười, gật đầu một cái, “Xem ra ba năm này, em sống rất tốt.”

“Không tốt, ” Đột nhiên Khương Từ cảm thấy mũi chua xót, đi tới trước mặt Lương Cảnh Hành, một chân quỳ gối giữa hai chân anh trên ghế sa lon, cúi đầu, giọng nói nhất thời nặng trĩu, “Luân Đôn lúc nào cũng mưa, mỗi lần mưa em liền nhớ anh.”

Lương Cảnh Hành lại mở miệng, đưa tay ôm hông của cô, “Vây em cũng không thèm gọi một cuộc điện thoại.”

Khương Từ lắc đầu, “Nếu nghe được giọng nói của anh, em nhất định sẽ sụp đổ, không chống đỡ được nữa.”

“Hối hận không?”

Khương Từ dừng lại, nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Không hối hận.”

Ở Bắc Kinh, cô cùng Trần Tây Tử mới gặp mà như đã thân quen. Người phụ nữ này mặc dù là một thương nhân khôn khéo, nhưng nhân tình thế thái lại cực kỳ thông suốt, hơn nữa còn có được năng lực thưởng thức và giám định nghệ thuật cực kỳ tinh tế chính xác.

Trần Tây Tử nhìn qua bức vẽ cô mang đi, đánh giá như thế này: “Khương Từ, trong lồng ngực em có một khe rãnh, nhưng hiện giờ sống quá hẹp hòi đơn bạc. Em đã từng nghe được câu nói này của Nietzsche chưa? Ai cuối cùng danh chấn thiên hạ, thì sẽ tự trầm mặc lâu dài.”

Sau lần đó, Trần Tây Tử hết sức khuyên cô tiếp nhận đề nghị ra nước ngoài bồi dưỡng, “Hệ thống học tập đối với em rất có ích, bầu không khí nước ngoài vô cùng khác biệt, đi ra ngoài cảm nhận một phen đi.”

Mấy ngày ban đầu kia, chỉ có việc thích ứng ngôn ngữ hoàn cảnh, cũng làm cho Khương Từ vô cùng mệt mỏi, tựa như thời tiết ảm đạm của Luân Đôn.

Sau lại, vì xua đuổi lo lắng cùng tối tăm trong lòng mà không được, cô bắt đầu ép buộc mình tham gia rất nhiều hoạt động. Âm nhạc, triển lãm tranh, triển lãm ảnh, sân khấu, trận bóng... Các kiểu các loại, không có trường hợp cá biệt. Còn làm hành khách ba lô, đi rất nhiều nơi của châu Âu. Cô đem mình thành một miếng bọt biển khô ráo, không ngừng hút lấy dưỡng khí.

Cứ như vậy kéo dài nửa năm, cô phát hiện mình dần dần bình tĩnh lại, hơn nữa bắt đầu hưởng thụ sự cô độc.

“Có một năm em du lịch ở Warsaw, ở trong nhà một đôi vợ chồng già,” Khương Từ nằm xuống ghế sofa, đầu gối lên đùi Lương Cảnh Hành, từng chút từng chút, nói liên tục, “Là một đôi vợ chồng già lúc trẻ đều là diễn viên múa ba-lê, sau đó người vợ xảy ra tai nạn xe cộ làm chân bị thương, không thể diễn trên sân khấu được nữa. Khi đó hai người đang như mặt trời giữa trưa, cuộc đời nghệ thuật của người vợ bị ngừng lại, người chồng dứt khoát cự tuyệt thay đổi người hợp tác, cùng vợ mình rời khỏi sân khấu ba-lê. Sau đó người vợ mở một lớp dạy múa, người chồng bắt đầu đi học lại, mấy năm sau trở thành một Kỹ Sư cơ khí

cao cấp. Bọn họ còn có ba đứa con, bây giờ đều đã thành tài. Trong nhà của bọn họ có một vườn hoa, trồng đầy hoa hồng, tất cả đều do hai người tự mình xử lý.”

Khương Từ giương mắt, nhìn Lương Cảnh Hành, hai mắt đen nhánh sáng ngời, “... Ngày trước em cho là yêu thì nên tùy ý bày ra, không cần kiêng dè gì; nhưng kỳ thật yêu cũng có thể bền bỉ lạnh lẽ, nước lạnh chạy sâu. Nếu như không có ba năm này, em sẽ không hiểu, cho nên em không hối hận. Anh đứng, anh ở đây hướng dẫn em không nên lên khư khư cổ chấp...”

“Anh có chỗ sai, ” Lương Cảnh Hành nhỏ giọng nói, “Bảo thủ, không chịu khai thông với em, làm gì cũng đều sợ em bị tổn thương.”

Khương Từ cầm ngón tay của anh, “Bây giờ, không còn gì có thể làm em tổn thương.”

Lương Cảnh Hành khẽ vuốt tóc cô, trầm mặc một hồi lâu, giọng nói nhất thời khàn khàn, “Tóc em đã dài như vậy rồi...”

“Tiền cắt tóc ở nước Anh rất đắt, không có tiền.” Khương Từ làm như có thật.

Lương Cảnh Hành không cười, cũng không nói chuyện, ánh mắt dần dần thâm trầm, động tác vuốt ve chợt càng có nhiều ý vị. Hô hấp Khương Từ cũng không tự giác mà chậm lại, yên lặng không tiếng động nhìn chằm chằm gương mặt sáng ngời sâu xa của anh.

Trong nháy mắt, Lương Cảnh Hành cúi đầu, đôi môi hơi nóng chạm nhẹ lên thái dương cô, vuốt ve, đem đầu cô nghiêng nghiêng sang bên cạnh, hôn lên sau tai. Khương Từ hít sâu một hơi, cổ cũng rụt lại, toàn thân giống như có một dòng điện xẹt qua. Nụ hôn êm ái diễn ra trong chớp lát, một bàn tay chợt đi vào, có mấy phần thô bạo mà xoa bóp một cái.

Từng cái từng cái ma sát, thân thể lập tức như dây cung bị kéo căng, khấn trương, khẽ run, vận sức chờ phát động.

Hô hấp của Lương Cảnh Hành trở nên nặng nhọc, lật người, nhanh chóng cởi quần áo của cô ra. Cô tựa như cảm thấy ngưng đọng, đưa tay ngăn lại. Anh cầm cánh tay cô bỏ ra, đột nhiên sinh ra chút hứng thú trên cột ác ý. Giày vò hồi lâu, cho đến khi cô luôn miệng xin tha, lúc này mới dừng tay, giống như mang theo một sức mạnh thiên quân vạn mã lần lượt đánh thẳng vào, gió bão mưa rào không ngừng không ngớt.

Mồ hôi cô chả ròng ròng, hai gò má đầy vệt nước đỏ bừng, hơi nước tràn ngập trong con mắt màu đen, hô hấp thật giống như đứt dây, “... Chú Lương, không cần...”

Ánh mắt của anh âm u, cúi người hôn cô, khàn giọng hỏi: “... Gọi anh cái gì?”

Cô từ trong hỗn độn trắng xóa lấy lại một tia thanh minh, nghĩ đến mới vừa gọi, bất giác xấu hổ khó chịu, chỉ cắn chặt răng không mở miệng. Anh lại càng thêm cường thế, càng thêm ác ý. Đến cuối cùng cô rốt cuộc buông tha, tùy ý anh giày vò, chỉ vô ý thức rên rỉ.

Trời nghiêng đất lật, mà cô thả người trong nước lũ, làm việc nghĩa không được chùn bước.

Lương Cảnh Hành rốt cuộc dừng lại, thở hổn hển từng tiếng, lật người, đem Khương Từ ôm vào trong ngực.

Trên mặt Khương Từ thấm mồ hôi, tóc mái đều thấm ướt, giờ phút này bị một mối khổng lồ chiếm lấy, nghe nhịp tim Lương Cảnh Hành đánh trống reo hò như cũ, cảm thấy thỏa mãn, không muốn nhúc nhích chút nào.

Nghỉ ngơi một lát, không nhịn được nhạo báng anh, “... Anh đây là nín hổng hả?”

“Khương Từ, anh phát hiện em chỉ biết công phu múa mép khua môi, lúc làm thật một chút cũng không được.”

“Dạ dạ, khẳng định kém anh thân kinh bách chiến.”

Lương Cảnh Hành nhíu mày, “Em đây là muốn lục tìm nợ cũ?”

“Lật lại được sao?”

“Này sợ rằng không thể, muốn anh từng cái từng cái kể cho em nghe sao?”

Khuỷu tay Khương Từ chống lên ghế sa lon, nhòm người dậy tới một chút, cười như không cười, “Kể nghe một chút.”

Lương Cảnh Hành vỗ lên đầu cô, “Vẫn còn muốn ném thêm chút công phu ngoạn độc như vừa rồi, hả?”

Mặt Khương Từ nóng lên, lại nằm xuống, “... Không nói với anh nữa, lão lưu manh, càng nói càng dưng cảm.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, nhất thời không lên tiếng. Một lát sau, không nghe thấy động tĩnh của Khương Từ nữa, nghiêng đầu nhìn một cái, hô hấp cô đều đều ngân nga, đã ngủ rồi.

Lương Cảnh Hành rón rén đứng dậy, đi vào phòng tắm tắm chân mông đắp lên người Khương Từ, bản thân tự đi dội một trận nước lạnh.

51. Chương 51: Nước Xanh Lam (04)

Lúc Khương Từ tỉnh lại thì đã gần tối, ánh sáng đỏ cam ở phía tây mờ dần, lộ ra sau đó là sắc trời xanh thẫm tinh khiết. Cô lấy một bộ quần áo thoải mái từ trong va li ra để thay, nhìn thấy cái bật lửa đi theo cô nhiều năm, cầm lên nhét vào túi, nhẹ nhàng bước xuống tầng.

Mùi thơm của thức ăn từ trong nhà bếp bay ra, Khương Từ tới gần, thấy Lương Cảnh Hành xắn ống tay áo, đang xào đồ ăn.

Khương Từ loáng một cái đến bên cạnh anh, ghé đầu liếc nhìn thứ trong nồi, lại thấy bên cạnh có dưa chuột đã thái, vươn tay cầm lấy hai miếng.

“Làm thêm một món nữa là có thể ăn cơm.” Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, “Đói bụng?”

“Có chút.” Cô nuốt miếng dưa chuột, lấy bật lửa từ trong túi ra, “Cái này trả lại cho anh.”

Lương Cảnh Hành nhìn thứ trong tay cô một chút, cười nói: “Thì ra là em lấy đi.”

“Vâng...” Cô đột nhiên nhận ra, ở cạnh nhau hơn nửa ngày, một điều thuốc Lương Cảnh Hành cũng không hút, “Bây giờ anh không hút thuốc nữa hả?”

“Cai rồi.”

Khương Từ gật đầu, “Cai rồi cũng tốt, thứ khó nuốt như vậy, không biết tại sao anh lại thích.”

Lương Cảnh Hành dừng tay lại, “Em từng thử?”

“Từng thử, cũng hơn nửa năm.” Khương Từ đưa tay vòng chắc hông của anh, giọng nói thấp dần, “... Không không chế được, mỗi lần nhớ anh liền muốn hút thuốc lá.”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành trầm trầm, “... Cô nương ngốc.”

“Vậy tại sao anh lại cai rồi?”

Trong nồi phát ra âm thanh tí tách, mùi thơm từng đợt tỏa ra, màu trắng ngà êm dịu của đèn trần giống như phủ lên mọi thứ một tấm bóng kính, liền nghe anh trầm giọng trả lời: “Không biết phải chờ bao lâu, anh phải già chậm một chút.”

Khương Từ ngẩn ra, chợt cảm thấy cổ họng nghèn nghẹn, “... Anh không già, tuyệt đối không.”

“Anh đã lớn hơn em mười hai tuổi, chiếm được món hời lớn như vậy, sau này không thể đi quá sớm, ở với em nhiều hơn mấy năm.”

“Shhh! Anh nói cái gì vậy!” Khương Từ lập tức ngắt lời anh, “Mới vừa ở cùng nhau anh đã nói đến chuyện đi, cố ý hả?”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, “Được rồi được rồi, em buông tay, đồ ăn phải ra khỏi nồi rồi.”

Khương Từ buông tay ra, nhìn chăm chăm vào Lương Cảnh Hành, trong mắt nổi lên sương mù. Lương Cảnh Hành nghiêng người nhéo mũi cô, cúi đầu hôn cô một cái, “Em biết anh là kiểu người hay nghĩ nhiều, thật sự không phải cố ý, ngoan, đừng nóng giận.”

Khương Từ cắn chặt hàm răng, “Nói đùa ai không biết, anh cho rằng em quan tâm sao? Bốn mươi năm, bốn năm, bốn ngày, bốn giờ, nếu em đã quyết định ở cùng với anh, sợ cái gì tách ra?”

“Anh biết,” Lương Cảnh Hành vươn một tay ra, dùng sức ôm lấy cô, “Anh sai rồi, về sau sẽ không nói những lời như vậy nữa.”

Sau một lúc lâu, Khương Từ ồm ồm nói: “Lương Cảnh Hành, thức ăn cháy rồi.”

“...”

Ăn cơm xong, Lương Cảnh Hành hỏi cô có muốn đi ra ngoài đi dạo một vòng hay không, Khương Từ thật sự mệt mỏi, bên ngoài lại nóng, ra ngoài một chút cả người đã toàn mồ hôi, liền không có chút hứng thú nào, “Em vẫn nên đi nghỉ một chút, ngày mai phải đi thăm hỏi thầy Trần.”

Nghĩ đến chuyện này, cô lại cảm thấy thấp thỏm.

Lương Cảnh Hành an ủi: “Yên tâm, hiện tại hỏa lực của thầy Trần đều tập trung hết trên người anh, anh đi một lần ông ấy mắng một lần, nói anh già mà không kính (vi lão bất tôn).”

Khương Từ cười ha ha, “Thầy ấy thật sự nói như vậy?”

“Ừ,” Lương Cảnh Hành cũng cười theo, “Còn nói cái trắng tốt mà lại để cho heo, ngàn phòng vạn phòng, cướp nhà khó phòng, còn có cái gì mà, họa từ trong nhà...”

Khương Từ cười không thể ngừng, “Vậy anh còn lần lượt đi, không phải muốn bị mắng sao?”

“Mắng cũng phải đi, anh lo lắng cho em, anh phải thỉnh thoảng đi báo cáo tình hình.”

Khương Từ buông ánh mắt xuống, “Thật xin lỗi, năm đó để lại một cục diện rối rắm như vậy.”

“Thầy Trần cũng chỉ là sợ em hoang phế tài hoa, hiện giờ nếu sự nghiệp đã cất bước, không lệch khỏi con đường ông ấy đã lập ra cho em, ngược lại cũng sẽ không thật sự trách em.” Anh thấy Khương Từ vẫn không yên tâm, “Nếu không anh đi với em?”

“Không cần,” Khương Từ cười cười, “Năm đó em đã có dũng khí đi, bây giờ còn sợ không có dũng khí trở về sao?”

Ngày hôm sau, Khương Từ mang theo một hộp Đại Hồng Bào Lương Cảnh Hành tài trợ, tới cửa xin tội.

Trần Đồng Úc đang căng vải vẽ tranh sơn dầu, nghe thấy ở cửa truyền đến một tiếng “Thầy Trần” thanh thanh thúy thúy, quay đầu nhìn lại, bất động vài giây, lúc này ném vật trong tay đi, hừ nhẹ một tiếng đứng dậy đi lên lầu.

Khương Từ sờ sờ mũi một cái, đi vào phòng vẽ tranh, bỏ thứ mình mang đến qua một bên, nhặt vài vẽ, kìm cùng búa nhỏ trên mặt đất lên.

Trần Đồng Úc ngồi ở trong phòng trên tầng hờn dỗi một lát, đứng dậy ra ngoài, lại thấy Khương Từ đang giờ búa lên, đóng từng cái đinh lên trên khung.

Trước kia tất cả công việc này đều là do cô làm, cô nghiêm túc tỉ mỉ, động tác lại nhanh nhẹn, độ căng chùng của vải vẽ tranh sơn dầu rất vừa phải.

Trần Đồng Úc lẳng lặng nhìn một hồi, đột nhiên cất tiếng, “Còn biết đường trở lại?”

Khương Từ sợ hết hồn, búa thiếu chút nữa đập vào đầu ngón tay, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Trần Đồng Úc, “Thầy Trần...”

Trần Đồng Úc khoát tay chặn lại, ngăn cản lời của cô..., từ trên tầng chậm rãi xuống, “Căng tiếp đi.”

Khương Từ há miệng, cũng không biết nên nói cái gì.

Sau khi căng xong, lại tinh tế quét thêm ba lớp keo sữa, đặt ở một bên hong gió, chờ sau đó đánh bóng.

Trần Đồng Úc thấy động tác quen thuộc của cô, quả thật không một chút quên những cơ sở này, cũng hết giận mấy phần, nhưng vẫn nghiêm mặt hỏi cô: “Mấy năm nay đã vẽ được bao nhiêu bức tranh?”

“Lúc bận nhất thì một tháng có thể hoàn thành một bức.”

“Đề tài gì?”

“Tĩnh vật, nhân vật, phong cảnh đều có luyện tập, hằng ngày lúc không có linh cảm, lại vẽ một chút về tôn giáo trong giáo đường...” Cô quan sát nét mặt Trần Đồng Úc, cẩn thận hỏi, “... Thầy, em đều chụp hình, người có muốn xem một chút không?”

Trần Đồng Úc không nói được, cũng không nói không được.

Khương Từ liền thật nhanh lấy điện thoại di động của mình ra, mở từng ảnh từng ảnh cho Trần Đồng Úc, bên vừa mở vừa giới thiệu, “... Đây là sau khi đi sưu tầm dân ca ở Milan trở về thì vẽ ra... Bức này là lúc đi xem đoàn múa ba-lê Russia Kirov...”

Trần Đồng Úc từng cái nhìn qua, thấy quả thật cô chưa từng quên việc luyện tập, năng lực vẽ so sánh với quá khứ thì mười phần tiến bộ, sắc mặt hơi bớt giận. Từ lúc bức tranh kia của Khương Từ mang ra đấu giá, lại truyền ra tin tức kí hợp đồng với phòng tranh Tây Tàn, liền có rất nhiều bạn bè trong giới thư họa gọi điện thoại tới chúc mừng ông, nói là danh sư xuất cao đồ.

Trần Đồng Úc vừa kinh vừa giận, kinh hãi là Khương Từ nhất chiến thành danh, giận tất nhiên vẫn là cô và Lương Cảnh Hành gây ra chuyện như vậy, lại không chào mà đi.

Khương Từ thấy vẻ mặt Trần Đồng Úc hơi hòa hoãn, lập tức cắt điện thoại đi, thành khẩn nói xin lỗi: “Thầy Trần, ba năm trước là con hành động theo cảm tình, khiến người lo lắng.”

Trần Đồng Úc hừ nhẹ một tiếng, “Ta lại gánh phải cái gì, cánh còn chưa cứng đã muốn bay, căn bản không để thầy giáo như ta dây vào trong mắt, uống phí ta thay con sắp xếp con đường xong xuôi, vì một chút chuyện nhỏ xiu như vậy, tự hủy tương lai!”

Khương Từ không nói một lời, cúi đầu kính cẩn lắng nghe.

“Đi thì đi, ba năm lại ngay cả một cái tin nhắn cũng không gửi, người ta vẫn nói cha mẹ có ở đây thì không đi xa, đi phải có phương, mặc dù ta không phải cha mẹ con, nhưng cũng làm thầy giáo của con hơn mười năm, hỏi một chút tin tức của con cũng không quá phận chứ?”

“Con biết lỗi rồi.”

“Còn biết lỗi, ta thấy con rất đúng lý hợp tình!”

Trần Đồng Úc giáo huấn đủ rồi, thấy bộ dáng ngoan ngoãn khéo léo cúi đầu nhận sai của Khương Từ, nhất thời cũng hết giận, “... Con ở bên ngoài có chịu uất ức gì không?”

Khương Từ sững sờ, cánh mũi cay cay, vội vàng lắc đầu, “Không có, không chịu bất kỳ uất ức gì, một đường đều gặp được quý nhân dìu dắt.”

Trần Đồng Úc đi tới trước cửa sổ, kiểm tra lớp keo dán trên vải vẽ tranh sơn dầu có đúng mức hay không, “Con và Lương Cảnh Hành...”

“Cũng vô cùng tốt.”

Trần Đồng Úc liếc nhìn cô một cái, “Thật sự thích nó?”

Khương Từ gật đầu.

Trần Đồng Úc lại mở miệng, không ngờ lời nói năm đó của mình lại ứng nghiệm, đứa nhỏ này, rốt cuộc vẫn là vì tình. Thích chút khổ cực, “Con thích thì ta cũng không nói gì nữa, nó cũng có lòng, con đi ba năm, nó liền tìm ba năm. Căn bản mỗi tình thành đều chạy qua, chỉ cần có chút gió, không nói hai lời liền đến thử. Cho nên bây giờ con đã trở lại, sau này cũng đừng dầy vò nhau nữa, sống cho hạnh phúc.”

“Con biết.” Khương Từ buông mắt xuống, trong lòng tựa như rơi xuống một tảng đá, nhất thời nặng trĩu.

Một lát sau, cô cầm lấy lá trà mình mang tới, “Thầy Trần, đây là con dùng tiền bán đầu giá mua cho người một ít lá trà, cũng không lấy được bao nhiêu, người coi như ném thử thứ mới mẻ thôi.”

Trần Đồng Úc nhìn sang, lại sững mặt lên, “Sau này con còn nhiều chỗ cần dùng tiền, mấy những thứ này có hay không cũng được.”

Khương Từ biết lúc này Trần Đồng Úc chỉ là giả vờ tức giận, ông vốn vẫn thích trà như mạng, thích vẽ như mạng, hôm nay có Đại Hồng Bào thượng hạng ở bên cạnh, sao có thể thực sự mất hứng. Cô cười nói: “Hiện tại người thân của con chỉ còn người và Lương Cảnh Hành, nào còn có chỗ nào cần dùng tiền. Một chút tâm ý, người đừng có ghét bỏ.”

Trần Đồng Úc “Gắng gượng” nhận lấy, “Buổi trưa ta bắt đầu vẽ, tạm thời không cùng con, hôm nào qua nhà ta ăn cơm.”

Khương Từ đồng ý.

Trần Đồng Úc liếc cô một cái, lại dặn dò: “Bình thường không có việc gì thì luyện tập vẽ tranh nhiều một chút, còn trẻ, sự nghiệp làm trọng.”

Khương Từ qua cửa ải này của Trần Đồng Úc, tảng đá lớn trong lòng liền rơi xuống đất, ra cửa liền gọi điện thoại cho Lương Cảnh Hành.

Lương Cảnh Hành cười nói: “Em lái xe tới công ty anh, tan việc cùng anh đến nhà Trần Giác Phi ăn cơm.”

“... Đến nhà ai?”

“Trần Giác Phi, nhà chị gái anh tỷ.”

“... Không ổn đâu?”

“Có gì không ổn?”

“Ừm... Em sợ xấu hổ.”

“Biết sợ rồi hả?” Lương Cảnh Hành cười cười, “Không có việc gì, tính tình chị anh rất dễ gần. Năm đó chị ấy có thể làm trái với ý nhà, gả cho một người không một xu dính túi nghèo rớt mùng tơi, so với anh còn hiểu biết hơn nhiều.”

Chuyện như vậy, Khương Từ từng nghe Lương phu nhân nói qua, suy nghĩ một chút nói: “... Được rồi.”

“Vậy được, anh chờ em.”

Thừa dịp trước khi cúp điện thoại, Khương Từ lại vội vàng hỏi: “Trần Giác Phi vẫn chưa trở về chứ?”

“Mới vừa tốt nghiệp, về rồi, đến công ty cha anh cha thực tập.”

“... Sao anh không nói sớm?”

Lương Cảnh Hành cười, “Tại sao em phải sợ nó? Nó sợ em còn không kịp.”

Lời này Khương Từ thích nghe, cười hì hì một tiếng, cúp điện thoại.

Đến công ty, Lưu Nguyên đến quầy tiếp tân đón cô, trên đường dẫn cô đến phòng làm việc, nhìn cô muốn nói lại thôi. Khương Từ bị cậu nhìn chăm chú không được tự nhiên, ngừng bước chân, nhú mào hỏi “Anh có lời muốn nói?”

Lưu Nguyên mặt lúng túng, “Cái đó, Khương tiểu thư...”

“Gọi tôi là Khương Từ thôi.”

“Ừm...” Lưu Nguyên gãi gãi đầu, “Lần trước cô nhìn thấy cái kia, đừng hiểu lầm. Đàm tiểu thư với anh Lương chỉ là quan hệ hợp tác bình thường, anh Lương thấy cô ấy rất phiền phức.”

Khương Từ cười một tiếng, “Làm sao anh biết anh ấy thấy cô ấy phiền phức?”

Lưu Nguyên ngẩng đầu lên, “Tôi đi theo bên cạnh anh Lương nhiều năm như vậy, điểm này cũng không nhìn ra được, vậy thì thật là quá vô dụng rồi.”

Khương Từ gật đầu, “Không có việc gì, tôi biết, tôi tin Lương Cảnh Hành.”

Lưu Nguyên há miệng, lại cảm giác tất cả đều hình như cũng không cần thiết phải nói, nhiều năm như vậy, mặc dù cậu vẫn không hiểu cách giao tiếp với Khương Từ, nhưng biết cô bé này ở một phương diện khác thật ra thì rất thoải mái, “Ừm... Còn có một việc, là do sai sót của tôi, đừng trách anh Lương.”

“Cái gì?”

“Cô đã từng gửi cho anh Lương một bức tranh, chính là bức vẽ hoa đào đó,” Cậu thấy Khương Từ gật đầu một cái, có chút áy náy, “... Tranh kia, cuối năm cô đi mới tìm được.”

Khương Từ sững sờ.

Lưu Nguyên sờ lỗ mũi một cái, “Nếu anh Lương nhìn thấy sớm một chút...”

“Không sao, ” Khương Từ cười cười, “Giống nhau.”

Mặc dù trời xui đất khiến, quanh đi quẩn lại, vòng chút đường xa, cuối cùng vẫn thuận lợi tới nơi, giống nhau.f

52. Chương 52: Nước Xanh Lam (05)

Trong phòng làm việc, Lương Cảnh Hành đang gọi điện thoại, ra dấu với Khương Từ, ý bảo cô ngồi chờ một lát.

Khương Từ nhàm chán, đứng ở trước kệ sách, ngón tay xẹt qua những gáy sách sắp xếp chỉnh tề, lướt qua từng quyển từng quyển, ngón tay dừng lại, nhìn thấy tập ảnh do chính Lương Cảnh Hành chụp. Mặt bìa thuần một màu trắng, chỉ một dòng tên sách và tên tác giả, trừ nó ra thì không còn gì khác, toàn bộ đều lộ ra một khí thế “Có mua hay không”.

Nhưng Khương Từ biết thật ra thì ảnh này bán rất chạy, bây giờ trên thị trường đã không còn.

Cô thấy Lương Cảnh Hành gọi điện thoại xong, lập tức giơ quyển sách trên tay lên, “Cái này có thể cho em hay không.”

Lương Cảnh Hành nhìn sang, “Em thích?”

“... Cũng không hẳn.”

“Vậy thì?”

“Cất giữ chờ tăng tỉ giá đồng bạc.”

“Cất giữ sách không làm tăng trị giá được,” Lương Cảnh Hành làm như thật, “Cất giữ tác giả của quyển sách mới có thể tăng tỉ giá đồng bạc.”

Khương Từ cười, “Vậy chẳng phải em đã kiếm được một khoản lớn rồi sao.”

Lương Cảnh Hành đóng máy vi tính lại, đứng dậy sửa sang lại trang phục, “Đi thôi.”

Khương Từ gật đầu, thả tập ảnh lại giá sách. Bước chân Lương Cảnh Hành ngừng lại một chút, “Em không cần?”

“Em có,” Khương Từ liếc anh một cái, “Tìm người nhờ ký tên lên mới được.”

Nằm ở trong va li của cô, theo cô đi qua muôn sông nghìn núi.

Nhất thời Lương Cảnh Hành cũng không biết nên nói gì, mỗi lần khi anh cho là cô nương ngốc đã đủ ngốc rồi, cô lại có thể để cho anh một nhận thức mới, “... Em muốn ký tên, cần gì phải nhờ người khác, hôm nào anh không có việc gì, ký cho em cả trăm.”

Khương Từ vui vẻ, “Sau đó thì? Lấy làm bùa trừ tà?”

Lúc ra cửa, Lưu Nguyên đang thu dọn đồ đạc.

“Lưu Nguyên, có bận gì không, đi ăn cơm với chúng tôi.”

Lưu Nguyên xua tay, “Không được đâu anh Lương, hôm nay là sinh nhật của vợ em, đang đợi em về đây.”

Khương Từ kinh ngạc, “Anh đã kết hôn rồi?”

Lưu Nguyên cười gật đầu, hình như có chút ngượng ngùng.

Lương Cảnh Hành bổ sung, “Con cũng tròn một tuổi rồi.”

Khương Từ lập tức hăng hái, tiến tới bên cạnh Lưu Nguyên, “Có hình không? Cho tôi nhìn một chút.”

Lưu Nguyên lấy điện thoại di động, mở một bức ảnh ra đưa cho Khương Từ, xấu hổ cười cười, “Dáng dấp không giống tôi, giống vợ tôi.”

Trong hình là một đứa bé hồng hào, đang nhắm mắt ngủ say, nắm tay nho nhỏ dán ở bên tai, hình dáng lông mi thật giống như hai cái bàn chải nhỏ. Khương Từ không khỏi kin ngạc kêu lên, “Thật là đáng yêu, Lưu Nguyên anh thật may mắn.”

Lưu Nguyên gãi gãi đầu, cười cười.

Ba người ở bãi đậu xe tách ra, Khương Từ vẫn là chặc chặc cảm thán, “Thật không nghĩ tới, một hũ nút như Lưu Nguyên, âm thầm không tiếng động có được hạnh phúc như vậy.”

Lương Cảnh Hành cho xe chạy, cười nói: “Lúc vợ cậu ấy sinh thì bị khó sinh, cậu ấy nghe thấy tiếng khóc thảm thiết bên trong, bác sĩ nói cần phải mổ, một đấng mày râu, lại bật khóc ngay tại chỗ.”

Khương Từ cũng hơi cảm thấy xúc động, gương mặt lặng lẽ liếc qua Lương Cảnh Hành, nghĩ thầm, anh sẽ muốn đứa bé sao?

Tới nhà Trần Giác Phi, Lương Tĩnh Tư bảo hai người ngồi xuống, hướng trên lầu gọi một tiếng: “Trần Giác Phi, cậu con đến rồi!”

Phía trên không có tiếng động, Lương Tĩnh Tư cười nói: “Khéo còn chưa dậy, hai người ngồi một lát, để chị lên gọi nó.” Cô nhìn Khương Từ, “Bình thường cô Khương quen uống trà gì?”

Khương Từ vội nói: “Khách tùy chủ tiện (khách thì nên theo ý chủ) —— chị cứ gọi em là Khương Từ là được rồi.”

“Long Tĩnh, được không? Trà mới năm nay.”

Khương Từ gật đầu.

Lúc Lương Tĩnh Tư đi lấy lá trà thì Lương Cảnh Hành cầm tay Khương Từ, cười nói: “Đừng khẩn trương.”

Chỉ chốc lát sau, Lương Tĩnh Tư lấy ra một bộ trà cụ, đặt ấm nhỏ trên lò vi ba đun nước, trong lúc chờ nước sôi thì trò chuyện với hai người.

“Anh rể đâu?”

“Mới vừa gọi điện thoại nói đang trên đường về rồi, bên kia có một xưởng thay thế thiết bị, người phụ trách báo sổ sách giả, gần đây Trần Trần đều ở đó xử lý cục diện rối rắm này.” Nước sôi, Lương Tĩnh Tư pha trà cho hai người, “Thời buổi rối loạn, ngay cả một quản lý thật sự có thể cạy vào cũng không có.”

“Trần Giác Phi không phải đi theo anh rể rèn luyện sao?”

Lương Tĩnh Tư cười, “Nó? Chỉ được cái lăm mưu mô, còn lúc bắt tay vào thì nói như rồng leo, làm như mèo mửa. Tính tình hai cha con đều cố chấp, cả ngày lẫn đêm đối chọi nhau.”

“Còn trẻ, không cần phải gấp.”

Lương Tĩnh Tư nhìn Khương Từ đang từ từ thưởng thức trà một chút, cười nói: “Cũng không nhỏ, ra nước ngoài bốn năm nhưng mà kinh nghiệm thì không nhiều, Giác Phi so với A Từ còn lớn hơn, nhưng mà A Từ chừng chạc thạo đáng bao nhiêu, nó thì vẫn còn như thằng bé con.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, nói thầm trong lòng cô một chút cũng không chứng chắc thoả đáng, đây cũng chỉ là giả bộ cho người ngoài nhìn.

Khương Từ cũng thiếu chút nữa bị sặc, trong lúc Lương Tĩnh Tư lơ đãng thay đổi cách xưng hô tuy rằng kéo gần lại cự ly, nhưng đặt cô và Trần Giác Phi chung một chỗ, lại có một loại khó chịu không nói nên lời.

Cũng may Lương Tĩnh Tư rất nhanh thay đổi đề tài, hỏi tiến triển công việc gần đây của Lương Cảnh Hành.

“Đã kết thúc, hai bên đang hạch toán. Đàm Huy lại cho một người không có kinh nghiệm phụ trách, rất tốn công.”

Lương Tĩnh Tư “Ah” một tiếng, “Không thể nào, chị từng tiếp xúc với Đàm Huy, ông ta là người làm việc rất chu đáo khôn khéo, phải người nào? Cái này không giống tác phong của ông ta.”

“Còn có thể là ai,” Về mặt Lương Cảnh Hành bình thản, “Con gái của ông ta.”

“Không phải con gái ông ta học nghệ thuật sao, sao lại dính vào chuyện làm ăn?”

Khương Từ nghe vậy, động tác dừng lại, chỉ là không biến sắc nháp một ngụm trà.

Lương Cảnh Hành khẽ cau mày, cũng là không muốn nói nữa, “Dù sao dự án này chuẩn bị kết thúc, sau nào em cũng không có ý định tiếp tục giao tiếp với nhà họ Đàm nữa.”

“Em thật là, tuy có đầu óc buôn bán, nhưng lại không có dã tâm gì,” Lương Tĩnh Tư cười nói, “Hôm nay Đàm Huy nắm bao nhiêu đất để đó không dùng ở trong tay, muốn mượn cơ hội này hợp tác lâu dài với ông ta, tiền hoàn toàn không lo kiếm, lúc này hai người làm văn hóa, chỉ là trẻ con.”

“Tiền kiếm nhiều như vậy có ích lợi gì, sống không dùng hết đến chết cũng không thể mang theo, đủ là được.”

Lương Tĩnh Tư cười mà như không cười liếc Khương Từ một cái, “Một mình em thì khẳng định đủ dùng, hai người, ba người, hoặc là bốn người thì sao đây?”

Nhất thời mặt Khương Từ nóng bừng lên.

Lương Cảnh Hành liếc thấy vành tai Khương Từ ửng hồng, cười một tiếng, “Vây cũng đủ rồi.”

Đang nói chuyện, trên lầu vang lên tiếng bước chân. Lương Tĩnh Tư quay đầu lại liếc nhìn về phía cầu thang, “Trần Giác Phi, mau xuống gặp mẹ con.”

“Phụt...” Khương Từ thiếu chút nữa phun một ngụm trà ra.

Nhất thời mặt Trần Giác Phi đen như đáy nồi, lườm nguýt nụ cười ranh mãnh của Lương Tĩnh Tư một cái, không tình nguyện đi xuống lầu.

Trước khi đến, Khương Từ tuyệt đối không nghĩ đến Lương Tĩnh Tư là một “Diệu nhân” như thế này.

Trần Giác Phi là đi đến trước mặt, ngồi xuống ghế sofa, gỡ gỡ mái tóc bù xù, lên tiếng chào Lương Cảnh Hành, “Cậu.” Sau đó xoay mặt đi, coi như không nhìn thấy Khương Từ.

Khương Từ tự nhiên cầu cũng không được. Tính ra, lần gần nhất hai người gặp mặt, là ba năm trước đây Trần Giác Phi nghe lời của Trương Ngữ Nặc, mà tới cửa chất vấn tước, nhưng lúc đó cô xoay Trần Giác Phi vòng vòng, không chút nào cảm thấy lúng túng như lúc này. Ước chừng hôm nay hai người thật sự sắp trở thành người một nhà, vả lại cô trên danh nghĩa, đích thực là “Mợ” của Trần Giác Phi.

Rất nhanh, bác gái đi ra từ phòng bếp, nói chỉ cần nấu thêm hai món ăn nữa, hỏi khi nào dùng bữa, Lương Tĩnh Tư gọi điện thoại cho Trần Trần, “Sắp tới nhà rồi, bắt đầu nấu thôi.”

Không lâu lắm, Trần Trần từ bên ngoài trở lại.

Sau khi giới thiệu hàn huyên xong, mấy người ngồi lên bàn, bắt đầu ăn cơm trưa.

Lương Cảnh Hành cùng Trần Trần uống rượu, Khương Từ ngồi bên cạnh Lương Tĩnh Tư. Trong bữa cơm, Lương Tĩnh Tư không ngừng gấp thức ăn cho Khương Từ, chỉ hỏi cô có quen ăn hay không.

“Rất ngon, em ở nước Anh hai năm, lúc trở về nước ăn cái gì cũng thấy ngon.”

Lương Tĩnh Tư cười nhìn cô, “Về sau em không bận gì thì nhớ tới nhà chị ăn cơm, bác gái nấu cơm này là chị từ Tô Châu mang tới, tay nghề thổi cơm làm bánh cũng rất cao.”

Khương Từ liên tiếp đồng ý.

Trên bàn hai người thành một cặp, duy chỉ có Trần Giác Phi là không nhúng vào, sắc mặt cậu càng ngày càng khó coi, vùi đầu vào cơm, dũa chạm vào bát sứ, phát ra tiếng “Leng keng” vang dội. Lương Tĩnh Tư gõ đầu cậu, “Lịch sự một chút được không, dạy con lễ nghi bàn ăn đều cho chó ăn hết rồi sao?”

... Trần Giác Phi là cảm thấy có thể mình không phải con ruột.

Lương Tĩnh Tư giáo huấn Trần Giác Phi xong, lại tiếp tục nói chuyện với Khương Từ, “Sau này có tính toán gì không?”

“Thỉnh thoảng phải bay về Bắc Kinh, còn đa số thời gian vẫn sẽ ở lại thành phố Sùng, nhờ thầy chiếu cố.”

Lương Tĩnh Tư gật đầu, “Còn trẻ, bận rộn cho sự nghiệp cũng tốt. Một thời gian trước, mẹ chị còn nhắc tới em.”

Khương Từ sững sờ.

Lương Tĩnh Tư liếc nhìn cô một cái, cười nói, “Bà nói, cũng không biết chừng nào thì em mới có thể trở về, rất nhớ em. Nếu như em có thời gian, nhất định phải đi Tô Châu chỉ điểm kỹ năng vẽ cho bà một chút.”

Nhất thời trong lòng Khương Từ nặng trĩu, “Chờ qua một thời gian ngắn ổn định một chút, nhất định em sẽ đến thăm dì.”

Lương Tĩnh Tư cười cười, lại gấp thức ăn cho Khương Từ “Ăn nhiều một chút, em cũng thật là quá gầy.”

Tính tình Trần Trần cùng Lương Cảnh Hành tương tự, uống rượu cũng vừa mức. Hai người vừa uống rượu, vừa trò chuyện chút chuyện kinh doanh. Khương Từ phân tâm nghe bọn anh trò chuyện đôi câu, chỉ cảm thấy Trần Trần người này thật là tiếc chữ như mực, ngay cả Lương Cảnh Hành cũng bị anh nổi bật lên giống như người nói nhảm.

Ăn cơm xong, buổi chiều Lương Cảnh Hành còn có việc, nghỉ ngơi một lát liền đi về công ty. Khương Từ định đi theo anh, lại bị Lương Tĩnh Tư cản lại, “A Từ, chiều em không có việc gì thì ở lại đây đi. Chị định sửa sang lại phòng sách, em giúp một chút được hay không?”

Khương Từ nhìn Lương Cảnh Hành một chút, hỏi ý kiến của anh. Lương Cảnh Hành vỗ vỗ bả vai cô, “Buổi tối anh còn tới nữa.”

Lương Tĩnh Tư dẫn Khương Từ về phía tầng hai, vừa quay đầu lại thấy Trần Giác Phi vẫn còn đứng yên tại chỗ, “Thất thần cái gì, cũng tới giúp một tay đi.”

Trần Giác Phi vò đầu, lăm bằm đôi câu, theo sau.

Sửa sang một lúc, Lương Tĩnh Tư nhận một điện thoại, tạm thời đi ra ngoài.

Trong thư phòng còn lại Khương Từ và Trần Giác Phi, nhất thời có chút lúng túng vì diệu. Khương Từ quan sát Trần Giác Phi một cái, qua ba năm, vẻ non nớt trên người cậu đã rút đi, hiện tại cũng dần dần lộ ra khí chất cường tráng thuộc về đàn ông, giống như lưỡi dao sắc bén mới vừa ra khỏi vỏ, lạnh lẽo sáng trong như tuyết.

Ngược lại Trần Giác Phi mở miệng trước, “Mấy năm nay cậu thế nào?”

Khương Từ sắp xếp lại một đồng sách xong đặt lại lên giá sách, nghe vậy động tác thoáng dừng lại, “Rất tốt, cậu thì sao?”

“Tạm được.”

Khương Từ liếc cậu một cái, “Cậu với Trương Ngữ Nặc...”

“Là bạn bè.” Trần Giác Phi nhanh chóng ngắt lời cô.

Khương Từ há miệng, cũng không biết nên hỏi cái gì, xem ra hai người không thành. Mấy năm nay cô bên ba bên ngoài, chính mình còn khó giữ nổi, tự nhiên cũng không có tâm tư quan tâm chuyện khác nữa, chỉ nghe nói Trương Ngữ Nặc thi đậu đại học sư phạm thành phố Sùng, đang học tiếng Pháp.

Yên lặng một lát, Khương Từ vẫn cảm thấy nên giải thích một chút, “Cái đó, Trần Giác Phi, cái gì kia, tôi biết cậu cảm thấy lúng túng, tôi cũng thế. Trước kia chúng ta ở chung thế nào, sau này vẫn ở chung như vậy đi.”

Trần Giác Phi không lên tiếng.

Khương Từ coi như cậu nghe lọt được lời này, xoay người đi khắp khiêng lấy tấm vách ngăn gia sách, chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng sâu kín, “Khương Từ...”

53. Chương 53: Nước Xanh Lam (06)

Tay Khương Từ dừng lại trong phút chốc, sau đó lại sắp xếp xách như cũ.

“Cái người này thật giỏi hoạt.”

Một câu nói không đầu không đuôi, ngay cả giọng nói cũng cực kỳ bình thản, Khương Từ không hiểu cậu muốn biểu đạt cái gì, cười một tiếng, “Lời này là sao?”

“Vô duyên vô cớ chiếm bao nhiêu tiện nghi của tôi như vậy.”

Khương Từ xoay người, “Không phải lần trước đã nói rõ với cậu rồi sao?”

“Nói rõ?” Trần Giác Phi buồn bực, ánh mắt dừng trên mặt cô, giống như chất, mang theo chút ý nghĩa khác.

Trong lòng Khương Từ lộp bộp một cái, đột nhiên cảm thấy dường như Trần Giác Phi có chút thay đổi, không còn là cái tên Trần Giác Phi gốc ghéch lỗ măng như trước kia nữa.

“Thật ra không cần nói rõ, trong lòng cậu cũng đã hiểu rồi.”

Khương Từ ngừng thở, yên lặng trong phút chốc, nở một nụ cười rất nhạt, “Có một số việc nên nói rõ, có một số việc hãy cứ để nó dần dần u mê thôi.”

Trần Giác Phi trầm mặc trong chốc lát, “Cậu và cậu của tôi quen biết từ lúc nào vậy?”

“Ở lễ tang của ba tôi.”

“Kể một chút đi.”

Khương Từ liếc cậu một cái, “Thật ra thì tang lễ này tôi cũng không định làm, tan đàn xẻ nghé, người tới đều là để chế giễu, không có ý nghĩa. Nhưng ba tôi lại là người thích thể diện, thích náo nhiệt, tôi vẫn muốn tiễn ông đi một cách thuận lợi vui vẻ.”

Cô lùi về phía sau một bước, dựa lưng vào giá sách, “Người mất đã lớn tuổi, có không ít bạn làm ăn của ba tôi đến dự. Nhiều người như vậy, duy chỉ có Lương Cảnh Hành, ánh mắt của anh nhìn tôi hoàn toàn không giống với những người khác, không phải là vui sướng khi người khác gặp họa, cũng không phải là đơn thuần thương hại... Dĩ nhiên, tôi cũng không nói được đến tốt cùng đó là cảm xúc gì. Qua vài ngày, tài sản của ba tôi chính thức bị niêm phong, anh tới tìm tôi, cho tôi mượn mười vạn tệ, — cũng không nói cho mượn, chỉ nói là trả lại số tiền ba tôi từng cho anh ấy mượn. Không thể không nói, khi đó anh ấy đã giữ lại được lòng tự trọng buồn cười của tôi. Tôi cũng cần tiền, nhưng lại không chịu nổi người khác thương hại.”

Mắt Khương Từ nhìn sang hướng khác, “Sau lại bởi vì liên quan đến cậu, tôi tiếp xúc nhiều hơn với anh ấy. Anh ấy rất quan tâm tôi, cậu biết đấy, dệt hoa trên gấm thì dễ, còn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì lại rất khó...”

“Tôi không quan tâm cậu sao?” Trần Giác Phi chợt ngẩng đầu.

“Cậu...” Khương Từ hiếm khi cảm thấy khó xử, cân nhắc dùng từ, “Cậu cũng quan tâm ta, ngoại trừ một chút không vui lúc đầu. Thật ra thì tôi rất biết ơn cậu, tôi là người đôi khi không biết suy xét, còn thường xuyên chà đạp lên ý tốt của người khác.” Cô nhìn Trần Giác Phi, ánh mắt chân thành, “Nhưng tôi biết, với tư cách là bạn bè, cậu rất quan tâm tôi.” Cô nói hai chữ “Bạn bè” rất rõ ràng.

Trần Giác Phi không lên tiếng, ánh mắt nhất thời vô cùng âm u, dường như có rất nhiều cảm xúc phức tạp chìm ở bên trong.

“Cậu biết tính tình tôi tương đối cô độc, không được nhiều người chào đón, nếu như trước kia tôi có làm điều gì xúc phạm tới cậu...”

“Cậu không có xúc phạm đến tôi,” Trần Giác Phi ngắt lời cô, “Là do tôi ngốc, rất nhiều việc không suy nghĩ được thấu đáo. Cô là kiểu người đặc biệt, mỗi khi ra quyết định gì thì không ai có thể sửa đổi. Cậu tôi tương đối cứng chặc, nhưng cũng khá cố chấp. Hai người rất xứng...”

Cậu đột nhiên nghẹn lại, nhất thời cũng không biết nói thêm cái gì nữa, hít thở mấy lần, cuối cùng nhìn Khương Từ một cái, chợt xoay người ra cửa.

Vừa vặn Lương Tĩnh Tư đi vào, thiếu chút nữa đụng vào, “Ai da, con đi đâu vậy?”

Trần Giác Phi mím chặt môi, không nói gì, vòng qua người Lương Tĩnh Tư “Rầm rầm rầm” xuống lầu.

Lương Tĩnh Tư liếc cậu một cái, đi vào thư phòng, hỏi Khương Từ, “Giác Phi lại cãi nhau với em hả?”

“Không có.” Khương Từ vội vàng trả lời.

Lương Tĩnh Tư cười cười, đi tới bên cạnh Khương Từ, bắt đầu sửa sang lại giá sách, “Giác Phi chính là bị làm hư rồi, từ nhỏ tới lớn không phải chịu khổ bao giờ, muốn gì được nấy.” Cô yên lặng chốc lát, “... Nhưng trên thế giới, luôn luôn có một số chuyện, không thể nào xuôi sẻ như ý.”

Khương Từ dừng lại, cảm giác lời này của Lương Tĩnh Tư có thâm ý khác, nhưng lại không dám ngẫm nghĩ nhiều.

Trần Giác Phi lao ra cửa, chạy đến sân mới dừng lại.

Mặt trời buổi chiều rất gay gắt, nhanh chóng làm cả người cậu đổ mồ hôi. Cậu đứng yên không nhúc nhích, trên đường đá, dưới lòng bàn chân là một cái bóng ngắn ngủn.

Có một số việc, ngay từ đầu đã không nhìn rõ, sau này cũng không còn cơ hội nào để nhìn rõ nữa.

Buổi tối, Lương Cảnh Hành tới đây như đã hẹn trước. Ăn cơm xong, Lương Tĩnh Tư tiễn hai người ra đến cửa, “Cảnh Hành, em đi lái xe đến đây trước đi, chị muốn nói vài câu với A Từ.”

Nhìn bóng dáng Lương Cảnh Hành đi vào bóng đêm, Lương Tĩnh Tư kéo tay Khương Từ, đi tới dưới cầu thang.

Trong lòng Khương Từ có chút thấp thỏm, cúi mắt, hô hấp cũng không tự giác chậm lại.

“A Từ, chị hỏi em một câu thật lòng.”

Khương Từ giương mắt, “Chị cứ nói.”

Lương Tĩnh Tư nhìn cô, “Em thật sự muốn trải qua một đời với Cảnh Hành sao?”

Khương Từ sững sờ, không chút do dự gật đầu, “Em từ trước đến giờ chưa từng thay đổi nguyện vọng của bản thân, chỉ cần Lương Cảnh Hành không hối hận, em chắc chắn sẽ không hối hận.”

“Cậu ấy lớn hơn em mười hai tuổi, có thể bây giờ còn chưa nhìn ra cái gì, nhưng sau này lúc em đã 40, cậu ấy 52... Chênh lệch này vô cùng tàn khốc.”

“Em biết,” Khương Từ ngẩng đầu nhìn Lương Tĩnh Tư, “Nhưng nếu đã thích một người, ngay cả việc anh già yếu cũng không thể tiếp nhận, từ thích này còn có ý nghĩa gì nữa đây? Ba năm trước, nếu chị hỏi em

lời này, có lẽ em sẽ do dự, sẽ sợ hãi, nhưng bây thì không. Hiện tại, không còn có cái gì có thể phá huỷ em, chia lìa cũng không, tử vong cũng sẽ không.”

Lương Tĩnh Tư cười, “Khó được hai người trên điểm này có một thái độ nhất trí như vậy, chính là Cảnh Hành, cảm giác mắc nợ em, bởi vì sau này cậu ấy luôn luôn ở phía trước, chuyện này đối với em thật sự không công bằng.”

“Ít nhất cũng còn 30 năm nữa, như vậy là đủ rồi.”

Lương Tĩnh Tư đưa mắt nhìn cô chốc lát, cười nói: “Nhìn em, làm chị làm nhớ đến bản thân mình 20 năm trước.”

Khương Từ cười nhạt, “Lương phu nhân từng nói với em, bà cảm thấy em với chị và Lương Cảnh Hành là người một đường...” Cô chợt ngẩn ra, nhớ tới một câu nói của Lương phu nhân: Nó à, khẳng định nó thích người cùng một đường với nó.

... Thì ra là bà đã sớm nhìn ra.

Khương Từ không khỏi thầm than, nhà họ Lương thật là một nhà đều là nhân tinh.

Lương Tĩnh Tư dường như rất hưởng thụ những lời này, cười nói: “Đây cũng là sự thật. A Từ, về sau đừng cảm thấy bản thân cô đơn lẻ loi. Lương Cảnh Hành chính là người nhà của em, tất cả chúng ta đều là người nhà của em.”

Cổ họng Khương Từ nghẹn lại, một lúc lâu sau mới “Dạ” một tiếng.

Trên xe, Lương Cảnh Hành đã đợi hồi lâu, chờ cô lên xe, trước tiên xoa nhẹ đầu cô một cái, “Mấy câu của hai người lây thật đấy.”

“Sự tình liên quan trọng đại, không thể qua loa, đương nhiên phải nói thật lâu.”

“Nói những gì vậy?”

“Nói anh đối với em tình sâu nghĩa nặng, không dứt bỏ được.”

Lương Cảnh Hành cười, “Nói vậy.”

Cả người Khương Từ buông lỏng, dựa vào ghế ngồi, chờ sau khi xe khởi động, mới chậm rãi nói: “Lương Cảnh Hành, Phật tổ đã nói, người có tám cái khổ: sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng hội, ái biệt ly, ngũ âm sí thịnh, cầu bất đắc*. Hai người chúng ta đều chỉ còn dư lại lão cùng tử là chưa từng trải qua, anh nói xem, có phải rất công bằng hay không?”

*Chân lí thứ nhất - Khổ đế - của Tứ diệu đế nói về tính chất của khổ: Sinh là khổ; già là khổ; bệnh là khổ; chết là khổ; lo lắng, than thở, buồn rầu, tuyệt vọng là khổ; không đạt gì mình ưa thích là khổ; nói tóm lại: mọi thứ dính líu đến Ngũ uẩn là khổ

Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, “Sao đột nhiên lại nói đến cái này?”

Khương Từ nghiêm túc nhìn anh, “Lúc em ở Đại Lý đã có một người bạn nói với em, mọi người đều sẽ già đi. Bởi vì câu này, đột nhiên em không còn sợ sự chênh lệch giữa em và anh nữa. Lúc anh già đi, em cũng chuẩn bị già. Có một ngày anh sẽ chết, không lâu sau, em cũng sẽ đi theo anh; cho nên, không tồn tại vấn đề ai mắc nợ ai.”

Lương Cảnh Hành nhất thời không nói được gì, thật lâu sau, bật cười một tiếng.

Khương Từ ở thành phố Sùng khoảng hai tuần, Trần Tây Tử gọi điện thoại tới giục cô nhanh trở về. Buổi tối trước khi đi một ngày, Khương Từ đưa ra yêu cầu đình chiến — hai tuần này cô ở trong biệt thự của Lương Cảnh Hành, hơn nữa còn ngủ cùng một giường với anh, kết quả có thể nghĩ. Cô quả thật không biết con người sau khi cấm dục một thời gian dài lại có thể tràn đầy tinh lực như vậy, mỗi ngày đều dùng các biện pháp khác nhau giày vò cô.

Bởi vì hôm sau phải ngồi máy bay, Khương Từ tắm xong liền che phủ mình vô cùng chặt chẽ, bày ra hiên bộ dáng ngang lăm liệt, không có ý định cho Lương Cảnh Hành một chút cơ hội xâm phạm lãnh thổ.

Lương Cảnh Hành đang ngồi ở trên giường xem tạp chí, nhìn thoáng qua cô, cảm thấy buồn cười, “Em đây là muốn đi hy sinh?”

“Chú Lương, chú dám cả gan đụng vào một đầu ngón tay của tôi, tôi nhất định sẽ lấy cái chết chống cự.”

Lương Cảnh Hành nhú mày, cũng không nói gì, tiếp tục lật tạp chí.

Khương Từ vén chăn lên, nằm xuống bên cạnh Lương Cảnh Hành, nghịch điện thoại di động một lát, quay đầu nhìn anh một cái. Ánh mắt của anh dính ở trên tạp chí, vẻ mặt chuyên chú.

Khương Từ chống người lên một chút, nhìn lướt qua tờ tạp chí, tất cả đều là biểu đồ cùng thuật ngữ khó hiểu, cũng không biết tại sao anh có thể đọc say sưa ngon lành như vậy.

Cô đưa tay chọc chọc hông của Lương Cảnh Hành, “Còn sách gì khác không?”

Lương Cảnh Hành vươn tay lục một chồng sách trong ngăn tủ, đưa quyển Fashion Magazine cho cô.

Khương Từ đối với xu thế thời trang không cảm thấy hứng thú lắm, từ trước đến giờ mặc quần áo đều hết sức tùy hứng. Dù sao da cô cũng trắng, lại gầy, mặc cái gì cũng không xảy ra lỗi. Về phần trang điểm, dưới sự bức bách của Trần Tây Tử thì có tiếp xúc một chút, nhưng chỉ là vào những trường hợp quan trọng mới bỏ chút tâm tư, còn bình thường trước sau như một đều để mặt mộc không trang điểm.

Vì vậy lúc này tờ tạp chí thời trang bị cô soạt soạt soạt lật vài tờ, lại cảm thấy hào hứng, hỏi Lương Cảnh Hành, “Còn có quyển khác không?”

Lương Cảnh Hành lại quảng cho cô một quyển sách báo văn nghệ.

Khương Từ lật hai tờ, không phải đau đớn thì là chán chường, hoặc là lăm liệt hoặc là long trọng, hoặc là tươi tốt hoặc là trống trải...

“Còn nữa không?”

Đổi một quyển thời sự chính trị, bên trong là thế cục quốc tế, rung chuyển ở Trung Đông, mâu thuẫn trên vùng biển Đài Loan... Nhìn liền thấy đau đầu nhức óc.

“Lại đổi một quyển khác.”

Lương Cảnh Hành dừng lại, ánh mắt chậm rãi di động đến bàn tay cô, “Em thật sự muốn đọc sách sao?”

“Thật sự mà, chỉ là mấy quyển này em đều không có hứng thú.”

“Vậy em cảm thấy hứng thú với cái gì?”

Khương Từ suy nghĩ một chút, “Anh còn có sách gì nữa?”

“Đầu tư cổ phiếu, văn học, sản xuất...”

Anh thấy Khương Từ đều lắc đầu bác bỏ, chợt gấp tờ tạp chí trong tay lại, chắc chắn nói: “Có một thứ, nhất định em cảm thấy vô cùng hứng thú?”

“Cái gì?”

Lương Cảnh Hành ném tạp chí đi, lật người một cái, đè cô ở dưới thân, “Vệ sinh sinh lý.”

Mặt Khương Từ nóng lên, lập tức đẩy anh ra, “Không dám!”

“Ai cho em quấy rầy anh đọc sách, hả?”

“Không phải do em cảm thấy nhàm chán sao!”

Một cái tay từ từ đưa vào trong vạt áo ngủ của cô, vô cùng có kỹ xảo bóp nhẹ mấy cái, “Còn nhàm chán không?”

Cả người Khương Từ mềm nhũn, cong lên giống như con tôm khô, “Đừng... Ngày mai em phải ngồi máy bay, sợ nghỉ ngơi không tốt.”

Lương Cảnh Hành không chút cử động.

Hồ hấp của Khương Từ nhanh chóng trở nên dồn dập, bắt lấy tay Lương Cảnh Hành, nhưng không biết là mình muốn cho anh dừng lại, hay là tiếp tục, “Chú Lương...”

“Khương Từ, cho em một lời khuyên, ” Lương Cảnh Hành nhìn cô chăm chăm, “Về sau, đừng tùy tiện gọi anh như vậy...” Cúi người hôn đôi môi phát run của cô, “Nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

54. Chương 54: Nước Xanh Lam (07)

Sau một loạt buổi đấu giá được công diễn, danh tiếng của Khương Từ tăng nhanh đến nỗi, cô bận rộn tham gia các hoạt động, không rảnh phân tâm.

Ở Bắc Kinh thoáng một cái đã qua một tháng, tất cả hoạt động dần dần chấm dứt, Khương Từ cũng chuẩn bị trở về thành phố Sùng.

Trước khi đi, Trần Tây Tử bàn bạc với cô về kế hoạch sáu tháng cuối năm.

“Em với người đàn ông của em không suy nghĩ đến chuyện kết hôn sao?” Trần Tây Tử giống với Tần Trầm, không nói “Bạn trai”, mà thói quen nói là “Người đàn ông”.

Khương Từ cảm thấy xưng hô này so với hai từ “Bạn trai” còn làm cho người ta hưởng thụ hơn, cô cười cười, đứng dậy đi đến tủ lạnh lấy nửa trái dưa hấu còn lại ra, cầm cái thìa múc ăn, “Tạm thời thì chưa.”

“Vừa ăn cơm xong lại ăn dưa hấu, không sợ béo hả.”

Khương Từ nhướn mày, “Em trời sinh đã không béo được.”

Trần Tây Tử soạt soạt viết mấy dòng chữ lên cuốn sổ, “Tạm thời em đã không có ý định kết hôn, hoạt động triển lãm cùng với mấy buổi đấu giá sáu tháng cuối năm tham gia nhiều một chút, gần đây danh tiếng đang lên, vừa đứng rên sắt khi còn nóng — có ý tưởng cho tác phẩm mới chưa?”

“Em muốn vẽ tranh trừu tượng, được không?”

“Tùy em, chị chỉ kiểm tra chất lượng thôi.”

Khương Từ cười nói, “Chị Tây Tử, hợp tác với chị làm em bớt lo rất nhiều.”

“Đừng có mà nịnh bợ chị, vô dụng thôi.”

Trần Tây Tử vừa viết ghi chú lên cuốn sổ, vừa nói sang chuyện khác, “Lại nói, người đàn ông của em là kiểu người gì? Với tính tình của em, người bình thường không giữ nổi.”

“Cũng như bình thường thôi, hai mắt một mũi.”

“Chị nhớ em đã nói, anh ta lớn hơn em 12 tuổi? Chẳng phải là đã gần 35 rồi sao, vậy mà một chút cũng không gấp gáp.”

“Gấp làm gì, em còn trẻ mà, em cũng sẽ không chạy đi đâu.”

Trần Tây Tử liếc cô một cái, “Chất lượng tình trùng của đàn ông qua 35 tuổi sẽ giảm xuống, càng về sau...”

“Phụt...” Khương Từ bị sặc nước dưa hấu, che miệng ho khan — cô không có thói quen thảo luận trực tiếp nói về chuyện đó với người ngoài như vậy. Nhưng Trần Tây Tử có kinh nghiệm hơn cô, lời của cô ấy có thể tin, vì vậy tròn tròn hai mắt hỏi cô, “Thật?”

“Đương nhiên là thật.” Trần Tây Tử nghiêm túc, “Thật ra thì thừa dịp em còn trẻ, nhanh chóng sinh một đứa bé cũng tốt, người trẻ tuổi thể chất tốt, khôi phục nhanh.”

Khương Từ bỏ thìa xuống, cẩn thận suy nghĩ một chút, “Anh ấy chưa từng đề cập đến chuyện đùa nhỏ, cũng không nói tới chuyện kết hôn.”

Trần Tây Tử liếc nhìn cô một cái, “... Không phải em bị người ta lừa chứ?”

Khương Từ lắc đầu, “Có thể vẫn còn quá sớm, em cũng cảm thấy còn sớm, dù sao hai em mới...” Cô lập tức im bặt.

Trần Tây Tử cười đến không có ý tốt, “Nói em trở về thành phố Sùng một chuyến liềm rạng rỡ hơn hẳn, thì ra là được người ta tưới ướm rồi.”

Hai tai Khương Từ ửng hồng, “Nói bậy gì đấy.”

Trần Tây Tử cười một tiếng, chợt dừng tay lại, từ trong bản ghi chép lấy ra tờ đăng kí, “Hianhf của em hai năm trước, nhìn chẳng khác gì tội phạm đang được cải tạo.”

Khương Từ chìa tay ra, “Cho em xem một chút.”

Người trong hình nghiêm mặt, vẻ mặt âm trầm, giống như cả thế giới nợ tiền mình. Khương Từ buồn cười, sờ gò má của mình một cái, “Hình như em mập lên.”

Trần Tây Tử giương mắt nhìn cô, “Có thể không mập được sao? Em ngoài ăn ba bữa cơm còn ăn nhẹ hoa quả, xem chocolate cùng khoai tây chiên như cơm mà ăn.”

Khương Từ sững sờ, “Em có ăn nhiều như vậy sao?”

“Bản thân em không tự cảm thấy được.” Trần Tây Tử chỉ chỉ phòng tắm, “Bên trong có cân điện tử, em vào cân thử xem.”

Khương Từ để đĩa hẩu xuống, đi tới phòng tắm.

Trần Tây Tử vẫn ghi chép như cũ, chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai từ trong phòng tắm truyền ra. Cô sợ run tay một cái, ném bút và quyển sổ xuống vội chạy tới, “Xảy ra chuyện gì vậy bảo bối?”

Khương Từ chỉ vào cân điện tử, gương mặt không tin nổi, “Cái cân này của chị không có vấn đề gì chứ? Em lại có thể béo lên năm cân?!”

“Đương nhiên là không có vấn đề, là hàng của Đức.” Trần Tây Tử đứng lên cân đo trọng lượng của mình, “Tuyệt đối là chuẩn.”

Khương Từ sờ sờ mặt, lại sờ sờ eo của mình, “Không thể nào!”

Trần Tây Tử liếc cô một cái, “Có cái gì mà không thể, lấy kiểu ăn uống như quỷ chết đói được đầu thai như em...”

Cô chợt im bặt, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Khương Từ, “Bảo bối, có phải thân thích của em tháng này còn chưa tới không?”

Lại đợi một ngày, bay trở về thành phố Sùng.

Người tới sân bay đón không phải là Lương Cảnh Hành, mà là Lưu Nguyên.

Khương Từ buồn bực, “Lương Cảnh Hành đâu?”

Lưu Nguyên mắt nhìn thẳng, “Buổi trưa anh Lương có hẹn ăn cơm với một khách hàng bình thường, tạm thời không phân thân ra được.”

Khương Từ nhìn Lưu Nguyên, cười một tiếng, “Lưu Nguyên, anh thật không biết nói dối, cái gì gọi là khách hàng bình thường, chẳng lẽ còn có khách hàng đặc biệt?”

Mặt Lưu Nguyên nóng lên, “Tóm lại... Tóm lại anh Lương nói, để cho tôi đưa cô về biệt thự trước, buổi chiều anh sẽ trở lại.”

Lưu Nguyên không nghe thấy Khương Từ lên tiếng, cho là cô đã đồng ý, đang muốn thở phào một hơi, chợt nghe Khương Từ hỏi: “Đàm Hạ?”

Tay Lưu Nguyên run lên một cái.

“Nếu đúng là Đàm Hạ, đưa tôi đi xem thử một chút đi.”

Về mặt Lưu Nguyên đau khổ, “Khương Từ, đừng làm khó tôi. Thật sự anh Lương chỉ cùng cô ấy ăn một bữa cơm bình thường, kết thúc chuyện trong quá khứ...”

“Chuyện quá khứ? Bọn họ còn có quá khứ gì?”

Lưu Nguyên thầm mắng bản thân ăn nói vụng về, “Không không không, không phải ý này, ý muốn nói cô Đàm, hai bên đã thỏa thuận xong chuyện tiền bạc.”

Khương Từ càng cảm thấy kỳ quái, “Bọn họ ăn cơm ở chỗ nào?”

“Tầng trên cùng của tòa cao ốc Kim Vận.”

“Là cái nhà hàng mà xác suất cầu hôn thành công cao nhất?”

Lưu Nguyên quả thật muốn giả bộ câm, “Là nhà hàng đó, nhưng, nhưng không có quan hệ với chuyện cầu hôn...”

“Đưa tôi đi.”

Lưu Nguyên cầu xin, “Khương Từ...”

“Chân ở trên người tôi, cho dù anh không đưa tôi đi... Tự bản thân tôi cũng có đi đến đó.”

Lưu Nguyên bất đắc dĩ, đưa tay sờ điện thoại di động.

Khương Từ liếc anh một cái, “Anh định mật báo?”

Lưu Nguyên lập tức rút tay về, “Không phải... Khương Từ, cô phải tin tưởng anh Lương, anh ấy với cô Đàm thật sự không quan hệ gì khác.”

“Tôi tin, anh đều đã nói như vậy, còn sợ tôi nhìn thấy thứ gì?”

Lưu Nguyên á khẩu không trả lời được, thầm nghĩ, anh Lương à anh Lương, bản thân anh cần phải cẩn thận đấy.

Sau khi tất cả điều khoản đều được hạch toán rõ ràng, Lương Cảnh Hành quyết định giải quyết tai họa ngầm Đàm Hạ này. Sở dĩ anh còn có thể nhịn lâu như vậy, là vì hợp tác với Đàm Huy, anh cũng coi như có được nhiều lợi ích.

Nhưng hạng mục này đã đến giai đoạn kết thúc rồi, Đàm Hạ còn cắn chặt không chịu thả, theo ý anh cũng có chút không có đạo lý rồi. Cộng với việc hôm nay Khương Từ trở lại, anh không muốn gây thêm rắc rối, làm Khương Từ hiểu lầm.

Đàm Hạ nhận được điện thoại, cười nói: “Thầy Lương, vẫn là câu nói kia, làm bạn làm ăn với thầy, còn từng là sinh viên của thầy, ăn với thầy bữa cơm không quá phận chứ?”

Cô cũng không cho Lương Cảnh Hành cơ hội cự tuyệt, nói thẳng: “Cao ốc Kim Vận, em mời thầy ăn cơm, em sẽ mang bức tranh đến, tiền bạc hai bên thỏa thuận xong, thế nào?”

Bốn phía của nhà hàng ở tầng trên cùng của tòa cao ốc Kim Vận đều là thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy cả thành phố Sùng. Hiển nhiên cũng không phải lần đầu tiên Đàm Hạ tới, thuần thục chọn xong món, cô trả menu lại cho nhân viên phục vụ, cười nói: “Mời thầy ra ngoài một chuyến thật đúng là không dễ dàng.”

Về mặt Lương Cảnh Hành bình thản, không tiếp lời.

Đàm Hạ ngó anh, “Khẳng định bây giờ thầy đang oán thầm, cô gái này sao lại nhiều như vậy chuyện đúng không?”

Lương Cảnh Hành gượng lại tính tình, “Cô Đàm, hợp tác tiến hành đến đây, cha cô đã được cả danh và lợi, tôi tự nhận có thể công thành lui thân rồi. Mục đích của tôi vẫn rất rõ ràng, tôi muốn bức tranh kia.”

“Tranh kia rất quan trọng sao?”

“Đối với tôi rất quan trọng.”

“Nếu Khương Từ bán đi rồi, thầy cần gì còn phải mua về?”

Lương Cảnh Hành dừng lại, “Ý của cô là, định đổi ý?”

“Nếu như mà em đổi ý thì sao?”

Ánh mắt của Lương Cảnh Hành hơi trầm xuống một cái, “Tôi khuyên tốt nhất cô đừng làm như vậy, chính cô đã nói, tôi là thương nhân.”

Anh vì đề phòng Đàm Hạ lật lọng, hợp tác trong hai năm này, cũng nắm được một chút nhược điểm của Đàm Huy, mặc dù không đến nỗi đẩy vào chỗ chết, nhưng nếu mất hứng, làm một cái ngáng chân vẫn dễ như trở bàn tay.

Nhất thời Đàm Hạ không lên tiếng, trầm mặc hồi lâu, “Thầy Lương, thầy có nhớ hay không, thầy đã từng giúp đỡ em.”

Lương Cảnh Hành không lên tiếng.

“Ngày từ đầu em đã rất không thích Khương Từ.” Đàm Hạ quay đầu đi, nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, giọng điệu bình thản, “Dĩ nhiên sau này em lại càng không thích cô ấy. Lúc mới quen ở Thanh Hải, em liền cảm thấy cô ấy hết sức cổ làm ra vẻ, ngay cả việc không sợ nhện cũng phải làm bộ làm tịch nói ra.”

Lương Cảnh Hành không ngắt lời cô.

“Sau đó, em trở thành bạn học của cô ấy, cô ấy lại giấu giếm chuyện yêu đương với thầy, ngầm cười nhạo em.” Cô dừng một chút, “Ngày chuyện của hai người bị đưa ra ánh sáng, cô ấy tới tìm em, chất vấn có phải em gây ra hay không?”

Lương Cảnh Hành kinh ngạc, nhíu mày hỏi, “Cô nói gì với cô ấy?”

“Lúc ấy tức đến đập mạch rồi, không lựa lời nói, có lẽ cô ấy nghe những lời nói của em mới đăng tin xin lỗi trên diễn đàn.”

Lương Cảnh Hành hỏi lại lần nữa, “Cô nói cái gì?”

Đàm Hạ nhíu mày, giọng nói khinh miệt, “Em nói, thầy quan tâm danh dự như vậy, cô ta căn bản không xứng với anh.”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành trầm xuống, lửa giận trong lòng tỏa ra, nhìn chằm chằm Đàm Hạ một lúc, kiềm chế xuống, “Cô nhầm rồi.”

Đàm Hạ giương mắt.

“Tôi chưa bao giờ quan tâm đến cái gọi là danh dự gì đó,” Gằn từng tiếng, bình tĩnh thông thả, “Tôi chỉ quan tâm đến Khương Từ.”

Hô hấp của Đàm Hạ hơi chậm lại, âm thanh nâng cao, “Nhưng thứ thầy quan tâm không đáng giá một đồng, cô ta căn bản không nguyện ý cùng đối mặt thầy...”

“Tôi cho là bữa cơm này không cần thiết phải ăn nữa.” Lương Cảnh Hành ngắt lời cô.

Đàm Hạ sững sốt.

“Cô Đàm, thương nhân chọn lợi tránh hại, tôi cũng thế không hề ngoại lệ. Tôi cũng muốn dùng tới hậu chiêu, nhưng chuyện đã đến bước này...” Anh thấy vẻ mặt Đàm Hạ chột biến, ngừng một chút, sửa sang lại

quần áo đứng lên, rút một xấp giấy tiền trong ví ra đặt lên bàn, “Mời trong vòng ba ngày đưa bức tranh đến công ty tôi, nếu như không đưa đến, tự gánh lấy hậu quả. Tôi còn có chuyện, cáo từ trước.”

Dứt lời, không nhìn cô một cái, sải bước đi ra ngoài.

Mới vừa vào thang máy, một cái tay thò vào trong giữ cửa lại, Đàm Hạ theo sát đi vào. Cửa thang máy khép lại, cô tức giận thở hổn hển, hai mắt trầm trầm nhìn Lương Cảnh Hành, “Cô ta tốt như vậy sao?”

Lương Cảnh Hành lui về phía sau một bước, tại khoảng cách với cô, môi mỏng mím chặt không lên tiếng.

“Em cùng tuổi với cô ta, cùng học nghệ thuật, cùng một hoàn cảnh gia đình, thậm chí còn tốt hơn cô ta. Tại sao em không thể?” Đàm Hạ cao giọng bao hàm bao cảm xúc trong đó, tựa như một tấm phim bị kéo căng, âm thanh giòn mà mỏng, có thể đứt đoạn bất cứ lúc nào.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành dừng trên mặt cô một cái chớp mắt. Gương mặt xinh đẹp động lòng người, khóe mắt hơi xếch lên mở to quyến rũ. Nhưng một gương mặt vô cùng xinh đẹp phong phú có xâm lược như, lại hiện ra vài phần rẻo rất thảm thiết khẩn cầu bị thương.

Thang máy chậm rãi đi xuống, Đàm Hạ nói xong câu này, thở dốc một hơi, cũng tự cảm thấy vô cùng hèn mọn, cắn chặt môi, xoay mặt đi.

Ngay lúc cô cho là cuộc đời này Lương Cảnh Hành sẽ không bao giờ nữa nói thêm một câu với cô thì chợt nghe anh trầm giọng mở miệng: “Đàm Hạ, nếu như mà tôi có hành động gì để cho cô sinh ra ảo giác, tôi nhận lỗi với cô. Nhiều năm trước chỉ là một cái nhắc tay, đổi lại bất cứ người nào cũng sẽ làm giống tôi. Mỗi người đều có thứ không thể thay thế được, cô đã có sẵn điều kiện tốt như vậy, cần gì chấp nhất làm một thể thân của người khác.”

Đàm Hạ không lên tiếng, đôi môi bị cô cắn đã mất hết huyết sắc, chốc lát, cô buông một tiếng thở dài, “Bức tranh ở trên xe em, đến bãi đậu xe em sẽ đưa cho thầy.”

Một thoáng trầm mặc, “Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

“Cám ơn.” Lương Cảnh Hành thu lại ánh mắt.

Hai người đến bãi đậu xe, Đàm Hạ mở khóa xe, tay chống lên đầu xe, ngửa đầu nhìn Lương Cảnh Hành, “Em phải thay mình giải thích một câu, chuyện năm đó không phải em làm ra, mặc dù em ghen tỵ với Khương Từ, nhưng còn không bị ối đến mức đó.”

Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Ngón tay Đàm Hạ chậm rãi nắm chìa khóa xe, ánh mắt dừng lại trên mặt Lương Cảnh Hành, hung hăng cắn môi một cái, nhẹ giọng hỏi: “Em... Em có thể ôm thầy một chút được không?”

Lương Cảnh Hành biến sắc, không chút do dự: “Xin lỗi...”

Lời còn chưa dứt, Đàm Hạ nghiêng người về phía trước, mạnh mẽ vươn tay, ôm anh thật chặt một cái.

Lương Cảnh Hành cau mày, vô cùng tức giận, dùng sức đẩy, chợt nghe thấy một tiếng còi chói tai truyền tới từ đối diện.

Lương Cảnh Hành giương mắt, nhất thời sửng sốt.

Phía trước là một chiếc xe màu đen đại chúng, ngồi trong xe, là Khương Từ và Lưu Nguyên.

Về mặt Khương Từ trầm trầm, Lưu Nguyên há mồm trợn mắt.

55. Chương 55: Nước Xanh Lam (08)

Ước chừng qua mấy giây, mấy người giằng co không hề nhúc nhích.

Cuối cùng vẫn là Lưu Nguyên lên tiếng trước, cười khan một tiếng, “Cái đó... Đây nhất định là có hiểu lầm.”
Khương Từ không lên tiếng, mở cửa xuống xe, đi tới bên cạnh Lương Cảnh Hành.

Lương Cảnh Hành cúi đầu nhìn cô, “Đã trở lại.”

“Ừ.” Khương Từ cúi đầu, giọng nói cũng vô cùng mềm mại, “Em muốn ăn bánh kem ở cửa hàng tiểu Phương trên tầng tám, anh đi mua một phần giúp em, em nói vài câu với Đàm Hạ.”

Lương Cảnh Hành nhất thời không hiểu Khương Từ có ý gì, không thể làm gì khác hơn là tạm thời đồng ý.

Khương Từ đưa tay chỉnh lại cà vạt của anh, yên lặng mấy giây, lại nhỏ giọng hỏi anh: “Anh mang tiền không?”

Lương Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, “Muốn bao nhiêu?”

“Càng nhiều càng tốt.”

Lương Cảnh Hành lấy một chi phiếu đã ký trong túi áo ra, nhét vào trong bàn tay cô, “Muốn bao nhiêu thì em tự điền.”

Mặt Đàm Hạ đỏ lên, mắt thấy hai người không coi ai ra gì, chỉ cảm thấy trong lòng tựa như bị dao đâm, nhưng lại không nhắc chân lên được.

Một lát, Lương Cảnh Hành linh mệnh rời đi, Khương Từ tiến lên một bước, nhìn Đàm Hạ, “Đã lâu không gặp.”

Đàm Hạ không lên tiếng.

“Nghe nói cậu đã tốt nghiệp đại học nghệ thuật San Francisco, chúc mừng.”

Đàm Hạ mặt lạnh nhìn cô, “Cậu muốn nói gì thì nói thẳng ra đi, không cần phải làm bộ làm tịch như vậy.”

Về mặt Khương Từ bình thản, “Cậu thích đi thẳng vào vấn đề, vậy thì tôi đi thẳng vào vấn đề. Đàm Hạ, Lương Cảnh Hành muốn gì đó của cậu, bao nhiêu tiền thì cậu chịu bán?”

“Cậu biết anh ấy muốn gì không?”

“Tôi không biết, anh ấy không nói cho tôi, cũng không nói cho Lưu Nguyên, nhưng tôi đại khái đoán được. Ba cậu là Đàm Huy đúng không? Sinh nhật mười lăm tuổi của tôi, ba cô vì dấu thù, mua của tôi một bức tranh.” Cô quan sát vẻ mặt của Đàm Hạ, “Có chuyện gì mà Lương Cảnh Hành không thể không hợp tác với cậu, vậy khẳng định có liên quan tới tôi.”

Đàm Hạ như bị chẹn họng, “... Cậu cũng thật tự tin.”

Khương Từ chớp chớp mắt, “Điểm tự tin này tôi dám có. Cậu nói thẳng đi, bao nhiêu tiền thì có thể bán?”
Cầm tờ chi phiếu cô vừa lấy của Lương Cảnh Hành đưa cho Đàm Hạ, “Nếu không tự cậu điền số đi.”

“... Cậu cầm tiền của anh ấy, mua thứ anh ấy muốn? Khương Từ, có phải đầu óc cậu có bệnh hay không?”

“Tiền này coi như tôi mượn của anh ấy, tôi sẽ trả lại anh ấy cả vốn lẫn lãi.”

“Lấy gì trả?”

“Cái này không nhọc cậu quan tâm, đây là chuyện của tôi với anh ấy.”

“...” Đàm Hạ không nhìn cô, xoay người mở cửa xe, “Anh ấy muốn, để cho anh ấy tự mình tới cầm.”

“Anh ấy sẽ không gặp lại cậu.”

Đàm Hạ dừng tay lại.

“Tôi sẽ không để cho anh ấy gặp cậu.”

Đàm Hạ chợt quay đầu.

Về mặt Khương Từ thản nhiên, nhưng ánh mắt khinh miệt kia rõ ràng là không được xía vào, “Cậu đã có cơ hội, tôi đi ba năm, không hề liên lạc với Lương Cảnh Hành một lần. Ba năm, cậu đều không thành công.”

Đàm Hạ cắn răng, “Cậu...”

“Bình tĩnh mà xem xét, tôi phải cảm ơn cậu. Là cậu làm tôi quyết định rời đi, nếu không hôm nay tôi cũng không có cơ hội đứng ở chỗ này nói những lời này rồi.”

“Khương Từ, cậu thật ghê tởm.”

“Tôi vốn cũng không phải là người tốt lành gì, ba năm trước, cậu từng nói tôi không xứng với Lương Cảnh Hành. Nhưng tôi cảm thấy lời này không đúng, xứng hay không xứng, tôi nói không tính, cô nói cũng không tính, phải là chính Lương Cảnh Hành nói mới tính.” Tờ chi phiếu trong tay cô rung lên, “Anh ấy có thể cho tôi cái này, tôi cảm thấy đã có thể nói rõ vấn đề rồi. Nhưng nếu cậu vẫn cảm thấy sức nặng không đủ, tôi còn có một tin muốn nói cho cậu biết...”

Khương Từ tiến lên một bước, hơi ngước đầu, thẳng tắp nhìn chằm chằm Đàm Hạ, nhẹ giọng nói ra mấy chữ.

Đàm Hạ chậm rãi mở to hai mắt.

Khương Từ cười cười, lui ra một bước, “Đàm Hạ, nếu chúng ta đều chán ghét lẫn nhau, cũng không cần phải tìm kiếm quan điểm chung. Có một thứ tôi vô cùng tin tưởng, giữa tôi với Lương Cảnh Hành, sẽ không còn có người khác.”

Đàm Hạ cười lạnh một tiếng, cũng không lên tiếng.

“Ghê tởm, cũng đừng miễn cưỡng bản thân làm vật thay thế, cậu rõ ràng là người vô cùng kiêu ngạo...”

Đàm Hạ ngẩn ra, chợt cảm thấy ngậm ngùi, lời này, Lương Cảnh Hành cũng đã nói.

“Bức tranh kia của tôi lúc đó được bán với giá 23 vạn, suy tính các loại nhân tố, tôi dùng 100 vạn mua lại của cậu, cậu thấy có được hay không?”

Đàm Hạ không lên tiếng, ánh sáng chiếu xuống đỉnh đầu, làm đôi mắt hoa đào hơi héch lên của cô như phát ra mấy tia sáng nhạt.

Cô cắn răng một cái, chợt mở cửa xe ra, “Lương Cảnh Hành hợp tác với tôi ba năm, tiền tôi kiếm được mười năm cũng xài không hết, không cần 100 vạn như chân một con ruồi này của cô. Tranh này nếu cô đã cầm lại, sau này nhớ giữ gìn cẩn thận, đừng mẹ nó tùy tiện bán nữa...” Cô cổ họng nghẹn lại, cũng không nói được nữa, cúi đầu thật nhanh xách khung ảnh lồng kính trên ghế tay lái phụ xuống, dẫm lên chân Khương Từ một cái.

Lúc Lương Cảnh Hành mang bánh ngọt trở lại, Khương Từ đang dựa lưng vào cửa xe, bên chân dựng một bức tranh, cúi đầu, nghiêng đầu mang theo phần tư lự.

Anh trước không đi qua, mà gõ lên cửa sổ xe chỗ Lưu Nguyên đang ngồi, “Hai cô ấy nói gì vậy?”

Lưu Nguyên vội vàng thuật lại. Nói được nửa đường, Lương Cảnh Hành ngắt lời cậu, “Cô ấy nói còn có một tin muốn nói cho Đàm Hạ, tin gì?”

“Cách xa như vậy, nghe không rõ.” Lưu Nguyên liếc nhìn phía trước một cái, “Anh Lương, anh nên chạy nhanh qua nói xin lỗi đi, phụ nữ càng tức giận thì càng bình tĩnh, cẩn thận tối về cô ấy phạt anh quỳ bàn phím.”

Lương Cảnh Hành buồn cười, “Cậu quỳ nhiều, quỳ ra kinh nghiệm đúng không?”

“Em không có phạm vào sai lầm nghiêm trọng, giống như anh hồi nãy...” Cậu nhìn về mặt Lương Cảnh Hành chợt trầm xuống, gãi gãi mũi một cái, cười hắc hắc.

Lương Cảnh Hành hít sâu mấy lần, chậm rãi đi tới bên cạnh Khương Từ, vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào cánh tay của cô một cái, “A Từ.”

Khương Từ không ngẩng đầu.

Lương Cảnh Hành cảm thấy kỳ lạ, cúi đầu liếc nhìn cô một cái, nhất thời sửng sốt.

Lông mi cô hơi ướt, trên gò má trắng là hai hàng = nước mắt.

Lương Cảnh Hành vội vàng nâng mặt cô lên, “Sao vậy? Đàm Hạ nói gì?”

Con người đen mà trong trẻo, lẳng lẳng nhìn anh, “Anh biết người trong bức tranh kia là ai đúng không?”

Ánh mắt Lương Cảnh Hành hơi thu lại, gật đầu một cái.

“Vậy anh biết vì sao em muốn bán nó không?”

Lương Cảnh Hành không lên tiếng, chỉ duỗi tay ra, nắm bàn tay cô, ôm cô vào trong ngực.

“Tranh này, vốn là quà sinh nhật em muốn đưa cho ba em. Khi đó ông ấy cùng với một người phụ nữ quan hệ thân cận, đã đến bước đàm hôn luận gả. Em lại vô cùng ngây thơ ích kỷ, cho là một người cả đời chỉ có thể trung thành với một người, liền vẽ bức tranh này mĩa mai ông ấy. Ông ấy rất khổ sở, nhưng vẫn lựa chọn đoạn tuyệt quan hệ với người phụ nữ kia, hơn nữa về sau cũng không còn đi tìm người. Mấy năm đó, ba em trôi qua vô cùng buồn khổ, quan hệ của em và ông ấy cũng một lần hạ xuống điểm đóng băng. Qua hai năm, em bắt đầu dần dần hiểu ông ấy, hơn nữa vào sinh nhật mười lăm tuổi, quyết định bán bức tranh này — Em không nỡ hủy diệt bản thân. Ba em cũng không biết em muốn bán bức tranh này, cho đến lúc bắt đầu buổi đấu giá mới biết đã bị em đánh tráo...”

Cô nhỏ giọng nghẹn ngào, nước mắt rất nhanh thấm ướt vạt áo sơ mi của Lương Cảnh Hành, “... Em vốn đã mất tất cả, không ngờ còn có thể lấy lại bức tranh này... Lương Cảnh Hành, cảm ơn anh, có thể gặp được anh chính là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời em...”

“Nói bừa, hạnh phúc vẫn còn ở phía sau.”

Khương Từ cười một tiếng, một lát sau, chậm rãi ngẩng đầu, lấy ngón tay cái lau sạch nước mắt, “... Bánh ngọt đâu, em đói rồi.”

Lương Cảnh Hành cầm túi giấy trong tay đưa cho cô, “Nếu không lên trên ăn cơm rồi mới trở về?”

Khương Từ liếc nhìn anh một cái, “Vào nhà hàng anh vừa ở cùng Đàm Hạ?”

Về mặt Lương Cảnh Hành hơi chậm lại, ho nhẹ một tiếng, “Anh phải giải thích một câu, anh chưa bao giờ chạm qua cô ấy, một cọng tóc cũng không có.”

“Thầy Lương, không phải anh đụng, mà là tiểu cô nương không chịu nổi chủ động bỏ nhào vào lòng anh đúng không?”

“... Cái này cũng trách anh?”

“Chẳng lẽ trách em?”

...

Lưu Nguyên làm như không thấy, khổ sở nhìn sang chỗ khác.

Cuối cùng ba người đến một nhà hàng khác giải quyết cơm trưa, Lương Cảnh Hành và Khương Từ về biệt thự. Khương Từ xem chừng nhà của mình vẫn phải sửa chữa một chút, kết quả lại được cho biết, khu Hà Vương Động sắp bị phá bỏ, hai tuần sau tin tức mới truyền ra. Vùng đó sắp được cải tạo thành khu trung cư hạng sang, tiền đền bù vô cùng khả quan.

Khương Từ hồi hận không thôi: “Ba em năm đó sao lại không mua nhiều mấy căn chứ.”

Lương Cảnh Hành cười không ngừng, “Khương Từ, có phải em muốn bơi trong tiền hay không?”

Tuần cuối cùng của tháng tám, nhiệt độ thành phố vẫn cao không hạ, bên ngoài ánh nắng mặt trời gay gắt, xa xa như có tiếng ve.

Khương Từ búi mái tóc thật dài lên, lấy quần áo đi tắm nước lạnh.

Lúc đi ra, không nhìn thấy bóng dáng Lương Cảnh Hành, cô gọi một tiếng, từ thư phòng truyền đến trả lời.

Cô đi tới cửa, lại thấy Lương Cảnh Hành đang đứng ở trên ghế, đóng đinh trên vách tường, bên chân dựng bức tranh của cô. Anh đóng thêm mấy cái, treo bức tranh lên vách tường, điều chỉnh một chút, quay đầu hỏi cô: “Chỉnh ngần ngẩn chưa?”

Khương Từ gật đầu một cái, giọng nói lại trầm thấp mấy phần, cười nói: “Được sự đồng ý của em chưa, tùy tiện liền treo lên.”

Lương Cảnh Hành nhú mày, “Tranh này là anh lấy về, chẳng lẽ anh không có quyền làm chủ?”

“Dạ dạ, anh chịu nhục mất chủ quyền đất nước mới lấy về được.”

Lương Cảnh Hành từ trên ghế nhảy xuống, đi mấy bước tới bên cạnh cô, “Lặp lại lần nữa? Mất cái gì quyền, nhục cái gì nước?”

“Quyền chiếm hữu độc nhất vô nhị của em.” Khương Từ ngẩng đầu lên, không chịu yếu thế.

Cô mới vừa tắm rửa xong, mặt mày trong trẻo, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh mặt trời trắng nõn trong suốt, cả người tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt.

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, ánh mắt tối dần, giữ eo của cô, cúi đầu ngậm môi của cô.

Nụ hôn dài dần dần trở nên dồn dập kịch liệt, một cái tay dò vào bên trong áo, tràn đầy ý vị khê vuốt làn da còn dính hơi nước của cô.

Khương Từ thở dốc một hơi, giữ tay anh lại, “Không được.”

Nụ hôn ướt át rơi lên xương quai xanh rõ ràng tinh xảo, Lương Cảnh Hành khàn giọng hỏi: “Không muốn, hả?”

“Sợ rằng có người không muốn.”

Lương Cảnh Hành dừng lại trong chớp mắt, động tác trong tay vẫn không ngừng, “Ai không muốn?”

“Ừm...” Khương Từ chợt thấy ngược ngừng, gương mặt nóng lên, một tay đẩy đầu anh ra, một tay nắm bàn tay của anh, một tắc một tắc đưa về phía bụng bằng phẳng của mình, “Nơi này... Con trai của anh sợ rằng không muốn...”

Nhất thời yên lặng.

Khương Từ chợt cảm thấy lo lắng, chẳng lẽ, Lương Cảnh Hành không có ý định này?

Cô đang muốn mở miệng, chợt nghe thấy Lương Cảnh Hành lên tiếng “... Thật?” Giọng nói run run, mang theo kích động khó có thể kìm nén.

“Thật, đã dùng que thử thai kiểm tra, có muốn xem hình...”

Lời còn chưa dứt, bị một nụ hôn cuồng loạn ngăn lại, lúc cô sắp hít thở không thông thì Lương Cảnh Hành cuối cùng lui ra, rồi lại ôm eo cô thật chặt, mạnh mẽ ôm cô lên.

Hai chân Khương Từ đứng đưa trên không, ở trong lòng hô nhỏ một tiếng, cúi đầu, chống lại ánh mắt của Lương Cảnh Hành.

Ánh mắt thâm thúy trầm tĩnh rước sau như một, thể nhưng lúc này lại phiếm lệ quang.

56. Chương 56: Nước Anh Lam (09)

Thật lâu, cảm xúc của Lương Cảnh Hành cũng không bình phục lại, một mặt nói trước phải thông báo cho hai cụ già trong nhà, bên Lương Tĩnh Tư cùng Trần Trần cũng phải nói rõ, còn phải nắm chặt thời gian lập tức đến bệnh viện làm kiểm tra... Khương Từ thấy người đàn ông chừng chạc bình tĩnh trước sau như một

giờ phút này lại nóng nảy vội vàng như mấy thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Anh đừng đi đi lại lại nữa, em chóng mặt muốn ngất rồi.”

Lúc này Lương Cảnh Hành mới dừng lại, siết tay của cô hôn một cái, “... Anh quá vui mừng, thông cảm một chút.”

Khương Từ để mắt nhìn anh, “Thành thật mà nói, có phải anh cố ý hay không?”

“Cố ý cái gì?”

“Cố ý cái đó... Ừm, không mang bao...”

“Em cũng không bảo anh mang mà.”

“... Anh đừng được tiện nghi mà còn ra vẻ.”

Lương Cảnh Hành trầm trầm cười một tiếng, chỉ nói: “Thật tốt.”

“Có thể không tốt sao, lão Lương.”

“Lão?” Lương Cảnh Hành nhún mày, “Lời này em cứ nhớ trước, qua mấy tháng nữa sẽ thu thập em.”

Khương Từ vui vẻ, biết mình mang thai liên tục như cầm chuỗi Thượng Phương Bảo Kiếm, tối thiểu trong mấy tháng mang thai này, bảo Lương Cảnh Hành hướng đông, đồ anh dám đi hướng tây.

Mang thai sinh con đều là chuyện lớn, Lương Cảnh Hành nửa điểm không dám sơ sài. Anh trước gọi điện thoại cho Lương Tinh Tư, để cho chị ấy cùng Khương Từ đi làm kiểm tra sức khỏe.

Ngày hôm sau, Lương Tinh Tư lái xe tới biệt thự đón người, gặp mặt trước chúc mừng, kéo tay Khương Từ nhìn kỹ một hồi lâu, giữa lông mày là vui sướng khó nén, “Nhà họ Lương cũng rất lâu không có sinh con trai tăng nhân khẩu, đây thật là đại hỉ sự.”

Lương Tinh Tư có bạn làm ở bệnh viện, Khương Từ trực tiếp đi làm kiểm tra, không có làm trễ nãi công phu. Kết quả kiểm tra buổi chiều mới ra, Lương Tinh Tư liền khiến Khương Từ buổi trưa đi trước nhà cô nghỉ ngơi.

Đi lên đại sảnh lầu một, Lương Tinh Tư dừng bước, “Em chờ chị một chút, chị đến tiệm thuốc bắc lấy mấy thang thuốc.”

“Ai bị bệnh vậy?”

Lương Tinh Tư cười nói: “Là bao tử của cha Trần Giác Phi không tốt, gần đây chị đang điều dưỡng cho anh ấy.”

Khương Từ ở đại sảnh tìm một chỗ ngồi xuống, gửi một tin nhắn cho Lương Cảnh Hành. Đang chờ tin nhắn lại, vừa nhắc mắt, chợt thấy phía trước cửa sổ đăng ký có một bóng dáng hết sức quen thuộc.

Cô chăm chú nhìn một lát lát, nhận ra, là Lưu Á Phân.

Bà mặc một cái váy đen thêu hoa, tóc màu nâu bóng, uốn xoắn.

Khương Từ đang muốn đứng dậy tránh đi, Lưu Á Phân đã lấy số xong xuôi xoay người rời đi, vừa ngẩng đầu, tầm mắt liền đối diện với cô.

Ánh mắt bà lăm lăm, mấy bước đi tới.

Khương Từ vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, liền nghe Lưu Á Phân cười lạnh một tiếng: “Chạy cái gì? Có tật giật mình?”

Cảnh tượng Lưu Á Phân cầm dao đập cửa hôn tốt nghiệp trung học vẫn còn trước mắt, Khương Từ chợt cảm thấy hai chân mềm nhũn. Cô sợ chọc giận Lưu Á Phân, vừa định bước đi — Bây giờ cô đang mang thai, muốn chạy chỉ sợ là không chạy nổi.

Cô lấy túi xách trong tay che ở trước người, ngược mắt nhìn Lưu Á Phân, âm thầm ổn định lại hô hấp, “Dì Lưu.”

Lưu Á Phân quan sát cô từ đầu đến chân, “Nghe nói bây giờ mày thành hoạ sĩ rồi hả?”

Khương Từ không trả lời.

“Cũng đúng, dựa được vào cây to nhà họ Lương, tự nhiên không phải lo ăn mặc. Mày thật giống cha mày, chỉ quan tâm bản thân cơm no áo ấm, đâu để ý đến sống chết của người khác. Trương Đức Hưng người này chịu thiệt liên thành thật chịu thiệt, bán mạng làm thuê cho người khác hơn mười năm, quay đầu liền bị người ta mượn cớ giết lừa, hôm nay nằm liệt trên giường như người chết, vẫn còn suy nghĩ thay chủ cũ!”

Áp lực chưa bao giờ rời xa lại tựa như một cái búa tạ lần nữa đánh tới, Khương Từ chỉ cảm thấy trong lồng ngực ứ đọng, “... Chú Trương từng nói, sau này không muốn gặp cháu nữa...”

Lưu Á Phân cười lạnh, “Mày còn còn mặt mũi mà nói, sao không hỏi người bên cạnh mày đã làm ra chuyện tốt gì?”

Hô hấp Khương Từ hơi chậm lại, “Dì nói là... Lương Cảnh Hành?”

“Đường đường giảng viên đại học, lại làm ra những việc chẳng khác gì mấy tên gian thương ác độc? Cậy vào bản thân có chút tiền dơ bẩn, ưỡn mặt đi uy hiếp một người tàn tật, tính là cái bản lĩnh gì? !”

“... Chuyện này xảy ra lúc nào?”

Lưu Á Phân hừ lạnh một tiếng, “Tao chỉ hận lúc ấy sao lại không có một con dao mà chém chết mày, vào tù thì vào tù, dù sao cũng tốt hơn cả đời phục vụ một người tàn phế! Hôm nay mày đắc thế, cũng coi như tổ tiên mày tích tụ được chút âm đức. Nhưng Khương Từ à, mày thật sự không sợ sau này gặp phải báo ứng sao?”

Thời gian làm việc buổi sáng, trong đại sảnh bệnh viện vẫn nối liền không dứt. Đây không phải nơi tốt đẹp gì, bởi vì là nơi tiếp cận gần nhất bản chất yếu ớt vô năng của con người, cũng đến gần với cái chết nhất.

Khương Từ từ nhỏ đã không thích đi bệnh viện, tiêm thuốc cũng có thể khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Khi đó Khương Minh Viễn vừa giữ cô không để cho cô nhúc nhích, vừa trấn an nói: “Tiêm xong cho con nghỉ hai ngày, không cần vẽ tranh, ba đưa con đi chơi công viên.”

Ông không phải là một người tốt, nhưng lại là người cha tốt, hại vô số người, nhưng lại chưa bao giờ để cho cô chịu chút uất ức nào.

Khương Từ ngồi ở đại sảnh, tay chân lạnh run, lời nói của Lưu Á Phân, từng câu từng câu quanh quẩn bên trong tai.

Không biết qua bao lâu, có người đẩy tay cô một cái, “A Từ?”

Khương Từ chợt hoàn hồn, chống lại ánh mắt lo lắng của Lương Tĩnh Tư.

Khương Từ cười cười, “Mới vừa suy nghĩ chút chuyện, có chút mất hồn.”

Lương Tĩnh Tư khẽ nhún mày, “Em không sao chứ, sắc mặt không được tốt lắm.”

“Không có việc gì... Bệnh viện vị lớn, ngủ nhiều nên thấy không thoải mái.”

Lương Tĩnh Tư dịu cô dậy, “Vậy đi thôi, em chưa ăn sáng, đoán chừng cũng nhanh đói bụng.”

Về nhà, Lương Tĩnh Tư dặn dò dì nấu ăn trước nấu cho Khương Từ một chén cháo ăn lót bụng, lại lên thư phòng trên lầu cầm vài cuốn sách xuống.

“Đều là những chú ý trong thời gian mang thai, nếu em không kiên nhẫn thì bảo Lương Cảnh Hành xem, sau đó để cậu ấy nói lại cho em.” Lương Tĩnh Tư ngồi xuống đối diện với Khương Từ, “Cậu ấy đang liên lạc trong nhà, định tìm người đáng tin cậy đặc biệt chăm sóc em. Tình huống trong nhà chúng ta, em cũng biết một chút, ba chị là một lão ngoan cố, cửa này khẳng định cậu ấy phải phí chút công phu. Nhưng hiện tại em cũng đã mang thai, Cảnh Hành có liều mạng cũng sẽ không để em chịu uất ức... A Từ, em có đang nghe không?”

“Dạ... Vẫn nghe ạ.” Khương Từ lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng cười cười.

“Mấy tháng đầu em phải cực kỳ cẩn thận, chỗ ở của cậu ấy cũng không có người chăm sóc, bây giờ chị cũng không bận rộn như trước, nếu em không ghét bỏ, liền tạm thời ở lại nhà chị đi. Đã thương lượng qua với Cảnh Hành, cậu ấy cũng có ý này.”

“Làm phiền chị.”

“Không cần khách sáo như vậy — em ngồi trước, chị đi phòng bếp xem một chút.”

Buổi trưa Lương Cảnh Hành có tới một chuyến, mang hành lý và mỹ phẩm Khương Từ thường dùng tới. Buổi chiều anh có một báo cáo vô cùng quan trọng, ăn xong cơm trưa liền đi. Đi rất vội vàng, Khương Từ cũng không nói với anh được mấy câu.

Buổi chiều, Lương Tĩnh Tư bảo Khương Từ đợi ở nhà, bản thân tự đi bệnh viện lấy kết quả kiểm tra, để cho dì trong nhà chăm sóc.

Dì kia ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, Khương Từ có chuyện liền phân phó. Bà xem một lát, dần dần ngủ gật.

Khương Từ lặng lẽ đợi chốc lát, thấy dì kia không có động tĩnh, ước lượng thời gian, lẳng lặng lẳng lẽ ra cửa. Cô gọi taxi, ở trên xe thì thử gọi vào số điện thoại Trương Ngữ Nặc.

Không nghĩ, vẫn có thể gọi được.

Bên ngoài ánh nắng gay gắt, chiếu lên mặt đường xi măng phía trước trắng xóa, trong không khí hơi nóng bốc lên hừng hực.

Nói chuyện điện thoại xong, Khương Từ nói địa chỉ cho tài xế.

Là một chung cư hơi cũ, trong bồn hoa trồng mấy cụm cẩm tú cầu, bông hoa màu tím, hết sức đẹp mắt. Khương Từ đứng dưới gốc cây đợi trong chốc lát, liền nhìn thấy một bóng dáng mảnh mai đi ra từ chung cư phía trước.

Khương Từ đứng thẳng, nhìn Trương Ngữ Nặc từng bước đi tới .

Cách biệt ba năm, cô cũng thay đổi. Cao hơn trước kia vài centimet, gầy, trên người không còn vẻ ngây thơ chưa trải sự đời kia, giữa lông mày nhiều hơn mấy phần u buồn. Cô mặc một cái váy, kiểu dáng màu sắc cùng hoa văn nhìn cũng có chút cũ kỹ.

Trương Ngữ Nặc cũng không nói thêm cái gì, hàn huyên mấy câu ngắn ngủn, liền dẫn Khương Từ vào trong nhà.

Để tiện cho Trương Đức Hưng ra vào, bọn họ ở tầng một. Vừa mở cửa ra, hơi nóng đập vào mặt, trong nhà không mở máy điều hòa.

Trương Ngữ Nặc tìm đôi dép sạch đưa cho Khương Từ, lại rót cho cô chén nước.

Khương Từ đổi giày đi vào, quan sát căn nhà một chút.

Bên trong nhà trang hoàng theo phong cách thế kỷ trước, là một phòng ở cũ điển hình, dọn dẹp sạch sẽ, cũng có cảm giác đồ nát.

Trương Ngữ Nặc thấy cô đang quan sát, giải thích một câu, “Phòng này là của một người bạn của ba em, tạm thời thuê lại.”

Bên trái trong phòng ngủ truyền đến một giọng nam đục ngầu: “Niếp Niếp, khách tới rồi?”

“A, ” Trương Ngữ Nặc nâng cao giọng nói, “Phải Là một bạn học của em!” Cô đi lên trước, nói mấy câu với Trương Đức Hưng trong phòng, tiện tay đóng lại cửa.

Khương Từ chú ý tới động tác của cô, ánh mắt hơi trầm xuống một cái.

“Chị... Ngồi đi. Trong nhà chưa dọn dẹp, rất loạn.” Cô cầm một chiếc áo lót trên sofa lên, ném vào trong một cái giỏ bên ngoài phòng tắm .

Lần cuối cùng gặp mặt là ba năm trước đây, Trương Ngữ Nặc hoàn toàn không phải bộ dáng này. Khương Từ nhớ khi đó cô còn ăn mặc không tệ, cung không giống như phải chịu khổ sở gì.

Khương Từ chần chừ hồi lâu, vẫn hỏi “Ngữ Nặc, em... Có phải em trôi qua không tốt lắm hay không?”

Trương Ngữ Nặc tựa như bị đâm một nhát, ngẩng đầu liếc Khương Từ một cái, rồi lại lập tức cúi đầu xuống, “Vẫn tốt, chỉ là ba em...”

Khương Từ vội vàng hỏi: “Chú Trương thế nào?”

Liên thấy mắt Trương Ngữ Nặc dần dần hồng hồng, quay đầu đi chỗ khác, cắn chặt môi, hít sâu, chốc lát, cuối cùng lên tiếng, “... Mẹ em định ly hôn với ông ấy.”

Khương Từ sửng sốt.

“Nếu ốm dai dẳng chẳng thì có đứa con có hiếu nào ở bên giường đầu (cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử), em cũng vậy không trách mẹ em. Ba em đã thành ra như vậy rồi, bây giờ không phải góp cả đời của mình vào.”

Nhưng nếu ly hôn, nhiệm vụ chăm sóc Trương Đức Hưng, sẽ rơi lên vai Trương Ngữ Nặc.

“Em cũng sắp nên năm tư rồi, trong nhà như vậy, ra nước ngoài du học chắc chắn là không thể nào, định xin bảo vệ luận án. Mà mẹ em cũng không cho, nói là học nghiên cứu lãng phí tiền bạc lãng phí thời gian, còn không bằng sớm tìm người gả đi...” Về mặt Trương Ngữ Nặc buồn bã, “Dựa vào điều kiện của em, ai dám lấy em chứ?”

Trong nhà lần nữa truyền đến giọng nói của Trương Đức Hưng: “Niếp Niếp, rót cho ba ly nước!”

Trương Ngữ Nặc lau khóe mắt một cái thật nhanh, dạ một tiếng, rót chén nước, mang vào trong phòng.

Ngón tay Khương Từ vô ý thức nắm tay vịn ghế, ánh mắt rủ xuống, trong lòng nhất thời hôn loạn như ma.

Nhìn nhà họ Trương bây giờ, xác thực không giống như là xa hoa đến không cần trợ giúp. Nhưng đã như vậy, Trương Đức Hưng cần gì quả quyết cự tuyệt trợ giúp của cô?

Thật sự chẳng lẽ như Lưu Á Phân từng nói, ông là người niệm tình cũ, trung hậu đảng hoàng, lại bị Lương Cảnh Hành uy hiếp?

Cô nhớ lại tình hình ngày đó, Lương Cảnh Hành nói cái gì?

A Từ, em trong sạch vô tội.

Em định trông nom đến khi nào? Trương Đức Hưng cả đời bại liệt, em chuẩn bị chăm sóc ông ấy cả đời?

4 thành viên đã gửi lời cảm ơn Bồ CôngAnh về bài viết trên: Talatala, Violet12358, phamloan1991, ruyuan 21.01.2016, 22:41Bồ CôngAnhĐại Thần Tú Ngư Bang Cầm ThúNgày tham gia: 01.05.2015, 07:50

Tuổi: 19 Re: [Hiện đại] Yêu không phải lúc - Minh Khai Dạ Hợp - Điểm: 12Chương 57: Nước xanh lam (10)

Editor: Bồ CôngAnh

Yên lặng ngồi một lát, Trương Ngữ Nặc từ trong phòng ra ngoài, “Chị Khương, nếu chị có việc gì thì lại liên lạc với em. Một lát mẹ em đi chơi mệt chợp về lại bắt gặp chị...”

Khương Từ đứng lên, xách túi của mình lên, dừng chốc lát, chột nhỏ giọng hỏi “Ngữ Nặc, Lương Cảnh Hành từng tới tìm mọi người sao?”

Trương Ngữ Nặc ngẩn ra, “Vâng, chính là ngày chị thi tốt nghiệp trung học năm ấy, sau khi mẹ em đi tìm chị không bao lâu... Chú ấy đến bệnh viện, nói chuyện một lúc lâu với cha em.”

Khương Từ vội hỏi: “Anh ấy nói gì?”

Trương Ngữ Nặc lắc đầu, “Em ở bên ngoài, nghe không rõ.”

“Vậy... Chị có thể vào hỏi chú Trương một chút không?”

Trương Ngũ Nặc khẽ cắn môi, lắc đầu một cái, “Sợ rằng không tiện.”

Khương Từ rũ mắt xuống, yên lặng đứng chốc lát, “... Vậy quấy rầy em rồi.”

Về mặt Trương Ngũ Nặc chán nản, tiễn Khương Từ đến cửa.

Khương Từ dừng chân lại, tay siết túi sách, há mồm mấy lần, cuối cùng không nói gì.

Sau khi ra cửa, cô đi rất nhanh. Ánh nắng gay gắt chiếu lên da thịt, đầu run lên từng trận.

Vừa tới cửa chung cư, trước mặt chợt vọt đến một chiếc BMW, Khương Từ nhìn lướt qua, sững sờ, ngồi trên tay lái phụ rõ ràng là Lưu Á Phân.

Cô vội vàng xoay người đi về hướng ngược lại, vậy mà hiển nhiên Lưu Á Phân đã nhìn thấy cô. Xe chạy nhanh đến, đến trước người cô phanh gấp một cái. Lưu Á Phân chui ra khỏi xe, nhanh chóng chạy đến kéo cánh tay Khương Từ lại, “Mày tới đây làm gì? !”

Trong lòng Khương Từ hoảng hốt, nhưng cũng không dám nói dối, “Tôi tới xem một chút.”

“Có gì để nhìn? Còn ngại làm hại chúng ta chưa đủ thảm đúng không?”

Trên người bà có một mùi nước hoa nồng nặc, trộn lẫn với mùi mồ hôi, lại còn bị ánh nắng chiếu lên, càng tỏa ra mùi khó ngửi, xông thẳng vào trong mũi. Dạ dày Khương Từ đột nhiên quặn lên, lập tức che miệng lại, vuốt ngực nên buồn nôn lại.

Lưu Á Phân vội vàng bỏ tay ra, lui về phía sau nửa bước.

Khương Từ ngồi xổm xuống, nôn khan một lúc lâu, hơi phải giảm bớt, ngửa đầu nhìn Lưu Á Phân, “Có phải đi đã nói, Lương Cảnh Hành uy hiếp chú Trương, bảo ông ấy đừng tới tìm tôi nữa hay không?”

Lưu Á Phân hừ lạnh một tiếng, “Không phải buổi sáng tao vừa nói với mày sao?”

“Vậy cụ thể Lương Cảnh Hành đã nói cái gì? Uy hiếp thế nào?”

Lưu Á Phân sững sốt.

“Nếu như bây giờ tôi gọi anh ấy tới đây, bà có thể đối chất với anh ấy không?”

Lưu Á Phân tức giận, “Khương Từ, mày có ý gì? Mày cảm thấy tao lừa mày hả? Mày đã đến đây rồi, cũng nhìn thấy hiện tại mỗi ngày chúng tao trôi qua như thế nào. Tao không muốn mày phụ trách, mày xem ra còn ngược lại đi trách cứ chúng tao vu oan nó?”

Khương Từ chậm rãi đứng lên, có lẽ mặt trời quá nóng, làm trước mắt cô dần trở nên trắng xóa, “Cho nên, tôi gọi anh ấy đến, chúng ta nói rõ ràng.”

Lưu Á Phân vặn lông mày, “Người nào mẹ nó còn rảnh rỗi mà nói chuyện với mày! Mày với vị kim chủ của mày rần chuột một ổ, nam trộm nữ xướng, định hợp tác lừa tao đúng không? Mày thử vuốt lương tâm mà nói cho tao biết, tình cảnh hôm nay của Trương Đức Hưng, có phải do cha mày làm hại hay không?”

Trước mắt Khương Từ tựa như bị bao phủ một tầng lụa trắng, ánh nắng gay gắt chiếu vào, đâm vào mắt mờ mịt phát đau, đầu choáng váng nặng nề, trong dạ dày một hồi dờn sóng lấp lờ. Cô cảm thấy chắc là bị cảm nắng rồi, tự nhiên không có tinh lực tranh luận với Lưu Á Phân.

Lưu Á Phân thấy sắc mặt cô trắng bệch không có chút huyết sắc nào, vừa rồi lại còn nôn khan, chỉ sợ cô sinh ra bệnh gì, đổ thừa lên đầu mình, vội vàng lên ô tô, nghênh ngang ra.

Khương Từ cắn răng, bước chân không có sức mà đi đến một chỗ dưới gốc cây, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Lương Cảnh Hành.

Cả người cô càng ngày càng nặng nề, cuối cùng ngồi bệt xuống đất.

Ngực khó thở, tựa như có một tảng đá lớn đè lên, không thở được; trong óc ong ong vang lên, một tiếng mạnh hơn một tiếng, không còn nghe thấy âm thanh gì khác nữa.

Không biết qua bao lâu, thân thể cô đột nhiên nhẹ nhàng, chao đảo trong chốc lát, cả người ngã lên một chỗ mềm mại. Một thứ lạnh như băng dán lên trên trán, một cái tay mở nút cổ áo giúp cô.

Sau một lúc lâu, hô hấp của cô cuối cùng cũng trôi chảy mấy phần, nhấc mí mắt nặng trĩu lên, lại đối diện với một đôi mắt giận giữ.

Ánh mắt chủ nhân mí mắt không nói một lời, dùng nước suối xối ướt khăn lông, để cho cô nằm trong lòng ngực mình, vén áo cô lên, dùng sức lại tỉ mỉ lau mồ hôi trên lưng cho cô.

Cảm giác ướt dính cuối cùng cũng biến mất, hơi lạnh thổi vào, rất nhanh bốc hơi lên. Cô vừa muốn thở một hơi, cảm dưới bị một bàn tay nắm được, ngay sau đó trong miệng bị nhét một cái ống hút, “Uống.”

Cô không khỏi làm theo, hút một hơi, mùi vị trong thanh mát trong miệng, là mùi lá dâu thơm mát.

“Uống hết!”

Giọng nói không giận tự uy, cô không khỏi rụt cổ một cái, làm theo.

Rất nhanh, cả người cô bị để nằm ngang, nằm ở ghế sau xe.

Nằm một lát, hơi sức trên người cuối cùng cũng trở lại, triệu chứng choáng váng ù tai cũng dần dần biến mất.

Khương Từ chống người ngồi dậy, lại thấy Lương Cảnh Hành ngồi gần cửa sổ, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm vào cô.

Cô hơi chột dạ, khẽ gọi một tiếng: “Chú Lương...”

“Gọi ông tổ cũng dụng!” Lương Cảnh Hành nhíu chặt mày, “Em bao nhiêu tuổi rồi hả? Cũng sắp làm mẹ rồi, vẫn còn tùy tiện như vậy!”

Khương Từ bĩu môi, “... Làm mẹ thì không còn nhân quyền sao.”

“Lặp lại lần nữa?”

Khương Từ gãi gãi mũi một cái, quả thật không dám tiếp vuốt râu hùm nữa, “Thật xin lỗi...”

“Em nói đi, tới chỗ này làm gì?”

Khương Từ ngồi nghiêm chỉnh, “... Em tới tìm Trương Ngũ Nặc.”

Lương Cảnh Hành cau mày, “Tìm cô ấy làm gì?”

Khương Từ cắn cắn môi, “... Buổi sáng đến bệnh viện em có gặp Lưu Á Phân...”

Lương Cảnh Hành sững sờ, lập tức ngắt lời cô, “Sao em không nói cho anh?”

“Vậy tại sao anh không nói cho em?” Khương Từ khẽ ngẩng đầu lên, “Sau khi em chấm dứt kì thi tốt nghiệp trung học, anh đi tìm Trương Đức Hưng đúng không?”

Lương Cảnh Hành chân mày nhíu chặt, “... Lưu Á Phân nói cho người?”

“Bà ta nói... Những bà ta nói, em không tin, cho nên em muốn đích thân điều tra rõ ràng.”

“Tại sao em không trực tiếp hỏi anh?” Lương Cảnh Hành nhìn cô chằm chằm.

Khương Từ há miệng, “Cái này không thể trách em! Trước kia em hỏi cái gì anh cũng không nói, bao gồm cả chuyện Đàm Hạ, anh cũng không chủ động nói cho em biết. Chú Lương, có phải đầu tiên anh nên nghĩ lại một chút, tại sao em không trực tiếp hỏi anh hay không?”

Lương Cảnh Hành giận quá hóa cười, “Ý của em là, đây là lỗi của anh?”

“Dù sao cũng không phải lỗi của em!” Cô nhìn về mặt Lương Cảnh Hành hơi hòa hoãn, từ từ dời đến bên cạnh anh, dùng giọng nói mềm nhũn hỏi anh: “Vậy anh nói cho em biết, anh đã nói gì với Trương Đức Hưng không?”

Cổ áo áo cô vẫn còn mở rộng, từ góc độ này nhìn, có thể nhìn thấy một đường cong phập phồng trắng như tuyết. Lương Cảnh Hành xoay mặt đi, mặt không thay đổi kéo cổ áo cô lại, “Ngồi yên!”

Khương Từ cười hì hì một tiếng, cả người ngồi thẳng.

“A Từ, đầu tiên anh hỏi em, em cảm thấy Trương Đức Hưng hoàn toàn trong sạch sao?”

Khương Từ sững sờ.

Lương Cảnh Hành chợt đứng dậy, lấy một túi công văn để ở ghế trước, lấy một tập văn kiên bên trong ra, đưa cho Khương Từ, “Em có thể xem một chút, trong chuyện của cha em, bản thân Trương Đức Hưng phải phụ trách bao nhiêu.”

Khương Từ cầm lấy xem, vẻ mặt dần dần nặng nề.

“Phương án góp vốn là do một mình Trương Đức Hưng đề ra, báo cáo ông ta đưa cho cha em đã che giấu rất nhiều tin tức, làm cho toàn bộ phương án hồng bát. Thương nhân làm việc, nào có tuân thủ quy tắc 100%, cho nên sau khi cha em cân nhắc, đồng ý ký tên. Sau đó sự tình bại lộ, cha em quyết định đẩy Trương Đức Hưng ra chịu trách nhiệm. Phạm tội kinh tế, tìm một luật sư giỏi, phán không được mấy năm. Bên ngoài khơi thông quan hệ, căn bản là chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ. Nhưng không ngờ có người đâm Trương Đức Hưng bị thương, cha em cũng theo đó mà gặp chuyện không may... Cho nên, chuyện như vậy dĩ nhiên cha em cũng có trách nhiệm, nhưng cũng không phải như em nghĩ, Trương Đức Hưng hoàn toàn chịu tiếng xấu.”

Lương Cảnh Hành nhìn Khương Từ một cái, “Dĩ nhiên lúc anh đi gặp Trương Đức Hưng thì những tài liệu này còn chưa tra được. Anh chỉ phỏng đoán, thăm dò chút ý tứ của Trương Đức Hưng, như thật như giả nói vài câu, đáp ứng cho ông ấy một khoản tiền. Trương Đức Hưng đồng ý rất nhanh, cho nên phỏng đoán của anh đúng tám chín phần mười, sau liền bắt tay vào thu thập chứng cứ.”

Khương Từ thật nhanh hỏi: “Anh cho ông ấy bao nhiêu?”

Lương Cảnh Hành dừng một chút, “Ba trăm vạn.”

Khương Từ khiếp sợ, “Nhưng em thấy trong nhà Trương Ngũ Nặc...”

“Ba trăm vạn, mời một hộ lý, chăm sóc Trương Đức Hưng đến lúc qua đời cũng dư dả. Nhưng tiền này...”

Khương Từ trong lòng rét lạnh, “Bị Lưu Á Phán phung phí?”

Lương Cảnh Hành gật đầu, “Anh sợ bà ta lại đến tìm em gây rối, một mực chú ý động tĩnh của bà ta. Bà ta tìm một tên đàn ông trẻ tuổi, đem tiền cho người nọ làm ăn, toàn bộ thua lỗ hết rồi.”

Trong lòng Khương Từ nhất thời khó chịu, vì Trương Ngũ Nặc — e rằng cô đối với những việc này không biết gì cả, cũng vì Lương Cảnh Hành.

Người này, không biết dấu điểm cô bao nhiêu chuyện, lại đều là vì cô mà tính toán. Cô trước kia nhất định là gì đó che mờ mắt, mới cho là Lương Cảnh Hành không yêu cô — thật ra là bởi vì yêu cô, cho nên mới ẩn nhẫn trầm mặc như vậy.

Lương Cảnh Hành lại mở miệng, “A Từ, anh nghĩ em đã hết tình hết nghĩa rồi.”

Khương Từ cúi đầu trầm mặc hồi lâu, chợt nói: “Khu Hà Vương Động lúc nào thì giải tỏa?”

“Năm sau khởi công.”

“Các khoản đền bù, em định cho Ngũ Nặc toàn bộ.”

Lương Cảnh Hành nhìn cô một hồi lâu, “Tùy em.”

Khương Từ cười cười, vẻ mặt cũng là tư lự, “Lần này, em thật sự là một chút tài sản cũng không có.”

“Ai nói?”

Khương Từ giương mắt nhìn anh.

“Em còn có anh, tiền để ra tiền, bảo đảm cả đời này em đều dùng không hết.”

Khương Từ cười, “Nghe thế nào giống như quảng cáo trên trình hình vậy.”

Lương Cảnh Hành đành mặt, “Chuyện như hôm nay, về sau không được phép xảy ra nữa. Đi đâu cũng phải xin phép anh, nếu không anh cho người theo sát em 24/24.”

“... Người mang thai thì không còn nhân quyền rồi hả?!”

“Tạm thời thì không có.”

Khương Từ tức giận, “Em đã chờ lại đợi, anh sắp xếp kiểm tra sức khỏe, sắp xếp cho em dọn nhà, sắp xếp người phục vụ... Cái gì đều đã sắp xếp xong rồi, nhưng chuyện quan trọng nhất đâu?”

Về mặt Lương Cảnh Hành vô tội, “Chuyện quan trọng nhất gì?”

“Anh...”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, nhíu mày, đưa tay nắm lấy tay của cô, nhét vào trong túi quần mình.

“Anh làm gì đấy...” Lời còn chưa dứt, đầu ngón tay đụng phải vật gì cứng cứng.

“Tự móc ra.”

“Chuyện này... Chú Lương, ban ngày ban mặt, móc thứ đồ có tính thương vong cao như vậy, không tốt lắm đâu?”

“...”

Khương Từ cười, hô hấp không tự giác mà chậm lại, đem thứ kia nắm vào lòng bàn tay, rút tay ra.

Ánh mắt cô chăm chú, chậm rãi mở ra.

Trái tim nhảy lên kịch liệt, tựa như thủy triều lên, tràn đầy căng căng, khó chịu lại ngọt ngào.

Nhẫn bạch kim, khảm bên trên cũng không phải là kim cương.

Một viên đá thạch lưu đồ*, đồ tươi ướt át, giống như đang rực cháy.

*Granat hay đá thạch lưu, là một nhóm khoáng vật silicat với công thức hóa học tổng quát là: $A_3B_2(SiO_4)_3$, trong đó $A = Ca^{+2}, Mg^{+2}, Fe^{+2}, Mn^{+2}$; $B = Al^{+3}, Fe^{+3}, V^{+3}, Cr^{+3}$.

[Hoàn chính văn]

57. Chương 57: Nước Xanh Lam (10)

Yên lặng ngồi một lát, Trương Ngũ Nặc từ trong phòng ra ngoài, “Chị Khương, nếu chị có việc gì thì lại liên lạc với em. Một lát mẹ em đi chơi mặt chược về lại bắt gặp chị...”

Khương Từ đứng lên, xách túi của mình lên, dừng chốc lát, chợt nhỏ giọng hỏi “Ngũ Nặc, Lương Cảnh Hành từng tới tìm mọi người sao?”

Trương Ngũ Nặc ngần ra, “Vâng, chính là ngày chị thi tốt nghiệp trung học năm ấy, sau khi mẹ em đi tìm chị không bao lâu... Chú ấy đến bệnh viện, nói chuyện một lúc lâu với cha em.”

Khương Từ vội hỏi: “Anh ấy nói gì?”

Trương Ngũ Nặc lắc đầu, “Em ở bên ngoài, nghe không rõ.”

“Vậy... Chị có thể vào hỏi chú Trương một chút không?”

Trương Ngũ Nặc khẽ cắn môi, lắc đầu một cái, “Sợ rằng không tiện.”

Khương Từ rũ mắt xuống, yên lặng đứng chốc lát, “... Vậy quấy rầy em rồi.”

Về mặt Trương Ngũ Nặc chán nản, tiễn Khương Từ đến cửa.

Khương Từ dừng chân lại, tay siết túi sách, há mồm mấy lần, cuối cùng không nói gì.

Sau khi ra cửa, cô đi rất nhanh. Ánh nắng gay gắt chiếu lên da thịt, đầu run lên từng trận.

Vừa tới cửa chung cư, trước mặt chợt vọt đến một chiếc BMW, Khương Từ nhìn lướt qua, sững sờ, ngồi trên tay lái phụ rõ ràng là Lưu Á Phân.

Cô vội vàng xoay người đi về hướng ngược lại, vậy mà hiển nhiên Lưu Á Phân đã nhìn thấy cô. Xe chạy nhanh đến, đến trước người cô phanh gấp một cái. Lưu Á Phân chui ra khỏi xe, nhanh chóng chạy đến kéo cánh tay Khương Từ lại, “Mày tới đây làm gì? !”

Trong lòng Khương Từ hoảng hốt, nhưng cũng không dám nói dối, “Tôi tới xem một chút.”

“Có gì để nhìn? Còn ngại làm hại chúng ta chưa đủ thảm đúng không?”

Trên người bà có một mùi nước hoa nồng nặc, trộn lẫn với mùi mồ hôi, lại còn bị ánh nắng chiếu lên, càng tỏa ra mùi khó ngửi, xông thẳng vào trong mũi. Dạ dày Khương Từ đột nhiên quặn lên, lập tức che miệng lại, nuốt ngược nén buồn nôn lại.

Lưu Á Phân vội vàng bỏ tay ra, lui về phía sau nửa bước.

Khương Từ ngồi xổm xuống, nôn khan một lúc lâu, hơi phải giảm bớt, ngửa đầu nhìn Lưu Á Phân, “Có phải đi đã nói, Lương Cảnh Hành uy hiếp chú Trương, bảo ông ấy đừng tới tìm tôi nữa hay không?”

Lưu Á Phân hừ lạnh một tiếng, “Không phải buổi sáng tao vừa nói với mày sao?”

“Vậy cụ thể Lương Cảnh Hành đã nói cái gì? Uy hiếp thế nào?”

Lưu Á Phân sững sờ.

“Nếu như bây giờ tôi gọi anh ấy tới đây, bà có thể đối chất với anh ấy không?”

Lưu Á Phân tức giận, “Khương Từ, mày có ý gì? Mày cảm thấy tao lừa mày hả? Mày đã đến đây rồi, cũng nhìn thấy hiện tại mỗi ngày chúng tao trôi qua như thế nào. Tao không muốn mày phụ trách, mày xem ra còn ngược lại đi trách cứ chúng tao vu oan nó?”

Khương Từ chậm rãi đứng lên, có lẽ mặt trời quá nóng, làm trước mắt cô dần trở nên trắng xóa, “Cho nên, tôi gọi anh ấy đến, chúng ta nói rõ ràng.”

Lưu Á Phân vặn lông mày, “Người nào mẹ nó còn rảnh rỗi mà nói chuyện với mày! Mày với vị kim chủ của mày rần chuột một ổ, nam trộm nữ xướng, định hợp tác lừa tao đúng không? Mày thử vuốt lương tâm mà nói cho tao biết, tình cảnh hôm nay của Trương Đức Hưng, có phải do cha mày làm hại hay không?”

Trước mắt Khương Từ tựa như bị bao phủ một tầng lụa trắng, ánh nắng gay gắt chiếu vào, đâm vào mắt mờ mịt phát đau, đầu choáng váng nặng nề, trong dạ dày một hồi dờn sóng lấp lất. Cô cảm thấy chắc là bị cảm nắng rồi, tự nhiên không có tinh lực tranh luận với Lưu Á Phân.

Lưu Á Phân thấy sắc mặt cô trắng bệch không có chút huyết sắc nào, vừa rồi lại còn nôn khan, chỉ sợ cô sinh ra bệnh gì, đỡ thừa lên đầu mình, vội vàng lên ô tô, nghênh ngang ra.

Khương Từ cắn răng, bước chân không có sức mà đi đến một chỗ dưới gốc cây, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Lương Cảnh Hành.

Cả người cô càng ngày càng nặng nề, cuối cùng ngồi bệt xuống đất.

Ngực khó thở, tựa như có một tảng đá lớn đè lên, không thở được; trong óc ong ong vang lên, một tiếng mạnh hơn một tiếng, không còn nghe thấy âm thanh gì khác nữa.

Không biết qua bao lâu, thân thể cô đột nhiên nhẹ nhàng, chao đảo trong chốc lát, cả người ngã lên một chỗ mềm mại. Một thứ lạnh như băng dán lên trên trán, một cái tay mở nút cổ áo giúp cô.

Sau một lúc lâu, hô hấp của cô cuối cùng cũng trôi chảy mấy phần, nhấc mí mắt nặng trĩu lên, lại đối diện với một đôi mắt giận giữ.

Ánh mắt chủ nhân mí mắt môi không nói một lời, dùng nước suối xối ướt khăn lông, để cho cô nằm trong lòng ngực mình, vén áo cô lên, dùng sức lại tỉ mỉ lau mồ hôi trên lưng cho cô.

Cảm giác ướt dính cuối cùng cũng biến mất, hơi lạnh thổi vào, rất nhanh bốc hơi lên. Cô vừa muốn thở một hơi, cảm dưới bị một bàn tay nắm được, ngay sau đó trong miệng bị nhét một cái ống hút, “Uống.”

Cô không khỏi làm theo, hút một hơi, mùi vị trong thanh mát trong miệng, là mùi lá dâu thơm mát.

“Uống hết!”

Giọng nói không giận tự uy, cô không khỏi rụt cổ một cái, làm theo.

Rất nhanh, cả người cô bị để nằm ngang, nằm ở ghế sau xe.

Nằm một lát, hơi sức trên người cuối cùng cũng trở lại, triệu chứng choáng váng ù tai cũng dần dần biến mất.

Khương Từ chống người ngồi dậy, lại thấy Lương Cảnh Hành ngồi gần cửa sổ, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm vào cô.

Cô hơi chột dạ, khẽ gọi một tiếng: “Chú Lương...”

“Gọi ông tổ cũng dụng!” Lương Cảnh Hành nhú chặt mày, “Em bao nhiêu tuổi rồi hả? Cũng sắp làm mẹ rồi, vẫn còn tùy tiện như vậy!”

Khương Từ bĩu môi, “... Làm mẹ thì không còn nhân quyền sao.”

“Lặp lại lần nữa?”

Khương Từ gãi gãi mũi một cái, quả thật không dám tiếp vuốt râu hùm nữa, “Thật xin lỗi...”

“Em nói đi, tới chỗ này làm gì?”

Khương Từ ngồi nghiêm chỉnh, “... Em tới tìm Trương Ngũ Nặc.”

Lương Cảnh Hành cau mày, “Tìm cô ấy làm gì?”

Khương Từ cắn cắn môi, “... Buổi sáng đến bệnh viện em có gặp Lưu Á Phân...”

Lương Cảnh Hành sững sờ, lập tức ngắt lời cô, “Sao em không nói cho anh?”

“Vậy tại sao anh không nói cho em?” Khương Từ khẽ ngẩng đầu lên, “Sau khi em chấm dứt kì thi tốt nghiệp trung học, anh đi tìm Trương Đức Hưng đúng không?”

Lương Cảnh Hành chân mày nhíu chặt, “... Lưu Á Phân nói cho người?”

“Bà ta nói... Những bà ta nói, em không tin, cho nên em muốn đích thân điều tra rõ ràng.”

“Tại sao em không trực tiếp hỏi anh?” Lương Cảnh Hành nhìn cô chăm chăm.

Khương Từ há miệng, “Cái này không thể trách em! Trước kia em hỏi cái gì anh cũng không nói, bao gồm cả chuyện Đàm Hạ, anh cũng không chủ động nói cho em biết. Chú Lương, có phải đầu tiên anh nên nghĩ lại một chút, tại sao em không trực tiếp hỏi anh hay không?”

Lương Cảnh Hành giận quá hóa cười, “Ý của em là, đây là lỗi của anh?”

“Dù sao cũng không phải lỗi của em!” Cô nhìn về mặt Lương Cảnh Hành hơi hòa hoãn, từ từ dời đến bên cạnh anh, dùng giọng nói mềm nhũn hỏi anh: “Vậy anh nói cho em biết, anh đã nói gì với Trương Đức Hưng không?”

Cổ áo áo cô vẫn còn mở rộng, từ góc độ này nhìn, có thể nhìn thấy một đường cong phập phồng trắng như tuyết. Lương Cảnh Hành xoay mặt đi, mặt không thay đổi kéo cổ áo cô lại, “Ngồi yên!”

Khương Từ cười hì hì một tiếng, cả người ngồi thẳng.

“A Từ, đầu tiên anh hỏi em, em cảm thấy Trương Đức Hưng hoàn toàn trong sạch sao?”

Khương Từ sững sờ.

Lương Cảnh Hành chợt đứng dậy, lấy một túi công văn để ở ghế trước, lấy một tập văn kiên bên trong ra, đưa cho Khương Từ, “Em có thể xem một chút, trong chuyện của cha em, bản thân Trương Đức Hưng phải phụ trách bao nhiêu.”

Khương Từ cầm lấy xem, về mặt dần dần nặng nề.

“Phương án góp vốn là do một mình Trương Đức Hưng đề ra, báo cáo ông ta đưa cho cha em đã che giấu rất nhiều tin tức, làm cho toàn bộ phương án hỏng bét. Thương nhân làm việc, nào có tuân thủ quy tắc 100%, cho nên sau khi cha em cân nhắc, đồng ý ký tên. Sau đó sự tình bại lộ, cha em quyết định đẩy Trương Đức Hưng ra chịu trách nhiệm. Phạm tội kinh tế, tìm một luật sư giỏi, phán không được mấy năm. Bên ngoài khơi thông quan hệ, căn bản là chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ. Nhưng không ngờ có người đâm Trương Đức Hưng bị thương, cha em cũng theo đó mà gặp chuyện không may... Cho nên, chuyện như vậy dĩ nhiên cha em cũng có trách nhiệm, nhưng cũng không phải như em nghĩ, Trương Đức Hưng hoàn toàn chịu tiếng xấu.”

Lương Cảnh Hành nhìn Khương Từ một cái, “Dĩ nhiên lúc anh đi gặp Trương Đức Hưng thì những tài liệu này còn chưa tra được. Anh chỉ phỏng đoán, thăm dò chút ý tứ của Trương Đức Hưng, như thật như giả nói vài câu, đáp ứng cho ông ấy một khoản tiền. Trương Đức Hưng đồng ý rất nhanh, cho nên phỏng đoán của anh đúng tám chín phần mười, sau liền bắt tay vào thu thập chứng cứ.”

Khương Từ thật nhanh hỏi: “Anh cho ông ấy bao nhiêu?”

Lương Cảnh Hành dừng một chút, “Ba trăm vạn.”

Khương Từ khiếp sợ, “Nhưng em thấy trong nhà Trương Ngũ Nặc...”

“Ba trăm vạn, mời một hộ lý, chăm sóc Trương Đức Hưng đến lúc qua đời cũng dư dả. Nhưng tiền này...”

Khương Từ trong lòng rét lạnh, “Bị Lưu Á Phân phung phí?”

Lương Cảnh Hành gật đầu, “Anh sợ bà ta lại đến tìm em gây rối, một mực chú ý động tĩnh của bà ta. Bà ta tìm một tên đàn ông trẻ tuổi, đem tiền cho người nọ làm ăn, toàn bộ thua lỗ hết rồi.”

Trong lòng Khương Từ nhất thời khó chịu, vì Trương Ngũ Nặc — e rằng cô đối với những việc này không biết gì cả, cũng vì Lương Cảnh Hành.

Người này, không biết dấu điểm cô bao nhiêu chuyện, lại đều là vì cô mà tính toán. Cô trước kia nhất định là gì đó che mờ mắt, mới cho là Lương Cảnh Hành không yêu cô — thật ra là bởi vì yêu cô, cho nên mới ẩn nhẫn trầm mặc như vậy.

Lương Cảnh Hành lại mở miệng, “A Từ, anh nghĩ em đã hết tình hết nghĩa rồi.”

Khương Từ cúi đầu trầm mặc hồi lâu, chợt nói: “Khu Hà Vương Động lúc nào thì giải tỏa?”

“Nửa năm sau khởi công.”

“Các khoản đền bù, em định cho Ngũ Nặc toàn bộ.”

Lương Cảnh Hành nhìn cô một hồi lâu, “Tùy em.”

Khương Từ cười cười, vẻ mặt cũng là tư lự, “Lần này, em thật sự là một chút tài sản cũng không có.”

“Ai nói?”

Khương Từ giương mắt nhìn anh.

“Em còn có anh, tiền để ra tiền, bảo đảm cả đời này em đều dùng không hết.”

Khương Từ cười, “Nghe thế nào giống như quảng cáo trên trình hình vậy.”

Lương Cảnh Hành đành mặt, “Chuyện như hôm nay, về sau không được phép xảy ra nữa. Đi đâu cũng phải xin phép anh, nếu không anh cho người theo sát em 24/24.”

“... Người mang thai thì không còn nhân quyền rồi hả?!”

“Tạm thời thì không có.”

Khương Từ tức giận, “Em đã chờ lại đợi, anh sắp xếp kiểm tra sức khỏe, sắp xếp cho em dọn nhà, sắp xếp người phục vụ... Cái gì đều đã sắp xếp xong rồi, nhưng chuyện quan trọng nhất đâu?”

Về mặt Lương Cảnh Hành vô tội, “Chuyện quan trọng nhất gì?”

“Anh...”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, nhíu mày, đưa tay nắm lấy tay của cô, nhét vào trong túi quần mình.

“Anh làm gì đấy...” Lời còn chưa dứt, đầu ngón tay đụng phải vật gì cứng cứng.

“Tự móc ra.”

“Chuyện này... Chú Lương, ban ngày ban mặt, móc thứ đồ có tính thương vong cao như vậy, không tốt lắm đâu?”

“...”

Khương Từ cười, hô hấp không tự giác mà chậm lại, đem thứ kia nắm vào lòng bàn tay, rút tay ra.

Ánh mắt cô chăm chú, chậm rãi mở ra.

Trái tim nhảy lên kịch liệt, tựa như thủy triều lên, tràn đầy căng căng, khó chịu lại ngọt ngào.

Nhẫn bạch kim, khảm bên trên cũng không phải là kim cương.

Một viên đá thạch lựu đỏ*, đỏ tươi ướt át, giống như đang rực cháy.

*Granat hay đá thạch lựu, là một nhóm khoáng vật silicat với công thức hóa học tổng quát là: $A_3B_2(SiO_4)_3$, trong đó $A = Ca+2, Mg+2, Fe+2, Mn+2$; $B = Al+3, Fe+3, V+3, Cr+3$.

[Hoàn chính văn]

58. Chương 58: Chanh Chanh - Ngoại Truyện Một

Lương Cảnh Hành nghe thấy sau lưng có động tĩnh, giật mình một cái, vươn tay bật đèn.

Ngọn đèn vàng nhạt chiếu xuống, Khương Từ co chân, trên mặt là một lớp mồ hôi mỏng.

“Sau vậy?”

“Chân... Chuột rút.”

Lương Cảnh Hành vội vàng ngồi dậy, giữ lấy chân cô, duỗi thẳng đầu gối, lòng bàn chân hướng lên Khương Từ rên lên, cắn răng kiên trì một hồi, cuối cùng cũng giảm bớt.

Lương Cảnh Hành mang khăn nóng tới, lau mồ hôi cho cô, sau đó theo kinh mạch mà từ từ mát xa cho cô.

“Sớm đã nói em đừng tham gia buổi triển lãm đó.”

Khương Từ cười nói: “Em cũng phải kiếm tiền mà.”

Lương Cảnh Hành hừ nhẹ một tiếng.

Khương Từ cười nhẹ nhàng, “Em còn nợ anh 305 vạn, nếu không nhanh, đời này không trả được rồi.”

“Tốt nhất là không trả được.”

Khương Từ nghiêng đầu nhìn anh.

Ngón tay Lương Cảnh Hành chậm chạp có lực, vuốt ve bắp chân của cô, “Đời sau trở tiếp.”

Một lát sau, Khương Từ giật giật chân, “Ồn rồi, anh mau ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm.”

Lương Cảnh Hành “Ừ” một tiếng, bỏ khăn lông vào phòng tắm, rửa tay, trở về phòng ngủ nằm xuống.

“Tắt đèn rồi hả?”

“Ừ.”

Cũng không phải hoàn toàn tối đen, cửa sổ mở hé, gió thổi bay một góc rèm cửa, mơ hồ nhìn thấy bóng cây lác lác bên ngoài.

Khương Từ nằm một lát, nhẹ nhàng gọi, “Lương Cảnh Hành.”

“Ừ.”

“Anh không ngủ à.”

“Không ngủ được.”

Khương Từ nhích lại gần anh, “Vây em cùng anh nói chuyện một chút?”

Lương Cảnh Hành lật người, ôm cô vào trong ngực.

Khương Từ mang thai bốn tháng rưỡi, béo lên một vòng, khí sắc ngược lại khỏe mạnh hồng nhuận hơn ngày trước. Trước kia cô cao 1m60, khó khăn lắm mới được 90 (tương đương 45kg), lúc ôm chỉ cảm thấy gầy trơ xương.

Cuối tháng chín, thừa dịp thời tiết chuyển lạnh, nghỉ lễ Quốc Khánh, hai người trở về Tô Châu một chuyến. Ông cụ Lương đã sớm bày xong trận chiến nghiêm chỉnh mà đợi, nhưng lập trường của toàn bộ người trong nhà lại hoàn toàn ngược lại với ông, thêm việc Lương Cảnh Hành độc lập về tài vụ, hoàn toàn không thể nào can thiệp.

Tức giận náo loạn một trận, có ngày sáng sớm đi ra tản bộ, đi tới phòng bếp, nghe thấy bác gái nấu cơm thương lượng thực đơn với Lương phu nhân.

“... Mang thai thân thể khó chịu, một lần ăn nhiều thì dễ bỏ bữa, làm chút điểm tâm không quá ngọt lại dễ tiêu hóa, thời khắc phòng bị. Còn nữa, A Từ không thích ăn hành gừng tỏi, nhất là gừng, ngửi thấy mùi này sẽ nôn nghén, sau này nấu ăn, mấy thứ này đừng bỏ vào...”

Bác gái nhất nhất đồng ý, cười nói: “Lần trước phiền toái như vậy, vẫn lúc phu nhân mang thai thiếu gia.”

Lương phu nhân cười nhạt: “Khi đó ta còn có người nhà mẹ đẻ, A Từ lại lẻ loi hiu quạnh như vậy. Đã mang thai đến nhà chồng làm khách, trong nhà lại có ôn thần cả ngày nghiêm mặt...”

hừ một tiếng, dạo bước bước đi.

Mấy ngày Khương Từ ở nhà họ Lương, Lương Đăng Phong thời thời khắc khắc âm thầm quan sát cô. Tiểu cô nương hai mươi hai tuổi, lúc nghiêm chỉnh cùng người lui tới, người lại lời nói việc làm thoả đáng, nghĩ đến gia giáo cũng không kém. Ông vốn cho là một cô gái còn trẻ như vậy, tìm lại tìm một người đàn ông thành công trong sự nghiệp lớn hơn mình một giáp lại, thế nào cũng lảng lơ không ra thể thống gì. Nhưng sau khi thấy mặt, phát hiện không phải như vậy. Cô đối với các vấn đề của ông ứng đáp trôi chảy, không kiêu ngạo không tự ti, nói đến sự nghiệp của mình chậm rãi mà nói, rất có kiến giải.

Chỗ ông canh cánh trong lòng tự nhiên là ở gia thế của Khương Từ, cha phạm tội kinh tế, bối cảnh còn không rõ ràng, làm nhục gia phong nhà họ Lương.

Ông cùng hai đứa bé giằng co hơn nửa đời người, hiện giờ có chút cảm giác thê lương — hai đứa bé đề di truyền bản tính quật cường hiếu thắng của ông, thậm chí sòng sau đề sòng trước. Hai năm qua, ông đã hết sức bù đắp những ngăn cách do trước kia bỏ thủ mà tạo thành, thật vất vả mới có chút hiệu quả, nếu lại chặn Khương Từ ngoài cửa, e rằng quan hệ với Lương Cảnh Hành thật sự hết cách xoay chuyển — nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Người cũng đã xuống mồ được một nửa rồi, tội gì còn để ý đến hư danh ốc sên nữa.

Kì nghỉ lễ Quốc Khánh kết thúc, trước khi Lương Cảnh Hành và Khương Từ về, ông gọi Lương Cảnh Hành vào thư phòng, cũng không nói gì nhiều, chỉ đơn giản dặn dò mấy câu: “Mặc dù hôm nay con không ở Tô Châu, nhưng vẫn đại diện cho nhà họ Lương. Hôn lễ chắc chắn phải làm, mà còn phải tổ chức lớn. Cô Khương mang thai thân thể bất tiện, trước đi đăng kí kết hôn, hôn lễ thì có thể để sau.”

Lương Cảnh Hành trầm mặc chốc lát, “Cha, mặc kệ cái thai này là nam hay là nữ, con đều sẽ không ép buộc A Từ mang thai lần thứ hai.”

Lương Đăng Phong trừng mắt nhìn anh, “Ta nói nhất định phải sinh con trai sao?”

Năm xưa Lương Đăng Phong chấp niệm khá sâu, chịu ảnh hưởng tư tưởng trong nhà phải có người nối dõi tông đường Đăng Phong, thế nào cũng phải có một người con trai. Vì thế tình cảm giữa ông và Lương phu nhân sinh ra vết nứt — hoặc là nói, vết nứt này vẫn chưa bao giờ được lấp đầy.

Lúc Lương phu nhân sinh Lương Cảnh Hành thì bị khó sinh, để lại mầm bệnh. Vì thế, Lương Đăng Phong cũng thường xuyên cảm thấy hối hận.

Khương Từ duỗi ngón tay miếu tả hình dáng lô mào của Lương Cảnh Hành, “Anh muốn con trai hay con gái.”

“Con gái.” Lương Cảnh Hành không chút do dự.

Khương Từ cười hỏi: “Tại sao?”

“Sinh con trai, lại như Trần Giác Phi vậy, suốt ngày ầm ĩ.”

Khương Từ vui, “Không mang theo chiếm tiện nghi của Trần Giác Phi như vậy.”

Lương Cảnh Hành bắt được ngón tay của cô, “Em thì sao?”

“Em à...” Khương Từ suy nghĩ một chút, ghen cười, “Con trai đi, nếu sinh con gái, lại không có mắt giống như em, bị Lão Nam Nhân chiếm tiện nghi, anh nhất định sẽ đi liều mạng với người ta.”

Lương Cảnh Hành nhú mào, muốn phản bác đôi câu, lại phát hiện cô nói cũng thật có đạo lý.

Yên lặng một lát, Khương Từ nói, “Nếu như ba em còn tại thế, khẳng định cũng sẽ tìm anh liều mạng. Anh không biết đâu, ông ấy quả nghiêm lắm. Lúc em học sơ trung, nếu ông ấy bắt gặp nam sinh nào đến gần em, quay đầu lại là có thể tra rõ ràng lại lịch của tên nam sinh đó.”

Yên lặng mấy giây, Lương Cảnh Hành hỏi: “Vậy lúc sơ trung em có nói chuyện yêu đương với ai không?”

“Không có.”

“Trung học thì sao?”

Khương Từ do dự một cái chớp mắt, “Cũng không có.”

Lương Cảnh Hành nhếch miệng, “Vậy chẳng phải anh chiếm được tiện nghi lớn hay sao ỉ.”

“Giờ anh mới biết?” Khương Từ ngắc đầu, “Tất cả lần đầu tiên, đều cho anh...” Cô chợt cảm thấy mặt hơi nóng, ho nhẹ một tiếng, lật người, “... Anh mau ngủ đi.”

Vừa dứt lời, một cái tay từ phía sau ôm lấy eo cô. Hơi thở ấm áp ghé sát vào tai của cô, giọng nói trầm thấp tràn đầy ý vị kêu một tiếng: “... A Từ.”

Lỗ tai Khương Từ nóng rực.

Bàn tay không tổn chút sức nào dò vào bên trong áo, sau khi vuốt ve một hồi, bị Khương Từ bắt được, “Dừng, em hơi sợ.”

“Anh sẽ có chừng mực.”

Mặt Khương Từ nóng hơn, buông lỏng tay, biết anh chỉ sợ đã sớm nín hổng.

Vật cứng chìa vào cô, sưng nóng lên. Bàn tay Lương Cảnh Hành dán lên làn da bóng loáng của cô vuốt ve một hồi, thở dốc một hơi, rút ra, lật người, “Anh đi tắm.”

Khương Từ bắt lấy cánh tay anh lại, tiếng như muỗi kêu: “Em... Để em giúp anh.”

Trong bóng tối, hô hấp giao hòa.

Bàn tay nhỏ mà mềm mại, dọc theo đường cong bụng dò thám đi xuống, nắm lấy. Trong nháy mắt đó, anh khó có thể kiềm nén thở dốc một hơi. Động tác chậm chạp không kết cấu, ngược lại làm anh cảm thấy càng thêm khó chịu, nhưng lại không muốn cô dừng lại.

Dẫn đường, dụ dỗ.

Hơi thở nóng bỏng của Lương Cảnh Hành phun lên chóp mũi của cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn, “... Cứ như vậy, nhanh một chút...”

Chốc lát, cô cảm giác bàn tay ướt đầm.

Yên lặng một lát, Lương Cảnh Hành lật người rút ra tờ khăn giấy từ một bên trên tủ, cẩn thận lau tay giúp cô, chợt nghe thấy cô nhỏ giọng nói câu gì đó.

“Cái gì?”

Giọng nói Khương Từ rất thấp, “Em nói... Đây cũng là lần đầu tiên...”

Trong lồng ngực Lương Cảnh Hành nhất thời xông ra vô hạn cảm xúc, vươn tay, dùng sức ôm cô.

Khương Từ đếm tiếng tim đập của anh, “... Mấy năm em không ở đây, anh... Anh cũng sẽ tự mình như vậy sao?”

Lương Cảnh Hành khẽ cười một tiếng, cố ý đùa cô, “Có người giúp anh.”

“... Ai giúp anh?”

“Sao, muốn biết?”

“Nói một chút xem, dù thế nào cũng sẽ không phải là người viết thư tình cho anh, hoặc là nữ sinh xin chụp hình với anh.”

“Vậy được rồi, cho em xem, anh có hình của cô ấy.” Nói xong, vươn tay lấy chiếc điện thoại ở bên cạnh, mở photo album ra, lật mấy cái, đưa cho Khương Từ.

Khương Từ vừa nhìn, tiểu lễ phục màu trắng, hơi ngược đầu, là mình lúc mười lăm tuổi.

“... Chú Lương, chú thật quá biến thái rồi! Nhỏ như vậy cũng xuống tay được!”

“...”

Khương Từ hừ nhẹ một tiếng, từ trên giường ngồi dậy, “Không được, em cũng phải chụp, nếu không sẽ không công bằng!”

Nói xong muốn bật đèn, lại bị Lương Cảnh Hành ngăn lại, “Không cần chụp, em cần, chỉ cần gọi thì anh sẽ đến.”

Giọng nói mang theo ý cười, một chút lỗ mãng.

Mặt Khương Từ nóng lên, “... Ai cần chứ.”

Lương Cảnh Hành cười một tiếng, đưa tay lôi cô về giường, “Mau ngủ đi.”

Trong bóng tối, cẩn thận ôm chặt cô từ phía sau lưng.

59. Chương 59: Chanh Chanh - Ngoại Truyện Hai

Mùa xuân năm sau Khương Từ và Lương Cảnh Hành sẽ tổ chức hôn lễ, hai người kể cả một nhà Lương Tĩnh Tư dẫn con gái Chanh Chanh sắp tròn một tuổi đi chụp hình. Ước định nhiều năm trước, rốt cuộc hôm nay cũng hoàn thành.

Anh đào mới nở, bầu trời trong xanh, du khách đi lại trong sân trường.

Trần Giác Phi ôm Chanh Chanh, chỉ vào một kiến trúc, kiên nhẫn giới thiệu.

Đi tới một tòa nhà dạy học thời kỳ dân quốc, Trần Giác Phi dừng bước, ngồi xổm xuống. Thả Chanh Chanh xuống, quay đầu lại nói với Lương Cảnh Hành, “Cậu, chụp cho Chanh Chanh ở chỗ này đi.”

Lương Cảnh Hành gật đầu, lúc đổi ống kính, chợt thấy ống quần mình bị người kéo.

Cúi đầu nhìn, một tay Chanh Chanh nắm chặt quần, một cái tay khác giơ thật cao, cố gắng bắt lấy máy ảnh trong tay anh, “Muốn...”

Lương Cảnh Hành ngồi xổm xuống, “Chanh Chanh, đến chỗ anh, để ba chụp ảnh cho con nha.”

Bé gái không để ý tới, vịn cánh tay của anh, ra sức bò lên người anh, “Chiêm chiêm...”

Lương Cảnh Hành: “... Gọi ba.”

“Chiêm chiêm...”

“Trần Giác Phi! Trước khi Chanh Chanh sửa miệng, không cho phép cháu gặp con bé nữa.”

Trần Giác Phi nhảy dựng lên, “Cái này cũng muốn trách cháu?! Cháu không gọi cậu là cậu thì gọi là cái gì?”

Lương Cảnh Hành hừ nhẹ một tiếng, “Bình thường Chanh Chanh đi theo cháu, không học được thứ gì tốt...”

Khương Từ cười đến nghiêng trước ngã sau, khom lưng ôm tiểu bắt điểm trên mặt đất lên, “Hai người ấu trĩ vừa thôi?”

Chanh Chanh mười tháng bắt đầu học nói, từ đầu tiên là “Mẹ”, nhưng có lẽ lúc học nói thời gian ở cùng Trần Giác Phi tương đối nhiều, đến phiên Lương Cảnh Hành thì mở miệng liền gọi là “Chiêm chiêm” ... Lương Cảnh Hành ngày đêm sửa chữa, con bé này lại không chịu đổi cách gọi. Ước chừng chữ này phát âm dễ hơn từ “Ba”, miệng vênh lên là có thể ra tiếng.

Tiểu Bắt Điểm không còn hơn chai nước tương là bao nhiêu, mưu ma chước quỷ lại đặc biệt nhiều, cộng với việc Lương Cảnh Hành hết sức chiều chuộng, người nhà hầu hạ con bé quả thật so với hầu hạ tổ tông còn khó khăn hơn.

Thích xe. Mỗi lần ra cửa đặt bé ngồi trên ghế an toàn, bé nhìn các loại xe hơi lao vùn vụt ngoài cửa sổ có thể tự mình hăng hái y y nha nha mấy giờ. Hiện tại Lương Cảnh Hành đã đổi sang chiếc xe SUV rộng rãi hơn, đồ vật bên trong hoàn toàn khác so với chiếc xe credit anh lái đi làm, nệm ghế thay thành tạo hình con rồng, chỗ ngồi phía sau rải rác đồ chơi lớn nhỏ bằng vải nhung, ngay cả món đồ treo phía trước cũng đổi thành hình minion...

Thích máy ảnh của Lương Cảnh Hành. Thứ đồ hơn vạn này tự nhiên không thể tùy tiện cho bé chơi, đành mua cho bé một chiếc máy ảnh mô hình — trải qua lễ rửa tội bằng nước miếng của con bé, kết cục của máy ảnh này tự nhiên không cần phải nói.

Thích xếp gỗ. Đặt bé trong lồng xếp gỗ, bé có thể tự mình chơi một buổi chiều, mặc dù kết quả cũng không xếp được thành hình dạng gì.

Cũng thích vẽ tranh. Có một lần Lương Cảnh Hành ở trong phòng khách ngủ thiếp đi, bé cầm bút vẽ cho anh một vai mặt hoa (trong tuồng hát thời xưa).

Còn thích cưỡi lên cổ Lương Cảnh Hành, được anh giơ lên đi “Chiêm chiêm” bắt bắt trên cây trong sân — vì thế Lương Cảnh Hành vô cùng buồn bực, hóa ra đãi ngộ của mình với chim giống nhau.

Ban đầu lúc Chanh Chanh được sinh ra, Khương Từ hết sức luống cuống — cho đến khi nhìn thấy đứa trẻ hồng hồng nhảnh nhoe y tá ôm trong ngực thì cô mới chính thức cảm thấy thì ra mình đã làm mẹ, nhưng mỗi ngày đều chuẩn bị, quay đầu lại vẫn không chuẩn bị xong.

Trẻ con nhỏ như vậy, mười ngón tay tinh tế, yếu ớt giống như vừa chạm vào liền gãy. Cô không biết ôm bé làm sao, cũng không biết ứng đối như thế nào không biết vì sao con bé lại khóc.

Cũng may có Lương Cảnh Hành — Anh cũng là lần đầu tiên làm cha, so với cô nhanh chóng tiếp nhận trọng trách này hơn. Anh từng chút từng chút hướng dẫn cô, vượt qua những ngày mờ mịt sợ hãi lúc ban đầu.

Lương Cảnh Hành từng mỉm cười nói, cảm giác mình giống như là nuôi hai đứa con gái.

Sau khi Chanh Chanh đầy tháng, một nhà ba người đi thăm mộ cha mẹ Khương Từ.

Hôm đó trời vừa mới mưa, gió núi lành lạnh.

Chanh Chanh được quán trong tã lót, vẫn ngủ suốt, thế nhưng lúc này chẳng biết lại mở mắt từ lúc nào, nắm tay nhỏ nhỏ giơ lên, không khóc cũng không náo.

Đôi môi Lương Cảnh Hành nhẹ nhàng chạm lên trán bé một cái, “Ngoan.”

Khương Từ đứng ở trước bia mộ, từng chút từng chút dọn dẹp cỏ dại mọc xung quanh.

Trong mắt cô có lệ, nhưng không rơi xuống, cuối cùng cái trán chống lên bia mộ Khương Minh Viễn, nhỏ giọng nói: “Ba, con đã tìm được căn nguyên, ba cũng yên tâm tới tìm ‘Vương Tạ kiều’ của ba được rồi.”

•

Chụp ảnh cả một buổi sáng, buổi trưa mấy người tìm bãi cỏ trống trên sân trường, trải lên vải lên ăn cơm dã ngoại.

Chanh Chanh ăn xong một ổ bánh mì, nhìn thấy cách đó không xa có một cặp tình nhân ngồi trên ghế dài, bé gái đang ăn bánh quế, lập tức túm tay Khương Từ, “Mẹ...”

Khương Từ ôn hòa nói: “Cái đó lạnh, Chanh Chanh không thể ăn.”

Chanh Chanh không nghe theo, kéo cô qua bên kia.

“Ngoan, Chanh Chanh ăn vào sẽ bị đau bụng, chúng ta uống cái này được không?” Khương Từ từ trong bao lấy ra một chai Yakult.

Chanh Chanh trốn về sau, lắc cánh tay của cô, tiếp tục kéo cô.

“Như vậy, con đi xin ba con đi.”

Chanh Chanh nhìn Lương Cảnh Hành đang nói chuyện với Trần Trần một cái, dẫm lên mặt cỏ đứng đưa mà đi tới, kéo ống tay áo anh: “Chiêm chiêm...”

Lương Cảnh Hành: “...”

Lương Cảnh Hành liếc mắt nhìn, “Chanh Chanh muốn cái gì? Kem?”

“Đá đá lạnh...”

“...” Ba chữ cũng có thể nói, lại không chịu gọi “Ba”, Lương Cảnh Hành buồn bực không thôi, ngược lại lại cảm thấy đây có lẽ là một thời cơ tốt.

“Chanh Chanh, con gọi ‘Ba’, ba liền mua cho con.”

“Chiêm chiêm...”

“Ba.”

“Chiêm chiêm...”

“Ba.”

“Chiêm chiêm... Oa...”

Lương Cảnh Hành lập tức ôm bé lên, bất đắc dĩ dự dõ nói: “Không khóc không khóc, ‘chiêm chiêm’ thì ‘chiêm chiêm’...”

Kem dĩ nhiên là không thể ăn, Lương Cảnh Hành ôm bé đi dạo một vòng, nhìn thấy ven đường có một gian hàng đang bán kẹo đường.

Chanh Chanh nhìn một hồi, lập tức rút kem ra chín tầng mây.

Cô nắm que kẹo đường, lè lưỡi liếm xuống, rất nhanh trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn dính lên những vệt đường nhỏ.

Lương Cảnh Hành ôm bé ngồi xuống ven đường, móc ra giấy ướt mang theo người, tỉ mỉ lau gò má cùng cái mũi cho bé cô.

Chanh Chanh giơ kẹo đường lên bên cạnh anh, “Ăn.”

“Ba không ăn, Chanh Chanh ăn.”

“Ăn...” Chanh Chanh cố chấp đưa kẹo đường đến bên miệng anh.

Lương Cảnh Hành nghiêng đầu tránh, như cũ thay cô lau mặt, “Ba không ăn.”

“Ba... Ăn...”

Lương Cảnh Hành sững sốt.

Kẹo đường màu hồng dán lên mũi của anh, Tiểu Bất Điểm không hề phát giác vẫn còn đưa về phía trước, “Ba, ăn.”

Yên lặng mấy giây, Lương Cảnh Hành cười một tiếng, bắt được bàn tay nhỏ bé béo mập của Chanh Chanh, cắn một miếng kẹo đường.

Rất ngọt.

•

Cả ngày, thành quả chiến đấu rất phong phú.

Chanh Chanh không ngủ trưa, trên đường về liền ngủ mất rồi.

Sau khi về đến nhà, Khương Từ đơn giản lau người cho bé, đặt lên giường, bản thân thì vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ. Tắm xong mới phát hiện không cầm áo tắm theo, trên móc chỉ treo một cái áo sơ mi trắng của Lương Cảnh Hành. Cô liền lấy xuống, tiện tay khoác lên người, cài nút áo lại.

Lúc đi ra, Lương Cảnh Hành đang ở thư phòng sàng lọc những bức hình hôm nay đã chụp.

Khương Từ lau tóc, tựa ở cửa ra vào, “Chụp như thế nào?”

Lương Cảnh Hành giương mắt, đang định nói, đột nhiên ngẩn ra.

Cô mặc một cái áo sơ mi rộng thùng thình, mái tóc dài y hệt tảo biển tán ở trước người, vẫn còn đang nhỏ nước. Ngoài cửa sổ bầu trời đổ rục, tất cả bên trong phòng, bao gồm cô, cũng bị bao phủ bên trong một tầng ánh sáng màu vàng cam ảm áp.

Lương Cảnh Hành không chút suy nghĩ, giơ máy ảnh lên, nhắm ngay Khương Từ.

Khương Từ vội vàng vươn tay che đi, “Đừng chụp! Quần áo em còn chưa mặc được...”

Lương Cảnh Hành không lên tiếng, yên lặng nhìn cô chốc lát, cầm máy ảnh đứng lên, đi tới bên cạnh cô, dừng một chút, nắm lấy tay nắm cửa nhẹ nhàng vặn một cái, “Lạch cạch” một tiếng khóa lại.

Lúc làm điều này, ánh mắt của anh vẫn dừng ở trên mặt cô, như có thực chất.

“Anh làm gì vậy...”

Lương Cảnh Hành giơ tay lên, lại cài thêm một nút áo sơ mi cho cô, “Để cho anh chụp hai tấm hình.”

Tại Khương Từ nóng bừng, “Chụp như vậy?”

Lương Cảnh Hành nhú mày, “Ừ.”

“... Lão lưu manh,” Khương Từ xoay mặt, nhỏ giọng nói, “Nếu không cẩn thận để người khác nhìn thấy...”

Lương Cảnh Hành cười nhẹ, “Anh bỏ được sao?”

Yên lặng đứng chốc lát, Khương Từ nhỏ giọng hỏi: “Em... Em nên làm thế nào?”

“Đi đến bên cửa sổ, đứng.”

Khương Từ theo lời đi tới, vuốt vuốt tóc, không ngừng nháy mắt, “... Cứ như vậy?”

“Thả lỏng, nghiêng người, quay đầu, nhìn anh.”

Khương Từ nhất nhất làm theo.

Trong ánh sáng mờ màu cam, da thịt cô trắng nõn giống như trong suốt, áo sơ mi rộng bao bọc thân thể gầy gò của cô, hai cúc áo rộng mở, xương quai xanh tinh xảo rõ ràng. Phíc dưới áo sơ mi, là hai chân nhỏ mà thẳng tắp.

Gió tháng ba thổi tới, trong không khí như có mùi mật ngọt, cổ họng Lương Cảnh Hành căng lên, “... Nhìn anh.”

“Tách tách” một tiếng, ống kính trong nháy mắt ghi lại hình ảnh cô vì khẩn trương và xấu hổ, khẽ cắn chặt đôi môi.

Ánh mắt Lương Cảnh Hành thâm trầm, đặt máy ảnh lên trên bàn sách, chậm rãi đi tới trước mặt cô, cánh tay vòng qua phía sau cô, kéo lên cửa sổ.

Hô hấp Khương Từ hơi chậm lại, cả người không tự chủ mà dựa vào sau.

Lương Cảnh Hành lần người lên phía trước, yên lặng trong nháy mắt, bày tay chạy dọc theo chân của cô, chậm rãi đi lên.

“Ừm.” Khương Từ cắn môi, khó mà đè nén.

Ngón tay thon dài đi thẳng vào vấn đề, so với quá khứ có vẻ thô lỗ cương quyết. Nắm giữ cô, thật giống như tay nắm bánh lái của chiếc thuyền đơn độc trong mưa bão. Hô hấp của hai người nóng rực nặng nề, từng tiếng đè lên nhau. Tay Khương Từ tay bị nắm chặt, mò về móc khóa cài dây lưng của anh, giọng nói khàn khàn ở bên tai cô ra lệnh, “Cởi ra.” Đôi tay cô run rẩy, làm theo. Vật kia bắn đi, đập vào tay cô. Một giây tiếp theo, Lương Cảnh Hành ôm eo cô, ôm cô hướng lên trên một cái, trực tiếp chen vào, hung hăng đẩy vào.

Sau lưng, trời chiều đang dần dần lui về phía sau, bên trong bầu trời xanh thẫm có một mảnh hồng rực.

Bọn họ vẫn quần áo chỉnh tề như cũ, so với lúc cả hai trần trụi lại càng thêm kích thích.

Duy trì tư thế này một khoảng thời gian, Lương Cảnh Hành ôm cô đến ghế ngồi. Cô ở trên cao, anh đỡ eo của cô, nắm giữ lực lượng.

Tầm mắt dần dần bị hơi nóng làm cho mơ hồ, mọi cảm giác cũng càng ngày càng trở nên nhạy cảm, cũng càng ngày càng trì trệ.

Thời gian trôi qua thật lâu, cho đến khi một luồng sáng mờ cuối cùng biến mất, màn đêm kéo xuống.

Khương Từ mơ hồ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng khóc, khàn giọng nói: “Chanh Chanh tỉnh...”

“Lập tức,” Lương Cảnh Hành lật người, nhéo eo cô một cái, con người thâm trầm âm u, lại như có vết lửa cháy mạnh, “Theo anh, cùng nhau.”

Trời đất đảo lộn, xóc nảy va chạm, tất cả đều bị hủy bởi một cái chớp mắt, thế gian không còn gì khác, chỉ còn lẫn nhau.

Sau đó, tất cả đều dừng lại.

Lương Cảnh Hành thở dốc một hơi, nghỉ ngơi chốc lát, ấn một nụ hôn lên gương mặt đầm mồ hôi của Khương Từ, sửa sang lại quần áo cho ngay ngắn, xoay người đi ra khỏi thư phòng.

Chốc lát, tiếng khóc bên ngoài dừng lại, Chanh Chanh thút tha thút thít gọi một tiếng “Ba” .

Một tháng sau, Lương Cảnh Hành nghênh đón đứa bé thứ hai của anh đến.

Vì thế, Khương Từ giận đến nửa tháng không nói chuyện với anh.

Chín tháng sau, đứa bé ra đời, là một bé nam.

[vở kịch nhỏ ác cảm không chịu trách nhiệm]

Chanh Chanh: Anh.

Trần Giác Phi: Chuyện gì?

Chanh Chanh: Tại sao anh gọi ba em là “Cậu”, nhưng lại không gọi mẹ em là “Mợ” vậy?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-phai-luc>